

Карън Молине
Беладона

Завладяващ, разтърсващ и сензационен е новият роман на Карън Молине.

Като оставим настрана увличащия ни пикантен сюжет, напомнящ изповедите на прочутия Маркиз дьо Сад, този роман задоволява вкусовете и на най-взискателния читател с проникновения си психологизъм и несъмнените си литературни достойнства, заради които седмици наред бе на върха на световните класации.

Книгата ни разкрива древен обред на един Лондонски клуб, оцелял от средните векове до днес. Негови членове са тринайсет свръхбогати английски благородници, които се събират на всеки три години, за да наддават за отвлечена красива девойка без родители. Този, който спечели търга, я взима за своя пленница и се държи с нея като с робиня. И то за срока, за който е заплатил, а омръзне ли му, я предоставя на другите.

Младата американка Изабела, пристигнала в Лондон при своята братовчедка, се превръща в тяхна поредна жертва за цели 19 години. Тя успява да се изтръгне по-рано от лапите на своите мъчители и на фона на световната история авторката проследява личния ѝ срыв, настъпилия обрат в живота ѝ, търсенето за нов смисъл в отмъщението. Вече преобразена в Беладона и собственица на нощен клуб в Ню Йорк, тя привлича в него мъчителите си един подир друг, за да намери успокоение, след като им отмъсти.

Студени клепачи, които прикриват
втвърдени очи, посмекчени за миг;
бели крайници и жестоката дива
червена уста – отмъстителен вик...

Болката стана сълзи – бе прекрасно;
смъртта се обагри във кръв – бе живот.
Суинбърн
Долорес
„Notre-Dame des Sept Douleurs“

Сладка песничка

Беладона как звучи.
Хубава жена върви.
Хубава жена минава.
С хубави сълзи в очи.
С хубава отрова плаче.
Как умираш наблюдава.

Сладка песничка

Беладона как звучи
Дъхът на убиеца може да действа като афродизиак.
Наричат я сладка-сладка отрова, красива свежест от ада.
Искате да вдишвате въздуха, който диша тя, да поглъщате молекулите на славата
й. Сякаш едно смръкване може да преобрази печалния ви, меланхоличен живот. Не

отричайте. Знаете, че безразсъдно чакате цялата, невероятна история на несравнимата Беладона, а не призрачните басни, množащи се като хиени около леш, нито алчното тършуване за парченца клюки сред костите. Запазете търпение. Седнете. Пожелайте да сте на мое място, да описвате отровно-апетитните песнички, да разпилявате мълвата. Е, признавам: слуховите и клюките ще бъдат безчислени. Ще опитам да не лъжа, но понякога няма да си спестявам известни преувеличения. Защо да развалям увлекателността на разказа с голата истина?

– Не приемам истината – отсече Беладона. – Не търся истината. Искam отмъщение.

„La vendetta.“ О-хо, любопитството ви е раздразнено. Ядосани сте? Лошата Беладона – звучи сладко, но тя не е лоша, нали? Никога не е била, сочи мълвата.

– Кой харесва „добрата“? – пита тя, свила рамене. – „Добрата“ доникъде няма да стигне.

А вие не искате да е „добричка“. Досадно е. Твърде банално! Нито е „добричък“ пътят, по който получи богатството си.

– Сладникаво е да си конте, а богатството е бисквитка за схрускване – казва тя с горчив смях. – Властта, купена с парите, е единствената защита на жената от света. От мъжете. _От него._

Това – и никога непростилото сърце.

Предполагам, че много мъже са безскрупулни като нея, но колцина са готови да последват страстите си в отмъстителната реалност на тази жена? Смятате ли отмъщението за неподходяща тема на светските дами? Толкова по-зле за вас в такъв случай. _Finita la commedia._

Позволете ми да се представя – Томазо Ченини, ваш покорен слуга. Цар на търговците, крупен собственик. Някога имах удоволствието да изчета томове на огромна библиотека и станах извор на тайнствено знание; тъй като съм приятна личност, утвърдих се като ловък сватовник; само защото съм досаден слушател, нося в себе си безкрайно много клюки; а понеже съм известен с подкосяваща коленете интуиция, аз съм свръхестествено прозорлив познавач на характера. Носи се славата на джулепа ми, сервиран в лъскави сребърни чаши. Прочут съм просто заради близостта си с Беладона.

Не го забравяйте!

Също тъй съм и по-младият брат на Матео Ченини – и то само с някакви си четири минути. Струва ми се, сега е моментът да открия, че двамата с моя брат близък не сме съвсем свършени. Искam да кажа, свършено мъжествени. Естествено, родихме се физически здрави. А това, че ни кастрираха, не е тема за задушевен разговор. Всъщност няма по-простичко средство да накараш лицето на един мъж да пребледнее, освен като му прошеунеш тихичко трагичната тайна. Като евнух напълнях дотолкова, че не ламтя за женска ласка. Ако ние не бяхме обезобразени по този начин, нямаше да спечелим доверието на Беладона, а историята щеше да протече иначе.

Впрочем предпочитам да не потъвам в размисли за _мъжествеността_ си. Пък и притежавам предостатъчно прекрасни качества.

– За мен си шедевър от загинала цивилизация – казва ми с обич Беладона. Аз съм мъж, който ѝ е нужен за ненадминатия стил и преценка – като очарователен приятел при нужда.

Обожавам длъжността си!

Срещнах Беладона, когато приближаваше края на най-голямото зло в живота ѝ, когато двамата с Матео бяхме...

По дяволите! Твърде рано е да разказвам за предателството, а и целта на всеки роман е да стигне до предназначението си.

Да напомня отново: _история на отмъщението_.

Хубава жена върви

Затворете очи и ми позволете да извикам образа на свръхжестоката жена. Обожавате я и едновременно я презирате: бедните се изпълват със завист и неодобрение, богатите – с кисело, неохотно възхищение, а вие горещо желаете да нахълтате в нейния свят, сякаш за да откраднете тайната на дълбините ѝ и да си я присвоите.

Зная, съмнявате се, че тя има сърце. Това е без значение – тя има достатъчно пари да си го купи. Както и всичко друго, каквото пожелае.

Виждате я седнала, без да трепне, ледена, а когато ви посочи с ветрилото или заговори за каквото и да е с гърлен глас, за миг изглежда, че времето препуска през глава. А щом се засмее – ха-ха, Беладона – с упоителен смях, който омагьосва и глухия, искате да го затворите като дух в бутилка, да го запушите здраво. Ще го пуснете тогава, когато осъзнаете, че без Беладона светът е лишен от магия.

Тя не изглежда реална, а е като магичен образ, изплувал от тъмните ъгълчета на клуб „Беладона“.

– Какво означава реалност! Какво означава полезен? – попита тя една нощ, докато вървеше между масите и навиваше на пръста си бляскава вишневочервена къдрица от перуката си. – Може ли да има нещо по-досадно от полезен човек? Цветята са безполезни, а ги обичаме, поливаме ги, не можем да живеем без тях. Не ми приказвай за полезност, освен ако не си разбрал от каква ненужност имам нужда.

Никой, разбира се, не го разбираше. Освен аз.

Хората не знаеха какво да мислят за Беладона. Например това, че използваше разводнени капки *Atrora belladonna* за разширяване и блясък на зениците. Не и не – това беше блясъкът на отвращението и смътното веселие, притъпени от ритуала на подготовката за отиване в клуба: като сок и кисела отвара, отпiti след глътка силен концентрат, за да раздвижат кръвта.

Неземните ѝ очи и незабележимата усмивка под грима ще вкамени въображението ви, ще онемее като брат ми Матео, безмълвния караул пред портите на клуба, застанал до кучето ни Андромеда. Безмерната красота на Беладона – по-скоро красотата, която си представяте, – беше толкова властна, че можеше да съживи и импотентен.

Трябваше да го осъзная.

Хубава жена минава

Запитайте се какво се крие зад бляскавата фасада на недостижимата Беладона? Може да ви се стори измамно спокойна, а колко лесно може да запрати чувствата ви в объркващо смайване. Разполагаше с дълги години да усъвършенства умението си. Не започна нарочно – това стана под особен вид, настойничество. Продължи при друг настойник, от който се научи да играе на криеница. Една от малкото игри, които можеше да спечели.

Предупреждавам ви, че въпреки това тя имаше необичаен радар за измамата; опитайте се да я излъжете и тя ще спре върху вас зеления си поглед, ще ви проникне до мозъка на костите. Тя знаеше всички тайни в своя клуб. Истината е, че вие никога няма да узнаете коя е истинската Беладона. Ще ви открия само едно: ако я мернете на улицата, ще си кажете: „Хубава жена“*. Има дълга, гъста коса в лъскав тъмно червеникаво-кестеняв цвят със златни нишки; изразителните ѝ черти не са съвсем правилни; устните ѝ са като сочни черешки; брадичката ѝ, както и носът, са решителни; шията – изящна и дълга. Средна на ръст, но с изляна, стройна и силна фигура, винаги изправена – затова изглежда по-висока. Тя е пъргава като пантера, гъвкава и деликатна.

[* Игра на думи. *La bella donna* (итал.) означава хубава жена, а беладона (итал. *Belladonna*) е отровно растение, което се употребява и като лек. – Бел. ред.]

Мигнете и образът ѝ ще изчезне. Не, Беладона никому не вярва. Защо? И аз не бих вярвал на никой, ако бях на нейно място.

С хубави сълзи в очи

В живота се случват какви ли не абсурди: случайно вдигаш телефона и чуваш от другата страна на деривата съпругът ти да признава на любовницата си колко страда по нея. След това поглеждаш към пастата за зъби в банята, размазана върху мраморния умивалник като туркоаз – същия като този, който блести върху плочките на басейна в градината под високия прозорец на тосканския дворец.

Жените започнаха да се събират при величествената Беладона, водени от отчаяние. Решаваха, че тя може да бъде отзивчив съюзник. И започнаха да ѝ пишат. В

началото на 50-те години* живеехме в полумрака на несправедливи съдебни решения. Съдилищата се ръководеха от глупаци, а парите и старите връзки купуваха свободата на виновния, готов да плати цената ѝ.

[* На миналия век. – Бел. ред.]

А Беладона имаше предостатъчно пари да ги купи закуп. Жените пък получиха Беладона.

С хубава отрова плаче

В това се е превърнала Беладона – в октопод на мъстта. Жените ѝ се жалват с надеждата да бъдат приети в тайното леговище на клуб „Беладона“.

За тях тя олицетворява съвременния оракул на отмъщението. Гласът ѝ, казват те, е тежък и очарователен. Щом ѝ споделят какво искат, тя запалва огъня и кади с тамян, а плавните ѝ движения напомнят древен зловещ образ. Тя заставя дамите да повторят желанията си и тогава, само за частица от секундата, гласът ѝ се изменя в крехката форма на махагоновата кожа на прасенце сукалче, току-що опечено в яма с пламтящи въглища.

Ха-ха, дъхът на Беладона им проправя пътя.

Толкова много само в едно изречение! Не съм твърдял, нали, че Беладона е добричка, а?

Разбира се, тя обожаваше лудото биле, беладоната – с убийствено тъмни, великолепни пурпурни цветове като камбанки, с черни зърна, лъскави като козина на кокер шпаньол.

Аз предпочитам *Nerium oleander*. Нежен, уханен и трогателен, страшно отровен. Няма нищо общо със семейството на кучешката отрова. Рошетите колкото искате лъскавия кожух на сладкото кученце, преди то да падне в блатната вода, в която плуват и гният невинно няколко листенца и клонки от олеандър. Целунете животинчето за сбогом.

Как умираш наблюдава

Ето я: седнала в тайното си убежище, с неуязвим към каквато и да е критичност и ревност стегнат скелет. Никой не може да съзре лицето ѝ – то е като тайнствен код. Все пак огънят гори в гърдите ѝ и я тласка напред.

Тя дълбоко променя живота на жените, макар за нея това да е просто забавление, нещо като куки за плетиво и прежда, с които да се занимава, докато умът ѝ дебне мъжете изменници.

Нарича тези мъже „членовете на клуба“. Ала не на клуб „Беладона“, а на „другия“.

Най-проклетият е Негова светлост.

Да, жените от клуб „Беладона“ са незначителна част от романа ми. И те – като всеки, срещнал Беладона, – желаят признание, поне частица от любовта и уважението ѝ.

Не ми казвайте, че сте затаили дъх в очакване.

Моята мила Беладона не е имунизирана срещу любовта, дори пейзажът на сърцето ѝ да е изрисуван с цветовете на студенината и жестокостта. Трябва да знаете, че тя живее според предварителен план. А сценарият, както и огънят на омразата ѝ никога няма да изчезнат. Тя ще преобрази света си, ще приеме нови форми, ще сътвори собствената си съдба. Колкото и да страда, няма да позволи на жестокия жребий да смаже и усмърти духа ѝ.

– Можеш да постигнеш всичко, стига да знаеш какво искаш, а мнозина не знаят – казали ѝ бяха веднъж. – Ако вярваш, че няма да загубиш, ще спечелиш. Ако се страхуваш, че ще загубиш, ще загубиш. Ако бягаш от истината, ще платиш за лъжите си. Лъжата вреди най-вече на онзи, който я казва.

Тя си беше научила урока. Но на дъното на всеки успех се крие малко червейче, което пълзи из праха и се бори за храна. Малко червейче – като капка отрова, която може да развали радостта ти и да нащърби увереността ти.

Затова тя остава винаги нащрек и се учи да се защитава. Веднъж се запознахме с мъж, който ни показваше как се стреля: заставаш изправен, за да изложиш минимална

част от тялото си, поемаш си дълбоко дъх и издишваш половината, преглъщаш, после стискаш спусъка – никога не го изтегляй, преди мишената да е разбрала какво я чака. Стреляй със сигурна ръка.

Право в сърцето.

Беладона как звучи

Още ли ме следвате? Разбира се, ще останете с мен. Знам къде желаете да ви заведе, ала още не сте заслужили правото си да прекосите дверите на клуб „Беладона“. Време е да се върнем години назад, към началото, което я извая такава.

Беше през 1935 година – лондонска ранна пролет, дърветата едва бяха напъпили. Тя беше само на осемнайсет години и почти не познаваше света. Гостуваше на братовчедка си Джун, най-сетне се беше откопчила от бремето на родителските грижи. Животът се откриваше като пуст приятен път, осеян с неясни сънища и момичешки надежди. Тогава тя имаше ужасния късмет да срещне мъж на име Хенри Хогарт. Така поне го назова: Хенри Хогарт. Звукът от името му извиква прилива на безброй спомени. Мисълта за него и започнатото от него са нишката към разказа за ненадмината Беладона.

Ха-ха, сладичка отрова!

Дневникът
1935

„Лондон, март – май 1935 г.“

– Всяка жена е мръсница – обясняваше Хогарт. Беше отскочил до кокетното им апартаментче на чай.

При тези думи очите на Джун станаха кръгли като чинийката с мляко на котката. Братовчедка й, седнала в ъгъла на стаята, вдигна поглед от книгата.

– Хенри Хогарт – подсмихна се Джун, – ужасен си. Приказваш всякакви небивалици.

– Точно така е, Джун – настоя той, – мръсница е още от времето, когато започне да пърха с ресници пред татко. Той е като пластилин в ръцете на слънчицето си. Не е ли така? Колкото повече се умиква тя, толкова по-любеобилен става бащата. Аха, казва си момичето. Има успех, получава подаръци. Започва да работи и останалите мъже в семейството. Колкото повече омекват, толкова по-добре. Това е началото, което трае, докато тя ги закачи всички на въдицата си.

– Какво общо има всичко това с мръсниците? – попита братовчедката на Джун.

Хогарт отмахна невидима прашина от самото си. Беше придирчив към облеклото си. Винаги се оплакваше от шивача си. Усмихна се.

– Съвсем същото е – отговори той. – Момичетата научават, че като се перчат с женските си прелести, могат да получат каквото поискат. Съпруг, дом – каквото и да е. Готови са да се продадат, за да имат сигурност. А всичко това са започнали да учат още докато дудундуркат на бащиното коляно.

– Не съм го научила от баща си – възрази братовчедката.

– Баща ти беше пияница – обади се Джун. Тя все още не можеше да схване смисъла на разговора, но той явно нямаше нищо общо с нея.

– Жените се боят от собствените си желания – продължи Хогарт. – Просто са неустойими. Имам предвид сексуалните. Затова са готови да се продадат бързо – да получат в замяна свободата, примамливата сигурност – Хогарт сви рамене. – Твърде страховита представа, така смятам.

– Затова ли досега не сте женен? – попита братовчедката на Джун.

– Това е една от многото причини – отговори й той. – Винаги съм в движение и не трябва да се обвързвам. „Всеки мъж ще се лиши от нещо, ако някоя сутрин не се събуди в непознато легло, пред лице, което никога повече няма да срещне, и ако никога не се измъкне от някой бардак на зазоряване с чувството, че скача от мост в реката на дълбокото физическо отвращение от живота.“ Флобер, разбира се.

Хогарт вечно цитираше. Особено френски писатели. С това предизвиква нетърпението на Джун. Тя не знаеше какъв е този Флобер*, нито разбираше за какво

говори Хогарт.

[* Гюстав Флобер (1821–1880) – френски класик, автор на „Мадам Бовари“, „Възпитание на чувствата“ и др. романи. – Бел.ред.]

– Ако бях направил съдбоносния скок в брака – продължи Хогарт, – нямаше да имам удоволствието да срещна очарователната Джун Никърсън.

– О, Хогарт – измърка Джун, – толкова си любезен!

– Не бих казала, че оценките му за жените са любезни – отбеляза братовчедката.

– Така е, съгласен съм – потвърди Хогарт. – Ще научиш, скъпа, че понякога любезността не те води до никъде. Нито пък условностите или компромисите.

Братовчедката на Джун имаше чувството, че казва това на нея, че по някакъв чудноват начин я изпитва, като отминава Джун, на която не ѝ стига умът да го схване.

– Как ще постъпите вие, например, ако късметът ви изпрати блестящ и изключителен подарък, който ще вземете само ако се осмелите да протегнете ръка и да го грабнете? – попита Хогарт, този път впил поглед право в нея. – Ако имате шанс да промените изцяло живота си, ще рискувате ли да направите крачка напред в тъмното?

Девојката потръпна от някакво предчувствие. „Не ставай глупава – помъчи се да се успокои тя. – Това са само приказки“. Просто Хогарт дърдори на две впечатлителни млади американки и се представя за изтънчен познавач на лондонския свят.

– Ще го сграбча – отвърна Джун. – Разбира се, че ще го взема.

– Да, драга Джун. Не съм се съмнявал в смелостта ти – рече Хогарт. – А вие?

– О, тя още не е разбрала какво иска – възрази Джун. – Дори не можеш да получиш от нея еднозначен отговор.

Девојката реши, че Хогарт се е досетил какъв ще е отговорът ѝ. Той кимна леко, което само тя забеляза. Всъщност той въобще не харесва Джун. Тя го бе осъзнала като внезапен следобеден порой. Търпеше Джун заради нея. Но нито тя го възприема по този начин, нито той има за цел да я съблазни. Преди момичето не беше срещало подобен мъж. Беше ѝ обаче приятно да знае, че човек като Хогарт се интересува от нея.

– Докосването до забраненото изостря погледа – каза Хогарт.

Джун се намръщи. Наистина, Хогарт често говори чудатости.

– Да, докосването до забраненото – продължи той. – Това е околният път да ви поканя на един изключителен бал с маски. По време на надбягвания в провинцията. Това ще е най-бляскавото събитие на сезона.

– О, колко забавно! – възкликна Джун. – Лондон е станал такава скука. Вечно вали, всичко е сиво, влажно и досадно. Откакто се преместих тук, когато тя пристигна миналия месец. Тя ще дойде лис нас? Виж я само – вечно е забучила нос в някоя книга. Истинска скука!

– Разбира се, братовчедка ти ще дойде – кимна Хогарт. Не можеше да си помисли да тръгне без нея. Без прекрасните зелени очи, които огряват всичко наоколо.

Джун не беше поласкана да го чуе. И се нацупи. Имаше навика, ако не се оплаква от нещо, да се цупи. Нуждаеше се от братовчедка си и въпреки това ѝ се струваше, че момичето не ѝ засвидетелства достатъчно признателност. Имаше повече възможности да излиза и да се среща с хора, когато я съпровождаше девојка на същата възраст като нейната. Мъжете като Хогарт бяха много по-интересни от прашните стари статуи и скучните експонати в музеите. Кого други го ще срещнеш из музеите, освен някакви си стари туристи?

Братовчедка ѝ трябваше да е благодарна, че Джун се бе запознала с Хогарт на един обяд преди няколко седмици. Хогарт познаваше всички и го канеха навсякъде, заведе ги на страшно интересни места – на чай в кафе „Роял“, на обеди в „Гаргойл“, в „Четиристотин“ и „При Айви“, където всички ги гледаха ревниво. На разни шикозни партита в имения, пълни с прислуга и тълпи млади хора, където срещаха интересни хора, облечени с изумителни дрехи, дами с копринени ръкавици и буфан ръкави от шифон. А скъпоценностите, които накарала Джун да занемее от желание да ги притежава! В Минеаполис не се носят такива накити. Перлени нанизии, купища смарагди, сапфири и диамантени диадеми. Джун мечтаеше за такава. Повече от всичко на света момичето желаше съпруг, достатъчно богат да ѝ купи диадема.

Щеше ѝ се също братовчедка ѝ да си тръгне и да се върне у дома, но явно се

харесваше в обществото. Дори на Хогарт. Особено на Хогарт. Това беше ужасно тревожно.

Джун се завъртя пред огледалото и се поперчи след тръгването на Хогарт. Отсреща я гледаха чифт глупави сини очи. А всички превъзнасяха ослепителните зелени очи на братовчедка й. Мъжете, стройните и високи мъже, които би трябвало да обръщат повече внимание на Джун. В крайна сметка парите са на Джун, както и препоръчителните писма, които майка й измъкна. А братовчедка й нямаше нищо. Джун ще им покаже. Ще иде на този страхотен маскен бал, пък после ще се върне в Минеаполис с диадема и с хубав строен съпруг – с титла и с шик акцент. Съпругът й ще умее да стреля и да язди, ще има имение в провинцията с кучета и прислуга. Джун ще кани приятелите си в къщата и те ще й завиждат, защото собственото им съществуване е скучно.

Ала Джун не успя да стигне до изключителния бал. Разстрои й се стомахът; подобрение нямаше. Ставаше от леглото колкото да изтича до тоалетната. Сигурно е яла нещо, когато ходиха последния път „При Айви“ или в „Кафе дьо Пари“. Реши, че братовчедка й нарочно я е натровила, за да не може да отиде на партито с Хогарт.

– Никога няма да ти простя! – изкрещя Джун от леглото. – Нарочно го направи!

– Ако искаш, няма да ходя и аз.

Джун беше като пребита. Ами ако братовчедка й иде и вземе, че се запознае с някой интересен човек – с още по-богати по-хубав по-възрастен брат, който вземе да се срещне с Джун и се влюби в нея...

– О, не ми пука какво ще правиш – нацупено рече Джун. – Не ме интересува даже ще се върнеш ли след това.

Част първа
Оракулът на изворите
1947–1951

Беладона не разбира.
Що да мисли, де отива.
Няма да й каже брат
где небе е, где е ад.
Сляпо броди, съдържа дъх
и върви към своята смърт.

1
Тайната на вечната младост

– Той отново те гледа. Оня там, до чешмата.

Беладона плъзна поглед към топчестия мъж, отпуснат на шезлонга, и го отхвърли с потръпване. Загърна мекия розов мохерен шал по-плътно около дъщеря си Брайъни, която кротко дремеше в скута й.

– Има вид на преварен кестен.

Матео се засмя. Достави му удоволствие, че тя се шегува с мъж. Поне докато мъжът не се приближи до нас.

Чакайте! Не беше точно така. Извинявам се, че вече се намесвам. Тя все още не е Беладона; просто не съм свикнал да я възприемам каквато беше преди – уплашена и слаба.

Тъй, повтарям си, че трябва да я наричам Ариел. Някога е била кръстена Изабела Ариел Никърсън, а по време на пътуването носеше името Ариел Хънтър, четливо изписано на няколкото й фалшиви паспорта. Аз използвам псевдонима Томас Смит, а брат ми се преименува на Матю. Трябва да съм благодарен на опита си в Съпротивата за развитието на всякакви способности. Особено на умението да се фалшифицират и подправят документи.

– Прилича на размекнат кестен, особено с изпъкналите си очи. Кръщавам го господин Кестен – отбелязах аз, без да имам намерение да си спомням Съпротивата и преименуването. – Гледайте, днес всички офицери са пуснати в отпуск.

Ариел затвори очи, но знаех, че е разтревожена от присъствието им в прозрачния пролетен въздух. Глупостите ми я поразсейваха, макар да беше привлечена от двамината минувачи, нехайно любопитстващи относно крехката дама със седеммесечно бебе и двамината ѝ спътници с разточителни тъмни къдрици, с гладка обезкосмена кожа и меки закръглени коремни.

– Сеньора Манджи днес е с обички. Явно отново си е бухнала косата – дадох информация за закръглената матрона във възтрасна дреха и с трополящи чехли, украсени с, представете си, розови панделки, които биха задушили бунтуващия се срещу нея шампион по жиу-жицу от прегръдки.

– Я да видим... Мадам Двайсет карата си е сменила диадемата с прости бижута със смарагди от „Улуърт“.

– Тук ли е и другият? Графът на скръбта? – попита Ариел с все още затворени очи.

– Да, на обичайното си място – осведомих я аз. Беше точно онова, което наричаме хитър възрастен господин със съвсем побеляла коса, зализана назад, с добре очертан римски нос. Той вървеше, подпрян на махагоново бастунче, увенчано със златна лъвска глава. Покланяше ни се крайно любезно всяка сутрин, но никога не отрони и дума, нито устните му се извиха в някакво подобие на усмивка.

– Сигурно е голяма клечка – изтъкнах аз. – Целият персонал му засвидетелства особена почит.

– Мислиш ли, че минералната вода ще облекчи болките му? – попита Ариел.

Матео ме изглежда. Нямах лек за нашата болка – само времето и планът. Педантичният план. Грижливото планиране. Надеждата, че някога навярно ще намерим издирваните от нас мъже.

Нуждата да отмъстим.

Най-напред тя изпитваше ненавист към двама ни с Матео и не разбираше нито откъде сме, нито защо сме пристигнали в онази белгийска вила. Не можеше да превъзмогне ужаса и неприязънта, когато, натрупал храната ѝ на поднос, някой от двама ни влезеше в просторната стая, боядисана от нас в кремаво, опасана с лавици с книги и с малък роял край прозореца. Тя отговаряше с по-ясен глас на хората, свързани с мъжа, когото ни инструктираха да наричаме Линкълн. Това бяха отвратителният Мориц, „братовчед“, както ни казаха, на отвратителния Маркус – пазача на заключените порти. Като него необщителен, дундест и широколик, вонящ на долнопробен евтин тютюн, Мориц обикаляше парка с любвеобилно мушнат под ръка пистолет и ловуваше зайците, изкушени от лесния достъп до марулите в зеленчуковата ми градина.

Щом пристигна за първи път, Хогарт я нарече Дула, „специален придружител“ на Линкълн, и ни инструктира да стоим далеч от нея. Да пазим вратата ѝ заключена. И още: забрани ни да говорим с нея.

Щяхме да си навлечем гнева на отвратителния Мориц, който винаги се въртеше наоколо с пистолет, следеше ни и дебнеше за най-дребното нарушение.

Беше прекарала няколко месеца при нас, преди да се осмеля да я поздравя. Но не се въздържах, като забелязах, че коремът ѝ започна да нараства и лилавите сенки около зелените ѝ очи се уголемиха.

– Трябва ли ви нещо? – осмелих се да я попитам веднъж, когато влязох на пръсти с подноса.

Тя се извърна от прозореца и впери поглед в мен с разширени от ужас и отвращение смарагдови очи. Отвори уста да ми отговори, но първо прочисти гърлото си. През ума ми мина безумната мисъл, че е отвикнала да говори.

– Забранено ви е да говорите с мен, нали? – рече тя.

– Не ми пука какво ми е позволено или забранено – промърморих аз. Но още не можех да ѝ кажа за шпионката към стаята ѝ, прикрита зад един от пейзажите на Коро, която Хогарт веднъж демонстрира злорадо, а Маркус и Мориц седяха пред нея с часове. Без съмнение, по нареждане на господин Линкълн. Този ден Мориц ловуваше, а Матилда

плашеше дребните търговци из селото, така че Маркус пазеше пред портата и ние можехме безопасно да проведем неподслушван от никого разговор.

– Така ли е? И въобще кои сте вие? – питаше тя. Гласът ѝ беше дрезгав, звучеше почти като ръждясал.

– Томазино Ченини. Брат ми се казва Матео.

– Говорите като американци.

– Отдавна не сме били там. Няма значение – побързах да кажа аз. – Тревожа се за вас.

– Не и _той_, а вие работите за _него_, нали? Иначе защо ще сте тук? – попита тя с треперещ глас. – Негова собственост ли сте?

– Да му принадлежим? Какво искате да кажете? – озадачих се от думите ѝ.

– Не можете ли да се измъкнете? – продължаваше да пита тя.

– Дължим му живота си. Между другото, Матео още не може да свикне с хората, а и аз не знам дали ще мога. – При произнасянето на тези думи си дадох сметка колко е вярно това. – Виждали сте Маркус, а също и Мориц.

Опитайте се да минете покрай тях – единственият път навън е през портата. Около имота е опасана ограда с шипове. Проверили сме. Дори са набили остриета. Очарователният Мориц се наслаждава да одира всички животни, които попаднат вътре. Готов е да ни убие на мига.

– Разбирам Маркус и Мориц, но не и останалото.

Ха-ха, пригответи се за скок, Томазино. Тя ще бъде първият човек, комуто ще кажеш срамната истина. Какво значение има? Тя и без това ни презира.

Разказах ѝ всичко. За мое учудване светът спря да се върти и се срути върху пламналите ми страни. Очите ѝ се смекчаваха, докато потъркваше пръстена си – с ослепително огромен смарагд, ограден от два жълти диаманта. Най-малкото не беше избухнала в смях.

– Не можете... – подхвана тя.

– Не. Дори не мога да опитам. Нямам желание да опитвам. При Матео е още по-зле. Езикът му е изрязан и му остана само израстък. Едва казва по някоя дума – дори на мен.

– Добре. Но защо? – Тя рязко спря и въздъхна дълбоко. – Вече не умея дори да водя нормален разговор. – Седна и се втренчи в скръстените си на корема ръце. – Защо, по дяволите, не се опитате да се измъкнете? – попита тя толкова тихо, че трябваше да се изпъна, за да я чувам. – Не искате ли да си отмъстите?

Това още повече ме озадачи, но бях твърде подозрителен, за да попитам нещо от страх, че никога вече няма да ме заговори.

– Не знам кой точно го е направил. Някой ни предаде, но никога не сме виждали лицата на фашистите. Впрочем те всички са мъртви. Линкълн ги уби. Така се спасихме.

– Кой е Линкълн?

– _Той_. Господарят. Нареди да го наричаме господин Линкълн, защото освободи робите. Тоест нас.

Очите ѝ се разшириха от изумление и тя избухна в истеричен смях, който премина в хълцане. Искях да я потупам по гърба, за да успокоя дишането ѝ, но тя се сви, щом пристъпих към нея.

– Благодаря. Не мога да си спомня откога за последен път не съм се смяла така – вметна тя саркастично между пъшкането, докато се вземаше в ръце. – Откъде знаете, че Линкълн не е нагласил всичко, защото е имал нужда от нови слуги? – Тя отново се усмихна, но вече тъжно. – Изчезвайте сега!

Поклоних се и излязох. Ала на следващия ден, докато ѝ носех обяда, тя стискаше стара книга, подвързана в марокен. Плъзнах поглед към заглавието: „Тайните на Отоманската империя“.

– Според тази книга в харема ги наричали „бръснати“ – според длъжността им – разказа тя, като отново прочисти гърлото си, и отвори на отбелязаната страница. – Римляните са измислили специално менгеме, в което да стегнат пленника, и назъбените му краища да отсекаят всичко с един замах. Знаеше ли за това?

Не, не го знаех. Какъв ужас да споделяш пикантната клюка с мен.

– По-лесно нараства, по-чисто. Често изрязвали върху дръжката на менгемето лъвовете – жестока шега с нечия мъжественост.

Ха-ха, скъпа, която още не се беше превърнала в Беладона, това не беше нищо

друго, освен проява, достойна за Беладона.

Досега не съм споменавал, че беше красива, нали?

Тя отгърна на друга страница.

– Тук пише, че някои евнуси стават свръхчувствителни, някои – изключително любвеобилни, други – затворени и враждебно настроени. По-схватливите от тях често стават управители на хареми, защото не знаят милост към никого, дръзнал да се отнася презрително и насмешливо с тях. – И тя се обърна към мен с въпросителен поглед: – Мислиш ли, че ще се справиш като управител?

Опитах да се усмихна, но без успех.

– Ето още нещо – продължи тя. – Ювенал пише: „Някои момичета обожават немъжествените евнуси – гладки, голобради за целувки, а и нямат грижи, че ще забременеят!“ – Шумно затвори книгата и ми я връчи с думите: – Може би ще ти е от полза.

– Ако римляните знаят нещо, което не ми е известно – рекох ѝ аз и тя ме дари с едва забележима, но истинска усмивка. С нея молекулите на въздуха сякаш се разместиха, а от очите ѝ изчезнаха и последните остатъци на страха и скръбта.

Всеки ден, когато донасях и отнасях подноса, си разменяхме все повече думи. Щом веднъж се отпуснах да ѝ говоря и намерих сили да ѝ разкажа за нас двамата с брат ми, вярата ѝ, че с Матео няма да я предадем, нарасна. Станахме съюзници и приятели навеки, душеприказчици. Осъзнах, че съм открил истинското си предназначение.

Особено след като тя ми показва водения от нея дневник, скътан в кухнята том на „Възход и упадък на Римската империя“ от Гибсън. Писала, за да не полудее. Разказах ѝ малкото, което зная за господин Линкълн, когото тя го наричаше Негова светлост, – и се опитах да запазя твърдост. Преписах дневника, за да стане по-четлив. Казах на Матео толкова, колкото сметнах, че трябва да знае, и започнахме да се подготвяме за бягство. Не знаехме по какъв начин можем да се измъкнем. Знаехме само, че трябва да го направим.

Веднъж тя ми призна, че това я върнало към живота. Отново я накарало да мисли. Да планира. Да се стреми към бъдеще в света, който я е опустошил. Ще може да роди бебето си. Ще може да се надява.

Не че някога щеше да води нормален живот. Не че някога щеше да пожелае. Не и след...

Обичам я, въпреки че съм евнух. Обичам я още по-силно, защото не мога.

Може ли нещо да замени жената?

Разбира се, за мен това не е важно.

Не, няма лек за болестта ни. Мерано никога не е бил елегантен курорт като Монтекантини, а сега е по-занемарен и безлюден. До пристигането на господин Кестен имаше неколцина гости, които като нас избягват разговорите. Синьор Голдини, словоохотливият управител, се стряска от дългия срок на наема, от впечатляващите суми и изпълнява всевъзможни желания. Прави необходимото да бъдем в уединение при честите неразположения на Ариел; изпраща за Брайъни мил възрастен педиатър, жител на близкото село. След няколко месеца Мерано се превръща в що-годе сигурно убежище – също толкова необичайно, колкото и всяко друго, където да се скрием след бягството от Белгия.

Не, не, стига за това. Толкова много неща трябва да ви кажа, а дотогава бягството може да почака. Точно в този момент трябва да направя редовната си разходка.

Кастрирани и белязани, ние вечно ще дирим утеха в минералните извори. Сядаме на припек, а всеки следващ ден е по-топъл от предходния, благодарни сме за сивото еднообразие на часовете, за дискретността на персонала, за тихото бълбукане на водата от изворите. Ставаме по изгрев, за да пием от горещата солена вода в залите за минерална вода, съдържаща радон и, струва ми се, малко арсеник за подобряване на храносмилането.

По-скоро, обаче, за да убие оцелялото в посетителите.

Матео става, посочва към симетричните градини и излиза. Загубил е способността си да говори, ала ласкаво фъфли и утешава Брайъни, щом тя се разплаче.

Сигурен съм, че когато проговори, тя ще имитира фъфленето му и ще ме нарича „Томатзино“.

– Не е отронил дума от две седмици – казва Ариел, докато наблюдава как той се отдалечава с прегърбени рамене.

– При Графа на скръбта е пристигнала дама – подхвърлям, за да я поразсея. – Русокоса красавица, облечена богато. Плаче. Не, чакай. Изглежда сега крещи. Хммм, какво ли може да означава всичко това? Как може жената да бъде едновременно толкова тъжна и толкова величествена?

– От къде да знам? На колко е години?

– По-млада е, отколкото изглежда. – И тя се надига да погледне. Сякаш линиите на дланите ѝ са се отпечатали върху лицето ѝ, заровено в тях толкова време. – Може да му е дъщеря. Или изоставена млада съпруга, която е дошла да го моли да се върне у дома. Или любовница, заложила всички скъпоценности. – Видях, че тя се отдалечи. – Двамата не си приличат. А и той няма вид на любовник. Все пак никога не можеш да бъдеш сигурен.

В този момент господин Кестен решава да се поразходи насам. Повдига панамската си шапка, рязко се обръща и тупва в шезлонга до Ариел. Тя го поглежда и замръзва, а въздухът около нея внезапно се сгъстява. Той я сепва така силно, че тя се бои да помръдне. Той идва с някаква цел. Усещам как от влажното му чело се надигат вълни на страстно желание, както омарата над изворите на зазоряване.

Господин Кестен попива лице с колосана кърпичка. Тя е в единствената част от раирания бежов костюм, увиснал на дундестото му тяло, която не е намачкана. Свърхсилите ми е да разбере защо носи вратовръзка, когато ходи да пие минерална вода. Напомня ми за Хогарт и затова не го харесвам.

– Добър ден. Сигурен съм, че става по-топло – обявява той, без да обръща внимание на гневното ми лице. Облизва кутре и го вдига към несъществуващия вятър. – Почти недоловим е. Колко забавно ще бъде да има буря! Страхотна вихрушка. О! Забавно, наистина. – Той се обляга, вее си с кърпичката, върху която забелязвам инициали Дж. Дж. А.

– Джаспър Джеймс Адлингтън – представя се той, – бизнесмен. Homme d'affaire*. На вашите заповеди.

[* Homme d'affaire (фр.) – търговец – Бел.прев.]

– Томас Смит. А това е госпожа Хънтър.

– Приятно ми е. Къде е, ако смея да попитам, очарователното детенце?

– То е с брат ми Матю.

– Разбирам, мъжът бавачка. Божествено. Искам и аз да имам такава дойка, о, да! – доволно въздъхва той. – Отдавна ли сте тук? Трябва да призная, че обожавам това място. Така безсилно и прекомерно, ужасяващо италианско. Италианците са майстори на бързивата некомпетентност, трябва да отбележа, вечно губят нишката на мисълта си и изчезват в мига, в който имаш нужда от тях. А храната – тези юфки и макарони! Тежки са за стомаха.

Докато бърби, той се суети с кърпичката си, но забелязвам, че за миг хвърля подозрителен поглед към зеления като очите ѝ смарагд на Ариел, заобиколен от двата жълти диаманта, върху дебелия златен пръстен, стигащ до ставата на пръста ѝ.

О-хо, господин Кестенчо, хитрецо, любителю на скъпоценности, обикалящ курортите в търсене на самотни богати дами! Трябва да си си дал сметка, че плячката в Мерано е оскъдна.

– Коя сте вие? – изведнъж той пита Ариел. – Защо сте тук?

Тя избухва.

– Какво? – тя отговоря с въпрос; в гласа ѝ – нарастващ уплах. – Какво? Защо питате? – тя скача от шезлонга с такава бързина, че шумно го прекатурва. – Защо питате? Какво искате? Кой ви изпраща?

Двамата с господин Кестен се втурваме да ѝ помогнем, но тя отстъпва назад, мъртвешки пребледняла.

– Махай се! – крещи му тя. – Махай се от тук!

Мъжът се вира, смаян от отчаянието в гласа ѝ.

Изворът продължава приспивно да шурти.

– Моля за извинение – казва той и се навежда, сваля шапка и натиква шумно кърпата в джоба си.

От всевъзможните глупави извинения той избира точно това. Ще ми се да сритам тлъстия му задник. Точно когато мисля, че това място наистина действа успокояващо, тя ще поиска да го напуснем. Неприятно. Как да я накараш да спре да се люлее на ръба? Томазино, глупак си, ако мислиш, че може да е другояче.

„Коя сте? Защо сте тук?“

Ариел се отпуска в друг шезлонг – с пепелява на цвят кожа, и продължава да трепери въпреки топлото време, без да може да се овладее. Коленича, като внимавам да не я докосна.

– Да идем при Матео – предлагам.

– Изпъди го. Изпъди го от тук – шепнешком повтаря тя, обвила ръце около себе си, без да спира да се люлее напред-назад.

– Той си тръгна. Не се безпокой. Той си тръгна.

Върху рамото ми пада нечия сянка. Поглеждам нагоре и виждам Графа на скръбта. Забелязвам, че пръстите му са изящни и фини като бастунчето му, а очите му имат особен лешников цвят, изпъстрен със златни точки.

– Мога ли да бъда полезен? – пита той със забележим италиански акцент.

– Тя изпадна в шок! – отговарям аз. – Не мога да ви обясня защо. – Не знам защо, но чувствам, че мога да му разкажа всичко, но се въздържам. Отново ме спохожда едно от знаменитите ми предчувствия. Той заслужава доверие. Навярно заради изражението на очите, които не показват друго, освен съчувствие. – Ще отидете ли да извикате брат ми? Трябва да е с детето в градината.

Господинът се покланя и начаса тръгва. Започвам да говоря на Ариел просто, за да я поуспокоя. За щастие Матео се появява бързо и ѝ подава Брайъни. Ариел продължава да е бяла като мъртвец.

– Можеш да се качиш горе – казвам ѝ меко. – Матео ще те изпрати и ще се чувстваш сигурна.

Тръгват, а Графът на скръбта ми връчва визитката си, върху която са изрисувани името и пищният фамилен герб. Казва се Леандро дела Робия.

– Противен дребосък е този англезе – казва той. – Неприятно. Човек идва на курорт, за да намери спокойствие. Виждате, че войната промени всичко. Сега тук идват само неколцина – явно някакви вулгарни чужденци.

– Предполагам, че и ние сме такива чужденци – прекъсвам го аз.

– Чужденци – да. Но не и вулгарни – отвръща той. – Младата дама, която дойде при мен, също е англезе, но се надявам, че ще я държа надалеч от ухажването на господин Адлингтън. Бихте ли вечеряли с нас?

– За нас ще е удоволствие – благодаря му аз. – Ще помисля над предложението. В този момент нямаме настроение за срещи. Ще ви оставя съобщение на рецепцията.

– Напълно ви разбирам – отвръща той.

Щом се уверих, че са благополучно настанени в стаята – Ариел ще стои с часове на терасата, прегърнала Брайъни в скута си, а Матео – на стража, вторачил поглед в лъчезарната широка гледка към долината Адидже, разпростряна под омарата и ухаеща на прасковени цветове, непрепречена нито от стени, нито от тъмни петна, – търся синьор Голдини и го каня на чашка гроздова, за да ми разкаже какво знае за Леандро. Имам чувството, че скъпият ни хазаин с удоволствие ще използва възможността да поклюкарства. Не се излъгвам.

– _Ил конте?_ О, истински господин. Много мило от негова страна да ни посети – казва сеньор Голдини. – Хората ще разправят, че граф дела Робия е идвал тук. И отново ще започнат да идват както преди – той сияе. – Много от богатите напуснаха областта през войната, но не и _ил конте_. А какво богатство съхранява в имението си – истинско чудо! То е по-голямо, отколкото на Медичите. Корабоплаване. Гърците добре се сработиха с _ил конте_. Май че той е един от най-големите богаташи в Италия. Защото никога никому не се доверява. Онези, които се доверяват, – парите им – бум! _Ариведерчи!_ Разбира се, Дучето се опита – как му казвате, – да конфискува каквото успее, ама _ил конте_ излезе по-умен от тази маймуна. Изпрати корабите си на далечно плаване. Разграбиха две от къщите му, ама не и голямата в Тоскана. Викат ѝ Ка д'Оро.

Златната къща.

– Никога не се опитвай да откъснеш един италианец от парите или от макароните, si? – продължава той. – Или от аморе. Това е толкова ужасна история. Такава трагедия! Най-напред жена му умря след голямата война. Имаха само една дъщеря – Беатриче.

Харесва ми начинът, по който италианците произнасят това име: Бей-а-трий-чей. Сякаш е име на някакво екзотично цвете.

– Нямаха син – да продължи името на рода. – Той въздъхва дълбоко, явно нахърнен от тази обида за италианската мъжественост. Много ми е неприятна мисълта да му открия какво се е случило с брат ми и мен.

– Неговата Беатриче умря по време на войната при раждане на едно бамбино. – Той отново въздъхна словоохотливо. – Бамбино беше... – как му казвате? – роди се, без да диша. Каква трагедия! Младата дама, която пристигна с него, беше приятелка на Беатриче.

Благодаря му, че ме е просветил. И той се ухилва гордо, поласкан, че е бил полезен. Драсвам бележка на Леандро с покана да пийнем след вечеря. Любопитен съм. Е, добре, признавам си – обичам да си пъхам носа навсякъде. Слухтенето никога не вреди, когато се прави както трябва. Събирането на малко клюки ще ми помогне да се оправя с въпроса за Джаспър Джеймс Адлингтън, скъпия ни господин Кестен.

Когато се срещаме при извора след няколко часа, впечатлява ме пръстенът му – с едър камък в странна зелено-жълта отсянка, с цвят на гъст суров мед. Не мога да разбера как не съм го забелязал преди. Е, явно съм бил превъзбуден.

– Хризоберил – обяснява ми той, когато го питам. – Обикновено го наричат „котешко око“. Най-фините имат в центъра око и под определен ъгъл на светлината то прилича на котешки ирис, разширява се и се стеснява, сякаш е живо. Добиват ги в Цейлон, където ги използват за амулети против зли духове, както и за пазачи на богатството и на здравето. В този смисъл камъкът е добра защита от щенията на Джаспър Адлингтън.

– Ние го прекръстихме на господин Кестен – казвам аз. – Още не сме се сетили на какво животно прилича.

– Напълно уместно.

– Реших, че е любител на лъскави дрънкулки. Забелязахте ли? По-добре си отваряйте очите на четири. Сигурен съм, че камък с подобни размери и прозрачност е голяма рядкост.

– Така е. Но съм напълно сигурен, че мога да се погрижа за себе си – той почуква с бастунчето, увенчано с лъвска глава, по плочките на терасата и от него излиза тънко остро лезвие. Той отново почуква и лезвието се плъзва назад. Това не трае повече от секунда. Решавам, че този мъж все повече ми харесва. Да, скъпи Томазино, винаги можеш да се доверяваш на интуицията си. Изправеният, вдървен Леандро излъчваше неоспорима аура на свръхбдителност. Устните му са прекалено тънки – те неволно го издават. Струва ми се, че когато се наложи, той може да бъде безскрупулен, да нарани сърцето си, но с нас се държи като съвършен джентълмен. Предполагам, че не можеш да управляваш корабна империя, без да развиеш инстинктите на баракудата.

– Колко полезно! – възкликвам аз.

– Човек никога не знае дали е в безопасност – казва той.

– Така си е.

– Не – простичко казва той, вперил поглед в извора. – Няма защита от съдбата, нито от възрастта. Някои знаят как се остарява. Но ако косата ни е побеляла, а лицата – набръчкани, означава ли, че сме вече слаби и не можем да проявим сила? Още не съм се уморил, макар сърцето ми да е износено вече. – Той ме поглежда и въздъхва. – Моля да ме извините. Боя се, че откакто съм пристигнал, не съм изпитвал необходимост да говоря. Като брат ви.

– Много сте наблюдателен.

– Когато си затваряш устата, не правиш друго, освен да гледаш.

Известно време мълчим съучастнически, заслушани в шуртенето на водата и смеха на гостите, обилно прогизнал от виното. Водата може и да носи здраве за тялото, но малко вино може би е още по-добре.

Ха-ха, нещата се канят да се обърнат в наша полза. Чувствам го. Коляното ми приятно пулсира.

– Може да сте видели младата дама, която дойде при мен – казва Леандро. – Казва се Лора Гарнет и е една от най-близките приятелки на дъщеря ми Беатриче, която почина преди няколко години. Познават се от Швейцария. Сега й са се струпали много неприятности. От една страна, моли за съвет, от друга – не иска да се вслушва в съветите. Тя е съвсем млада. Когато съм до нея, усещам колко съм стар.

– Вие не сте чак толкова възрастен.

– Е, краката ми са здрави. Само това мога да кажа: имам здрав сън и силни крака. Тайната на вечната младост е във вечното движение.

Разсмивам се.

– Надявам се, че сте прав.

– Съмнявам се да е така, но човек може да се надява. Боя се, че от смъртта на Беатриче насам вече нищо не ме интересува. За един мъж да загуби силата и надеждите си означава да му отнемат това, което най-много обича. Единственото, от което мога да бъда лишен, е настоящето, а човек не може да загуби онова, което не притежава.

Прекъсва ни избухване на дрезгав смях от масата на мадам Двайсет карата. Изненадан съм да видя Лора, седнала на нея до господин Кестен. И двамата лочат картини. Леандро също ги забелязва, но безпокойството му се долавя само от лекото раздвижване.

– Колко жалко, че Мерано е окупиран от глупаци – казва той, без да откъсва очи от господин Кестен. – Едно време беше по-шикозен. Двамата с жена ми Алесандра идвахме обикновено през лятото, заради свежия бриз. Това сякаш е било в друг живот, отпреди световната война, отпреди смъртта ѝ. Чудя се как ли ще кръстят историците тази война?

– Шедьовър на загиналата цивилизация – смея се аз. – Поне така ми казва Ариел.

– Вашата Ариел много се страхува, ако не греша?

– Толкова ли е очевидно?

– О не, в никакъв случай. Както казахте, аз съм много наблюдателен само, защото на това място сме се събрали и аз, и вие, а когато тя се страхува, толкова е красива. „Ла белла донна, пасо ди тероре.“

[* Хубава жена, на крачка от ужаса (итал.). – Бел.ред.]

От хълмовете се разнася кучешки лай.

– Тя е белла донна, нали? – кимвам аз. – Ще ви кажа истината – това дори ме плаши. Страх ме е за нея. Тя преживя ужасна история, от която се боя и която не мога да обсъждам.

– Мога ли да ви попитам защо решихте, че Мерано ще ви помогне?

– Никога не съм си помислял, че той ще ни намери тук – отвърщам аз, преди да осъзная, че не е разумно да намеквам за Негово превъзходителство. – А сега не съм много сигурен в това. Смятам, че трябва да се махаме от тук.

– Разбирам.

– Само че не знам къде да отидем, за да сме в безопасност. Навярно вие можете да ни посъветвате.

Смехът отново избухва и виждаме, че Лора, с господин Кестен под ръка, става. Леандро пали пура „Монтекристо“ с елегантна златна запалка, инкрустирана с, както забелязах, пак с хризоберил. Очите му се присвиват, не заради дима, а защото проследи оттеглянето на Лора. Предложи ми една „Монте“, но аз отказвам. Обичам от време на време да си подръпвам, но пурата просто е твърде фалическа, за да я хвана с дебеличките си пръсти.

Ха-ха, още един начин за прекарване на времето трябва да бъде изключен.

– Тя не желае да се върне при съпруга си – обяснява Леандро. – И най-тъжното е, че имат две деца. Мисли си, че ме наказва, защото я предупредих да не се жени за него, но в действителност наранява само себе си.

– Говорете за картините – казвам аз, – и за господин Кестен.

– Човек може да понесе второто, обаче без първото.

– Повечето мъже са невероятни глупаци – вмятам аз.

– Да, дори аз. Наричаха ме най-опасният. – Той изпуска дима в идеални кръгчета. – Не и напоследък обаче. Нали разбирате, войната, краят на войната. Прехвърлих на други по-голямата част от работата и бях свободен да обикалям от един курорт на друг. Стабиан, Агнано, Сибарит, Монтекатини, Сатурния, Рекоаро. Водата

лекува тялото, да, и присъствието ми подклажда клюките. Не може да се избегне, но е добре дошло за местните хора. Сега съм уморен. Искam да се прибирам у дома. Може би...

Седя в очакване. Сърцето ми започва да тупка в такт с коляното и потвърждава предчувствието ми. Може и да се окаже, че точно това ни е нужно. Трябва да проуча ситуацията, да знам повече подробности за личността му, разположението на къщата, достъпът, възможностите за уединение. Може да се окаже идеалното място, където Ариел да укрепил поразклатените си нерви на слънце, далеч от всякакви господин Кестеновци.

– Може би е дръзко от моя страна да ви натрапвам гостоприемството си – продължава Леандро. – Въпреки че е нещастна, Лора ще се завърне при семейството си в Англия и аз ще остана сам. Моят палацо в Тоскана е просторен, но в стаите му отеква тишината. Разполагам с няколко стаи за гости, прислугата работи при мен от години. Бебешкият смях ще им зарадва сърцата. Моето също. Да, да – казва той на себе си, – ще зарадва сърцето ми. Ще ми направите голямо добро.

– Вие ни правите добро – отвръщам аз.

Той махва отрицателно с пурата си и става.

– Трябва да потърся Лора – казва той.

– Благодаря ви – казвам. – Утре ще поговоря с Матео и Ариел.

Той се покланя и се отдалечава, оставяйки след себе си лека диря от дим.

Пристъпвам към въпроса сутринта на закуска, докато ядем ппеша.

– Да не си полудял? – възкликва Ариел. Очите ѝ са твърди пламтящи смарагди. – Какво искаш да ме накараш да направя? Да отида в къщата на непознат? Никога!

– Той не е непознат. Познават го всички в Италия. Той е един от най-богатите в страната. Попитай, когото и да е от селото и ще ти разкажат толкова истории за него.

– Тревожа се от онова, което няма да разкажат – обажда се Матео.

– Да бяхте чули какво ми разказа на мен. – Нямаше да позволя предложението да увисне така. – Знам, че всичко ще бъде наред. Просто го знам.

– Спести си предчувствията.

Не обръщам внимание на забележката.

– Той остарява – обяснявам аз, – тъжен е, самотен и търси компания.

– О, значи само след един разговор и вече сте първи приятели – подмята язвително Ариел. – Не те мислех за такъв глупак.

– Разполага с няколко къщи за гости и с многобройна прислуга – настоявам аз.

– Ненавиждам прислугата, особено многобройната.

– Вижте тая снимка, дето ми я даде синьор Голдини. Туристически проспект. Посетителите не могат да влизат в неговия палацо, но могат да разгледат част от градините. Вижте – великолепни са. Той нищо не крие.

– Как можеш да си такъв наивник?!

– Не съм наивник. Просто му вярвам. Не мога да обясня защо, но му вярвам. Има такова излъчване.

– Така изглеждаше и Хогарт, когато се запознах с него.

Изненадвам се, че може да произнесе името му. Може би, въпреки всичко, тя донякъде започва да се оправя.

– Това е било твърде отдавна – казвам ѝ аз. – Ти вече не си наивна. Сега имаш нас. Ние сме богати. Не се обвързваме с никого и нищо не ни принуждава да останем някъде. Господин Кестен не ми се нрави и затова мисля, че е по-добре да се махнем от тук. Задържахме се на едно място твърде дълго. Ако останем, без съмнение, не след дълго ще се появи друг господин Кестен. Предпочитам да идем на някое тихо място и там да решим какво ще става занапред.

– Не искам да ходя в къща, която не познавам. Частните домове имат затворени ключалки и тайници. Мразя ги и ти го знаеш.

– Можем да проверим къщата отгоре до долу преди това – преди да решим да останем ли, или не. Попитах синьор Голдини дали е чувал нещо и той ми каза, че братовчедка на най-добрата приятелка на жена му работи в къщата. И че графът е много благ господар. Прислугата не се притеснява да му се жалва. Ще поговоря с нея.

– Той няма скрити мотиви, сигурен съм – намеси се Матео.
– Виж, той е много богат и има много връзки. Може да ни помогне.
– Да ни помогне? От къде знаеш? – пита Ариел.
– Ами сигурно познава влиятелни личности. Други богаташи – и то не само в Италия. Занимава се с корабоплаване и трябва да има връзки из цял свят. В компаниите, с бизнесмени, дипломати, дори шпиони, които са свързани. Кой знае?
– Защо ще иска да ни помага? – продължава тя.
Започва да трепери, съвсем лекичко. Трябва да прокопавам пътя си. Дръж се, Томазино, не се отказвай точно сега.
– Можем взаимно да си помогнем – казвам. – Съпругата му е починала преди трийсетина години по време на епидемията от инфлуенца след войната. Не се е женил повторно. Единствената му дъщеря умира по време на раждане преди няколко години, детето ѝ също.
Най-сетне суровият зелен блясък на очите ѝ се смекчава. Само заради споменаването на детето.
– Коя е онази жена с него? – иска да знае Ариел.
– Приятелка на дъщеря му от училище. Скарала се е със съпруга си и е дошла тук, да се поразтовари. Скоро ще се върне у дома в Англия при семейството си. Без съмнение, фактът, че продължава да се грижи за приятелките на мъртвата си дъщеря, е признак на добър характер.
– Може би това е проява на нещо друго, а не на характер – заяжда се Ариел.
– Не всеки богаташ е лош – обажда се отново Матео.
– Трябва най-сетне да се доверим някому, ако искаме да получим нужната помощ – продължавам аз. – Както ти повярва на мен и на брат ми. Никой няма да ни намери там.
– Освен ако той не е един от тях.
– Не е един от тях. Поговори с него. Не ми намирисва на тях. – Коленичих пред нея като смирен молител. – Чуй ме, скъпа. Ако искаме да заживеем отново, трябва да се полекуваш на място, където се чувстваш сигурна. Знам колко е тежко да го кажеш или да си го помислиш, ала на този свят има и щедри и мили хора, които не желаят зло никому. Позволи му да ти помогне, моля те. Каквато и добрина да му сториш, тя ще се върне при теб по начин, от който най-много се нуждаеш.
– Не желая прошка – просто каза тя. – Нито милост. Не изпитвам нито едното, нито другото.
– Да, обаче Леандро изпитва. Знам, че мога да науча много от него, ако той желае да ме учи. Също и Матео. Впрочем, ако неговият палацо не ни хареса, можем да го напуснем. Ти само си поговори с него. Ще дойдем с теб. Изслушай го, виждали ще го харесаш и тогава ще решим.
Тя ме отблъсва, като махва с досада.
– Ставай, преди да съм променила решението си – казва ми тя.

На следния ден седим край извора, пием от киселата вода и топлината попива в костите ни. Лора я няма никаква, а когато Леандро се приближава, боя се да го попитам дали тя не е още с господин Кестен. Махам му и той ни се покланя, както обикновено, след което се настанява в шезлонга до мен. Бърка в джоба си и вади от него жълта гумена халка.

– От жената на механика от селото – обяснява той. – Тя ми каза, че било добре за растежа на зъбите на детето.

Ариел го поглежда изненадана и се пресята да поеме халката, без да се бои, че ще докосне пръстите му. Оставям на графа бележка с молба да не прави резки движения.

Ариел кима и благодари.

– За нищо – отговаря той. – След раждането на детето, никога няма да избягате от бремето на любовта към него в сърцето ви, дори когато по цяла нощ плаче, защото му растат зъбките и не ви дава да заспите.

Тя прочиства гърло, ала не е в състояние да каже каквото и да било.

– Разкажете ни за дъщеря си, ако не възразявате – избързвам да кажа аз. Знам, че за същото иска да помоли и Ариел, но не ѝ стигнаха сили.

– Само ако ще ви е приятно – отвръща графът, вперил поглед в Ариел.

Тя изглежда мъничка и загубена, което пълни сърцето ми със съчувствие. Леандро се обляга назад и затваря очи.

– Косата ѝ беше с почти същия цвят като вашата, но очите ѝ бяха толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни – започва той. – Тя също обичаше минералната вода. Любимият ѝ курорт беше Стабиан, защото е най-близо до Помпей. Тя беше омагьосана от тамошните развалини. Беше убедена, че произхождаме от рода Менандер, според златните монети и статуйките, подарък от баща ми за пълнолетието ѝ. Предавани са от баща на син. Моята Беатриче си падаше историк, вечно разказваше някакви истории. Обичаше гръцките митове заради оракулите и по този начин се запознах с Лора, макар да беше пет години по-голяма. Двете посещаваха едно и също училище в Швейцария. Моята Беатриче се грижела за момичето, което било срамежливо и самотно, и по цял ден плачело за майка си. Всяка вечер тя сядала на леглото на момиченцето, русокосата Лора, разказвала ѝ истории и я окуражавала. Беше великолепно дете.

Ариел изведнъж се изправя, отива при Леандро и безмълвно му подава Брайъни. Смаян съм. Тя не позволяваше на никой да докосва детето, освен на Матео и на мен.

Графът я поглежда и без да пророни и дума, взема Брайъни в прегръдките си и целува ягодово русите къдрички, щом детето се отпуска в ръцете му. Ако не беше благовъзпитан и сдържан джентълмен, сигурен съм, че в очите му щяха да проблеснат сълзи.

Ариел греши. Тя все още може да изпитва жалост към един мъж.

Матео и Брайъни са на всекидневния си лов на пеперуди, а ние сме седнали и си бъбрим на обичайното си място.

– Оракулите никога не обясняват – разказва Леандро на Ариел. – Говорели са с гатанки. Слушателят е трябвало да отгатне смисъла им и тогава да действа.

Моите предчувствия също са необясними. Ако им се доверявам, те никога няма да ме подведат. Сигурно съм превъплъщение на някоя от древните мъдри жрици. Късметът ми е да бъда девствена весталка.

– В преддверието ми има мраморно пано на Ахил пред вратите на Троя. Наоколо кипи битка и героят е пронизан с копие от един от тамошните царе. Раната не заздравявала и Ахил се обърнал за съвет към един оракул. Гадателката му открила, че ще стигне до Троя само ако онзи цар се съгласи да му бъде водач. – Графът стиска бастунчето си. – Царят също се обърнал към оракул и узнал, че раненият трябва да излекува онзи, което го е наранил. Това е смисълът на историята. Раненият може да изцери врага, който го е ранил.

– Струва ми се, че разбирам – бавно казва Ариел. Забелязвам, че е пребледняла, въпреки слънцето. – Останали ли са някъде по широката земя оракули? – додава тя, повече на себе си, отколкото на Леандро.

– Не зная – отвръща той. – Ала моята икономка Катерина е _стрега_, както казвате вие в Америка, вещица. Допитвам се до нея по всички важни духовни въпроси.

Решавам, че мнозина ще се учудят на разговора ни, но за нас той идеално подхожда на мястото, на шуртенето на водата във фонтана и шушненето на вятъра в кипарисите, на необикновения ни живот. Всъщност решавам, че Ариел има нужда да чуе тъкмо това.

Така поне беше, докато ненадейно се появява Лора, зачервена и запъхтяна под широката периферия на сламената шапка. Дръпва си шезлонг и се стоварва в него с мелодраматична въздишка. Цветът на кожата ѝ е класическият английски кремаво розов тен, бял и без лунички: жегата е заруменила бузите ѝ, големите ѝ сини очи са пълни с прикрита неискреност, вълнистата ѝ коса е сресана назад в опашка. На ушите ѝ се полюляват прекрасни перлени висулки, поръбени с диаманти. Тя събува платнените си обувки, откопчава яката на блузата си и пригладжа диплите на полата си с широк замах. По дяволите! Десенът на полата ѝ, на червени и бели точки, ми причинява главоболие, както и тя самата. Тя улавя погледа ми и се намръщва.

– Не е прилично да се зяпат хората – казва.

Ариел и Матео се спогледват. Понякога между тях съществува телепатична връзка. И трябва да си призная, мъничко ревнувам. Аз говоря, а той има преимуществото да предугажда желанията ѝ. Иначе за какво са братята, ако не да си

помагат!

Двамата се изправят. Брайъни е в ръцете на Ариел. Тя се кланя и благодари на Леандро, след което се оттегля, без да продума повече. Така ѝ се пада на тая надута Лора.

– Виждам, че ви прекъснах – казва Лора на Леандро. – Трябва да поговоря с вас. Веднага. Боя се, че е ужасно спешно.

– Прекъсна ни, наистина – спокойно отвръща той. – Дължиш на приятелите ми извинение.

– Извинете. – Тя свива рамене. – А сега, ако ни извините...

Схващам намека, но нещо не ми се помръдва. Никой не се е разпореждал с мен, откакто напуснахме къщата в Белгия. И точно някаква си английска кучка с навирен нос ли ще ми нарежда какво да правя!

Леандро е по-добре възпитан от мене.

– Да поговорим горе – предлага ѝ той и двамата се отдалечават навътре в градината.

Докато се обува, Лора се цупи. Щеше да е страшно хубава, ако си изтриеше нацупеността от физиономията.

– Предполагам, че той ви разказваше някаква сърцераздирателна история за Беатрис – казва тя. – Защо не го попиташ кой е бил бащата на детето ѝ? Госпожа Беатрис не беше чак такъв образец на добродетелност. Не, не. Не беше толкова мила и добра, колкото на скъпото ѝ татенце му се ще да вярва.

– Мислех, че ти е била най-добрата приятелка.

– Беше.

– Не бих искал да ставаме врагове – казвам аз.

– Що не се гръмнеш – тросва се тя и се измита.

– Смятам, че ви дължа извинение – казва Леандро, когато по-късно вечерта се събираме на чашка.

– Не мисля така – отвръщам му аз. – Едва ли сте виновен вие, че тя е такава.

– Да, такава си е. Мисля си, че най-простото обяснение е, че мнозина, които е обичала, са я изоставили. За нея е по-лесно да се ядосва на другите, отколкото да посрещне собствената си скръб.

– Има вас.

– Да, макар да е трудно да слушаш баща – заместител, особено откакто Беатрис ни напусна. Лора се омъжи за първия, който ѝ каза, че я обича, въпреки че дълбоко в себе знаеше, че го интересуват нейните пари. Андрю стана още по-безскрупулен и арогантен, откакто си имат наследник. Децата им са още съвсем малки и ми се струва, че тя е като в капан.

– Колко големи са децата ѝ?

– Рупърт е на три, а Касандра – на две годинки.

– Защо не са с нея?

– О, те са у дома на сигурно място с бавачките. По английски маниер, нали разбирате? – Той спокойно разопакова пакет „Монтекристо“, пали пура и двамата вперваме поглед към масата, на която Лора седи с господин Кестен. Щом забелязват, че ги гледаме, вдигат чаши в подигравателна на здравица.

– Можете като този са напълно предсказуеми – отбелязва Леандро. – Неотделими от своите ритуали, те си създават свой собствен свят, а това, което смятат за маниер на поведение, само по себе си е закон. Човек си мисли, че можете, получили добро възпитание и всякакви предимства, трябва да имат елементарна представа и за правилно държание, но оставени сами, те не са достатъчно силни. Около тях обезателно трябва да има хора, само и само да преповтарят жалките им мнения.

– Тайните им малки групировки, искате да кажете.

– За щастие, нямам много опит с тия _нел группо_. Предпочитам да ги поемам един по един.

Изпускам дълбока вътрешна въздишка на облекчение. Ариел ще се зарадва да чуе това, особено последната оценка. Не, той не може да бъде член на оня клуб. Не е възможно. Твърде сдържан е. Твърде много държи на обичаните от него жени. В морето може да е акула, но носи в себе си твърде силно съчувствие, за да се превърне в

един от тях.

Знаех си го. На Ариел ще ѝ се наложи да ми повярва.

– Най-лошото е това, че играят мръсно и нищо не разбират от жени – казва Леандро.

Естествено, Лора и господин Кестен избират точно този момент да се присъединят към нас.

– Чудесна вечер – отбелязва господин Кестен и щраква с пръсти на сервитъора за ново пиетие.

Тоя дебелак наистина ми лазеше по нервите. Преди да напуснем Мерано, ще пробвам върху него предчувствието си за мазните му пръсти и ще го гледам как се гърчи.

– Да – отвърнах аз, – небето е като млечен сапфир.

Господин Кестен се усмихва на себе си.

– Тези думи ми припомнят историята, която съм чувал за една известна куртизанка – продължавам. – Тя имала любовник – противен мазохист и пълен импотентник, без съмнение, разбирате кого имам предвид. Бил английски граф. Ако дамата успее да го възбуди, той я възнаграждавал с накит по неин избор. И тъй, веднъж той бил особено доволен от нея – не може да предположи човек какво ли се наложило да му приложи, че да му стане! Тогава той извикал бижутера в дома си. Вместо да посочи някой наниз с перли или едно-две пръстенчета, предприемчивият бижутер изпразнил на леглото ѝ като че ли цялото съдържание на сейфа си. Тя седяла заслепена по копринен халат и прокарвала ръка по съкровището, както пират плячката си: искрящи диадеми, нанизи скъпоценни камъни, тюркоази и аквамарини с размер на гъше око, рубини и смарагди, големи колкото очите ви, каквото си щете. „О, скъпи, наистина не мога да избира, обърнала се тя към противния си любовник, избери вместо мен.“ А любовникът ѝ се приближил към леглото, съборил я долу, завързал китките ѝ към леглото с двата най-дълги диамантени наниза и рекъл: „Твое е. Всичкото“. Е, на бижутера и окото му не мигнало. Той събрал празните кутии и бързешката се изнесъл. Каква бляскава щедрост! Какъв джентълмен! Е, май си падал малко мошеник, но можеш ли да познаеш само каква сметка направил!

Господин Кестен вече не се усмихва.

– Не съм чувал тази история – промърмори той.

И как ще я е чувал, като току-що я измислих.

– Драги ми господине, не бива да се държите така плахо с мен – казвам аз. – Мъж с вашия опит трябва да е чувал тази приказка. Щедрият любовник се разорил след шест месеца и се хвърлил от Биг Бен.

– Пура? – предлага Леандро. Подозирам, че се досеща за играта ми.

– Като стана дума за диаманти – обръщам се към Лора, – вчера се възхищавах на перлените ви обици. Надявам се, че не сте ги загубили някъде, като се втурнахте така да бягате. – Тя инстинктивно пипа ушите си и ми хвърля изпълнен с ледено презрение поглед. Тази вечер носи кристални клипсове, нищо кой знае колко ценно. – Но не казвайте, че не съм ви предупредил.

– Дали да не се поразходим на лунна светлина? – пита я господин Кестен и ѝ предлага ръка.

– Кога се връща Лора у дома? – питам Леандро.

– След два дни.

– В такъв случай се обзалагам, че утре ще стане нещо – казвам аз. – Само почакайте и ще видите.

От ясно по-ясно: на другия следобед, както си седях в градината, Лора идва при мен страшно бясна.

– Добре – кресва тя, – къде са?

Поглеждам я с най-сладкия си и невинен поглед.

– Кой къде са?

– Перлените обици. Измислихте вчерашната история, за да замаскирате факта, че сте ги откраднали.

– Ако правилно ви разбирам – започнах аз бавно, – срещнали сме се съвсем за кратко и вие се осмелявате да ме обвинявате, че съм откраднал грозните ви перлички. Там, откъдето идвам, а именно Бенсънхърст, Бруклин, това се нарича висящо обвинение.

– Не ме е еня откъде идвате. Искам си обиците.

– Предполагам, че сте говорили за това със скъпия Джаспър Джеймс. Той изглежда много по-подозрителен. Може би са паднали по време на някоя от разходките ви на лунна светлина.

– Негодник – съска тя. – Той е безукорен джентълмен. Ще уведомя властите.

– Моля, заповядайте. Бих искал да обсъдя с тях вашето отвратително държание и фалшивите ви обвинения.

– Как смеете! – възкликва тя и се изнася.

Страшно доволен от себе си, решавам, че е време да направя посещение в бърлогата на господин Кестен. Един от многобройните ми таланти е ловко да си проправям път през всяка ключалка. И тъй, докато дебелакът утешава Лора на терасата, аз се шмугвам по стълбите в стаята му. Каква изненада! – виждам куфарите му, грижливо стегнати, наредени до леглото. Колко се изненада той самият, когато след малко се качи в стаята и ме намери там, седнал на стола, да си вея с билетите за влака и с паспорта му.

– Толкова скоро ни напускате? – удивлявам се аз.

– Какво... – от устата му хвърчат слюнки. – Махай се, преди да съм те изхвърлил!

Разсмивам се. Ако седна върху господин Кестен, ще го размажа. Може да съм малко дундест, но честно казано, все пак имам внушителна фигура и умея да се бия. То личи в езика на тялото ми и блести в антрацитно черните ми очи. Не си позволявайте да ви заблуди каскадата от тъмни херувимски къдрици, с които Брайъни обича да си играе, и да си мислите, че имам нещо общо с херувимите.

– Първо ще трябва да си поговорим – отсичам аз.

– Не мисля, че е нужно!

– Обаче аз мисля – отвърщам аз и измъкнах една от перлените висулки на Лора от джоба си.

– Къде ги намери? – пита той стъписан. – Значи в крайна сметка ти си ги откраднал? Дошъл си да ме изнудваш. Знаех си го от мига, в който...

– О, стига. Писна ми от тебе. – Измъквам малката кадифена кутийка от другия джоб и очите му за малко да изскочат от орбитите. – Имаме няколко възможности. Мога да ида и да съобщя на властите какъв мошеник с палава ръчичка си. – Докато говоря, отварям кутийката, в която има великолепна сбирка от обици на други дами. – Мога, от друга страна, да ги предам на Леандро и да го оставя да се разправя с теб. И двете възможности включват, как да се изразя, известна доза неприятности и напрежение. Мога да оставя всичко на синьор Голдини, уж, че съм ги намерил на пясъчната пътека към извора. В този случай трябва вече да си хванал влака и да си тръгнеш инкогнито. Трябва да добавя, че ще ми дължиш значителна услуга.

– Знаех си. – Той въздъхва мелодраматично, но все пак се отпуска. – И тя е...

– Искам да ми отговориш на един въпрос.

Той ме поглежда смутено.

– Да ти отговоря на въпрос? Това ли е всичко?

– Всичко. И обещанието, че няма да припарваш до Лора Гарнет или някой от нас до края на ненормалния си живот, иначе пръв ще имам удоволствието да ти извия врата. Зная къде живееш и ако продължаваш да правиш бели и в мрака ще те пипна. Нали разбираш за какво ти говоря?

Той се поколеба.

– По дяволите. Имаш думата ми – колкото и да струва тя. Сега ми задай въпроса и се омитай. Трябва да хващам влака.

– Добре – отвърщам аз. – Защо попитахте госпожа Хънтър коя е тя и защо сме тук?

– За какво говорите?

– През първия ден, когато дойдохте при нас, използвахте точно тези думи. Това я разстрои и искам да знам защо.

– Нямам никаква представа. Беше напълно случаен въпрос.

– Значи това е било – елементарно любопитство?

– Да, разбира се. – Изглеждаше наистина объркан. – Какво повече да означава?

Жалки ми господин Кестенчо, благодаря ти за тъпотата. Вярвам ти. Прекалено си тъп, за да си от тях. Какво облекчение, че никога вече няма да се безпокоим заради

този дундъо.

– Нищо! – отвърщам му аз. – Абсолютно нищо.

Вечерта Лора остава в стаята си, а Леандро се присъединява към нас, след като я утешава заради безвременното тръгване на летния ухажор.

– Какво ще прави тя сега? – питам аз.

– Надявам се да ми гостува с децата през август – отговаря ми той. – Дано поканата ми ѝ подсказе, че има къде да отиде, ако у дома ѝ писне.

Струва ми се, че тези думи поуспокоиха Ариел.

– Защо тя не помоли вещицата ви да изгони съпруга ѝ? – пита Ариел.

– Една стрега не действа така – обяснява той.

– А по какъв начин го прави стрега? – пита тя сякаш себе си. – Дали може да помогне на мен?

– Тя помага на хората в беда, да, но не всеки, който дойде при нея, намира отговор, какъвто той иска.

– Може ли да намери изчезнал човек?

Леандро я поглежда озадачено.

– Трябва да го намеря – настоява Ариел.

Не, не, не бива. Още не.

– Бебето ми.

Леандро поглежда Брайъни с още по-озадачен вид.

– Той ми открадна детето. Брайъни имаше братче – близник. Казва се Тристан. – Ръцете на Ариел са така здраво стиснати, че ставите ѝ са побелели. – Казаха ми, че е мъртво, но зная, че е още живо. Зная. Искам да си върна детето.

– Извинете...

– Сега не мога да ви обясня – отсича тя ядно, с повече енергия в гласа, отколкото съм чувал някога у нея, – но той замина. Трябва да ги намеря. Детето и мъжът, който го отвлече. Ще си върна силата и няма да намеря покой, докато не ги намеря.

– Разбирам – кима Леандро.

– Трябва да вървя – Ариел става с Брайъни в ръце и бързо излиза, последвана от разтревожения Матео. Смаях се, че сподели ужасната тайна с този човек, преди да са изминали и няколко дни, откакто бе заявила, че не може да му има доверие.

– Тя е пълна с изненади – казвам аз.

– Уна сорпреса делла белла донна. Да. Огромна изненада. Не знам какво да кажа.

– Адресът ви може да се окаже от полза.

Леандро се засмива.

– Сигурно можете да ѝ помогнете много повече, отколкото си мислите – казвам аз. – Надявам се да пристигнем след една-две седмици. Ще реша кога. За по-голяма сигурност ще тръгнем по обиколен път. Ще съобщя на синьор Голдини, че заминаваме за Америка и ще изчезнем отново.

– Ще ви чакам!

Той се покланя – за последен път в Мерано – и се оттегля. Като си тръгваше, кълна се, котешкото око намигна.

2

Златната къща

– Подробности идват от само себе си – обяснява Леандро на Ариел.

– Знаете, че за мен щеше да е удоволствие да ви помогна с каквото мога – продължава той. – Не искам да кажа, че ще ти дам точни инструкции как да действаш.

– Той отпи глътка гроздова ракия от последната реколта. – Ако си искрен човек, предстои ти много работа. Започнеш ли веднъж, трябва да потиснеш инстинктивното желание за незабавни резултати и да се научиш да чакаш времето си. Дори да са нужни години.

– Вече минаха години.

– Тогава още трябва. Разполагаме с достатъчно време за това. Ти, скъпа, трябва да си много по-свързана с жаждата за мъст, отколкото може би си си представяла. Усещам в теб премълчан гняв, който заплашва да се взриви.

– Да, искам да изляза вън – рече тя. – Вече го казах на Томазино. Да изляза извън кожата си. Да се превърна в друг човек. Беладона. Искам да бъда Беладона, която мислите, че съм.

– Звучи добре. Ще запазиш борбения дух. – Графът подпира здраво бастунчето на терасата и се изправя. – Моля ви, всички елате с мен. Искам да споделя с вас една малка тайна.

Леандро се оттегля вътре, ала бързо се връща с малка бутилка, чаена салфетка и с купичка в едната ръка. Махва ни с големия фенер и ни отвежда в тъмнеещия полумрак до едно от дърветата, заслонили сцената на неговия открит театър. Когато осветява с лъча, забелязваме изрязаната в кората сова. Никога не съм я виждал на дневна светлина. Очевидно не трябваше да се вижда.

– Защо сова? – пита Ариел.

– А защо, според теб? – отвърна Леандро.

– Символ на смъртната мъдрост – казвам аз. – Немигаща и точна.

– Да – съгласява се Леандро, – и...

– Промъква се нощем, има инстинкт на убиец – прибавя Ариел. – Дебне и чака да нападне.

Леандро се усмихва широко. Толкова рядко го виждахме така доволен. Изключва фенера и ни води обратно при фонтана на смеещия се Дионис. Разтваря няколко кърпички, отпушва бутилката, поръсва някакъв прашец от нея върху китката си и го вдишва. Поразен съм и се чудя дали това е енфие или някакъв наркотик. Много е необичайно за Леандро. Забелязвам, че въпреки тъмнината, Ариел е преbledняла. Тя отстъпва крачка назад, готова да побегне.

Леандро забелязва реакцията ни и се засмива още по-силно.

– Просто малко енфие, приготвено специално за мен от Катерина – обяснява той. – Виждате ли, боговете се умилюстват само с обреди. Трябва да ги успокоим, ако искаме да ни повярват, че сме искрени. Обред с кихавици – описан е от Казанова, а на мен ми го разказа дядо ми. За да бъдем точни, любовниците на Казанова му подавали прашец, предизвикващ кихане, подобен на този тук. От него носът започва да кърви. Казанова и жените се надвесвали над тава, за да смесят кръвта си.

Леандро ни показва.

– Ето така. – Той поръсва малко прашец и го смръква. Матео прави същото. Докато стигне до гърлото, щипе и ме бие на хихикане. Ариел бавно отпуска китка. Моля те, скъпа, вярвай му. Не е наркотик и няма да ти навреди.

След като Ариел и Матео също вдъхват, напътствани от Леандро, свеждаме глави. След миг носовите ни прокапват. Леандро ни подава купичката и капките кръв се смесват. Той гребва шепи вода от извора и я лисва в купата.

– Да вървим при Катерина! – обявява Леандро и връчва на Ариел кърпата, за да изтрие носа си.

Не искам и да зная какво ще прави Катерина. Нямах значение. Ние сме партньори в плана, подготвящи се за битката. Кръвно сме свързани.

Къщите имат души. Щом влезеш в тях, можеш да познаеш дали те са щастливи, нещастни, или пренебрегвани. Или може би дори обитавани от призраци. От мига, в който съзрях редицата от проскубани сламени шапки, увиснали на мраморни куки в преддверието пред кухнята на Леандро, се убедих, че къщата е сигурна, въпреки всяващата ужас история за нея и за великолепието ѝ.

Година и половина по-късно продължавам да се чувствам сигурен и в мига, в който лунната светлина лъщи на широката тераса пред библиотеката, докато чакаме Леандро да се присъедини към нас, за да вдигнем наздравница за новата 1950 година. Годината на Тигъра, според китайците. Да, трябва да кажа, че му бяхме благодарни за много неща: защитен палацо за скривалище, щастливо раснещо дете, обожавано от прислугата, всекидневната компания на най-очарователното въплъщение на скромната дискретност – граф Делла Робиа.

Тази година ще е различна. Спотайвахме се достатъчно дълго време. Нещо

наближава. Чувствам го. Беше предчувствие, но не само в астралното ми коляно.

– Хайде! – казвам на Ариел и пълня чашата ѝ с ароматно отлежало „Брунело“. Тя отказва да пие шампанско. – Пожелай си нещо!

– Веднага! – отвръща тя. – Искам да стана мъж.

– Аз желая, като умра, да знам, че ще се преродя в мъж, в _истински_ мъж. Матео се усмихва кисело.

– Желая да се преродя в куче – обявява той.

– Така ли? – възкликвам аз. – Каква порода?

– Неаполитански мастиф, навярно. Или ирландска хрътка.

– Ще ти намеря такова куче някой ден – намесва се Ариел. – Пазач. А моят пазач си ти. Пия за тебе, мой Матео.

На лицето ѝ се изписва странен израз. Затварям очи и си я представям – спяща форма в сърцевината на какавида, свита на пашкул в тъмнината, събира сили. Ако какавидата беше прозрачна като кристал, щях да я съзря как се втвърдява вътре, как се полагат основите на крепостта на душата ѝ; страхливото потреперване на жената в Мерано изчезва частица по частица.

Ала такова нещо не може да се види ясно, нали? Онова, което искаме, никога не става.

Защото долу в мрака червейчетата гризат ли, гризат. Но оставете това на моята мила. Тя се сприятелява с пълзящите създания на мрака, за да може да ги покори и да ги подчини на волята си. Скоро ще бъде силна като пеперудите, които кръжат над орловите нокти под кухненския прозорец.

А после ще искаш ли сладката, мъничка, тихичка Беладона да се върне отново? След като си узнал истината.

Твърде жалко, но това отнема доста време. Тя не може да бъде пришпорвана; нито едно същество не може да се появи без борба. Иначе ще бъде скучновато като брътвежа на разглезените богаташки дечица от съседните вили, които обсъждат как да си прахосат наследството за позлатени кормила и мързеливи месеци в Сардиния.

Но не за това исках да говоря – ех, че глезльо бях станал. Поне имам превъзходен вкус. Леандро ме научи. Почти всеки ден ние говорим с часове за живота и за любовта, за изкуството, историята и за макиавелианското заговорничене, което се изисква, за да управляваш корабна империя и да си едни гърди преди Неархос и Онасис. Говорим и за страданието, понякога и за Ариел. Наричаме я винаги Беладона, както свикнахме и двамата с Матео. Вече няма да има Ариел. Все пак веднъж направих глупавата грешка да се обърна към нея с „Белла“.

– Никога не ме наричай Белла! – изкрещя тя.

– Защо? – Внезапният ѝ гняв ме стъписа.

– Това беше моето име – просъска тя. – Изабела. Възторжената малка Изабела Ариел Никърсън. Милата, послушна Изабела, която изчезна от лицето на земята. Или вече си го забравил?

– Не, не съм. Просто глупава грешка. Извини ме. Никога няма да я повторя.

– Изабела е мъртва. Много отдавна. Ариел ми лази по нервите. Ариел звучи сладко, жизнерадостно и миличко. Не харесвам и нея самата. Не желая да бъда миличка.

– Тревожи ли те името Беладона? – дръзнах да я попитам.

– Не и в устата на Леандро – промълви тя.

Не се опитвай да ме разсееш от миризмата по тази пътека, мила моя. Видях, че си водите все по-потайни малки разговори с Катерина Мариани, готвачката _стрега_, чиито макарони са също толкова вкусни, колкото и отварите ѝ.

Май вече е време...

Преди новогодишната наздравица Беладона бе започнала да се качва редовно в голямата къща за обичайните неделни закуски с Леандро. Той сядаше в противоположния край на огромната дървена маса и бърбехме помежду си за дреболии, за прелестните градини или за състоянието на реколтата. Леандро не посещаваше квартирите ни. И така, месец след месец, Беладона започна да се отдалечава в сигурността на стаята си и безпокойството започна да се оттича от сърцето ми.

При пристигането ни Леандро ни настани в една от вилите за гости, където

Беладона се криеше в състояние на почти пълна кататония* цели месеци. Навярно, почувствала се свободна от тревогата за обкръжаващата я среда, тя си позволи да се отпусне емоционално и беше в много по-тревожно състояние, отколкото в Мерано. Чувстваше се уютно само с Матео, който общуваше с нея чрез първобитния език на знаците, и с Брайъни, към която се опита да прояви нещо като първична майчина грижа. И с радиото. Тя помоли само за мощно радио, което слушаше през цялото време. Често я чувах да му отвърща тихо, по всяко време.

[* Кататония (лат.) – психично разстройство, което се проявява с пълна неподвижност, вцепеняване или силно двигателно или говорно напрежение. – Бел.ред.]

Свикнах нощем да чувам в тъмнината тихия плач на Беладона, когато е намалила радиото, но тя не ми позволи да се приближа и да изтрия сълзите ѝ. Денем, когато ѝ носех подноса с храна, както правех в Белгия, хвърлях ѝ мимоходом поглед как се разхожда и пише в тетрадките, които Леандро ми даде, за да ги използва тя, как си говори с гласовете по радиото. Кроеше нещо за себе си, за да се спаси от пълно полудяване.

Казах си, че това е начинът, по който жали за загубеното, според нейните разбирания. Нека го прави.

Поне се чувстваше спокойна в стаята си: прозорците бяха твърде високо и твърде тесни, за да влезе някой. До нея се стигаше само по проход, скрит зад висиящия на стената килим, през стаята, която разделях с Матео, и се отваряше към малка тераска, обградена от стръмни склонове отвсякъде, засенчена от високи шипове с бодли по върха, засадени в дълбоки теракотни делви. Бяхме направили всичко, което е необходимо за нейната сигурност и за тази на Брайъни – да бъдат неуязвими за неканени гости.

Тя се затвори тук като в килия. Можехме единствено да я наблюдаваме и да чакаме.

Малката ни къщичка някога е била място за отдых на абата на манастира, както е била навремето Ка д'Оро. Кацнал на стръмния хълм, с тераси с изглед към сгушеното долу селце, заобиколена от слънчогледови ниви, лозя и маслинени дръвчета, до огромното палацо се стига само по тесен, криволичещ път. Отдолу изглежда страховито сурово, но всеки път, когато се приближавам след пазар, изпитвам радостна тръпка, че можем да го наречем наш дом. Може би заради уюта, който намираме зад здравия пръстен на дебелия му каменни стени, където дървените тавани в дневните са украсени с рисувани зодиаки; заради многоцветните тухлени подове в преддверията, които разхлаждат краката ни от лятната жегата; заради бюстовете от Помпей в нишите на дългия коридор на втория етаж, където монашеските килии са преобразени в спални; заради фантастичните фрески на танцуващи нимфи и сатири, изрисувани по стените в спалнята на Леандро. Естествено, аз се въртя около кухнята, около увисналите над мраморните мивки бакърени съдове, където се суети Катерина и заедно с мъжа си Роберто реже домати. Обичам да се оттеглям и в читалнята – в камбанарията край крилото за прислугата, която гледа към централния двор, или към тюркоазения басейн, който сякаш е изрязан в хълма. От там пръстта изглежда със същия цвят като пръстена на Леандро.

Ала мястото, където най-вече се чувстваме у дома си, е библиотеката. Тукашната е много по-богата, отколкото белгийската, за която никога не споменаваме. Често намирам Леандро в нея. Освен ако не е отишъл на някоя от бизнес срещите си в Рим или Флоренция, което е рядкост. Изглежда, че морската му империя се ръководи от способни лейтенанти, които е натоварил с по-голямата част от бремето си. Подозирам, че търси нишки, по които да тръгнем в издирването си, но досега не е открил нищо. Не го обсъждаме и никога не го споменавам пред Беладона. Ако в момента всичко изглежда безплодно, това само ще я обезкуражи, преди да е готова да напусне леговището ни и да започне да ловува на сериозно.

Често привечер с Леандро се разхождаме надолу към езерцето със златни рибки, нашарено от сенките на кипарисите, покрай чешмата на Дионис с шуртящата вода вместо вино, покрай параклиса и семейната гробница, по криволичещата пътека, пазена от совата, към открития театър със сцена, засенчена от две големи дървета със сплетени над пейките клони. Често намираме тук Беладона, седнала на издяланите гранитни стъпала, загледана в гонитбата на слънчевите петна по древните камъни.

Понякога сядаме на терасата пред библиотеката и я гледаме как се люлее в

хамака, опънат между две изкорубени прасковени дървета, как отпива от чашата с кресонов сок, размесен с ободряващите билки на Катерина, които подсилват кръвта. Леандро я чака търпеливо да укрепне. Знае, че тя сама ще го потърси, когато е готова, както аз вече съм готов. Междувременно той с удоволствие ме запознава с порядките на своя свят. Персоналът също. Естествено, те всички ме обичат, тъй като говоря на техния език, макар и изпъстрен с бруклински бисери, хвърлени тук-там за цвят. И защото съм неустойимо чаровен.

Всяка сутрин се разгаря спор кой ще се грижи за Брайъни през деня. Любимецът е въздебеличкият Роберто – навярно защото винаги отиваше при нея с бишкоти, специално изпечени за детето. Това вбесява Дино и Реналдо, и конярите, и Паскуале и Гуидо, и шофьорите, а също и Бруно, главния градинар, както и всички прислужници. Карла Фантучи, главна икономка, пее най-много приспивни песни на Брайъни. Дори мълчаливият ѝ съпруг Марио, главният слуга, понякога се усмихва, щом Брайъни се хване за крака му, докато се учи да ходи. Сякаш засмяното момиченце с ягодово русите къдри и огромните синьо-зелени очи е съживило къщата, както се бе надявал Леандро. Сега прислугата като че ли непрекъснато пее – залъгалки за Брайъни, народни песни и арии, – изпети всъщност от вашия покорен слуга и изцяло подчинени на инструкциите на Карла, която не обръща внимание на неестествения ми фалцет. Беладона прилежно се упражнява на пианото и клавесина. Веднъж за кратко чувам и Матео да се препъва в упражненията и гамата, за да раздвижи пръстите си. Той предпочита да тренира с карти, да показва фокуси с изчезващи в шапката зайци, да репетира заради децата на прислугата, които се страхуват по-малко от него, откато започна да ги забавлява. Мисля, че беше решил да стане първият мълчалив фокусник в света.

Само ако можеше да събере наново загубените късчета на същността си.

Брайъни остава любимата главна асистентка; тя щипука около него, дебне цветните кърички и римските монети, а Роберто ѝ подава маруля, с която да нахрани зайците, отглеждани в колибка край зеленчуковата градина.

Не се учудих, че първата ѝ дума беше „неелио“, съкратено от „конилио“, „заек“ на италиански. Щом го чу, Беладона прехапа устна, за да не се разсмее. Когато Брайъни не произнесе мама, предполагам, тя си отдъхнала, че не е казала „путанеска“*.

[* От puttana (итал.) – проститутка. – Бел.ред.]

За цялата прислуга Беладона бе просто такава, каквато я представи Леандро – приятелка, болна от доста време, която се нуждае да бъде оставена на спокойствие, за да се погрее на топлия тоскански въздух. Не им мина през ум нито да си пхат носа, нито да ни обсъждат. Надявах се само, че с всеки ден тя се чувства малко по-добре. Имаха по-важни задължения, за които да се тревожат, като обработването на безкрайните градини и лозя, тимаренето на конете или поправянето на водопроводите на фонтаните, украсяването на авансцената преди концерта на местния оркестър. Дватамата с Матео помагахме с каквото можем и дните минаваха, обвити в приятна мъгла.

През това време, най-голямата ми грижа е седлото. Язденето. Реших да стана експерт по конете и Дино се опитваше да ме обучава. Изглеждах безнадеждно; не можех да пазя равновесие.

– Защото не си уравновесен – каза Беладона, когато ѝ се оплаках.

– О, нима? Ами, бих искал и теб да те видя на седлото.

Тя се намръщи и нищо не добави, но бях изненадан, когато няколко дни по-късно ме събуди по-рано.

– Хайде, ставай – извика ми тя. – Искам да яздя.

Изстенах, тъй като не съм от ранобудните чучулиги.

– Остави ме да поспя.

– Не. Искам да дойдеш с мен. Не искам да оставам сама с Дино.

Дино, представете си, е около 75-годишен, досега няколко пъти е ставал дядо. Реналдо не е по-млад. Никой не язди повече и предполагам, че Леандро държи конете и конярите, защото той е един стар мекушавец, когато става въпрос за прислугата. Те имат семейства и той не би могъл просто да ги натири.

Като натоварих хамутите, Беладона приседна на ръба на леглото. Матео още

похъркваше.

– Искам да съм силна. Трябва да стана силна – прошепна тя. – Искам да се отърва от самата себе си.

От толкова време чаках да чуя тези думи, че ѝ простих за ранното събуждане. Веднага щом Беладона влезе в конюшните, всички коне изцвилиха. По дяволите! В този миг се отказах от изгледите да стана ездач. Беладона откриваше удоволствието да говори и да се грижи за животните, както и да се учи от Дино. Всяка сутрин, щом я зърнеше, сбръчканото му лице се оживяваше, трогнат да бъде в услуга на близката приятелка на Леандро. Старецът беше търпелив, а тя – добър ученик, изненадващо безстрашна поради съзнанието, че властта над един мощен кон ще ѝ даде неизпитана досега сила. Не знам как успяваше, ала и най-своенравният жребец сякаш я обожаваше. Слабостта и бледостта ѝ в скоро време бяха заменени със здрави мускули и грейнал тен с цвят на карамел.

По това време Леандро доведе Орlando Пути – едър атлетичен венецианец с коса, по-черна, отколкото си мислех, че може да има един зрял мъж, със счупен нос и с криви зъби. Често се смееше, но кафявите му очи оставаха нащрек, като очите на Леандро. Носител на черен колан, той се бе усъвършенствал във всякакви форми на охранителството. Щеше да отседне в централната къща и да остане наблизо, за да ни научи, на каквито поискаме умения.

Всекидневният ни график е прост. След ставане Беладона язди около час. Закусваме пълеш и лек тоскански сухар, после Орlando ни водеше на стрелба, преди да стане твърде горещо, за да можем да се съсредоточим. Пробвахме на свой ред пушки, револвери и пистолети, дори лък и стрели.

– Стреляйте, без да трепнете – повтаря Орlando. – Дишайте внимателно. Целете се в сърцето.

Всеки ден учим самозащита и тренираме падане и нападение в ароматните купчини сено в конюшните. Брайъни ни имитира и тича наоколо, докато ние, облени в пот, се препъваме един в друг и дърпахме конските опашки. А тя вика „Хайаааа!“ – каквото и да направим. Следобед аз почивам и разглеждам библиотеката; Матео репетира магически фокуси или изчезва нанякъде. Беше се сприятелил със също тъй мълчаливия Марсело Роланди, който бе водопроводчик, и двамата често бърникат по машините или слизат до селото на чаша вино. Беладона учи италиански и френски и се упражнява с прислугата, или обикаля с фотоапарат на врата из градините, като поспирва тук-там да откъсне някой плевел или да подкастри розовите храсти. Когато пристига Мариса Колумбо – експерт по стенописите, която пристига от Лука през няколко месеца, за да провери стените на Леандро, – тя дава на Беладона уроци по осветление и композиция с очуканата „Лайка“, която намерих в едно чекмедже в камбанарията. Получих задачата да проявя филма, тъй като Беладона се изплаши, когато за пръв път влязохме в тъмната стая, подредена от Леандро под покрива. Глупав, безмозъчен Томазино! Трябваше да се сетя, преди да я качвам в тъмното помещение.

На смрачаване се срещаме на терасата с Леандро и разговаряме до среднощ.

Безкрайно досадно е да се опитвам да ги следя всичките. Особено как Беладона без всякакви усилия прищипва коня си Артемида. След като тя може да яхне това животно, значи може да яхне всичко. Тя потвърди това, когато веднъж доведоха щраус – шеговит подарък от Леандро. Дино праметна през врата му въже, а Беладона го възседна и двамата се строполиха на земята. Тя се втурна подире му, увисна на птицата и залъкатушиха сред доматите и чушките. Изумена, Катерина едва сдържа вика си, докато останалите едва не припадаме от смях. Брайъни кръсти непокорното същество Пухчо, а след като Паскуале и Гвидо му построиха колибка край конюшните, то стана основна тема на селските приказки. Опитвахме се да го опитомим, за да го яздят селските деца, но Пухчо се беше влюбил в Беладона и ѝ остана верен.

О-хо, възшебното докосване!

Следобед се качваме, за да чуем поредната история на Леандро и сядаме, като си ведем с ветрила, под сянката на асмата на терасата. Под нас долината блести в златно и кафяво. Налага се да внимавам с тукашното слънце – вече не загарям, само ставам на петна.

Леандро ни омагьосва като Шехерезада и ни учи. Той говори около темата „дел

джорно_* и по този начин като че ли по-добре запомняме думите му.

[* Дел джорно (итал.) – на деня – Бел.ред.]

– Не искам повече да налагам волята си, да диктувам на другите какво да правят – довери ни Леандро в един жежък следобед, преди да се смрачи. – Постъпвах така дълги години и си платих за това. Сега, вместо това, съм доволен да наблюдавам. Те сами трябва да намерят отговорите на своите въпроси.

Той ни кара да се замисляме. Беладона наблюдава и попива държанието и мъдростта му, богатия запас от знания, обаятелния му вид, под който се криеше стоманена сърцевина. Болката му. И, разбира се, безскрупулността му. Понякога той споделя с нас мостри от каталога си за професионални мръсни номера. Аз, лично, живея именно за тези мигове... Разбира се, сега няма да ви разказвам. Да не ме мислите за такъв глупак?

Впрочем, надявам се скоро сами да откриете какви са.

– Разкажи ми за детството си – обръща се Леандро към Беладона веднъж. – Ще ми помогне да те разбера.

Аз също съм любопитен. Тя никога не е споменавала за семейството си.

– Израснах в американската провинция, недалеч от Сейнт Луис – започва тя след дълго млчание, втрещена в наведените от жегата слънчогледи. – Уебстър Гроув, Мисури. На хиляди мили от тук. Основното занятие на майка ми по цял ден беше да се напива и да досажда на баща ми. Той беше banker, надул се заради властта си над мъничкия ни свят. Уилям и Мария, лудите купонджии Никърсън. Бях единственото им дете, затова понякога ви ревнувам толкова с Матео – прибавя тя, като се обръща към мен.

– Да ни ревнуваш? – поразен съм.

– Ревнувам ви, защото сте близнаци – отвръща тя. – Защото сте израснали, заобиколени от семейството си.

– Е, да, обаче виж докъде ни доведе това.

Тя не обръща внимание.

– Майка ми непрекъснато се шляеше по бридж партита и в местния клуб, и задоволяваше и най-дребната прищявка на баща ми. Жадувах за нечие внимание и затова, когато ме изпратиха в пансиона, продължих да правя бели, като се надявах, че ще направя впечатление. – Тя си позволява да се усмихне мрачно. – Заложих на аутсайдерството. Изключиха ме от едно училище, защото отрязах опашките на Сали Симпсън и набутах главата ѝ в тоалетната. Тя тормозеше малките деца, което не можех да понасям.

– Убеден съм, че си го е заслужавала – намесвам се аз.

– Заслужаваше си, но родителите ми побесняха. Бяха отвратителни сноби, които се интересуваха само от фини маниери. Приличието, завистта на всички от клуба за най-голямата кола, сухите мартинита, новият декоратор с отвратителните натруфени канапета. Единственото, което исках, беше да им се харесам, както всяко дете желае да се понрави на родителите си. Исках да се харесвам на всички. Просто не знаех как. Майка ми започна съвсем да се олива с пиенето – продължава тя с поглед и глас, идващи отнякъде другаде. – Също и с хазарта. Щом баща ми излезеше за работа, тя намъкваше костюма за езда и яхваше коня – отиваше право при букмейкъра си и затова никой не я виждаше с колата. Тя вечно хитруваше. Криеше бутилките си под розите в градината. Имаше страхотен стил, казвам ви – що се отнася до плюскането.

Тя въздъхна и се умълча за дълго.

– Къде са те сега? – дръзнах накрая да попитам.

– В гробището на Светия Дух. Завинаги един до друг – отвърна Беладона. – Когато бях петнайсетгодишна, катастрофирах с колата, пияни, на прибиране от клуба. Поне умряха заедно.

– Какво се случи с теб след това?

– Заминах да живея при чичо Пол, леля Блеър и братовчедката Джун в Минеаполис. Е, през лятото. Сега беше по-лесно да остана в пансиона и да се възползвам от съчувствието на всички към едно сираче. Отказах се от номерата си и станах болезнено учтива. Учителите ме обикнаха, ала аз се криех зад безупречните маниери – така оставах свързана с нещо, важно за родителите ми. Когато завърших по-рано гимназията, заминах при Джун. Тя пребиваваше в Лондон, уж да учи изкуство.

– На лов за съпрузи, искаш да кажеш.

– Именно. За пръв път в краткия си живот можех да си поема дъх. Едва започвах да разбирам какво мога да постигна, когато... имам предвид, че точно тогава... – Лицето ѝ се преобрази и стана сурово, жестоко в мрака. – Ето докъде ме доведоха добрите обноси. До там, че ме изиграха.

Леандро въздиша.

– Съжалявам – мълви той.

– Къде е сега Джун? – питам аз.

– Нямам представа. – Гласът на Беладона прелива от горчивина. – В Лондон тя беше много заета да се оглежда за плячка. Не зная къде са се запознали, но тя ме представи на Хогарт и с това се започна.

– Човек не може да предскаже бъдещето, било във връзките, било за децата, било за прехраната или приятелите, или дома – подхвърля Леандро. – Може само да си ги представи. Винаги ще има катастрофи и беди. Но не бива да се оплаква, а да продължава нататък. Ти, скъпа Беладона, трябва да се пребориш и да си създадеш собствен свят, собствени правила, въпреки преживяното. Където и да те заведе животът, не бива да се предаваш.

– Искате да кажете, че трябва да намеря Джун? – попита тя. – Ако е само, за да задоволя любопитството си...

– Напрежението е онова, което върти света – казва Леандро. – Напрежението между мъжа и жената, между съпруг и съпруга, между родител и дете, между обичащ и обичан. Между господар и роб.

Беладона потреперва.

– В сърцевината на всички човешки взаимоотношения е контролът – Леандро си играе с пръстена; мярвам цветен проблясък. – Контролът и съпротивата срещу него. Да искаш или да откажеш да позволиш някому или на нещо да ни владее. От сега, скъпо дете, собствената ти воля ще бъде под твой контрол. Нищо няма да те спре, освен ако не му позволиш.

– Нищо не може да ме спре – повтаря Беладона.

Вярваме ѝ всички до един.

– Тази история изглежда апокрифна – започва Леандро на другия ден. – Каквито често са историите на прочутите жени. Нинон дьо Ланкло била ослепителна френска куртизанка; имала салон, била любовница на крале, херцози и принцове, приятелка на Молиер и Расин, на безброй други. Разправят, че когато била вече на години, в нея се влюбил един младеж. Въпреки разликата във възрастта, той виждал в нея възхитителната очарователна жена. Не знаел, че в действителност тя му била майка; той бил плод на някогашната ѝ връзка с един херцог и бил възпитаван далеч от Париж, както обикновено правели благородниците през онази епоха. Когато тя му разкрила тъжната истина и отблъснала признанията му в любов, той се пробол с кинжала си. Пред нея.

Това дори на мен ми дойде малко мелодраматично.

– Човек трябва да се научи да губи. Кое то синът на Нинон никога не разбрал – заключава Леандро.

– Знам да губя – отсича Беладона. – Но никога няма да губя, никога вече.

– Е, ти ще създадеш света си според начина, по който разсъждаваш. Очевидно не можеш да промениш фактите, които вече са ти се случили, но можеш да промениш оценката си за тях. За теб в този момент не е толкова важно какво е било или какво става сега, колкото по какъв начин ще действаш.

– Скъпа Беладона, трябва да се упражняваш в мислене съсредоточено и дисциплинирано. Да мислиш за отмъщение, не за прошка. Но трябва да осъзнаеш, че ще останеш вечно в плен на отмъщението, ако позволиш то да те завладее.

– Не искам да съм свободна – отвръща тя, – приемам пленничеството. Само откриването на сина ми ще ме направи свободна. И намирането на мъжа, който го открадна. И на другите членове на клуба. Искам да се събудят в тъмнината. Искам да подуша ужаса им, да го прочета в очите им. Искам да чуя разкаянията им.

– Добре – кима Леандро. – Виждам, че напредваме.

– Аз напредвам – настоява тя. – От ден на ден се чувствам все по-променена.

– Промяната не е бreme, след като се научиш да се възползваш от възможностите

й. А резултатът рядко е предсказуем.

Седим в сгъстяващия се мрак и гледаме как изгряват звездите. Щом лъхне бриз и листата зашумолят, до нас долита ухане на босилек.

Щом се настаняваме на следващия ден на терасата, Леандро ни показва едно писмо.

– От Лора Гарнет – обяснява той. – Пристига скоро. Сама. Децата остават при семейството на Андрю. Пише, че няма търпение да се види с всички ни.

– Бас ловя – отбелязвам аз.

– Не бъди неучтив – скастрия ме Леандро. – Бедната Лора беше смазана от това, че хлътна по вашия господин Кестен. Пише ми често и по писмата мога да позная, че все още страда. Много искам да видя децата й още един път. – Той въздъхва.

– Какво искаш да кажеш с „още един път“? – питам аз. Докато с Беладона си разменяме погледи, през мен преминава някаква тревога. Той изглежда както винаги, но се безпокоя за здравето му. Тази година навършваше седемдесет и една и усилието да крие скръбта или гнева си от нас едва ли щяха да облекчат тревогите му. Понякога се питам дали не иска да остане жив само, докато се увери, че Беладона е готова да си тръгне от тук.

– Защото понякога костите ме болят, а децата на Лора ми доставят радост – казва той. – За Брайъни ще е добре да има другарчета за игра.

– Има достатъчно връстници – възразявам аз. – Децата на Карла, на Катерина, на Бруно, всичките местни дечурлига. Има и Сам.

Сам е куклата момче, която тя настоява да облича в момичешки дрехи. Той няма коса и гледа глупаво със стъклените си очи. Брайъни му забранява да си слага бельо под дантелените фустии. И иска да обсъжда този въпрос с когото срещне. Бедният Сам беше превърнат в травестит. Проблемите на пола май доста занимаваха пъстрата ни групичка, а?

– Но не и англичанчета – продължава Леандро.

– Прав си – отговарям. – Опитвам се да изпитвам само състрадание към Лора. Честна дума.

– Тя се забавлява и се прави на глупачка, само и само да се защити – прибавя Леандро. – Сигурно я разбирате.

– Как да не я разбирам?

– Е, добре – въздъхва Леандро. – Човек никога не може да проумее отношенията и странните връзки между влюбените. Но наблюдавах как прелестната любопитна Лора се превърна в покорно кученце.

Каква вълнуваща среща ни предстоеше! Впрочем, Лора никога не ми се е струвала особено покорна.

– Зависимостта от някого не означава любов – додава Леандро и се обляга назад със затворени очи. – Това е грешка, която съм допускал.

– Аз не искам да повтарям тази грешка – разпалено възкликва Беладона. – Никога няма да си позволя да завися от един мъж. Никога.

Леандро отваря очи и й се усмихва нежно.

– Помоли Лора да ти попее – предлага той, докато потиска прозявката си. – Ще й бъде много приятно. Гласът й може да разтопи леден блок.

– Ако ще ви хареса, на вас и само на вас, ще го направя – отвърна тя мило. Добре я беше научил.

3

Водопадът на графинята

– Само да беше по-дискретен...

Думата „дискретност“ в тази сага не се среща често.

Сега Леандро говори за съпруга на Лора – причината тя все пак да не дойде. Семейни проблеми, пишеше в телеграмата. Някоя от харема с любовници на Андрю спретнала сцена, или нещо не по-малко очарователно, предполагам. Честно казано, радвам се, че няма да дойде. На кого е притрябвала? Не и на нас. Не и на мен.

Определено не на Беладона.

Разхождаме се из градините покрай ширналите се, подредени лехи с розмарин и лавандула. Вятърът е напоен с уханието им, а пчелите, опиянени от нектара, изпълваха въздуха с жужене.

– Защо не го напусне? – Беладона пита Леандро.

– Да напуснеш съпруга си не е толкова просто. Навярно това е обичайна, макар и неприятна ситуация – Леандро едва осезаемо въздъхва. – Страхувам се, че докато е с Андрю, тя няма да узнае какво е да си обичана.

– И аз не зная. Нито някога ще узная.

– Прескъпа ми Беладона – казва Леандро и спира, за да ѝ целуне ръка. След цялото прекарано тук време това е единственият жест, който тя успява да изтърпи, без автоматично да потръпне. – Няма да ви позволя да си го мислите. Има една гръцка дума, метаноя, която означава „смяна на мнение“. Както си вървиш по пътя, да спреш. Мисълта на човек се обръща и той вече не мисли по същия начин като преди. За древните това е било дар – да се отвориш към шанса да получиш благодат.

– Не ми се слушат такива приказки.

– Възможно е да се гневиш, да бълаваш огън и жупел, а после мисълта ти да се обърне.

– Това може да важи за вас – гневи се Беладона. – Но аз смятам да се гневя и да бълам огън и жупел, и мисълта ми да не се преобръща. Никога няма да ѝ позволя. Не можете да ме убедите.

– Не, мила моя, с мен не стана така. Нито мога да ви убедя. Или да го поискам. Тъкмо обратното. Ако се замисли човек, още от паметивека изпълнените с ярост мъже са били възвеличавани като герои, воини и пророци. Ала жената, изпълнена с ярост, може да бъде само демон или вещица. Като вакханките. Когато полудявали, те разкъсвали телата на мъжете на парченца.

– В такъв случай може да се каже, че светът има нужда от повече разгневени жени – подхвърлям аз.

– Това вече го разбирам – подкрепя ме Беладона.

– Да, но аз отдавна съм разбрал, че за да бъде поносим животът, трябва да го възприемаш като нещо незначително – казва Леандро. – Не му се давам и никога няма да му се дам. Вече съм стар и спотайвам мислите си по-добре, това е. Ала все пак те съществуват. Човек може да ги признава и да продължава да живее, без да се остави те да го тормозят. На това ме научи смъртта на любовта.

Тя вдига към него омекнал поглед.

– Прощката е дар – продължава той. – Единственото, което може да ни освободи от бремето на омразата.

– Но вие сте избрал да не се освобождавате от него. И не желаете да се вслушате в думите ми – възропта тя. – Аз също не желая да се освобождавам от него.

– Тогава приеми, че докато не простим, държим онзи, който ни е обидил, за ръка. Ръката му непрестанно ни тегли назад.

– Не ми пука. Нека ме тегли; трябва да го направя. Само не зная от къде да започна.

– Отначало.

– Отначало. С други думи, кой ме доведе до там. – Тя присвива очи. – Говориш за братовчедката Джун. През цялото време си имал предвид нея.

– Говоря за онова, което ти смяташ за начало. Тук няма правила. Довери се на себе си и ще знаеш какво да направиш. Само ще добавя, че можеш да постигнеш нещо, само ако знаеш какво искаш. Което, разбира се, повечето не знаят. Ако мислиш, че няма да загубиш, ще спечелиш. Ако се боиш, че ще загубиш, ще загубиш. Ако бягаш от истината, ще плащаш за лъжите си. Лъжата вреди най-много на самия лъжец.

– Не ми трябва да лъжа, за да намеря истината.

– Не, може би, но трябва да приемеш възможността, че плановите ти могат да завършат другояче, а не както ти желаеш. Трябва да преследваш целта си и да останеш истинска. Винаги ще има искрица съмнение, като змийче, което пропълзява в тъмните ъгълчета. Трябва да извърнеш очи от него.

– Знам – мълви Беладона.

– Повърхността е просто фасада. Затова планът ти трябва да бъде педантичен. Само с усърдно копаене човек може да открие съкровището. Или липсата му. Понякога

ревността и завистта са напразни. Чисто и просто са реакция на фасадата.

Да, обаче е толкова забавно да подхвърляш оценки за ужасните глупави хора! Цялата мъдрост на света няма да ме възпре да се втурна нататък, накъдето Беладона се бои да тръгне.

– Нито един мъдрец не е само мъдър, нито лошият е само лош – продължаваше Леандро с небрежен тон. – Дори чудовището в определени моменти забравя страховитата си душа. Това е неговото оръжие – да се хареса на слабостта ти. Не бива да трепериш пред него.

Лицето на Беладона е пребледняло. Ала устните ѝ са здраво стиснати.

– Няма да трепна. Няма да се поддам на слабостта. Няма да извърна глава. Често нощем се будя и го усещам; усещам очите му, вперени в мен, дори в мрака, макар да не успявам да го различа. Той продължава да ме гледа и не иска да ме пусне. Ще го намеря. Всички до един ще ги намеря. Ще ги накарам да страдат.

– _Пер аморе о пер форца_ – тогава трябва да започнеш отначало. Ще намериш Джун Никърсън, каквато и да е станала и каквото и да е станало с нея, и ще направиш онова, което чувстваш, че трябва да сториш, пък после ще видим. Подготви се грижливо. Помни, че може да ти потрябва повече време, отколкото си мислиш.

Струва ми се, че Леандро е твърде разсъдлив, за да каже направо: „Ще упражним и отработим методите си върху злощастната братовчедка. После ще видим.“ Наистина щяхме да видим доста неща.

– Казвала съм ти и преди – казва Беладона. – Нямам нищо друго, освен време. Мога да чакам. Нима мислиш, че намирането им няма да си струва чакането?

Леандро няма отговор за това.

– Знаеш ли, светът е гадно място – подхвърля ми Беладона няколко месеца по-късно, когато ми подава писмо, дошло по въздушната поща от някой си господин Джак Уинслоу, частен детектив. Поне това трябваше да означават инициалите Ч.Д. след името, макар за мен да бяха Ч(удовищен) Д(ръвник). Вероятно се проявявам като нетърпелив – аз съм си такъв, но тъй като досега нищичко не е разкрил, според мен не върши никаква работа.

Леандро ни беше дал името на бившия полицейски началник от Скотланд Ярд, Харис Причард, който на времето е бил някаква важна клечка в Специалния отдел, млад, напорист професионалист, отличник, разбил някога контрабанден канал. Било преди нашият храбрец да открие колко много витамини съдържа халба „Гинес“. При първото си посещение в Ка д'Оро, когато въпреки явното му неудоволствие, не преставах да му викам „Прич“, той ни каза, че често работи с някакъв американец, живеещ в Ню Йорк, единственият и неповторим Джак Уинслоу. Педантичен, упорит, силен и решителен – така охарактеризира той въпросния Джак. Екс шпионин и експолицай, който няма да цепи басмата на корумпираните стари пушки от системата „мой човек“... Чудесно, възкликнахме ние, какъв светец. Направи каквото трябва. Хвани самолета, докдето трябва. Утъпчи пътищата, които трябва. Като се пишеш следовател, давай, Прич, разследвай! Натъпчи си биреното шкембе с колкото халби трябва, нахлупи си бомбето отново на оплешивяващото рижо теме; ровичкай в мръсните влажни къшета с чадъра, с влажните си кафяви очи и с нашето момче Джак – колкото си щеш.

До тук _niente_*. Да го вземат мътните! Сега, когато започнахме да търсим нужния човек, станахме тревожно нервни, макар да се правим, че не ни пука. Крием го от Леандро, който, както обикновено, не задава въпроси. Дните се нижат като в мъгла. Брайъни расте здрава и хубава, със забележително ягодово руси букли и със синьо-зелените очи, чийто поглед е пронизателен като на майка ѝ. Казвам си, че това няма значение и не знам как, по дяволите, е възможно да стане, какъвто съм си чаровник, но на този етап Брайъни предпочита Матео пред мен. Може би защото прекарвам толкова много време с Леандро.

[* Niente (итал.) – нищо – Бел.ред.]

Или защото децата често искат неща, които не могат да изкажат. Мълчаливият Матео ги разбира. Страшно умилителни са търпеливата му изобретателност да общува почти без думи, игривостта, която преоткрива с фокусите, които вече правеше с лекота: тъй под носа на Катерина изскачаха розмаринови клонки и я гъделичкаха. За груб великан като него, той проявява изключително изкусно нежността си към Брайъни,

особено, когато детето не иска вечер да си ляга, а да остане с възрастните на терасата. „Сам се прозява“, казва й той, „чака те да му облечеш нощничката.“ Думите му действат като заклинание. Брайъни започва да се прозява и скоро угасваше като свещ.

Сам носи само най-фини дантелени нощници, също като господарката си. Щом се събуди, Брайъни хуква из имението да играе с децата на прислугата, смее се и бърби с тях на италиански. Дино я качва на понито, подарено ѝ преди две седмици от Леандро за четвъртия рожден ден; Роберто я глези със сладки бисквити. Като майка си тя би омагьосвала и перата на Пухчо, ако щраусът не беше хвърлил топа преди няколко седмици. С изключение на Брайъни всички, дори Леандро, тайничко се радвахме. Глупавата птица бе избягала от кошарата и беше стъпкала домати, смачкала босилека, нападнала билковата градинка на Катерина и изровила една от безценните ѝ мандрагори. Ако няколкото хапки от растението не бяха я убили, Катерина със сигурност щеше да го направи. Отглеждаше тези криви корени от години. Със стиснати устни тя заши перата на Пухчо върху една маска-домино, като малко необичаен спомен за цената, платена за своеволието на Пухчо.

Междувременно ние се опитвахме да не чакаме твърде нетърпеливо пощата или телефонния звън, ако, разбира се, да не забравяме, че това беше Италия – телефонът дава сигнал. Не можеше да е толкова трудно да се намери Джун Никърсън.

Освен ако не е мъртва.

С огромно облекчение една заран съзряхме бомбето на Прич върху масата на терасата, а до него и самият велик детектив, който си вееше на червендалестите бузи с навития лондонски „Таймс“ и топеше една от Катеринините кифлички в капучиното.

– Здравсти, Прич – поздравих го аз. – Прекрасен ден, нали?

– Хмм – отговори ми той. – Адска жег!

– Да, ние също се радваме да се видим отново. Обзалагам се, че доста от клиентите ти също се радват да те видят, като се има предвид какво работиш.

Направи се, че не ме чува. Готин е. Не знам защо се заяждам с него. Може би просто не харесвам англичаните. Нито бившите ченгета. Още по-малко подслушвачите с разрешително. Аз, разбира се, съм непрофесионален подслушвач, но без разрешително.

Сигурно ревнувам. Томазино, опитай поне веднъж в живота да си държиш езика!

– Веднъж закопчах някакъв, когото любовницата му бе натирила. Беше тотално изперкал. Мира не ѝ даваше. Преоблякъл се като пощальон, дето носи препоръчаните писма, уж тя да му ги подпише. Е, точно тогава тя ми се обади – разказва Прич, докато си сърба кафето и си сипва глътка гроздова.

Май ще почна да го харесвам в края на краищата.

– Беше си направо луднал – продължаваше той. – Звъни ми, значи, мисли си, че говори с ония от Ярд, и ми разправя, че тя била сериозно пристрастена към опиума и много разстроена. Опиум... разстроена жена, и още как. Не бях се сещал от сто години, докато не ми го каза.

Аз да съм го казвал?

– Тя винаги много ми се радваше – той се усмихва, изтрива уста с изненадваща изящност и пригладва рядката си рижава коса. – А сега ще се захващаме ли за работа?

– Нека първо намеря Беладона.

После поглеждам нагоре. Тя стои в очакване на ръба на терасата. Чудех се какво ли е чула.

Прич се опитва да стане на крака, но тя му маха припряно да седне и сама се настанява на масата.

– Моля – казва тя, – продължавайте закуската си.

– Да, госпожо – промърморва Прич, станал внезапно почтителен. Не защото тя беше шефът; просто такова беше мигновеното ѝ въздействие върху хората. Неземна бе аурата ѝ, сякаш тя лежеше неподвижно като кобра, навита, която дебне мига да скочи. Дори закоравял професионалист като Прич лесно се поддава на магията на Беладона.

Ако можех да затворя във флакони излъчването ѝ, сега ще съм вече щастлив и богат.

– Така. – Прич се прокашля, а аз му наливам още една грозданка. – Господин Уинслоу е намерил вашата госпожица Джун Никърсън – съобщава той, докато вади от куфарчето си някакъв плик. – Сега тя се нарича госпожа Джордж Хокстън, от – само да погледна... – от май 1936 година.

– Година по-късно – продумва на себе си Беладона.
– Живее в Канзас сити, „Сидърхърст лейн“ №2665, с гореупоменатия си съпруг Джордж; имат дъщери Хелън – на четиринайсет, и Карълайн – на тринайсет; куче – Роувър; котка – Санди; прислужница Талула... – нарежда Прич, без да откъсва поглед от листа. – Хокстън е собственик на „Хокстън Ентърпрайзис“, основана от дядо му; търгува с добитък и прочее твърде съмнителни стоки и прочее, и прочее. Не е изненада, че положението на „Хокстън Ентърпрайзис“ се клати, както посочва господин Уинслоу тука в бумагите – жаргонът го кара да се мръщи. – С други думи, ако някой реши да подходи към „Хокстън Ентърпрайзис“ с предложение за финансова помощ, може да е почти стопроцентово сигурен, че ще го посрещнат любезно. – Той отново избърсва лице и продължава с четенето. – Господин Джордж Хокстън е заклет протестант, републиканец, член на Ротари клуб, касиер на местния Гроувсайдски клуб, който може да бъде наречен „ексклузивен“, или поне така казва господин Уинслоу.

– Голям работяга! – подмятам аз.

– Хмм – мънка Прич. – Госпожа Джун Хокстън е запалена по голфа и е ентусиазирана почитателка на бриджа, член е на Програмния комитет на Гроувсайдския открит клуб. И прочее.

– Голяма ентусиастка! – Не можех да се въздържа. – А родителите й?

Прич си поглежда в бележките.

– Родители... родители... а! Майка и баща. Да. Пол и Блеър Никърсън, живущи в Минеаполис, Минесота, „Милър Лейн“ № 115. Бащата се е пенсиониран през 1949 година – слабо сърце, както се твърди... Внучките обикновено прекарват ваканциите си в Минесота на... тук пише, летен лагер. Лагер „Минетонка“.

Отникъде не лъхва и най-лек ветреца. Страх ме е да погледна Беладона. Прич хвърля поглед към нея, ала бързо го отменя. Отново се прокашля, избърсва ръце в ленена салфетка и продължава да чете.

– Господин Уинслоу се е представил като потенциален инвеститор в търговията с добитък с помощта на сумата, която му отпуснахте. Като такъв е гостувал често на господин и госпожа Джордж Хокстън в гореупоменатия Гроувсайдски открит клуб. По време на разговора е установил, че наистина Джун Никърсън си спомня за младежкото си пътуване до Лондон през пролетта на 1935 година и за изчезването на нейната братовчедка, някоя си Изабела Никърсън, по онова време.

– Не споменавайте втори път това име – предупреждавам го аз.

Той кимва, без да вдигне поглед.

– Госпожа Джордж Хокстън смята, че братовчедка й е избягала с един виден господин, представен й по време на маскен бал в провинцията от познат на Джун на име, а, Хенри Хогарт. Получила е няколко писма от братовчедка си, от времето когато, както са й казали, тя живеела щастлива в един доста недостъпен край на Северна Шотландия с новия си съпруг. После госпожа Хокстън се върнала при родителите си в Минеаполис и повече не се сетила за това.

– Писмата са били подправени – вмъквам аз.

Очите на Прич спират за миг върху мен, след което той продължава.

– Всъщност, отбелязва господин Уинслоу, госпожа Джордж Хокстън се дразнела при споменаването на братовчедка си. Още се ядосвала, че братовчедка й си била намерила „виден“ мъж от поземленото дворянство и изчезнала да диша свеж въздух в провинцията, дори без „с ваше позволение“ или покана за уикенда. Господин Уинслоу прибавя, че Джун е убедена, че братовчедка й, цитирам, „я е отровила с нещо, така че Джун не могла да отиде на маскения бал в провинцията и да си получи диадемата“.

– Това пък какво е? – възкликвам аз.

– Боя се, именно от _това_. Твърде много _това_.

– Нито се е обаждала в полицията, нито се е чудила защо братовчедка й не се обажда.

– Както се вижда, пак става въпрос за младежка ревност.

– Така изглежда.

– Сега те се изживяват като американската мечта в Канзас сити. – Скоро ще се превърне в „американски кошмар“, ако питате мен.

– Господин Уинслоу чака по-нататъшни нареждания, госпожо – завършва Прич.

– Подайте ми документите – казва Беладона. Той й ги подава. – Благодаря ви на вас и на господин Уинслоу за усърдието. Ще ви потърсим, когато отново ни потрърват

вашите услуги. – Тя става, прошепва нещо в ухото ми, кима за довиждане към Прич и изчезва в утринната омара.

Прич е достатъчно умен и не задава въпроси. Той допива чашата и премлясква от удоволствие.

– Сега се връщам – казвам аз и се втурвам към сейфа в шкафа на читалнята в кулата, където пазим балата с парите. Беладона ми е наредила да удвоя хонорарите им. Били си ги изкарали и щели да са по-склонни да зарежат всичко следващия път, когато ни потрябват. Прич ме поглежда с обичайния си вял израз, когато му връчвам пачката, натъпкана в плик. Ако каже „гореупоменатия“ още веднъж, ще му го натикам в устата.

– Не очаквахме повече от договорения хонорар – казва той.

– Вземай – настоявам аз. – Изкарахте си ги.

– Добре. – Не е глупак той. – За нас беше удоволствие.

– И благодари на господин Уинслоу от мое име. Без съмнение, някой ден ще имаме удоволствието да се запознаем.

– Предполагам, че ще е скоро.

Както казах, той не е глупак.

– Намерили са я. Джун, искам да кажа – разказва Беладона на Леандро по време на обичайната разходка край лехите с лавандула. – Какво да правя сега?

– Ако не знаеш какво да правиш, значи не си готова да го направиш – трезво отговаря Леандро.

Беладона прехапва устни. Въпреки тайния й план, оказва се, че не е готова, колкото и да й се иска.

– Трябва да говоря с Катерина – промърморва тя.

– Говориш си достатъчно с Катерина. Тя вече те научи на всичко, което трябва да знаеш за корените, билките и церовете.

Искаше да каже: постоянните церове, за да диша.

– Не искам да ходя в Канзас сити – казва тя най-накрая.

– Човек не може да те вини – отвръща той. – Не си напускала дома ми три и половина години. Преди това се криеше в Мерано. Преди това, ами... Навън е целият свят, ала ти си решила да живееш без него. Скъпа, първото ти пътуване обратно към живота няма да бъде до Канзас.

– А докъде? – гласът й е прегракнал.

– До едно близко селце. Ако си готова, ще тръгнем вдругиден. Брайъни ще се зарадва. После, ако си съгласна, ще прескочим до Флоренция.

Иска да ни води до Сатурния, Водопадът на Горело. С цялата фамилия, включително и Орландо, за да се чувства Беладона спокойна сред хората. Паскуале и Гвидо ни откарват с две коли. Чувал бях за потока, криволичещ от извора през слънчогледовите поля, рукащ по стръмни страхотни водопади сред серни изпарения, изливащи се по нашарените с бакърена зеленина скали. Местните хора стоят там с часове, къпят бебетата във вира, лекуват подагратата си или каквито болки имат.

От каквито болки продължавахме да страдаме ние. Минералната вода ни помогна преди, тя ни вдигна на крака. И отново щеше да ни помогне.

– Етруските са открили извора – разказва Леандро, докато обядваме на пицата пред хотела в Сатурния. – Римляните имали закон, че водите са за всички воители. И най-непримиримите врагове сваляли оръжие, за да се лекуват.

– За да могат да си тръгнат и отново да воюват – намесвам се аз.

– Разбира се.

– Никога няма да положа своя меч до този на врага си – казва Матео.

– Нито пък аз – прибавя Беладона.

– Те сами ще дойдат, ако не знаят кои сте – казва Леандро. – Впрочем, Римската империя вече не съществува.

Както обикновено, няма доводи срещу логиката му. Поне аз не бих се опитвал да го оспорвам. Изглежда уморен и се безпокоя за него. Може би минералната вода ще облекчи болките, скрити под фасадата на невъзмутимото доверие и сила. Усещам как

сърцето ми се свива остро за човека, изтръгнал ни от живота, който инак не можеше да бъде друг, освен изпълнен с горчивина и смут. Да, Беладона все още е преизпълнена с тях, но под опеката на Леандро тя променя живота си и самата себе си. Учи се как да използва своя – как да го наречем – емоционален дефицит чрез майсторско съвършенство.

Тази нощ, докато Орlando и Матео пазят Брайъни, аз закарвам Леандро и Беладона до водопада. Намира се недалеч от пътя, надолу по полегатия склон. Чуваме само водния плиск и свиренето на щурците. Топлото лятно небе оживява със съзвездията. Сядаме под скалите, под горещата вода. И ми се струва, че жилещата сила на потока е кръщение, което избива гнева и страха от мен, и от скъпата ми Беладона, отмива страховете, съмненията и болката от самоналоженото ѝ мъчение.

Мирият на сира е толкова силен, че водата сякаш извира направо от пъкъл. Изпратена е от самия дявол, за да стегне връзките на непоколебимостта около сърцето на Беладона.

Оставаме тук няколко дни, за да се топим във водата. Лечението е трудно и почти не правим друго, освен да четем, да мързелуваме през деня, или да се поразходим с колата по пътя за Монтемерано през околността. Беладона сякаш не се тревожи, че е далеч от дома, тъй като общуваме малко с местните хора. Тя не забеляза, че всички се отнасят към тях двамата с Леандро с някаква сериозна почтителност или че я наричат „фата“*. С проникателни зелени очи, разпиляна по гърба кестенява коса като на Марулка, с аурата на странна откъснатост – тя изглежда като излязла направо от въображението на старата баба, която разказва приказки за лека нощ на внучето си.

[* Fata (итал.) – фея – Бел.ред.]

Толкова дълго бе живяла извън реалния свят, че вече не приличаше на част от него.

Щом се стъмни, ние отиваме на водопада и сядаме безмълвни под звездите, а водата облива раменете ни. Не е като в Мерано – по-груба е, някак си по-жизнена. Кожата ни блести и се кълна, че косата ми порасна с цял инч. От всички нас се носи лек мирис на сира, без значение колко се къпем. Никога не съм се чувствал толкова изтощен и същевременно развеселен. Наблюдавам внимателно Леандро. Цветът му се оправя, бих казал, така че когато ни пита дали сме готови да идем за ден-два до Флоренция, тъй като има работа, аз зарязвам тревогите и на часа се съгласявам. Беладона крие неохотата си, пък и Орlando я успокоява, че няма да я изпуска от очи, така че няма как да възрази. Струва ми се, че тя най-сетне се е успокоила.

Беладона има нужда да посети истински град, да се смеси с хората. Да осъзнае, че за непознатите тя е просто жена, която крачи по улиците, без никакво значение за техния живот. Скрита под широката сламена шапка и огромните костенуркови очила, зад Матео и Брайъни, заобиколена от мен и Орlando от двете страни, тя зяпа витрините по Виа Торнабуони. Никой не я търси, нито я разглежда. На никого не му пука. Нито може да види лицето ѝ, дори да се опита.

Успокоявам се, като виждам как раменете ѝ се отпускат, когато си бърбуркувам учтиво с търговците, когато загазя в някой сериозен пазарлък. Какъвто съм си лакомник, ровичкам за най-изящните агнешки кожи, за портфейли, бележници и обувки. Попадам на магазинче, пълно с ароматизирани мастила в най-невероятни цветове и дебели лакирани автоматични писалки, откъдето купувам голямо количество ръчно направена хартия – само защото е хубава. Карам я да държи парите и да извика такси, да поръчва храната в ресторанта като нормален клиент. Не го беше правила шестнайсет години. Сигурно е малко шокиращо, да стоиш на платното, докато край теб фучат колите. Флоренция е прекрасен малък град, размерите му не потискат. Местните хора са дружелюбни, а тя говори езика им. Дори си избра любимо кътче в градините „Боболи“ – фонтана на Океан, заобиколен от градина, която Брайъни нарече „Улицата на кипарисите“.

– Погледни, Матео – вика Брайъни, затичала се с развени къдрици нататък. – Това е нашата звезда. Застани тук, в средата. Стой така и си пожелай нещо.

Тя танцува край бликащите води, после ме вика да бъда рефер на надбягването ѝ с Матео около езерцето. Той винаги я оставя да го победи. Добро момче е. Явно се е научил как да се справя с жените.

– Падаща звезда – пожелай си нещо! – вика Брайъни, втурнала се към майчините си прегръдки.

По-късно вечерта седим на терасата на покрива на хотела с надежда да лъхне бриз. Като че ли всички в града спят, освен Леандро, Беладона и аз. Той иска да говори с нея, усещам го.

– Брайъни е полудяла по звездата на желанията – Беладона най-накрая нарушава мълчанието. И тя усеща, че Леандро иска да каже нещо, ала не е сигурна какво.

– Имам едно желание – той вади малка кадифена кутийка с рубинен цвят. – Желая да се оженя за теб.

Беладона го поглежда смаяна.

– Не говориш сериозно.

– Напротив.

Лицето ѝ се променя, пребледнява. В очите ѝ се промъква страх, който не съм съзирал от години. Не, не, не, скъпа, пази се – това искам да кажа. Направи каквото Леандро желае. Можеш да му вярваш.

– Защо? – пита тя. – Не е възможно да ме обичаш. Аз не искам да ме обичаш – не и по този начин.

– Грешаш – отвръща ѝ той съвсем спокоен и съсредоточен. – Аз те обичам. Влюбвах се в теб всяка сутрин, всеки ден. Обичам лицето ти, когато говоря с теб, без значение какво изричам. Обичам цвета на косата ти, формата на пръстите ти, начина, по който прегръщаш детето си, прегърбените ти рамене, когато си притеснена. Не очаквам и ти да ме обичаш, но любовта ми е истинска. Не съм я искал, но тя съществува. Това е. Каквото и да казваш, ти вярвам.

– Вярваш ми? Нима? – пита тя с блеснали очи. – Погледни ме – аз съм нищо. Не съм и жена. Не съм направила нищо за никого, бях никоя, преди да те срещна. Не знам как да продължа да живея. Единственото ми чувство е омразата.

– Отново грешаш – отговаря той. – Ти си твърде много жена и имаш много чувства. Не искам да чувам, че отричаш обичта си към дъщеря си или към приятелите си, нито грижата и съчувствието към близките си.

– Не е същото.

– Разбира се, че е. Ти гориш от омраза и гняв към едного и все пак обичаш другия.

– Защо? – вика тя. – Защо да променяме всичко? Защо ме молиш сега?

Скъпа Беладона, моля те, погледни този мъж. Той умира пред очите ти, а ти не искаш да го видиш.

– Уморен съм – мълви той, – макар сърцето ми още да не е изхабено.

Думите му напомнят за казаното някога в Мерано. Освен това има и друг начин.

– Та аз не мога да те докосна – шепне Беладона. – Никога няма да позволя, на който и да е мъж да ме докосне. Знаеш го. Никога няма да ти стана съпруга. Защо е всичко това?

Честно казано, понякога тя е такова дърво, че ти се ще да я разтърсиш.

– Няма значение, мила моя. Дори да пожелаеш, не зная дали ще ни се предостави такава възможност.

О-хо, импотентност. Най-добрият приятел на предаността.

– Не се съмнявай, че намеренията ми са почтени – додава той.

Лицето ѝ е загрижено.

– Какво искаш? Никога не съм чувала мъж да говори така.

– Не си имала обичайния опит с мъжете.

Тя ме изглежда остро.

– Какво друго ти е разказвал Томазино?

– Нищо повече от онова, което вече си ми разказвала ти. Затова искам да те предпазя. Нямам преки наследници, а искам и Брайъни да получи име и баща. Никой никога няма да научи откъде идваш, освен ако ти не решиш да му го кажеш. За мен ще си останеш „La bella donna“, но пред целия свят ще си графиня дела Робия.

Те ще дойдат сами при теб, ако не знаят коя си.

– Станеш ли моя жена, след смъртта ми ще възникнат някои проблеми със завещанието.

– Моля те, стига. Спри. Няма да умреш – настоява тя.

Точно преди смъртта си братът на дядо ми се оплакваше, че в ковчегата му няма да има достатъчно място за краката. „Allungare!“* Настояваше да го удължат. Не умря, докато каменарят не му издяла нов.

[* Allungare (итал.) – удължаване – Бел.ред.]

– Не е забавно.

– Не смятам да умирам точно в този миг – казва Леандро с незрима усмивка и се отправя към спалнята си. – Обаче смъртта е неотменното условие за живот.

– Леандро – стене тя, – моля те.

Той не ѝ обръща внимание. Познава я по-добре, отколкото тя познава себе си.

– Ако желаеш, за да се чувстваш по-сигурна, ще изтегля документите – казва ѝ той. – Нищо няма да се промени, когато се върнем у дома. Ако кажеш „да“, церемонията ще мине съвсем дискретно. Просто формалност. Никой няма да узнае нищо, докато не умра – и оставя кадифената кутийка на масата. – Вътре има пръстен, подобен на онзи, който дадох на Алесандра. Нейният нося на врата си, така че част от нея да остане близо до мен. – Той се поклони и влезе вътре.

– Надявам се, че ще постъпиш правилно – казвам след дълго мълчание.

– Твоя идея е, така ли? – пита тя.

– *Al contrario**, скъпа. И аз съм поразен като теб.

[* *Al contrario* (итал.) – напротив – Бел.ред.]

– Не се прави на толкова скромнен.

– Едва ли е скромност да ти кажа да се омъжиш за него, глупавичката ми. Поне заради дъщеря си. За да има баща, с който да се гордее.

– Искаш да кажеш вместо Негова светлост. Вместо онова чудовище.

Потръпвам несъзнателно при произнасянето на думите. Не съм ги чувал от месеци наред. Не подхождат нито на мястото, нито на вечерта, а увисват като клетва в прозрачния нощен въздух.

– Брайъни няма вина – обаждам се аз.

– Нито пък аз.

– Или Джун. Но това не се отнася нито до Джун Никърсън, нито до когото и да било. А до Леандро. Твоят приятел. Моят приятел. Нашият приятел. Той не е вечен. Поиска толкова малко от теб, а щедростта му не заслужава в отплата страх и грубост – вече съм набрал скорост, но пък Леандро означава много за мен. – Кълна се – продължавам, – понякога ми се струва, че единствено желанието да те види оздравяла, върнала се в света, го крепи жив. Той има нужда от теб, а ти си твърде егоистична, за да го видиш. Впрочем, какво е най-лошото, което може да се случи? Да му го покажеш.

– Какво да му покажа?

– Написаното от теб в онова ужасно време, което преписвах някога. Онази книга. *Дневникът*.

Онази книга. До последната уродлива подробност. Зная, че я е скрила някъде. Търсих я навсякъде, но тя я е скрила, без да остави и следа. Умно момиче. Знае колко обичам да си навирам носа навсякъде.

– Не мога – отронват устните ѝ след дълго мълчание.

– Защо?

– Знаеш съвсем ясно.

– Какво ще направи той? Ще те изгони? Да не мислиш, че не подозира нещо подобно на това, което ще прочете?

– Не искам да научава най-лошото – тя кръстосва ръце и потръпва, макар че още е задушно.

– Не ставай глупава. След като се грижи за нас от толкова време, какъв си мислиш, че е? Той ни спаси. И знае, че ни е спасил от нещо ужасно. Ала най-вече ни спаси от самите нас.

– А ако е един от тях?

– О, стига. – Трябва да съм бил рязък. – Знаеш, че не е. И това е последното доказателство. Освен това ще ни помогне. Навярно нещо от дневника ще разбуди паметта му.

Тя се усмихва горчиво.

– Понякога ме вбесяваш.

– Добре. Тогава направи нещо.

За щастие тя преглътна страховете си и го направи. След няколко дена се омъжи

за него във Флоренция. Церемонията ръководеше негов приятел, пенсиониран съдия. Никой не беше поканен. Нито Матео, нито Орландо или Брайъни, която щеше да се радва да е шаферка. Зная само аз. Връщаме се у дома и нищо не се променя. Тя дава дневника на Леандро, ала той твърдо отказва да го чете и тя го връща на скришното място, преди да разбере къде е то. Единствената разлика е, че тя носи пръстен със сапфир, с почти същия цвят като тосканското небе, на тънка златна верижка около врата си. И за благодарност Беладона проявява добра воля да прекарва почти по цял ден около Леандро, да се разхождат из градините, да седят с часове на извитите стълби и да гледат танца на пеперудите под слънчевата светлина.

Когато лозята наедрияват и узряват по-късно същата година, Леандро се простудява и ляга болен. Всеки следобед го посещаваме, опитваме се да скрием страха в очите си. Само на 72 е, все още е твърде млад и енергичен – поне за мен, – за да умира. Не бих му позволил. А да си кажем правичката, мисля, че му е приятно да боледува, тъй като това го сближава с Беладона. Тя се суети около него, подпъхва одеялата, вика на Катерина да побърза с топлата билкова настойка. Чете му. Или седят и си бъррят – за всичко и за нищо.

Веднъж, късно през нощта, след като Брайъни го е целунала за лека нощ, Беладона ме пъди навън. Естествено, останах отвън, скрит на терасата, за да подслушвам.

Тя дочита края на „Сън в лятна нощ“, после книгата тупва на масата.

– Ако сме приятели, подай ми ръце – казва ѝ Леандро. – Така е по-добре. Ръцете ти са толкова ледени.

– Аз съм студена – отвръща му тя въпреки неподвижния и спарен нощен въздух. Тя шепне и аз трябва да се настаня по-близо до вратата, за да чувам. – Наистина искам да ти дам повече, Леандро. Направи толкова за мен, учеше ме, позволи ми да живеем тук, в безопасност от света, и се грижеше за Брайъни. Искам... но просто... не мога. Може би смяташ, че е така, но аз не спирам всеки ден да мисля какво не е наред с мен. Не мога. Мисля, че никога няма да мога.

– Шшшт – мълви той. – Легни до мен. Легни до мен и замълчи.

– Не искам да живея без теб – казва тя след дълго мълчание. – Не съм си представяла, че ще го кажа на мъж, но е истина. Не искам да е така, но не може да е иначе. Твърде дълбоко в мен е, за да го отхвърлям.

Никога не съм я чувал толкова нежна и очите ми, нали съм си сантиментален, се изпълват със сълзи. Под маската на непреклонността, женското ѝ сърце продължава да тупти.

– Няма значение, скъпа – казва той. – Наистина. Сега си с мен, а това е единственото, което искам.

– Но...

– Шшшт – повтаря той, – спи. Трябва да спим.

След тази вечер тя започва да му чете и да си ляга до него, той я прегръща и те заспиват. Утеха, чиста и проста като бащина прегръдка.

Никога преди не е усещала такава сигурност, но предвид природата на романа ми тя не може да бъде дълготрайна.

Една задушна утрин в края на август оставих подноса със закуската им на масата и отворих вратата. Беладона седи в леглото, обвила коленете си с ръце, и се люлее напред-назад. Не, не, не! Лицето ѝ е мъртвешки бледо, втренчено в нищото, и кръвта ми замръзва. Както винаги, Леандро изглежда спокоен и красив, сякаш един лъч от небесата е стопил годините му. За по-малко от секунда се питам дали не е видял Алесандра и Беатриче, преди да склопи очи.

Обръщам се и тичам в кухнята. Катерина ме поглежда и изпуска на пода лъжицата с трясък, прокълтял по-силно от топовен гърмеж, после ридае. Знае. Сега няма да помогне никаква билка. Роберто също дотичва и цялата къща ненадейно попада в безпорядък.

– Доведи Матео, бързо! – викам му аз. – И Орландо. – Изтичвам обратно в стаята на Леандро, но всичко остава непроменимо. Беладона се люлее напред-назад с немиждащ поглед.

Матео се втурва вътре, прегръща я и я вдигна, сякаш не тежи повече от Брайъни. Тя не мигва. Направо искам да започне да крещи и да вилнее от скръб като Катерина и останалата прислуга, чийто вой се чува от другия край на къщата. Шокът е

смразил сетивата ѝ и още повече е вкаменил сърцето ѝ.

Беладона отказва да излезе от стаята си дори за погребението. Поканени са някои от деловите съдружници; прислугата и семействата им и повечето от жителите на градчето, които хълцат, докато хвърлят върху ковчега лаврови клонки, преди да го отнесат в семейната гробница.

След погребението отивам до открития театър и се вглеждам в скритата в дървото сова – спомням си вечерта, когато Леандро ни я показва. Тъгата ми за спокойния му поглед и загадъчните му бележки ме изпълва с такава болка, че се хвърлям на каменните стъпала и дълго плача, докато Матео не идва да ме прибере. Брат ми седи до мен и не помръдва, докато раменете ми не спират да се повдигат. После ми подава ленена кърпа.

Вземам я да си изтрия носа, преди да осъзная, че е била на Леандро. Отново избухвам в ридания.

– Изглеждаш ужасно – казва той. – Ела. Имаме нужда от теб.

Такава молба, отправена към щедрата ми натура, винаги ме мобилизира. Впрочем, очите ми са още подути, а ризата – намачкана и мокра.

Още няколко дена Беладона е в кататония, докато прочитат завещанието. Ще ви спестя сцената с абсолютното изумление, след като завещанието разкрива, че двамата с Леандро са женени. Виждам леката чупка в ъгъла на устните на Катерина, но, естествено, не мога да съм сигурен.

Както очаквам, Беладона ще наследи огромна част от състоянието му, за Брайъни е оставен значителен доверителен фонд, а за Лора и децата ѝ е предвидена огромна сума. Всички слуги получават изключително добри възнаграждения и по нарочна молба на Леандро могат да останат до смъртта си, ако желаят, да се грижат за Ка д'Оро, както досега.

На мен ми завещава колекцията си от бастуни с лъвски глави и скрито острие, както и които си пожелае книги от библиотеката. И котешкото око, макар да не искам да го нося. То е твърде важна част от самия него, но жестът му изпълва очите ми със сълзи. След това адвокатът ми връчва писмо, запечатано с яркочервен восък, надписано с едрият почерк на Леандро с тъмносиньото мастило, което купих от Флоренция. Картичката в него казва само:

„Благодаря ти, Томазино. *Perduto e tutto tempo che in amor non si spende*“*.

[* Загубено е времето, което не прекарваме в любов (итал.) – Бел.ред.]

Помислил е и за нас с брат ми, а когато с Матео чуваме сумата, се споглеждаме удивени.

Жалко, че не можем да си купим с тия пари онова, от което се нуждаем най-много.

Така графиня Дела Робиа става смайващо богата, дори отвъд собственото ми въображение. Не че го мисли, докато се визира безмълвно от терасата. Тя едва хапва, едва кима на дъщеря си. Забелязвам, че сега носи сапфира на Леандро на дясната си ръка и не спира да го върти, докато кожата ѝ не се разранява, и Катерина ѝ изсъсква да престане.

За нея парите на Леандро не са реални. Единственото реално е това, което открихме в шифрованата сметка след бягството ни от Белгия, но още не съм ви разказвал за нея. Не мислете, че съм забравил. Почакайте малко!

Моля ви, имайте почит към мъртвите.

След около месец Беладона се качва на терасата пред стаята на Леандро и сяда до мен. Стиска един от червените кожени бележници, които съм купувал във Флоренция. Отваря го. Вътре виждам купчина листове, изпълнени с дребничкия ѝ наклонен почерк.

– Виж – казва тя. Измъква запечатан плик и ми го подава. Познавам почерка на Леандро и тъмносиньото мастило. Не знам как е издържала цял месец, без да го прочете. Аз щях да се побъркам от любопитство.

– За теб е – казвам.

Тя тръсва глава.

– Просто го прочети.

– Е, добре. – Отварям го внимателно, прокашлям се и чета.

„Скъпа моя Беладона,

Ти си избрана да строшиш веригите, наложени от света, и вярвам, че няма да трепнеш по пътя си. Веднъж ти казах: вярвай и няма да загубиш, няма. Знам, че си го научила. Остани вярна на пътя си, защото отмъщението ще те победи, ако не го победиш ти.

Те ще дойдат при теб, ако не знаят коя си.

Да, и ти ще ги намериш.

Не мислех, че стената около сърцето ми някога ще падне или че ще се развеселя, но ти, ангел мой, ти го направи. Спомняй си го, когато нощите са черни и мрачните мисли те гризат. Никога, любима, не забравяй колко много те обича Брайъни и колко се нуждае от теб. Както и верните Томазино и Матео. Скръбта не бива да се превърне в участ. Не оставяй, моля те, самотата да вкамени сърцето ти.

Благославям те, възлюбена Беладона, заради любовта, с която ме дари.

Твой Леандро“

Бузите на Беладона са мокри от сълзи, но очите ѝ остават остри, пронизващи смарагди. Поглеждам я отблизо и виждам, че лицето ѝ се е превърнало в непроницаема маска. Спохожда ме едно от лошите предчувствия в астралното коляно. Маската се превръща в ненараним камък.

– Няма какво друго да загубим – мълви тя. Гласът ѝ е рязък.

– За какво говориш?

– Нима не разбираш? Той беше последната ми възможност.

– Не искам да бъда такава – му е казала тя, – но не мога иначе.

Възможност да обича, иска да каже тя, възможност за живот, който не е диктуван и разрушен от червеите, прокопали сенчестите ями на мъстта.

– Нали имаш мен, Матео и Брайъни – опитвам се да говоря спокойно. – И всички в къщата, които те обичат.

– Не ми говори повече за любов. Любовта няма нищо общо с мен.

– Стига глупости. Та ти обичаш собственото си дете.

– Това не влиза в сметката.

– Леандро нямаше да се съгласи с това.

– Говори, каквото си искаш, Томазино. И без това го правиш. Няма значение.

Някакво чувство за безполезност кара думите да замрат в гърлото ми.

– Готова съм да напусна къщата – продължава тя. – Беше дом на Леандро, а без него аз повече не ѝ принадлежа.

Не, не, не – мисля аз. Ужасно съм разглезен от охолния живот тук.

– Къде искаш да отидем?

– Някъде, където ще открия членовете на клуба – казва тя гневно. – Искам да ги намеря всички до един, искам да страдат и да изгният, искам да ме молят да им облекча болките, преди да ги довърша.

– Няма да ги намериш в Италия.

– Няма.

– А къде?

– В Ню Йорк. Веднага заминаваш за Ню Йорк, за да намериш мястото, което ще ни е нужно. Не ме интересува колко ще струва. Той ни го беше казал веднъж и сега го повтаря. Затова трябва да създам толкова примамливо място, че от цял свят да идват да го видят. Тук – тя ми подава куп листове – е проектът ми. За нощен клуб. Клуб „Беладона“.

Поглеждам я изумен. Тази жена, скрита шестнайсет години от света, се кани да разтвори широко ръце пред него.

Тя се извързва към мен и аз призовавам цялата си сила, за да не трепна пред израза ѝ.

– Не се безпокой – казва тя. – Никога няма да им дам да ме видят в лицето.

Изумлението ми не намалява, но пред мен изплува неясен образ. Да, сега го виждам. Зная какво трябва да правим. Отивам в Ню Йорк да душа за идеалното място. Ще заложим примката и ще я стегнем. Още веднъж, за последно, Леандро я спасява и ѝ дава цел.

Никой няма да помисли, че графиня Дела Робиа е станала Беладона. Никой. Не и членовете на клуба. Ще ги намерим и ще ги унищожим всичките.
О-хо, Беладона, сладка-сладка отрово!

Дневникът
1935

„Лондон и някъде в провинцията, май 1935 г.“

Хогарт ѝ поиска точните мерки, за да ѝ поръча костюм. Тя отказа, ала той настояваше. Грижата му целеше тя да бъде най-красивото създание наоколо.

– Не казвай на Джун – посъветва я той. – И без това е достатъчно ревнива.

Хареса го още повече заради тези думи.

Хогарт ѝ каза да стегне достатъчно дрехи за продължителния уикенд и да хване влака до Йорк, откъдето ще я вземе той.

– Малка разходка – рече ѝ. – Ала ще бъде забавно. Костюмът ти ще те чака в къщата. Ще бъде изненада.

Нямаше търпение да я види с него.

По време на пътуването Хогарт не беше приказлив както обикновено.

– Изглеждаш умислен – каза му тя.

– А, тъкмо си мислех за брата на баща ми – отвърна той. – Дядото обичаше да лежи в широко легло с дърворезби, с елегантен дълъг пистолет в ръка, за да си оправи махмурлука, *sans doute**. От леглото си можеше да застреля мухите, които се канеха да изядат сладкото, размазано от един лакей по тавана по негово нареждане. Лакеят стоеше до него със силно черно кафе, бутилка шампанско, ако дядо ми поиска, няколко патрона и няколко буркана с мармалад от портокали и ягодово сладко.

[* *Sans doute* (фр.) – без съмнение – Бел.прев.]

Тя се разсмя.

– Защо ми разказваш тази история сега?

Хогарт ѝ отговори с мила усмивка:

– Защото, скъпа моя, трябва да призная, че произхождам от диваци. Братя Гонкур казват, че диващината е необходима на всеки четиристотин или петстотин години, за да съживи света. В противен случай ще загинем от цивилизованост. Вярвам, че всички в сърцата си сме езичници, потомци на бълнуващите орди олигавени манияци, които се молят пред друистки камъни или разкъсват сърца на девственици като велико жертвоприношение.

– Жертвоприношение за какво? – попита тя. – Не разбирам. За собствените им желания? Или за собствените им страхове?

– Скъпо момиче, изумявах ме. Не мога да реша. Ала каквито и необикновени обстоятелства да се стекат в нечий живот, каквито и жертви и приключения да се случат, в сърцето си всеки може да остане такъв, какъвто е. Въпреки всичко.

Той извади безупречно чиста носна кърпа и си изтри носа, макар да не беше кихал.

– Прощавай – каза той, – в особено настроение съм. Ще се оправя, щом пристигнем, уверявам те. Да пийнем.

Той отвори кошницата и извади от нея няколко сандвича с краставици.

– Хапни си, скъпа, има време до обяд. – После измъкна бутилка шампанско с две чаши и отвъртя тапата.

– За увеселението довечера – обяви той трезво. – Радвам се, че ти си с мен. И то сама.

– Благодаря ти, Хогарт – отвърна тя. – Струва ми се, че Джун никога вече няма да ми проговори.

– Ако мога да бъда напълно откровен, скъпо момиче, това няма да е голяма загуба.

Тя се разсмя.

– Радвам се, че мислиш така. Бедната Джун.

– Защо, ако мога да попитам, си с нея?

– Леля и чичо, родителите на Джун, ме изпратиха да ѝ правя компания. Нямам голямо право на избор.

– Защо не собствените ти родители? – Не й откри, че вече знаеше всичко за тях. И че като сираче тя беше още по-желан гост на маскения бал.

– Починаха преди три години в автомобилна катастрофа. Взеха ме леля и чичо, макар да живеех в пансиона през по-голямата част от годината, така че не съм им била чак такова бреме.

– Предполагам, че родителите на Джун са същите като нея. – Той потрепери. – Не казвай нищо, скъпа. Родителите могат да бъдат такива противни създания. Децата могат да бъдат такива противни създания.

Той пресуши чашата с шампанско и си наля нова.

– Създаването на потомство не е за мен – изрече той мелодраматично. – Знаеш ли, че Балзак толкова е ценял спермата си, че направо мразел да я пилее? Винаги го вадел малко преди, е, разбираш за какво говоря, скъпо момиче. Според него, в скъпоценната му сперма се съдържали частици от мозъчните му клетки; да се изпразва за него било все едно да се лишава от творческата си енергия. Бил неутешим, когато веднъж се оставил на чувствата си и забравил философията си в най-горещия миг. „Тази сутрин изгубих една книга“, плачел той пред приятелите си.

– Хогарт, наистина прекаляваш...

Те се засмяха доволни и колата продължи през мрака. Тя се облегна назад и задрямва. Нямаше представа къде се намира или накъде отиват, но не й пукаше.

Щеше да бъде страхотно приключение.

Накрая колата зави и тръгна по скрипящ криволичещ път.

– Тук е по-близо – обясни Хогарт. – Ще минем по черния път.

Къщата изглеждаше ужасяващо тъмна и тиха.

– Къде са другите? – попита тя.

– Това не е мястото на бала – рече Хогарт, – а тихата къщичка на съседите, където ще се преоблечем и ще пренощуваме. Предполагам, че всички са пристигнали вече в голямата къща. Че са наченали шампанското без нас, негодниците.

Хогарт я заведе в кухнята. Намръщена, тромава жена бъркаше нещо пикантно в тенджерата. Тя им кимна.

– Това е Матилда – прошепна Хогарт. – Тя е ужасно неприятна. Ама добре се справя с работата си. Селяндурка, нали разбираш. С ограничено въображение.

Те преминаха през салона, изкачиха се нагоре по стълбата за прислугата и минаха през една врата, която водеше към някакво широко, мъжделиво осветено преддверие.

– Къде са проклетите лампи – мърмореше Хогарт. – За нищо не стават, по дяволите.

Най-накрая той отвори вратата на спалнята и запали осветлението. На леглото лежеше проснат най-прелестният ансамбъл, който тя някога беше виждала. Момичето ахна при тази великолепно гледка.

– Ще изпратя Матилда да ти стегне корсета – каза Хогарт. – Освен ако не искаш да ти помогна аз. – И той намигна похотливо.

– Ти няма ли да се преобличаш? – поохлади го тя.

– Да, наистина. Ще бъда в салона. Обади ми се, ако ти трябва нещо. Я да видим! След около четирийсет и пет минути ще изпратя горе при теб мрачната Матилда. Имаш достатъчно време да си вземеш вана и да започнеш да се обличаш. Как ти се струва?

– Чудесно.

Той я целуна по бузата и излезе.

Роклята се състоеше от две части: корсаж без ръкави от смарагдовозелен сатен, като цвета на очите ѝ, с цветя и листа, избродирани със златни нишки; пола от същия плътен зелен сатен, поръбена със златни и сребристи цветя. Фустата беше от няколко пласта плътна тафта. Тя докосна изящните връзки на мекото копринено бельо. Имаше и бледорозов корсет с плътни златисти връзки. Тя го прихвана към тялото си, точно под гърдите и до бедрото, за да види как ѝ стои. Никога не беше носила подобно нещо. Никога не беше виждала подобни дрехи. Имаше и прозрачни копринени чорапи със златисти жартieri, които идеално ѝ паснаха.

Колко весело щеше да е довечера!

Тя изтича в банята и се накисна разточително, тананикайки си от удоволствие. В банята я чакаше пълен набор от гримове – всичко, необходимо за лицето ѝ. Флакон с

опияняващ парфюм и съответстващ лосион за тяло. Изящна мрежичка, за да прибере косата си под перуката. Самата перука бе с бляскави руси къдри, заплетени в причудливи форми и украсени с перли.

Всичко беше великолепно.

Тя се напъха в бельото и се залови с корсета. Матилда почука на вратата и влезе. Без да отрони дума, тя й махна да се завърти. После така дръпна връзките, че момичето изкрещя. Матилда ги стегна още по-силно.

– Не мога да дишам – задъха се тя.

Матилда не каза нищо, просто се смръщи по-строго, взе корсажа и й го надяна отгоре. После закопча полата отзад. Матилда нагласи перуката внимателно върху мрежичката и я понамести. След това влезе в банята, прибра мокрите пешкири и излезе.

Докато тя се опитваше да си поеме дъх и да нахлузи обувките си, Хогарт почука на вратата.

– Влез! – обади се тя.

– Честна дума, изглеждаш великолепно! – възкликна той. – Направо изумително.

Беше се пременил като царедворец от XVII век – с лъскав бял сатенен редингот със сребърни копчета по цялата предница и подходящи на редингота сатенени панталони до коленете. Чорапите му бяха също безупречно бели. Обувките – избродирани със сребърни ширитчета, перуката – бяла, сребриста, падаща по раменете. Беше сложил руж на бузите и се беше начервил, а на едната бе лепнал черна бенка. В ръката си държеше бастун със сребърен наконечник; а другата криеше зад гърба си.

– Не мога да дишам – оплака се тя.

– Матилда е звяр – отвърна той. – Обаче костюмът ти подхожда идеално. Мога да поотпусна корсета, ако позволиш. Удоволствие ще е за мен.

– Бих се разсмяла, само ако можех да си поема дъх.

– Ще свикнеш – успокои я той. – Сега затвори очи и протегни ръка.

– Защо?

– Затвори очи – повтори той.

Тя ги затвори и усети в ръката си продълговата кутийка. Отвори първо очи, после кутийката. Вътре се криеше най-прелестната огърлица, която бе виждала някога – масивно колие, украсено навярно със стотици смарагди и диаманти.

– Не мога да си я сложа – възпротиви се тя.

– Защо не? – попита Хогарт, докато я закопчаваше. – Тя е божествена, каквато си и самата ти.

– Чувствам се като принцеса от приказките – промълви тя.

– Ти си принцеса, скъпа. Тази вечер си принцеса. Най-омайното създание в кралството. – Той отстъпи в страни и я огледа с критичен поглед. – Мисля, че ще се справиш. И то великолепно. А сега ела с мен.

Той я хвана за ръка и я поведе през антрето, обратно по стъпалата през кухнята, откъдето Матилда беше изчезнала, и я въведе в друг коридор. Отвори една врата и тя нададе лек вик на радост.

Намираха се сред огромна празна бална зала, осветена само от свещите в дузина канделабри по протежението на огледалната стена. Огледалата отразяваха светлината в изумителни форми, а тя имаше чувството, че е попаднала в омагьосан свят.

Хогарт отиде до масичката в тъмния ъгъл и включи фонографа върху нея. Засвири валс и тя се разсмя. Той се върна с две чаши шампанско и й направи знак. Стоеше с гръб към зейналата мраморна камина.

– Изпий го наведнъж и си пожелай нещо – каза й той. После запрати през рамо чашата си в камината. – Затвори очи и си намисли едно желание.

Тя пресуши шампанското, затвори очи и хвърли чашата. Отново се разсмя, развеселена от звъна на чупещото се стъкло.

– Мога ли да ви поканя на танц, милейди? – поклони се Хогарт. Подаде й ръка и те започнаха да се въртят, като джуджета сред огромната пуста зала. Хогарт я въртеше внимателно, най-напред бавно, сякаш бе от крехък кристал, като току-що строшените чаши. После все по-бързо и по-бързо. Беше великолепен танцьор. Разбира се, че ще бъде, какъвто е пъргав. Тя беше така възбудена, щастлива и опиянена от живота. Това щеше да е най-прекрасната нощ в живота й.

Въртяха се все по-бързо из залата. Стаята се завъртя и тя рязко спря на

място. Не можеше да си поеме дъх, беше толкова замаяна. Полата ѝ тежеше ужасно и я теглеше надолу. Стъпалата ѝ бяха като от олово. Краката ѝ се вцепениха.

Лицето на Хогарт доби загрижен вид.

– Какво има, скъпа?

Тя го погледна стъписана. Но не му отговори и падна като мъртва в несвяст.

Втора част

Червените нокти на Андромеда

1951–1954

Беладона сън сънува.

На доволна се преструва.

Със усмивчица лукава

следват я агенти тайни.

Как умираш наблюдава.

4

Маската от черна дантела

– Видя ли ноктите ѝ?

– Чии нокти?

– На Андромеда, то се знае.

– Какво им има?

– Ярро алени и лъскави, глупчо. Цветът на кръвта. Какъв позор!

– Но скъпи, не разбирам. Виж моите нокти – ярро алени и лъскави.

– Ама не твоят маникюр. Ноктите на краката ѝ.

– Ноктите на краката ми също са алени.

– Ама ти наистина ли нищо не разбираш? Кучето. Ноктите на кучето са пурпурни.

Като коктейла.

– Какъв е коктейлът?

– „Беладона“, разбира се. Коктейлът на заведението. Кървавочервено мартини.

– В мартинито има кръв, така ли?

– Няма ли най-сетне да престанеш да се правиш на глупачка? Няма кръв, разбира се. Оцветено е в червено като ноктите на кучето.

– Чие куче?

– На Беладона.

– Андромеда куче ли е?

– Ами какво друго да е?

– Защо пък са лакирали ноктите на кучето?

– Невероятно. Ти си неспасяема. Андромеда се казва кучето, което пази клуб „Беладона“. Клубът, за който всички говорят. Най-изтънченият, най-великолепният в цял свят! И го пази онова гадно псе.

– Каква порода е?

– Отде да знам? Някакъв гаден, космат, лигав, гигантски помияр. Приказват, че нашийникът му бил истински – толкова диаманти на кучешки нашийник! Ама никой не смее да ги свие, щото псето ще му откъсне ръката. Ако отвратителният портиер до него не го изпревари.

– О, не.

– Кучето вечно виси отпред с някой от противните портиери с маските на лицата. Вътре тя винаги се появява с маска, та значи ония са само загривката, която да те подготви за нея, ако схващаш накъде бия. Виждат им се само очите и устните, леко загатнати. Едва казват по думица заради онуй псе. Особено дундъто. Тръпки ме побиват; сякаш през цялото време те гледа иззад маската, сякаш си някакъв слабоумен, ама никога нищо не казва. Само зяпа. Андерсън ми вика, че е така, защото

езикът му бил отрязан наполовина.

– Горкичкият.

– Андерсън разправя, че му го отрязали, когато някакъв херцог се прибрал по-рано и изненадал жена си, заварил ги, когато той бил я... Абе, ясно ти е...

– Не. Отвратително!

– Виси отвън до псето в дъжд и пек. Залае ли те, не те пускат вътре. Ами че то залае по херцога и херцогинята на Уиндзор, представяш ли си? Той беше крал на Англия! И за капак на всичко, мръсната му кучка имаше наглостта вчера вечерта да ни олае и нас – бях с Андерсън и Дикси. Ужасно досадно! Направо ми скапа вечерта.

– Да му беше занесъл розов лак за нокти, щеше да те хареса повече.

– Кой?

– Кучето.

– Невероятно. Абе ти наистина си кошмарна.

Обожавам прелестните петънца на клюките, полепващи по порите ми! Горката Андромеда. Наистина мило, добре обучено пале, търпеливо и всичко разбира. Почва да лае само по почти невидимия знак от страна на Матео – сигурен съм, че никой от светски вманиачените ни посетители няма да забележи, дори да отхпат ръката, която ги храни. Всички те страшно се напъват да превземат вратата. Тя не е означена; по улица „Гансвуурт“ няма неонов табели с надписи „НАСАМ, НАРОДЕ, НАСАМ“. Само тъмночервена врата. Двама безмълвни стражи – по-малък и по-голям. Лаеща ирландска хрътка. И няколкостотин души на улицата, отчаяно стремящи се да попаднат вътре. Просто трябва да влязат, милинките те! Как смее да ги гони полицията! Немислимо е, че не могат да подкупят пазача и да влязат, както са свикнали да купуват каквото си поискат! О, онова псе се разлайва само като подуши евтина снобария. Кучка с кучка!

Естествено, всички, които представляват нещо на този свят, вече бяха прекрачили прага към омагьосаната действителност на клуб „Беладона“. Всеки, който представлява нещо и който не е прекрачвал този праг, ами, толкова е досадно да си имаш работа с тях! Гръмките им титли направо ме вбесяват. Понякога ги гледам през шпионката и си умирам от смях. Лишиш ли ги от очакваното вечерно забавление, езиците им почват да шляпат като крилете на Петуния, нашата папагалка, когато се стресне. Сега я обучавам да изговаря няколко избрани фрази в тяхна чест.

Първо, разбира се, трябваше да минат край божествената Андромеда. Сигурен съм, че тя беше единственото куче вълча порода в Ню Йорк с нокти в цвят „череша на снега“, но това е то кучешкият живот, нали? Скоро всички кучки, които срещаме, ще са с лакирани в алено нокти, ако вече не са, и ще ни поздравяват с лай.

Пък и защо не? Пада им се!

Намирам мястото три дена след пристигането ми в Ню Йорк. По-точно намирам квартала. Където нито гъмжи от нощни гуляйджии, нито подобава да живеят богати графини; само плещести дъвки на тютюн с престилки на кървави петна си подвикват един другиму, докато мъкнат огромните капещи телешки трупове от хладилните зали към чакащите камиони. Зад ъгъла на безнадеждните калдъръмени улички на месарския район стоеше надпис „ЗА ПРОДАН“ на нещо, което е било фабрика за бонбони „Кис-кис“, около която се е издигнал почти целият квартал на улица „Гансвуурт“ между улиците „Гринуич“ и „Вашингтон“. И още по-добре: зад ъгъла по улица „Хорацио“ има редица от стари къщички от кафяв камък, чиито задни прозорци, без съмнение, са осеяни с мръсни остатъци от горена захар.

Уреждам въпроса и купуваме всички постройки – цяло каре. Неколцината собственици на къщите по улица „Хорацио“ с радост приемат солидната сума в брой за покупката, както и разходите по прехвърлянето. Купуваме и голяма част от сградите по улицата, за да сме сигурни. Както винаги, действаме разсъдливо и предпазливо. Леандро ме бе образовал добре, а и след смъртта му уроците продължаваха. Месеци след обявяването на завещанието му, когато подредихме всички документи, открих, че ни беше учредил няколко офшорни корпорации. Видях платените данъци, различни папки и сметки, анотирани досиета, претърпени с писма и имена на колеги от Ню Йорк. Ченетата им увисват, щом отскачам до лъскавите им офиси, минавам важно покрай

секретарките и чиновниците, използвам името му, вадя препоръчителните писма и разкривам естеството на част от авоарите си. Ставам високо ценен в обществото на инвеститорите. Никой не задава въпроси, само ми свалят шапка. Прилича на игра и аз наистина се забавлявам. Матео, Беладона и аз четем финансови списания, проспекти, бюлетини на акционерите след приказката за заспиване на Брайъни, обсъждаме какво да купим или да продадем. Направо стряскащо е колко богата е Беладона. Имаме толкова компании, че дори фирмата, която съставя договорите и купува дяловете на най-търсено недвижимо имущество, няма представа точно за кого работи.

Започването на реконструкцията и свързването на „Кис-кис“ с рушащите се къщи, които едва ли са били забелязани в тази част на града, значима само за месарите и проститутките.

Май се сещате за какво е цялото увъртане. Разбира се. И тъй, клубът е открит и работи и никой не може да проследи произхода му: графиня Дела Робиа. Тя е решила все още да не показва лицето си в Ню Йорк. Няма нужда. Записваме Брайъни в детска градина към училището „Литъл брик“, най-доброто, разположено на неголямо разстояние пеша от нас; никой от родителите на останалите деца никога няма да осъзнае, че двуетажната сладкогласна Брайъни Роуз Робиа е дъщеря на красавицата с маската. Кой би си помислил, че прочутата напоследък Беладона всъщност живее в „Кис-кис“, близо до бърлогата на срамната си слава? Кой ще се досети за тайните проходи между клуба и редицата от къщи?

Според официалните регистри тя не съществува.

Един от архитектите на Леандро пристига от Италия с екипа си и по скелите закипява работа. Плащаме му толкова добре, че той не задава никакви въпроси за някои от най-странните ни изисквания, а само се стреми всичко да върви по плана. Бригадирът е специалист по финото изкуство на подкупите, за да издейства нужните разрешителни. За щастие манхатънските бюрократи още се олюляват от оставката на кмета О'Дуайър, както и от твърденията на комитета „Кефаувър“, та не ни обръщат абсолютно никакво внимание. Хората за разрушаването и за тежката работа, наети от китайския квартал, работят денонощно и се сменят през няколко дена, така че не могат да имат никаква представа какъв ще е окончателният резултат. Никой, говорещ английски, не е забил и пирон.

Само след няколко седмици усилена работа обширното пространство започва да прилича на клуб. Мариса Колумбо, която се грижеше за фреските на Леандро в Ка д'Оро, пристига с екип художници за украсяването на стените със сцени от венецианските карнавали. Зад ъгъла, в редицата от кафеникави къщи са съборени някои от вътрешните стени на приземния етаж, за да образуват едно цяло, макар никога да не можеш да се сетиш за това, както си вървиш по улицата. Защото сме такива параноици, че изпращаме писма до така наречените „наематели“ на къщите, за да не се усъмни местният мързелив пощальон. Подовите са демонтирани, стените – боядисани в ярко ябълковозелено като лист, който през пролетта се кани да се разпукне. Купуваме удобна натруфена мебелировка и шарени отоманки; окачваме картини, снимките на Беладона от Италия и тежки копринени завеси. Слагаме също пиано и клавесин. Теракотените плочки и саксиите с билки на перваза в кухнята ми напомнят за Катерина. Заприличва на дом.

Беладона и Брайъни се настаняват в средната къща, въпреки че Беладона винаги използва по-близката до улица „Вашингтон“ врата, най-отдалечената от входа на клуба зад ъгъла. Бавачката на Брайъни – Розалинда, овдовялата леля на Мариса, спи в стая на горния етаж. Аз разполагам с целия втори етаж на къща, вдясно от тази на Беладона; Матео се нанася в къщата отляво. Допълнително Орландо уреди долу зала за упражнения край собствената си стая. В другия край готвачката ни, братовчедка му Бианка, се грижи за кухнята. Две от далечните й братовчедки, Фабия и Донатела, идват да прислужват през седмицата. Те едва говорят английски, пък и са благодарни за работата и за възможността да са близо до семействата си, така че не се безпокоим, че ще ни шпионират. Щом къщата се оглася от прекрасния лиричен звук на италианския, изпитваме чувството, че сме донесли частица от Леандро с нас.

Особено когато се качваме на покрива. Превръщаме покрива на втората къща вляво в убежище, в буйно обрасла тераса. Постиламе отдолу килим от трева, нареждаме отстрани теракотени сандъчета с цветя, включени към малка чешмичка, и окачваме огромната клетка на Петуния от ковано желязо, за да изразява бурно удоволствието си

на слънце. Дори прибавяме огромна мраморна камина за Брайъни, копие на предишната, в която обичаше да се крие, с позлатено бароково огледало на поставка над нея. Въздействието е театрално и смешно, но пък ни допада.

Да, приближаваме вече. Пространството на клуба е оформено чудесно. Сега ни трябва хората, които да влязат вътре.

Време е, с други думи, да си поговорим надълго и нашироко с господин Уинслоу.

Срещаме се в едно кафене в центъра на града. Не изглежда така, както си го представях. Мислех, че ще е дребен като състезателна хрътка и напрегнат, ала нашият Джак е със средно телосложение и с обмислено уверени движения. Като сваля меката си шапка, виждам, че тъмнокафявата му грива е пригладена идеално назад с брилянтин. Бялата му риза сякаш може да върви сама – толкова е колосана. Носи тъмнокафява вратовръзка с едва забележими червени райета; панталоните му са широки и с маншети, а вместо копчета на маншетите – гладки златни дискове. Идеалният приятен американец в края на своите трийсет години, без да принадлежи към определена националност. Кафяви очи, прав нос, умерено издадени скули. Струва ми се, че това е тайната на добрия детектив – с толкова безопасно поведение, че да се смеси с тълпата, без да привлича ничие внимание.

Забелязвам масонския му пръстен, пък и той улавя бързия ми поглед към него. Нищо не му липсва на тоя. Да, Леандро беше много внимателен и твърдя, че Джак също е бдителен. Той почти не мига или трепва, сякаш поглъща всяка молекула с информация, която се върти около него, за да я напасне в цялото по-късно.

– Цигара? – предлагам.

Клати отрицателно глава.

– Обонянieto ми трябва – казва той, – заради занаята.

– Разбира се – отвръщам. – Кога се срещнахте с Прич? С господин Причард, искам да кажа.

– По време на войната.

– В разузнаването, предполагам.

Ако пушеше, щеше да издиша цял облак.

– Вие къде сте се били? – пита той.

– От къде знаете, че съм участвал?

– Предположих.

– В Италия, в Съпротивата. До 1943 година.

– Какво ви се е случило?

Опитвам се да не почервенея. Той не може да знае какво ми се е случило.

– Предателство – казвам, с нещо като небрежно свиване на раменете. – После изтезания. Както обикновено.

Той кима. Сега въображаемата цигара щеше да е смачкана. Бих искал да му разкажа всичко, но решавам, че сега не е моментът.

– Кой ви свърза с господин Причард? – пита той.

– Леандро, граф Дела Робиа. Грижеше се за нас в Италия до смъртта си. Не се съмнявам, че Прич ви е разказал подробностите.

– Да, Харис каза, че е бил човек със скрити дарби.

– Може да се каже и така. Беше много добър с нас. Всъщност той ни спаси.

Научи ни – мен, брат ми Матео, графинята – да кроим планове и да имаме търпение. Кое то ни доведе до вас. – Пускам една от смайващо очарователните си усмивки, която не го впечатлява. Господи, какъв досадник. За такъв като него бизнесът е всичко. Нито една ненужна дума няма да му се отрони от устните.

Отплеснах се.

– Имаме малко необичайна задача за вас. Прич ни каза, че сте безспорно най-добрият за нас – човек, който заслужава безупречно доверие. Така ли е?

Той ме поглежда сериозно.

– Да, господине – отвръща той. – Такъв съм. Заслужавам доверие. Млъквам, докато не чуя от вас повече.

– Наричайте ме Томазино – предлагам. – Не съм някой благородник. – Той кима.

– Планът – продължавам – ще ви отнеме цялото време и ще предопределя много от контактите ви. Сумата, както навярно вече сте разбрали, не е проблем. Но

изключителната дискретност е.

– Продължавайте.

– Опитваме се да намерим неколцина, с които графинята се е запознала през 1935 година. Преди близо седемнайсет години. Членове на ексцентричен английски клуб – поне сме горе-долу сигурни, че е бил английски – от страховито естество. – Въздишам. Не е толкова лесно, колкото ми се ще.

– Защо сте тук в такъв случай? – пита той.

– Графинята не желае да се връща там. Не може да понесе спомена за миналото – обяснявам. – Прич от своя страна работи по въпроса, разбира се, ала най-голямото усложнение е, че не им знаем имената. Тя никога не е зървала ничие лице. Носели маски. Познава само гласовете им и ръцете им, ако ме разбирате. За момента не мога да кажа нищо повече.

Той отново кима. Сега съм доволен, че е мълчалив. Не е някой, който ще рови, ако не трябва, макар че навярно ще експлодира от въпроси.

– Значи нямате представа колко от тях са живи? – пита той.

– Не. Но съм сигурен, че повечето са. Много жестоки са, за да умрат. Особено най-злият от тях. Този, когото тя познава само като Негова светлост. – Потрепервам при мисълта за него, дори на дневна светлина, после си поемам дълбоко дъх и продължавам: – Да ги намерим – особено Негова светлост, – а после... Е... във всеки случай можете да си кажете, че това е целта на живота ни. Тя я крепи. Графинята, имам предвид. Идването ѝ тук бе вдъхновено от думите на Леандро, че трябва да ги привлечем към нас. Решихме да създадем толкова уникално и зрелищно място, че всички знаменитости да поискат да дойдат при нас. Ще го наречем клуб „Беладона“, по името, което Леандро даде на графинята. Тук, в Ню Йорк, където е по-лесно да се скриеш в тълпата. И където можем напълно да контролираме обстановката.

– Разбирам.

– Затова дойдохме тук. Откакто Прич поръчителства за вас, пък и вие потвърдихте, че може да ви вярваме, искам да видите мястото още сега, докато е в строеж. Сигурен съм, че ще ни дадете много съвети.

– Обяснете ми.

– Така – продължавам и съм нетърпелив да си изиграя картите докрай. – Целият клуб и всички посетители ще бъдат снабдени с облекло. Двустранни огледала, скрити камери и микрофони, невидими записващи устройства, шпионки във фреските, сам ще определите. Дори ако графинята отсъства, тя да може да прослушва гласовете по-късно, ако е необходимо. Искаме повечето, ако не всички, от персонала да са професионалисти като вас. Професионални съгледвачи. Хора, които познавате и на които се доверявате, нощни ченгета, останали от войната скучаещи шпиони, може би. Който и да е. Опитни в прослушването на разговори и в докладите по-късно.

Той почти се усмихва. Знам, че цялата идея му се струва абсурдна.

– Колко време предвиждате да продължи наблюдението?

– Докато не намерим поне един-единствен член на клуба. Щом стигнем до него, той ще ни отведе при останалите.

– И после какво?

– Ще видим. Бързо бягство най-вероятно. „Напускай винаги, когато ти върви“ – това е мотото ми.

Джак ме поглежда замислен. Явно съм измамил надеждите му.

– Трябва ми време да обмисля последиците – казва той. – И да разгледам клуба, какъвто е сега.

– Няма проблеми.

– Трябва да се срещна и с графинята.

Намръщвам се.

– Това може би ще отнеме повече време. Точно сега тя не смята да се среща с когото и да било.

Джак свива рамене и става.

– Както желаете.

– Седнете – настоявам. – Оставете ме да поговоря с нея. Трябва да знаете, че тя не е много общителен човек.

– Как тогава ще се справя с поддържането на клуба?

– Ами колкото до това, тя няма да се появява всяка вечер. Никой няма да знае

дали тя ще се появи или не, което ще ги кара да се връщат обратно в очакване. Винаги ще бъде костюмирана и маскирана. Маска, зад която ще се крие. Естествено, така ще изглежда по-екзотична и недостижима. Няма нужда да ви казвам, че мъжете не обичат нищо повече от предизвикателството.

Разбира се, трябва да му кажа и това.

– Графинята ще е като Еверест на стопанките. Сега отработваме подробностите, събираме дрехите, маските и перуките й. Декорът на клуба – продължавам чистосърдечно – ще бъде италианският карнавал. Съвсем скоро ще го видите. Мислим да правим маскени балове. Специални партита. Да докараме папачта от цял свят. И да ги шпионираме. – Усмивам се широко. – Честно казано, нямам търпение. И това ако не е забавно!

– Уредете срещата – казва той. – Ако я безпокои благонадеждността ми, ще се радвам да подпиша предварително тайно споразумение.

Поглеждам го внимателно.

– Мислите ли, че ви нямам доверие?

– Зная, че мога да вярвам само на себе си – отвръща той. – И на никой друг.

– Тогава какво бихте направили, ако бяхте на наше място?

– Щях да се наема.

Срещаме се за чай в хотел „Уолдорф-Астория“ само в случай, че Джак не идва по работа. Така няма да научи къде живеем, макар че в скоро време адресът на клуба вече няма да е тайна. Седим до задната стена, за да наблюдаваме помещението. Матео и Орландо идват като охрана. Представям Джак на Беладона.

– Благодаря, че намерихте време да се срещнем – започва Беладона. – Предполагам, че имате много въпроси.

Джак кима.

– За доверието – добавя тя.

Той я поглежда. Тя наистина изглежда завладяващо, ако мога да се изразя така, с втален костюм от черен креп с големи червени копчета по гърдите и със също такива червени кожени ръкавици. На високи токове е и изглежда по-висока. Седи толкова изправена, че на моменти се издига над останалите присъстващи. Устните й са начервени с почти същия цвят, който подчертава пронизващо зелените й очи. Или би ги подчертал, ако се виждаха. Върху косата й, хваната в кок, е кацнала черна кадифена шапчица с воал, който почти скрива лицето й.

О-хо, колко обичам загадъчни дами!

– Макар че – продължава тя с нисък мелодичен глас – бих казала, че аз трябва да ви попитам дали вие заслужавате доверие.

– По какъв начин?

– По онзи, от който се нуждая аз.

– Обяснете ми.

– Като детектив и като мъж.

Той се мръщи.

– Като детектив положително, графиньо.

– Моля, наричайте ме Беладона. Само толкова.

Той кима. Още не знае, че малцина имат тази привилегия. Разбира се, малцина се обръщат към нея като към Беладона, нали? Като към гибелта си.

– И като мъж – повтаря тя.

– Като мъж? Не ви разбирам.

– За жените. Слабост ли са ви?

Лицето му става безизразно.

– Понастоящем не. Нито пък когато и да било.

– Добре. – Тя отпива от чая си „Лапсан сушон“. – Томазино ми разказа, че ви е обяснил проекта ни.

– Накратко.

– Ще работите нощем. Ще бъдете на повикване, дори и да не работим. Ако имате семейство или други задължения, несъмнено щяха да възникнат конфликти.

– Работя сам – отвръща той малко по-бързо, отколкото му е присъщо.

Не възразява много нашият Джак, казвам си весело. Тя уцелва единственото му

слабо място, на горкичкия. В края на краищата той е човешко същество. Отдъхвам си. Никой не се нуждае от кисели физиономии начело на клуба. Хмм, питам се дали не го натоварваме с толкова работа, дали няма да заприлича на Мариса. Тя успя да се спаси от фреските, преди изпаренията от боите да я погълнат.

– Надявах се на точно такъв отговор – продължава Беладона. – Ще отговаряте за многоброен персонал, който трябва да умее да си държи устата затворена. И да е неподкупен.

– Никой не е неподкупен – обаждам се.

– А вие подкупен ли сте, Джак? – пита го тя, а на мен ми хвърля остър поглед. – Ако това, което сме замислили, проработи, страшно много хора ще предлагат рушвети на персонала, за да открият тайните ни. Дори и сега поемаме известен риск само като говорим с вас. Но трябваше да се обърнем към някого. Господин Причард сипеше само похвали по ваш адрес, а съпругът ми казваше, че думите на господина са винаги верни. Досега нямаме нищо – и никого, – за да продължим.

– Надявам се да ви служа с най-доброто от себе си – отвръща Джак. – Никой не може да ме подкупи, ако това имате предвид. Имате думата ми.

Беладона внезапно става. Схващам, че иска да се премести до Джак, и си разменяме местата. Наоколо се разнася лек полъх от парфюма ѝ – странна смес от жълт жасмин, момина сълза и екзотични цветя. Усмивкам се, блажен от аромата му.

По лицето на Джак не трепва нито едно мускулче, но личи, че се поддава на магията ѝ. Отчайващо любопитно е момчето, ама е истински професионалист. Изгаря от любопитство – надушвам го.

Както беше казал, занаятът изисква да имаш добро обоняние.

– Покажете си дланта – нарежда Беладона.

– Какво?

– Ръката си. – Тя полага свръхусилие да не трепне при докосването му. – Хмм – мърмори тя, докато очертава линиите на ръката му с облечен в кожа пръст. Катерина я беше научила да гледа. Джак е хипнотизиран, въпреки волята си. Не може да устои. – Аналитичен сте, ала върховете на пръстите ви определено издават творческо мислене. – Тя извърта ръката му. – Силни стави – пристъпвате направо към най-важното. И се нуждаете от непрекъснато разнообразие. – Тя отново обръща китката. – Аха, триъгълник на Сатурновия връх. Чудите се какво ли е мястото ви във Вселената и за ума ви е трудно да се спре. Задавате въпроси, докато не намерите търсения отговор. Добре.

Той почти се изчервява, обезпокоен, че ръката му започва да се поти. Какво прави тя с него? Как могат очите ѝ да бъдат едновременно прозрачни и пронизващи?

– Лунното възвишение е нормално – продължава тя, – което значи, че сте находчив и мотивиран. А Венериното... силно и здраво. Да, линията на живота е двойна. Двойствена природа. Изключително рядко.

Тя рязко пуска ръката му и заема мястото, което на часа освобождавам.

– Минах ли изпитанието? – пита той.

– Ставате.

– Вие също.

Тя замръзва. Матео и Орландо ме поглеждат смаяни.

– Какво искате да кажете?

– Вие сте много добра – казва той.

– Моля?

– Завчера ви проследих.

– Следили сте ме?

– Бяхте с дъщеря си. Тя подскачаше по улицата, надолу и обратно, зад ъгъла, далеч от скели и строежи, а вие ѝ пеехте. И двете се смеехте. Беше възхитително.

– От къде разбрахте коя съм и къде живея?

Толкова за чая в „Уолдорф“.

– Добър съм в занаята.

Лицето ѝ видимо преbledнява под воала.

– Също така – бърза да добави той, – приличате малко на Джун. Съвсем малко. Тя е малко по-висока, без да е стройна.

Беладона е камък – изобщо не се смилява. Преследването от невидим непознат е сред най-мъчителните ѝ кошмари. Джак, благословен да е, забелязва, че е разстроена,

макар и мускулче да не е трепнало по нея, и бърза да отстрани повредата. Да, той наистина е точният човек за тази работа. Ще изпратя на Прич най-голямото дестилирано някога буренце бира. Заслужил си го е!

– Извинете – казва Джак, – беше грешка от моя страна.

– Защо ме проследихте? – пита тя.

– От любопитство. Да видя къде ще отидете.

– И къде отидох?

– В „Мейси“. Поне там ви изгубих следите.

Забелязвам я как въздиша едва забележимо.

– Не знаех, че вървите подире ми – каза тя. – Нямаме представа колко притеснително е за мен това.

– Но се движехте, сякаш знаехте.

– Какво?

– Че ви преследват. Никога по-рано не съм виждал жена да се движи с такава неуловима премереност. Бързо и целенасочено. Измъквахте се от колите, съкращавахте ъглите, връщахте се по стъпките си, поспирахте уж да надникнете в някой прозорец, после забързахте и нахълтахте в универсалния магазин, пълен със стотици хора и дузини ъгли. Бях сигурен, че сте ме усетили и се опитвате да ме заблудите.

– Обичам да се движа инкогнито – казва тя бавно. – Уча се, откакто сме пристигнали.

– О! Кой е той, тогава?

– Той?!

– Този, когото се опитвате да избягвате?

Мислех си, че този въпрос ще я подразни, но тя отговаря:

– Не знам със сигурност кой е той. Това е въпросът. Опитваме се да уловим сянката.

– По-скоро самия дявол – мърморя аз, като си мисля за Негова светлост.

– А ако е мъртъв?

– Не може да е мъртъв. Не вярвам. Трябва да изхождаме от тази предпоставка. – Тя ме поглежда и ми кимва – разрешава ми да разкрия някои необходими подробности, които тя не е в състояние да опише.

– Лицето му е било маскирано – обяснявам аз. Няма нужда от уточнението, че тя също всеки път, когато Негова светлост е приближавал до нея, е била със завързани очи. Винаги, освен първия път. – Веднъж е зърнала ръцете му. Носел, е чудноват пръстен с преплетени влечуги и рубин. Убедени сме, че такива носят всички членове на клуба. Но не мислим, че често се показват с тях. Имат си свои собствени правила.

Джак седи в очакване на още сведения. Вторачил се е в ръцете ѝ. Беше свалила ръкавиците си.

– Явно е чувала гласа му. Също и ние двамата с Матео. Това поне той не можеше да прикрие. Чували сме и други гласове. – Въздишам. Беладона е смъртно пребледняла. – Щом наемеш служителите, ще ти покажа рисунка на пръстена.

– Никакви ли имена не сте чули? – пита ме Джак. – Лица? Особени белези?

– Не – отвърщам аз, – само гласове и акцентите им. – Мисля си за пръстена на пръста на Хогарт, оплискан с кръв. Имах намерение да го взема с нас, за да го имаме за доказателство, ала това щеше да улесни твърде...

Не, не. Кръвта на Хогарт няма да омърси срещата ни. Не и в „Уолдорф“, не и по време на чая. Хогарт принадлежи на мрака.

– Разбирам – казва той, макар да не мисля, че е така. Сигурно нищо нямаше да разбирам, ако бях на мястото на Джак. – Каква е, ако смея да попитам, връзката с Джун Хокстън?

– Те са братовчедки, както знаете. Беладона е била с нея в Лондон преди години, когато се запознали с мъжа, виновен за завеждането ѝ при Негова светлост – разказвам аз.

– За пленяването, искате да кажете – казва той. – Хогарт, мъжът, за който спомена Джун.

– Да. Сега ще заложим примката за него и за другите. Както ви казах, достатъчен ни е един, който да ни заведе при останалите.

– Ще ви оставя с Томазино да обсъждате предварителните мерки, както и заплащането ви – прекъсва ни Беладона. Лицето ѝ е започнало да си връща цвета,

макар, че тя жадува да се махне. – Използвайте това време, за да изгладите подробностите, – броя на нужните служители, стажа им, специалното оборудване. Задължително е, както може би предполагате, колкото се може по-малка част от персонала да знае какво правим. Томазино ще ви заведе на мястото, когато пожелаете и можете да дадете препоръките си – преди да бъдат нанесени окончателните щрихи. И подпишете договора си. Предполагам, че за вас това е важно.

– Така си е. – Вероятно щеше да се усмихне, ако говореше с някой от клиентите си. Ала тя не приличаше на никой от досегашните му клиенти.

– Чудесно – казва тя. – Други въпроси?

– Какво, освен това, е направила Джун?

Беладона седи неподвижна като нашата статуя на Афродита в задната ни градина.

– Тя ме остави там – мълви тя тихо. Махва пренебрежително с ръка, но в този миг любопитството ѝ надделява. – Разкажете ми нещо повече за нея! Добре ли ѝ се отразява възрастта?

О-хо-хо, женски истории. Боядисва ли си косата; надебеляла ли е; голяма кучка ли е станала; как да я накараме да си плати?

– Джун не знае друга дума, освен досада – казва Джак. – Доста по-закръглена е, отколкото би искала, и все се чуди как да смъкне пет-шест кило. Представям си я как се мръщи, докато си затяга колана с жартиерите. Още е предана на „ню лук“*.

[* „Нов външен вид“, модерен. – Бел.ред.]

– Дъщерите ѝ са същите – дебели, разглезени и досадни. Съпругът ѝ е голям кресльо, и с всяко следващо уиски става още повече. Имам снимки. – Той измъква от джоба на самото си запечатан плик.

– Това вече е старият „лук“ – казвам аз, докато поемам снимките. Разбира се, Канзас сити не е Манхатън, нито Лондон. Беладона клати леко глава. Не иска да ги гледа. Не и тук, не и сега. Сигурно никога няма и да поиска. – Питам се дали тя ще иска да дойде тук?

– Щом се разшуми, вярвам, че ще поиска – предполага той. – Нали ще ѝ се ще да се изфука в бридж клуба. Ще го натъквим. Поканете я на някой тематичен бал. Може би с родителите ѝ, ако можете да понесете мисълта за тях. Не. Погрижете се всичко да мине гладко. Изкушението ще е твърде голямо. Защото – додава той внимателно – не знаете как ще реагирате, щом ги видите.

– Какво искате да кажете? – пита Беладона.

– Срещата с Джун от плът и кръв вероятно ще ви пренесе на места, за които не желаете да си спомняте. Неизбежно е. Погледнете на нея като на опитно зайче, на морско свинче. Така, щом намерите другите, ще ви бъде по-лесно да се справите с реалността на присъствието им.

Гледай какъв умник бил нашият Джак!

Температурата около Беладона спада с нови десет градуса.

– Благодаря ви, господин Уинслоу – казва тя, придърпва воала под брадичката си и излиза с Матео и Орландо. Всички погледи в салона остават приковани във фигурата, учудени коя, по дяволите, е тази – забулената.

Мътните го взели! Онова, което той каза, може и да не ѝ харесваше, но трябваше да признае, че е прав.

Изпращаме пурпурни венециански карнавални маски, поръбени с черна дантела, заедно с огромни букети от кървавочервени рози, на най-добрите светски хроникьори в централните вестници, на редактори на списания, на звезди от киното и театъра, на най-видните кариеристи и дрънкала, както и на избрани политици и влиятелни бизнесмени. Към тях имаше само проста бележка с надпис:

Клуб „Беладона“

Улица „Гансвуурт“

11 юни 1952 г. – 21:00 ч.

Облекло – празнично

Никой нищо не е чувал за клуб „Беладона“, още по-малко за улица „Гансвуурт“. Не може да се намери абсолютно никаква информация за собствениците, така че не след

дълго двамината най-видни светски хроникьори в града – Л. Л. Мегалополис от „Дейли Хералд“ и Доли Дафънбърг, съперницата му от „Ню Йорк Рипортьър“, ни правят няколко гневни визити. Те така навирват носове при вида на запустения квартал, че можеха да си ги използват за комини, а после хлопат на вратата под скелето и искат да разгледат клуба. Не ги допускаме и те решават, че сме долни парвенюта, без дори да сме им отваряли. Да ни се подиграва някой непознат – как смее само! Отчаяни, изписват тонове хартия – само глупости, но читателите им вярват. После подшушвам на неколцина две-три думи за тайнствената съдържателка. „Беладона“, казвам, „естествено, вие сте чували за нея. Вече е знаменитост в Европа. Красавица. Прелестна отрова. Беладона – сладък звук.“ Цитирам някои от рефрените, които съм „чуval“ за нея.

Можете да си представите останалото, макар нищо от написаното от тях да не може да съперничи на действителността. Нека се омотават в собствените си лъжи и ги зарежете. С приближаването на деня на откриването, шумотевицата е по-силна от жуженето на цяла орда цикади след седемнайсетгодишен сън.

Бяхме готови за тях. Всички.

Когато дойде време да наемем персонала, Джак почти не среща трудности. Пусна информацията на свързките си и извика късметлиите на интервю. Оставихме го да си върши работата и всичко се нареди. Двамата с Матео прегледахме препоръките и им зададохме няколко целенасочени въпроса, после ги инструктирахме за задълженията им. Повечето са ченгета в пенсия или бивши агенти, напуснали ФБР, отвлечени от „черните списъци“ и фиаското на случая „Розенберг“. Единият, бивш пожарникар на име Джефри, е толкова добър в каратето, макар и слабичък, че може да метне наведнъж и Матео, и Орландо на земята. Изглежда по-женствен, отколкото си мислите, че би бил един пожарникар, заради което вероятно са го тормозили в отдела му, но не го разпитваме за това и го вземаме за помощник-портиер. Още повече, че има прелестни зелени очи, с досущ същия цвят като на Беладона. „Ние сигурно сме тайни близнаци“, казва му тя и така печели вечната му преданост. След това Джак намери диригент на оркестъра, Ричард Ласкоу, с когото са били в разузнаването преди години. Голям късмет – ще държи музикантите под око. Щяха да получават твърде добри пари; много по-примамлива от мъчнотиите на нощното свирене и досадните часове на сцената на нощния клуб е възможността да зяпат световни знаменитости. Нито рушвети, нито подшушване на Л.Л. и Доли, и на другите, отчаяни да се докопат до някоя пиперлива клюка, са в състояние да разпечатат устните им.

Освен ако не ни се ще на нас да пуснем някоя клюка.

Да останат неподкупни щеше да е твърде забавно на тези мъжаги. Дори очарователната млада съпруга на Ричард, Вивиан, влиза в играта. Ще бъде момичето, което продава цигари. Тя ще обикаля клуба с мъничка камера, скрита в предната част на висящата на врата ѝ табла. Честно казано, ако бях професионалист в бранша, работата тук щеше да ми изглежда като сбъднат сън. Разбира се, аз съм си „крайно непрофесионален“.

Обаче винаги си свършвам работата.

– Можеш ли да си представиш какъв е клубът отвътре?

– Какъв клуб?

– Клуб „Беладона“, разбира се. Оня, дето го пази кучето.

– Да бе, всички знаят за кучето. Ама не знаят как изглежда отвътре, щом веднъж се шмугнат покрай псето.

– Е, нека аз да ти кажа. След като те одобри Андромеда, а това си е голяма борба, плащаш двайсет долара вход. Без изключение, представяш ли си! Даже Кларк Гейбъл си плаща! И Рита Хейуърт! Това холивудски знаменитости, кралски особи, репортери – никой не влиза без пари. После претърсват всичко – палта, шапки, чадъри, дамски чанти, по-големи от дланта – върши го някаква противна госпожа с телосложение на тухлен кенеф, с извинение. Обзалагам се, че е била агент на КГБ. Отвсякъде те преджобва и накрая ти тиква едно кървавочервено талонче. Да не си посмял да ѝ дадеш бакшиш на тая стара кошница!

Да, нашата, така наречена руска агентка всъщност е много милата съпруга на счетоводителя ни и е родена в Бронкс. Не си поплюва с никого, обаче. Нашата Джози е

образец на дискретността. Веднъж ми каза, че работата ѝ била най-вълнуващото преживяване в живота ѝ, като гледа всичките тия лордове и лейди, звезди и кибици как се трупат и си бърборят нервно дали ще успеят да минат вратата.

Нищо не убягва от орловия поглед на Джози. Щом чуе някой да говори с превзет английски акцент, натиска малко бутонче, с което ни предупреждава да настаним компанията така, че да я шпионираме по-лесно.

После едно от облечените в смокинг нощни ченгета препипва гостите. Всички до един. В този клуб не се допускат нито скрити фотоапарати, нито бележници. Всяка снимка на клуба или на собственичката му биха стрували цяло състояние. Работата толкова допадна на ченгетата, наети от нас, че те направо се молеха да я вършат, защото им се видя много по-вълнуваща от убийствено досадното патрулиране по улиците и проверките на тълпата. Но ние ги въртим и не ги оставяме да работят повече от седмица.

Освободени от дреболиите, нахъсани и объркани, гостите на клуба бързо се съвземат и влизат с изопнати от очакване сетива. Отчаяно надяващите се да получат покана за клуб „Беладона“ сякаш пропадат в дупката на заека като Алиса към Омагьосания свят. Зад дебелия пурпурен завеси от кадифе, покрай стоическата Джози за проверка на дрехите; по дългия извит коридор с дебел килим, в който обувките ти потъват – пък и най-малкото притъпява външните шумове, за да не ги записват магнетофоните. По протежение на цялото преддверие има огледала: за дамите – да пригладят косите си, да проверят червилото и подгъва, за мъжете – да се поперчат, а за нас – да седим зад двойните огледала и да ги гледаме. Едвам се сдържахме да не подбелим очи, като ги гледаме как се контят. Те никак не се стесняват, а ние сме доволни. Нарочно направихме прохода, разбира се. Да ги щракнем за спомен заради прегледно датирания и каталогизирания ни досиета. Следва нервно хихикане, докато гостите ни минават през двойната звукоизолирана въртяща се врата и продължават по все още криволичещия, ала постепенно стесняващ се коридор, обрмен с блестящи огледала.

Като самата Беладона – екзотична фасада, създадена само за да те примамва и да ти изсмуче кръвчицата. Виждат само това, което ние искахме да виждат. Съвършената илюзия за забавление и възбуда.

Накрая гостите бутват последната врата и влизат в клуба. Най-сетне.

Не е колосален по размери – само с около триста места. Салонът прилича на голям квадрат с висок таван, поддържан от дебели изрисувани колони от хоросан, с барелефи на танцуващи сатири и преследвани от тях ужасени нимфи. Още сцени от митологията с богове и богини, невероятно нагиздени като за венециански карнавал, украсяват фреските на стените, които сякаш оживяват, щом прожекторите се изместват от сцената и ги осветят. До стената има дълъг бар, срещу него – малък танцов оркестър, а под грамадния прожектор – огромен бляскав дансинг. Не, няма нищо, което да е по-романтично от танците в клуб „Беладона“, когато летният дъжд барабани по стъкления покрив.

Ала кого го интересуват танците? Всичко бледнее пред възможността да се заковеш на U-образните канапета, наредени покрай задната стена. Защото самата Беладона сядва на едно от тях, в средата. Ако разбира се, се появи точно през вечерта, когато ти си сред избраните. Никой не знае дали ще излезе или не. Съвсем непредвидимо е. Понякога тя се появява всяка вечер в клуба две седмици подред, а после липсваше с дни. И отново се появява за час, за да изчезне бързо-бързо.

Понякога и самият клуб затваря за седмица-две, просто защото така решаваме. Но за тази вечер никой да не се тревожи!

Моля се, моля се, моля се – нека тя да дойде. Моля се. Само тази вечер. Само заради мен.

Такава е клубната мантра, която си мърморят тихомълком всички посетители – пълни с надежда, танцуващи, засмукали коктейлите си, самодоволни и о! – предоволни, че са пробили бастионите. Но не след дълго са съкрушени, ако вечерта свърши без тукашното божество да ги удостои с присъствието си. Опитват се да не се оплакват на Двойника. Това е домакинът, който ги съпровожда до масите им. Всъщност, името му е Филип Рингбърн, висок, върлинест и крайно нелюбезен с клиентелата. Аз му лепнах този прякор, защото под невъзмутимата клубна маска бие сърцето на един от най-притеснителните хора на света. Всичко трябва да е идеално: цветята – на място;

оркестърът – в ритъм; питиетата – бързо сервирани; гостите – настанени по компании така, както иска Беладона. Откакто го бях хванал да кърши ръце в кухнята през почивката, започнах да си мисля така за него. Споменах пред Джак, но той ме посъветва да не се тревожа – войната му била поразклатила нервите, но паметта на Филип си останала фотографски точна, така че можел да си спомни бълхата, ухапала го на 8 март 1945 година в бивака в немската провинция, когато батальонът му приближавал Берлин. Както и бълхите по останалите войници.

За щастие прякорът му пасна. И за нас е голямо щастие, че разполагаме с него. Познава всички редовни посетители, всички английски сноби, които ни бяха посетили, и изважда фотографиите от досиетата им, за да внимават Матео и Джефри, когато ги пускат.

Да, възбудата вътре е осезаема, когато гостите се стараят да не си гледат часовниците, докато Беладона се появи. Те не са гладни, не, а и за ядене не се предлага кой знае какво. По-рано през деня снабдителят ни е донесъл палета с подноси за студен бюфет, деликатесни сандвичи и десерти. Не искаме да държим кухня. Заема много място, става голяма каша, налага се да се наемат твърде много служители, които няма как да държиш постоянно под око. Никой не идва в клуб „Беладона“, за да яде. Сядат на масите си, потропват нервно по покривките от кървавочервена тафта – това е и цветът на марковия коктейл на заведението – коктейл „Беладона“, естествено. Всъщност това е просто мартини – боядисан в червено с оцветител джин и две капки горчив заместител на вермута, с който питието ставаше алено като ноктите на Андромеда.

Глупави добичета! Освен да сърбат опияняващата смес, с друго те не могат да се приближат до Беладона. Никой не може да види истинската Беладона.

Никой не знае как да опита.

– Видя ли как изглежда?

– Кой?

– Че коя друга? Единствената жена, която цял Ню Йорк отчаяно иска да зърне. Жената, за която всички говорят. Беладона, глупачко.

– А! Помислих си, че говориш за кучето.

– Честно казано, не знам защо ли понякога си губя времето да говоря с теб!

– Тя също ли има диамантен нашийник?

– Кой?

– Беладона. За Андромеда вече знам.

– Не, тя има диаманти на обувките. Ходи на високи токчета, инкрустирани с диаманти, и блести в гръб. Не може да не си ги видял, пък има и диамантен наниз на глезена. Плюс най-огромното перлено колие, което някога съм виждала – със стотици перли. А пръстените! Носи ги върху ръкавиците. На двете кутрета и на палците. Огромни перли и рубини, омотани с верижки, които висят от тях. Невероятно. Но има и друго.

– Какво може да надмине диамантите по обувките и километричните перлени наниз?

– Ами първо дрехите ѝ. Не дрехи, а карнавални костюми. Трябва да си ги е шила специално. Абсолютно чуждоземски – приличаше на Мария Антоанета или нещо такова. Да ѝ беше видял деколтето! Явно отдолу носи корсет. Направо ужас! Пък рубинът, дето виси от перленото колие, се мандахерцаше между гърдите ѝ. Тоя камък не беше чак толкова голям обаче като аквамарина, дето го носеше преди. Андерсън разправя, че бил колкото яйце на червеношийка. Няма значение. Направо можеше да чуеш как всичките мъже в клуба преглъщат слюнки. Не че могат да припарят край нея дори за едно „здрасти“.

– Да взема да си направя корсет и корсаж с бродерия. От брокат – добре ще стои.

– Някога да ти е идвала наум твоя, собствена идея? Така беше облечена тя. Корсаж от брокат в златно и червено, здраво стегнат отзад. С дълга брокатена пола над всичките фусти, ама не чак толкова дълга, та да не видиш обувките и глезените ѝ. Ала не само дрехите ѝ са изумителни.

– Какво още? Разказвай!

– Всичко. Първо очите. Представи си, Ронда се осмели да я попита каква очна линия използва и тя й каза, че я слага със съвсем тънък калиграфски писец, топнат в индийско мастило.

– Никога нямаше да се сетя да използвам такова нещо за очна линия.

– Не може, глупачке. Как после ще си свали грима?

– Може пък да си е просто добрият стар Макс фактор.

– Ще ме сбъркаш! Просто у Беладона всичко е прекалено. Прекалено ефектно облекло, прекалено много бижута, прекалено силна очна линия, прекалено помпозна перука...

– Наистина ли? Какъв цвят й беше перуката?

– Цвят на мед. Къдрици като мед с вплетени перлени наниз в тях.

– Сигурно тежи цял тон.

– Не дрънкай глупости! Колко може да тежи една перука? Пък и явно не я притесняваше. Разбира се, трудно е да се каже, защото носи оная глупава маска. Никой не може да каже как изглежда.

– Черно кадифе?

– Не, тъпанарке, дантела, златиста като роклята. Някак си завързана под перуката. Просто не иска да виждат лицето й.

– Може да й липсва я носът, я нещо друго.

– Как може да говориш такива идиотщини? Нищо не й липсва. Вижда се само, че има пронизващи зелени очи. А устните й са боядисани в същия цвят като рубините й.

– Като ноктите на кучето, значи?

– Ти наистина си безнадежден случай.

Почти веднага я обсебва мания да носи пръстени върху ръкавиците от оцветена фина ярешка кожа. Не че повечето от клиентите на клуб „Беладона“ можеха да си позволят рубини като нейните. Започнаха да имитират перлите й с висящи верижки и онези хитри пръстени, които обича да слага – с мънички, обковани със злато кутийки с дупки на капачето: щом ги поднесе към носа си, те разпръскват ухания.

Любим ми беше пръстенът фонтан. Ако някой се опиташе да й целуне ръка, тя се изплъзваше, като му оставяше капчица парфюм. Хитроумно нещо, напълнено като резервоар на писалка. В скоро време във всички бутици в града се появиха имитации.

Но нито една не можеше да се сравнява с оригинала.

Шегата винаги е за чужда сметка. Затова решаваме да създадем уникален парфюм от отровни при поглъщане растения. Наричаме го „Профумо Б“ – опияняваща смес от момина сълза, азания, ирис, черен рожков, жълт жасмин, зюмбюл и капка олеандър. Налят е във флакони от тъмнопурпурно стъкло, хитро оформени така, че да напомнят многостенни пирамиди, а върху запушалката е изписано малко златно „Б“ като Беладона. Намусената Джози го продава на гостите на излизане, когато с неохота напускат вълшебното царство и си взимат палтата. Едно флаконче – сто долара, плаща се в брой, благодаря, довиждане. Всички си го купуват, без значение дали харесват странния аромат или не. Просто за да си го сложат върху масичките за коктейли в дневната за доказателство, че са били достойни, а и достатъчно късметлии да дишат същия отявено уханен въздух като самата Беладона.

О-хо-хо, Беладона излъчва толкова странна смес от огън и лед! Тя ужасява всички в клуба, омагьосва ги, кара ги да онемееят от почуда и завист. Седи с доминото в изтънчена меланхолия, сякаш се е надигнала право от гроба, ексхумирана след отдавнашно погребение и посипана с бледия прах на гниенето. Сякаш недокосната от никакво чувство.

Да, Беладона вдъхва повече страхопочитание и възхищение, отколкото приятни чувства, нали, когато седи на масата като великолепно, откъртило се от статуята лице, възвишено отдалеч, ужасяващо с каменната си неподвижност; изваяно от леден мрамор, нереално, макар да диша.

Разкъсвана от страсти и ледена едновременно. Не можеш да разтопиш леда около сърцето й, защото няма да те допусне достатъчно близо, че да опиташ.

И когато изчезне от погледа им, Беладона никога повече не се сееща за някой от клубните гуляйджи, самодоволно щастливи, че са успели да влязат. За нея те повече не съществуват.

Тя чака. Търпелива е. „Обмисляй всичко внимателно“ – учеше ни Леандро. „Бъди хитър, ловък. Замисляй, крой, дръж здраво! Не се отклонявай от пътя!“

Ще ги намерим.

Рано или късно някой от тях ще допълзи, тя ще отвори прекрасното златно капаче на пръстена, лъх от сладката отрова ще проникне в сетивата му и той ще изпадне в смъртна наслада.

С хубава отрова плаче.

5

Нощта на публична нежност

Сега, предполагам, се питате за някои логични неща. Например, защо никой не е открил къде живее Беладона. А любопитните, които се навъртат, и чакат всяка нощ, след като клубът затвори, с надеждата да я зърнат? Беше си нещо обичайно. Затова наемаме дубльорка да се показва с почти съвършени копия на костюмите, перуките и доминото. Твърде добри пари за такова работно време – всяко излизане като „Беладона“ трае по-малко от час: само да се облечеш и да влезеш в чакащата кола. Всеки път различна, за да не могат да проследят регистрационните номера. Колите караше професионалист, нашият диригент Ричард, който можеше да се отърве от всяка опашка из Манхатън. Ето защо ролята на Беладона обикновено изпълняваше Вивиан, продавачката на цигари и съпруга на Ричард. Когато не можеше, Джефри, помощникът на Матео с прекрасните зелени очи, беше щастлив да я изпълни.

Не се ли спотайваха хора по цял ден около клуба? По-скоро не. Музикантите и персоналът пристигат не по-рано от час преди отварянето на клуба. Пускаме доставчиците само в късния следобед и те недоволстват, че трябвало да пренасят всичко през тясното преддверие. Винаги, когато Матео отвори алената врата точно в 9:00 вечерта, навън вече се е събрала пълна с надежди тълпа. Но през деня минават малко хора. А задуха ли вятърът от Хъдсън насам, няколко вдъхвания на аромата на гранясала телешка лой от месарския опаковъчен цех в квартала изпращат всички бързо-бързо да си вървят по пътя.

Истината е, че никой не желае да узнае коя е Беладона. Много по-примамливо е да се опитваш да разгадаеш мистерията. Хората започват да организират из целия град празненства а ла Беладона, на които гостите се очаква да дойдат маскирани и костюмирани, с екзотични хрътки, опънали инкрустирани със скъпоценни камъни кайшки.

Ами как се оправяме ние с нашите си екзотични хрътки? Много просто. Извеждаме ги в свързаните помежду си дворове зад съборетините и няма нужда да ги разхождаме. Когато се изнервят съвсем и заслужават да си полудуват на воля, натоварваме ги във фургона, който държим в бившия товарен хангар на фабрика „Кис-кис“, и ги откарваме в парка в Уестчестър или отвъд река Хобокен. Вкъщи викахме на кучето Дромди, както я беше кръстила Брайъни. Щом махнем диамантения нашийник и лакираните нокти – винаги го правехме в клуба, за да не види Брайъни и неволно да се изпусне пред съучениците си, – тя по нищо не се различаваше от другите ирландски хрътки.

А пръстенът на Беладона? Не скъпият сапфирен пръстен, подарък от Леандро, а другият – огромният смарагд, обрамчен от два жълти диаманта, толкова стегнат, че не може да го свали години наред? Един ден тя ми сподели, че не може да понася да го гледа повече и Джак намира в китайския квартал един бижутер, които не задава никакви въпроси. Той включва някакво чудновато електрическо устройство и сръчно разрязва пръстена с отвратително бръмчене. Хвърчат искри. Тя открай време мрази този пръстен; не може да гледа и извадените от обкова камъни в шепата ми и ме кара да обеща, че ще ги хвърля в Хъдсън. Вярва, че те носели зло. Разбира се, направих, каквото поиска.

Никога не е питала какво е станало с колието от смарагди. Онова, дето...

По дяволите! Пак се отплеснах.

Изразът на лицето ѝ, щом поглежда пръста си, ме плаши. Беладона се взира в кръга от тебеширено бяла кожа, която не е виждала дневна светлина от седемнайсет години. Мазилото на татуировката е ужасяващо черно, както винаги. Тя потръпва, после плъзва пръстена на Леандро над татуировката и никога повече не отронва дума за това.

Разбира се, точно това има по-скоро символичен характер, защото в клуба Беладона винаги носи ръкавици. В ярки цветове, прилепнали като втора кожа ръкавици от шевро, в малинови, изумрудени, лимонени, морскосини, в тон с роклите ѝ, с перли и златни халки, които висят от кожата. Пръстите ѝ са невидими за всички в клуба – и за гостите, и за персонала. Никой не я докосва и тя не докосва никого.

Това хората ни знаят добре. Вярвай, наистина ни беше трудно да намерим цял оркестър от бивши и настоящи шпиони, ала Ричард има добри връзки, особено с европейци, които след войната са се установили в Ню Йорк. Гримьорната на музикантите е малка, но те не се оплакват. Няма нужда от голяма. Също като другите, те работят на твърдо работно време и толкоз. Клубът отваря в девет и затваря в два сутринта, така че не се безпокоим за полицейския час от три нататък. В неделя и понеделник почиваме. Пет дни в седмицата, по пет часа. Без изключение. Понякога, както ви казах, затваряме просто така, но плащаме надниците на персонала, естествено. На персонала е наредено да минава през главния вход, както и да излиза. На идване ги чака голям поднос със студени закуски и каквито им душа иска напитки. Получават прекалено тлъсти заплати и са предупредени да не разнасят клюки, а ако им предложат рушвети, да ни се обаждат незабавно. Както ви казах, при такъв добър ангажимент нито един музикант няма да тръгне нито да доносничи, нито да се прецаква сам. Нито пък някой от келнерите. Докарват си достатъчно пари от бакшишите, пускани от отчаяни гости, и се надуват, че се движат сред най-издигнатите, най-бляскавите, най-зашеметяващите и... най-тъпите хора на света.

Всички сме маскирани. Не го забравяй! Музикантите от оркестъра, келнерите, помощник-келнерите, всички. Носим прости маски от колосана коприна, боядисани – тъмнопурпурни. Покриват само очите и носовете ни, затова не спарват много и набързо свикваме с тях. Маската е велико средство за уеднаквяване, дадох си сметка неотдавна. По тази причина маските са били много разпространени през миналите векове. Позволявали са на аристокрацията да се смеси с простолудиято.

Точно това правим в клуб „Беладона“. Или по-точно, простолудиято се старее с все сили да се приближи до нея. Опитват какво ли не, за да си общуват с Нейно ведро височество. Бих казал, тези, на които им липсва въображение, сравняват Беладона с онова отвратително създание в Аржентина, Ева Перон. Какво? Скъпата ми Беладона да си изруси косата? Никога!

Когато навън е ужасно студено, Матео и Джефри си слагат наметала от тъмнопурпурна вълна и крият лица в качулките. Беладона всячески се опитва да избегне да ги вижда така. Направо ми се стори, че ще припадне, когато ѝ показях модела.

Напомняше ѝ твърде силно за Негова светлост.

Безпокояхме се, че поради някакво странно съвпадение някой може да ни познае на вратата. Е, значи трябваше да се поукрасим. Костюмираните портиери и скъпоценностите по кучето се превърнаха в част от мистиката на клуб „Беладона“. Тя започва от мига, в който видиш и чуеш тълпата на улицата, жадуваща да влезе в рая. Нараства с напредването сантиметър по сантиметър с надеждата да не попаднеш сред отхвърлените, които продължават да се шляят безцелно наоколо. Усещаш с порите си как Андромеда стои безмълвна и по някакво чудо свише ти си приет в тайнствения свят.

– _Не знаете ли кой съм?_ – крещат те, щом кучето залае.

– Да, знам прекрасно кой сте – спокойно изрича Джефри, докато Матео се пъчи отстрани до кучето. – Според Андромеда вие сте глезен, груб, невъзпитан глупак. Андромеда никога не греша.

– _Ще те пипна!_ – крещат те. – _И тебе, и проклетото ти куче! Ще съжаляваш._

Джефри извърща очи, докато някой от дежурните бивши ченгета – „биячите в сянка“, както им викахме, – се появява като по чудо и любезно съпровожда глупаците до ъгъла, където ги чака такси. После биячите пускат на таксиджията тлъст бакшиш, за да не се обижда на дрънкащите нахалници на задната седалка.

Таксиджиите обичат ъгъла до клуб „Беладона“.

Една вечер един от отхвърлените е толкова сачисан от лая на Андромеда, че направо му кипва. „Знаете ли кой съм?“ Пак старата песен. Винаги са толкова оригинални. – _Мога да те спускам от бой. На две ще те строша! Имате ли си въобще

представа кой съм аз?_

Джефри включва микрофона, сложен по искане на полицията за наблюдение на тълпата, и вади силно електрическо фенерче, което обикновено държим в тъмното кьоше за всеки случай.

– Дами и господа, моля за вниманието ви – извиква той, почуква микрофона и започва да шари с лъча по лицата им. Тълпата веднага застива в напрегната тишина. Какво ли означава това? Дали няма да ги вкарат закуп? Или пък Беладона ще излезе на улицата да ги види и успокои? Или...

Не, не, не. Разбира се, че не. Глупаци.

– Моля за внимание! – повтаря Джефри. – Тук един господин остана силно изненадан, че сам не знае кой е. – Лъчът минава през тълпата и спира на лицето на напористия кандидат-посетител, който стисва болезнено клепачи. – Ако някой може да му помогне да си намери самоличността, моля да ми се обади.

През тълпата преминава бурен смях. Мъжът крещи нещо, но нищо не се чува сред общото веселие, промъква се, макар лъчът да го следва, до ъгъла и набързо се мята в таксито. Накрая ще осъмне в някоя не чак толкова изтънчена дупка, която повече подхожда на цвета на парите му, и там ще си изплаче мъките и ще дрънка за кризата на самоличността си.

О-хо-хо, просто поредната вечер в клуб „Беладона“!

Когато отвориш нощен клуб, започваш да забелязваш много черти на човешката природа. Първо, обществото може да бъде приятно, ако хората се изслушват един друг. Или ако имат да си кажат нещо интересно. Второ, има такива, които ядат повече, отколкото им се яде, докато други – нервните лапачи, имат повече апетити, отколкото са им възможностите, макар да сервираме само студени закуски, колкото да не стържат стомасите на пиячите.

Можете да си представите как ги побърква тия глупаци Беладона. Когато иска да ги вбеси, поръчва си великолепна кошница плодове. Взема си сочно грозде, сливи, череши, шепи боровинки, разрязва ги наполовина с поразителна точност с ножчето за плодове, обсипано със смарагди, които блестят като очите ѝ. После става с чиния в едната ръка, а в другата – с ножчето, и обикаля из салона, като пуска в питиетата им ту по някое гроздово зърно, ту по някоя малинка. Или прокарваше бляскавия ефес на ножа по раменете на някой гост. Понякога го правеше, без да отрони дума; друг път измърморва поздрав или подхвърля нещо за нечий бижута, или за роклята от Баленсиага, или пък за ръкавиците.

Приближаваше се достатъчно, за да те разтрепери.

Съвършената ѝ изисканост установи нова мода по соаретата из целия град: сервирането на студен бюфет, придружен от инкрустирани с камъни вилици и ножове с изящни остриета. Сигурен съм, че разбираш за чии соарета говоря – на ония, посветили се на безкрайни спорове за клуба, в който не пускат гостите на минутата.

Друг път Беладона се разхожда между масите и си вее равнодушно с ветрилото. Ту посяда да изиграе една ръка на покер, ту ще премести пул в партията крибидж на някоя от игралните маси. Всички затаяват дъх с надежда тя да ги заговори. Нейните ходове са толкова непредсказуеми, колкото е и лаят на Андромеда. Вътре, както и вън, богатите и известните, кинозвездите и милиардерите бяха пренебрегвани наравно пред продавачки и явно простодушни люди, които нервно си играят с обещанията си от изкуствени камъни и твърде пристегнатите си коланчета.

При редки случаи тя дарява гостите си с истинска усмивка и те имат чувството, сякаш ги е докоснало небесно дихание.

Доста често Беладона сядва в централното кресло и наблюдава. Ако е в настроение, някой келнер донася на масата купчина кървавочервени чипове, тя посочва с ветрилото си късметлията сред гостите, който блажен доприпква да изиграе с нея партия покер или крибидж. Да те изберат да играеш с богинята е просто и изцяло непостижимо божествено. А и изнервящо. Оказаното им благоволение кара партньорите ѝ да се объркват. Но никой не твърди, че не си заслужава да се играе с Беладона. Заслужавала си да загубиш; заслужава си да чакаш отвън заедно с безнадеждно надяващите се; заслужава си злокобния поглед на огромния мъжага на вратата.

Работим вече няколко месеца и вечерите се редят в доста приятно еднообразие.

Например, една нощ кметът Импелитери играеше табла с началника на полицията; шепа танцьорки от Нюйоркския балет, замаяни от вечерното си представление, се тълпят около масата му. Балерините започват да флиртуват с околните гости, без да знаят, че са месари от магазина зад ъгъла; кинозвездите се влачат из салона в очакване някой да ги забележи, докато си бърборят с джаз музиканти и дребни чиновници, със светски лъвове и хора на изкуството, и с някой и друг принц или духовник.

Беладона изобщо не иска да ги знае. Носи прост комплект бижута – „бижутата за пиене“, както го нарича. Гривната, обиките и пръстените ѝ са осеяни с диаманти с цвета на коктейлите: „Реми Мартин“, „Дюбоне“, „Пиле“, „Шартрьоз“. И разбира се – „Беладона“. Кървавочервен, цветът на отмъщението.

Седим на обичайната си маса с безмълвното желание да се покаже нужният ни човек. На съседната маса се е настанила голяма компания европейци, възгордели се от радостната близост до Беладона. Мъжете пият твърде много, а жените се стараят да не зяпат толкова открито. Бърборят високо, за да са сигурни, че ги чуваме. Малък номер а ла фантазе: мислят си, че ако успеят да смят Беладона с остроумие, тя ще се наклони към тях и ще им каже: „Скъпи, моля ви, седнете при мен. Разкажете ми всичко за себе си и ще станем първи приятели навеки“.

Де да можеше!

Накрая един от мъжете се навежда към нас и казва поверително:

– Драго ми е, че се срещнах с вас, la bella Беладона. Такава радост е за мен, че най-сетне ви видях. – Той поглежда за подкрепа към приятелите си, които се хият и кимат. – Кажете ми – продължи той, – какво мога да направя, за да ви доставя радост и аз на свой ред?

– Да ми доставите радост? – казва тя. Те изпадат в екстаз, че божественото създание, представете си, им говори! Звученето на гласа ѝ! Блясъкът на очите ѝ! – Готов ли сте наистина да го направите?

– Да – отвърща той, леко изненадан от странния тон на въпроса.

– Наистина ли? – настоява тя. – Ще направите каквото и да ви кажа?

– Разбира се. – Той започва да облизва устни.

Беладона дава знак на Двойника и щом оркестърът спира да свири, светлината на прожекторите се обръща към нашата маса.

– Скъпи гости, дами и господа – издига тя глас и става, – запознайте се с един от най-обичните ми посетители на клуб „Беладона“. Защото, виждате ли, господинът щедро ми предложи да ми достави удоволствие. Наистина, той иска да ми достави огромно удоволствие още в този миг.

Тя се засмива; гостите въздъхват, опиянени от радост, а после започват да пляскат и свиркат. Тя вдига ръка и посочва с ветрилото си мъжа, който я бе заговорил, и тълпата мигновено замира.

– О, удоволствие – казва тя. – Колко прекрасно може да бъде удоволствието! Този господин е самата доброта, щом предлага да ме надари с удоволствие. Да изпълни всичко, каквото му кажа. Каквото и да е – при тези думи тя отново се разсмя.

Мъжът сияе и се топи от угодничество.

– Каквото кажете, мила моя – казва той високо.

– Ще направите ли каквото и да ви заповядам? – повтаря тя. – За да ми доставите удоволствие?

– Всичко. Само кажете. Каквото поискате.

– Добре. – Тя прави ефектна пауза, а светлината, топла и бляскава, бляска по камъните ѝ, които сякаш са осветени от скрит огън. – Напуснете клуба ми.

Тя затваря ветрилото си и сяда. Лъчът на прожектора се задържа върху лицето на мъжа, който внезапно се изчервява, после става бавно и прокуден от рая, излиза от стихналата зала. Приятелите му не след дълго го последват. Щом светлината угасва, всички започват да говорят едновременно, обезумели от радост, че са били свидетели на подобна сцена в клуб „Беладона“.

Впрочем, това ще даде на компанията на унижения възхитително злобна тема за клюки – и те ще го разнасят из целия град, докато накрая излезе, че Беладона направо е изляла отрова в гърлата им, преди те панически да побегнат.

Не, не, не, скуката просто няма място в клуб „Беладона“. Установеният ни ред

започва ненадейно да ни изглежда като, ами като установен ред. Розалинда става, щом заспим, и води Брайъни в „Литъл Брик“. Измъкваме се от леглата следобед, хапваме, четем вестници. Беладона слуша радио; през цялото време около нея трябваше да има радио. Гледаме как лудуват кучетата. Имаме вече три обучени хрътки, макар че в клуба всичките ги наричаме Андромеда. Брайъни кръсти другите две Жабчо и Дрънкало. Сигурен съм, че можете сами да си представите откъде дойде името на Дрънкало.

Без значение как се чувства, Беладона увива главата си с шал, слага огромни слънчеви очила и отива да вземе Брайъни от училище. Училището е само през няколко пресечки и тя го прави с удоволствие. Майките на другите деца я познават само като госпожа Робиа, наскоро овдовяла, тиха и приятна, но която предпочита да си мълчи. Дебелите стъкла на очилата са оцветени в кафеникав оттенък, така че прословутите очи на Беладона изглеждат по-скоро лешникови, отколкото зелени. Няма от какво да се тревожи, защото абсолютно нищо от поведението ѝ не подсказва, че е стъпвала някога в клуб „Беладона“.

Брайъни растеше в детската градина, където си намери много приятелчета за игра през неделите. Два пъти седмично тя посещаваше балетна школа и често се упражняваше из къщата, като се плъзгаше по лакираните подове. Сред познатите лица вкъщи, които ѝ говорят както на италиански, така и на английски, Брайъни се чувства сигурна и обичана. Знае само, че спазваме странен режим, но е твърде малка, за да си помисли нещо нередно за начина ни на живот. Орlando дава на всички ни уроци по джудо и карате, а Бианка често ни забърква песто – италиански сос, с босилек от кухненските саксии. Тя не е като Катерина, но обкръжението ни и без това е достатъчно необикновено, та да се косим и за магии и вълшебни билета.

Поне засега.

Когато имаме свободно време да се пошляем, двамата с Матео се занимаваме с изучаване на града, който ни напомняше на улиците от татък Ист Ривър в Бенсънхърст от нашето детство, колкото и на Сибир. Минаваме край площадката на „Гансвуурт“ и Хъдсън, където студентите от колежа играят баскетбол и отиваме на обяд в „При Луис“ след кратка разходка по Шеридън Скуеър. Поръчваме си специалитета на заведението – спагети и кюфтета със салата за шейсет и пет цента, слушаме прото-битниците, които обсъждат Дж. Д. Селинджър и Джаксън Полак, свободната любов, опитите с ядреното оръжие и безпаричието си. Дремваме на слънце под звуците на неописуемо ужасните стихове, които четат на глас мърлявите брадясали вечни студенти на Вашингтон Скуеър, или подслушваме разговорите на напъпилите последователи на Фройд, омаяни от глупостите, които бликат от техните анализи. При възможност се втурвахме към града да гледаме някое матине. Във вечерите, когато по наша прищявка клубът е затворен, обичам да оглеждам останалите барове във Вилидж. Повечето – като „Сан Ремо“, „При Минета“ или таверна „Белия Кон“, или „Марис Крайсис“, откъдето исках да отмъкна певицата за нашия клуб, – не са нищо повече от кръчми. „При Чимли“ – мрачно и мръсно кръчме на улица „Бедфорд“ близо до училището на Брайъни, ми беше от любимите, защото на вратата му, като на нашата, не пишеше нищо и местните хора обичаха да висят отпред. Матео и Орlando обичат да се сврат в джаз клуба на Еди Кондън или във „Вилидж Вангард“, или във „Файв Спот“ на Купър Скуеър, за да послушат Чарли Мингъс, Майлс Дейвис и Джон Колтрейн. Прибират се у дома със светнали очи и вонящи на спарен тютюн дрехи, след като са прекарвали часове, захласнати в музиката сред тамошната тайфа, толкова различна от натруфените и фризираните гости на клуб „Беладона“.

За беда мъжете, които търсим, не посещават джаз клубове.

Всичко е спокойно, твърде спокойно, фотоапаратите щракат, магнетофоните жужат, досиетата набъбват. Клуб „Беладона“ е по-популярен от всякога. Работим от месеци, но няма нито едничка душица, която да събуди някакъв спомен у Беладона. Тя започва да се тормози – смятаме двамата с Матео, макар тя никога да не обелва дума за тревогите си. Вместо това ни обявява, че започваме да организираме тематични балове и ни връчва списък с идеите си. Колко съм отнесен: забравих да съобщя за тях на Джак, когато се срещнахме в „Уолдорф“ на чай.

За баловете щяхме да нарушим правилата и да изготвим списък, по който да изпратим няколко така мечтани покани, отпечатани върху плътните, оцветени в лимонено-жълто визитки с името на клуб „Беладона“, изписано горе с рубиненочервено мастило. Наборът на поканените е причудлив – те са от цял свят. С всевъзможни

професии, от всички слоеве на обществото. И най-вече: светски люде от Англия.

Без съмнение, все някой от тях ще е свързан с някой от членовете на оня клуб.

Междувременно ние поне ще се забавляваме, като измисляме как да украсим клуб „Беладона“ за всяко отделно празненство и кого да поканим на него. Служителите прибавят и своите идеи към списъка на Беладона. А наградата за най-добър костюм – допълнен с маска, разбира се, – ще бъде да седнеш до Беладона, така че гостите ни щяха да надминат себе си.

И наистина се постарават. За Цирковия бал покриваме пода със стърготини и включваме в програмата пудели и клоуни; сред присъстващите има достатъчно циркови конферансиета и облечени в трико акробати, че да си направим собствена трупа. Още по-забавен е фестивалът на Кони Айлънд, където пристигат огнегълтачи и брадати дами с татуировки, а на дансинга има миниатюрна въртележка. Печелившият костюм принадлежи на мъжа, който се представя за съдържател на пийпшоу. Той буквално беше прикрепил към тялото си огромна кутия, покрита с черна коприна. Като надзърнете през дупчицата в кутията, виждате две фигурки от слонова кост да се прегръщат вътре.

На Бала на зодиака маските на посетителите са фантастични творения, които представят дванайсетте знака. За Градинския бал покриваме пода с чимове, довличаме гигантски фikusи в саксии, с дресирани гълъбчета, гукащи в листата. А под тавана опъваме платно с нарисувано синьо небе и трептящи звезди. Всяка маса представляваше миниатюрен пейзаж, напомнящ праисторически лес – с папрат и мъхове, като тия на пода.

Много весело е и на Бала на животните. Беладона си е сложила доминото, което Катерина беше украсила с перата на умрелия щраус – бедничкия Пухчо. Тя особено харесва една жена, която пристига с начервено лице, червени криви нокти, закачени за ръкавиците, с червен тюрбан, привързан изкусно, така че прилича на нагъл омар. Гостите са уведомени да доведат домашните си любимци и досадниците домъкват галените си пуделчета и болонки, задушени от нашийници със скъпоценни камъни, за да не са по-долу от Андромеда. (Тя, милата, трябваше да я оставим у дома, иначе щеше да падне голямо лаене пред вратата.)

Ония, дето имат малко от малко фантазия, са довели мечета и игуани на каишка. Аз пуснах Петуния, папагалката, която усърдно учех да говори. Но да си призная, тя знаеше само няколко подобрени фрази. Щом ѝ подам от любимите ѝ фъстъчени бисквитки, току тръсваше нещо.

Нали разбирате, вече ни е писнало и от Доли, и от Л. Л. Мегалополис; него даже сме го прякоросали Халтав нахал. То се знае, не обръщаме внимание на драсканиците в колонките им, но не одобряваме постоянните лъжи, злонамерените намеци и клеветите за хора, които не са сторили никакво зло. И при това винаги разправят, че са били в клуба, докато в действителност Андромеда няма да им даде да припарят, освен ако ние не пожелаем. Доли е по-проклета от Халтавия нахал. Матео я сравнява с гигантски плужек, който оставя опашка от слуз подире си. Отвратително пръдливо дрънкало, което си мисли, че Хеда Хопър и Луела Парсънс притежават висока класа и така е наплашила светското общество, че никой не се обажда, за да не я предизвика.

Освен нас, разбира се. На Бала на животните Доли Дафънбърг най-после получава доза от собственото си лекарство. Спокойно изчаквам идеалния момент, когато клубът утихва след поредния смях по повод неповторимото крякане на Петуния.

Отмъщението е като комедия; най-важно е да улучиш момента.

Тогава Петуния обявява пред смълчаната публика: „Доли е по-голяма курва от майка си. Доли е по-голяма курва от майка си!“

Повтаря го толкова пъти, че целият клуб пада от смях.

Можеш ли да съдиш един папагал за клевета? Доли не се и осмели да опита.

Една вечер гостите ни като че са по-пияни от обикновено, сякаш се насилват да се правят на весели. Може би защото в града е знойно душно лято. Или защото светът им беше омръзнал и бяха кисели. А може би усещат, че тази вечер Беладона не е на себе си, че затваря ветрилото, докато се разхожда между масите, рязко и нервно. Странното ѝ състояние е заразило клуба.

Тя се връща на креслото в средата и започва да надава ухо към разговора на съседната маса, само защото в момента ни мързи да правим нещо друго.

– О, _тя_ – казва единият. – Клаудия! Вкара я в леглото на прословутите си черни чаршафи и разправяше, че била толкова дебела, че му мязала на умряла риба.

– Тоя е пълен ужас – обажда се друг.

– Нищо подобно! Той е като шампанско.

– По-скоро като джин.

– Джани, ти познаваш ли Клаудия? – пита дамата с превзетата усмивка.

– Да, разбира се, Силвана. Не си ли спомняш гадостите, които дрънкахме по неин адрес вчера? – отвръща така нареченият Джани. – Горката Клаудия, приказва ли, приказва. Не е жена за никой мъж. Не знае нито как да се грижи за тях, нито как да ги забавлява. Може само да им досажда.

Веднага ме обзема неприязън към Джани, словоохотлив италианец, който съвсем не прилича на Леандро – с очите си като португалски стриди, лъскави и мазни като брилянтина по косата му. Но щом го чух, ме обхваща желание да чуя отново гласа на Леандро и се питам дали на Беладона не ѝ липсва още повече. Тя рядко говори за него или за миналото.

Всяка нощ се надяваме. Чакаме. И напускаме с главоболие шума, дърдоренето и чуденето.

– Ако трябва да говоря с жена повече от двайсет минути, спирам да я желая – хвали се Джани. – Впрочем, повечето женски са безсрамни, шубелийки или тъпи.

– Джани, отвратителен си – хихика Силвана.

– Баста! – цупи се той. – Защо всички винаги ми повтарят, че съм отвратителен и колко жени съм прелъстил, а никой никога не ми казва колко съм добър в леглото?

Цялата маса избухва в смях. Освен злощастната приятелка на Джани, която от минута на минута изглежда все по-малко очарована. Той провира език в ухото ѝ, после сграбчва ръката ѝ и я натиква под масата. Какъв изящен жест. Поглеждам към Беладона. Тя присвива устни – не е пропуснала нищо. Внезапно осъзнавам какво е – тоя ми напомня на господин Кестен. Никога не съм очаквал, че ще сетя за тъпоглавия дундьо, определено не и посред клуб „Беладона“.

– Вие, сър – извиква му Беладона и почуква с ветрилото си по чашата с вино. На ветрилото е нарисувана сцената с Троянския кон и Елена, наблюдаваща от стените на града идващите да я отвлекат мъже. Какво съвпадение – тя прилича досущ на Беладона.

Всички на съседната маса млъкват, а Джани извърща глава, поласкан, че е привлякъл вниманието на великата тайнствена домакиня. Ако беше канарче, щеше да се накокошини.

– Бъдете така любезен да споделите с нас несъмнено приятните неща, които преди малко прошепнахте в ухото на дамата си – казва му Беладона.

Горката приятелка пламва, вцепенена. Прилича на рибка, затворена в аквариум заедно с тромав кит.

– За ваше сведение, синьора – отвръща той, – просто отбелязвах колко възхитителни са нейните... – гласът му заглъхва.

– Са нейните...? – Очите на Беладона потъмняват в заплашително зелено, цвета на блатото, покрито с водорасли.

– Ушни миди – завършва Джани.

– Разбирам – казва Беладона. – Колко старомодно! Колко романтично!

Джани обръща чашата шампанско, после търси в очите на приятелите си подкрепа и се засмива.

– Да, всички американки имат възхитителни ушенца – възкликва той и щедро разтваря ръце, сякаш ще прегърне цялата зала. – Но нищо не разбират от нежност.

– Разбирам. Американките хич не отбират от нежност. – Гласът ѝ прозвучава като щракване на стоманен капан. – А какво ви доведе до такова тежко заключение?

– Защото, _кара_*, те не знаят как да угодят на един мъж.

[* Сага (итал.) – скъпа – Бел.ред.]

– О!

На масата им насава напрегната тишина. Всички извърщат погледи към тях. Един от келнерите, благословено да е съобразителното му сърчице, прави знак на оркестъра да спре. В клуб „Беладона“ ще се случи нещо. Пак сцена. Чудно!

Беладона ми прошепва нещо. Отивам до бара и се връщам с коктейла на заведението. Подавам го на Джани.

– Заведението черпи – казвам аз. – Изключителен, уникален „Беладона“, пълен с нежност.

Ослепителната ми очарователна усмивка не успява да го заблуди. Тая песен я е чувал.

– С хубава отрова плаче._

– Скъпи Джани – казва Беладона. Гласът ѝ е глух, наситен с безмилостно очарование. Всички в клуба наострят уши, но думите ѝ са отправени само към Джани. – След като си направихме труда да забъркаме специален нежен коктейл за теб, ще бъда крайно обидена, ако не пиеш наздравица с мен. Да пием за нежността.

Джани неохотно вдига чашата към устните си и отпива най-малката възможна глътчица. Беладона също отпива и усмивката ѝ грейва.

– Бих искала да те помоля, скъпи Джани, да ми разясниш разликата между нежността на пържолата и на женската плът – продължава Беладона още по-тихо и се навежда още по-близо. Щастливец, мислят си останалите мъже, като го виждат толкова близо до Беладона. За какво ли си говорят? – Ако тя не се поддава на авансите ти, това прави ли я по-малко нежна?

Джани не разбира напълно намека ѝ. Той започва нервно да се пита дали не идва краят му. Какъвто си е недодялан, маха пренебрежително с ръка. Палавник.

– Какво разбираш ти от нежност, Джани, миличък? Каква представа имаш ти за сладостта на женското тяло или за това как да удовлетвориш потребността на жената от нежност? Хм?! – продължава Беладона, като си вее с ветрилото, без да я е грижа за никого. – Кога нейното удоволствие е било по-важно за тебе от твоето собствено?

– Не мисля...

– Точно така. Ти надали можеш да мислиш – процежда тя.

Джани свива устни. Ядосан е, ала и изплашен. За пръв път в живота си не знае какво да отговори. Може ли някой да знае какво да отвърне на властната Беладона в такъв миг?

Мислех, че и карфица да падне на пода, ще се чуе. Внезапно Беладона става, траква рязко с ветрилото и тръгва към подиума на оркестъра, като леко полюшва брокатената си пола с прасковен цвят. Тази вечер перуката ѝ е много висока, с цвят на мед, с вплетени наниз перли и опали – в тон с колието. Ръкавиците ѝ също са с цвят на праскова, а всеки пръстен – с опал, и те сияят като магична броеница от млечни капки в цветовете на дъгата на ярката светлина. Всички са като омагьосани и се чудят какво ли ще стане. И преди се е обръщала към тълпата, но не и от сцената. Част от жените едва се сдържат да не се наведат, за да зърнат – докато минава покрай тях – фантастичните ѝ обувки с диаманти.

– Добър вечер, дами и господа – поздравява тя, щом взема микрофона от диригента. – Добре дошли в клуб „Беладона“.

Избухват ръкопляскания.

– Да разбирам ли, че ви е приятно да сте тук тази вечер? – Нови ръкопляскания.

– Благодаря, че дойдохте при мен – продължава тя, като си вее. – Бих искала да поставя едно начало, което може да се превърне в традиция в моя клуб. Знаете ли, често от страна на гостите си чувам забележки, които ме... как да го кажа? – стъписват.

– Не може да бъде! – провиква се глас от тълпата.

Ако можеха да видят лицето ѝ под маската, тя щеше почти да се усмихва. В края на краищата, Беладоните се създават, не се раждат.

Тя отново отваря ветрилото и започва апатично да си вее.

– Може, разбира се – казва тя. – Тази вечер, например, сред нас е господинът, който ми заяви, че американките не разбират нищичко от нежност. – Главите се извъртат, за да погледнат Джани, който е пребледнял като платно. – Дами и господа, давам ви думата. Знаят ли американските жени какво е нежност?

За няколко мига се възцарява мъртвешка тишина, тъй като всички са твърде смаяни и не могат да заговорят. Една стройна жена се обажда изневиделица:

– Знаем твърде много за нежността.

– Браво – отбеляза Беладона.

След това задръжките паднаха.

– Мъжете не знаят нищо...

– Ама тя е нежна с мен, само като иска шал от норка.

– Децата ни учат на нежност!

– Кучето ме учи какво е ласка.

– Кучето отвън е по-нежно от повечето мъже, които познавам, и определено – от моя съпруг.

Настана всеобщо веселие.

– Щяхме винаги да сме нежни, ако получавахме същото в замяна – обажда се една възрастна дама.

– Ала мъжете също се нуждаят от нежност – завършва Беладона.

Колко вярно. Вижте ме мен, например, каква чувствителна душица нося. Или вижте как страда моят плах, мълчалив брат. Или Джак, Двойника, Джефри.

Спомнете си Леандро.

– Така е – провиква се един, достатъчно подпийнал, за да говори глупости. – Изобщо не ви разбирам от какво се оплаквате. Цялата нежност, дето ви трябва, е в това! – и той навирва прелестния пурпурен „Беладона“ в кристалната чаша за мартини.

– Колко вълнуващо! – вметва Беладона и се смее. О-хо-хо, какъв сладък, какъв божествено упоителен звук. Освен за това пиянде, разбира се, и за скъпия Джани, който току-що е усетил пронизваща болка в стомаха и по челото му избиват капчици пот.

Беладона слиза от сцената и пристъпва към пияния. Проекторът я следи и ярки отблясъци се отразяват в очите на гостите.

– Моля, сподели нежността си с мен, драги господине – казва му тя, като сочи коктейла. Навежда се над него да вземе чашата и той се обърква. Тя отпива и въздъхна мелодраматично. – Напълно сте прав, любезни господине, напълно сте прав, наистина – казва му тя. – Коктейлът наистина прелива от нежност. Все пак ми се струва, че можем малко да го подобрим. – Тя отвинтва опала на един от пръстените си, сваля го и поръсва коктейла с нещо, което прилича на ситно брашно. После няколко секунди разбърква коктейла, от който излизат мехурчета. Беладона отпива и отново се размива.

– Много по-добре – отбелязва тя. – Много по-нежен е така. Ето, опитай го и ми кажи как е.

Кръвта се дръпва от тъпашкото лице на господина. Той почти мигновено е изтрезнял и клати отрицателно глава.

– Казах да го опиташ – произнася спокойно Беладона, ала тонът ѝ се е изменил. Вече не блика от веселие.

В клуба е мъртвешки тихо. Джани като че ли понечва да му подвигне да не пие, но е сразен от внезапен спазъм. Напълно психосоматичен, уверявам ви. Прашецът в пръстена на Беладона не е нещо по-мощно от добрата стара сода бикарбонат. Малка шегичка на заведението.

Беладона остава неподвижна, докато мъжът я гледа. Съвсем бавно, той се протяга към коктейла с треперещи ръце. Повече се страхува да не се подчини, отколкото да преглътне това, което бе забъркала. Така че отпива мъничка глътка, а ръцете му вече се тресат извън контрол, след което оставя чашата с такава бързина, че разплисква по-голямата част.

Мисли си, че са го отровили и до зори ще пукне. Ама не и преди това.

Как умираш наблюдава.

Беладона събира бавно ръце, сякаш се готви да се моли, но вместо това започва да ръкопляска. Ръкавиците заглушават звука.

– Поздрави, уважаеми – казва тя на мъжа, който беше пребледнял също като лепената кърпичка, с която си бършеше устните, – сега вече познахте истинската природа на нежността.

Беладона се връща на сцената с видима и под доминото усмивка.

– Нали сме тук, за да се забавляваме!

Никой не отронва и дума. Страхуват се, че въпросът може да е някаква уловка.

– Разбира се, че е затова – продължава Беладона невъзмутимо. – И след като този клуб е мой и както явно се досещате, аз много държа на правилата в моя клуб, имам удоволствието да ви обявя новото правило.

Нервно кършене на ръце. Щеше ли да ги накара всичките да пият коктейл, забъркан с тайнствения пращец? Всички ли са анатемосани навеки заради престъпването на неписания закон, за който нищичко не са знаели?

– От този момент нататък в моя клуб са забранени всякакви непочтителни забележки за нежността – обявява тя.

Всички дружно въздъхват с облекчение и магията е разрушена. Сред бурните аплаузи и смеховете сякаш всички заговарят едновременно. Беладона изчаква да премине нервното бърбене и вдига ръка.

– Искате ли да ми кажете нещо друго, скъпи гости?

Да, разбира се. Наистина ли ги отровихте? Какво си шепнехте с първия? Можем ли да видим лицето ви, моля? Ще седнете ли до мен само за един блажен миг? Може ли кучето ви да ме пуска, когато пожелае? Може ли да станем приятели? От къде си? Коя си?

– Коя си ти? Защо си тук? –

Никога не й задавай тези въпроси.

Да, скъпите й гости искат да я питат за милиони неща. Ала не се осмеляват.

– Питиетата са за сметка на заведението. Приятна вечер – завършва тя и всички в залата се чувстват като най-големите щастливци на земята, макар никой да не възнамерява да отпие от коктейла си. Освен Джани, прорязван от ужасната болка в червата, и другият, който неуверено става, за да си тръгне.

Пълна трагедия! Е, и на двамата не им желая нищо повече от това да си получат заслуженото.

Макар да не знаем все още, представлението на Беладона е само подгрявка за онова, което в скоро време Халтавия нахал Мегалополис щеше да нарече Нощта на огърлицата.

Нощта на Бала на стихииите.

6

Балът на стихииите

Понякога нещата не се развиват точно според плана. И се оказва, че планът е бил съвсем друг.

Обаче след цялата работа, която свършихме по създаването на клуб „Беладона“, къде ще остане удоволствието от предсказуемостта?

Нека да разкажа за Бала на природните стихии на 23 октомври 1952 г. Балът на стихииите, би трябвало да се каже, защото се очакваше хората да се костюмират като огън, въздух, вода и земя. Всъщност, балът се получи толкова необикновен поради нещо, което беше започнало няколко нощи преди това. В една напълно банална вечер, когато тъкмо се канехме да си допием коктейлите, Матео внезапно се появи до нашата маса. Той би напуснал поста си само ако нещо се беше случило, затова двамата с Беладона го последвахме незабавно в кухнята. През кухнята към заключената врата, която водеше към коридора, после втора заключена врата, и накрая – офисът на Беладона. От едната страна зад поредната врата е гримьорната й, претъпкана с ярко оцветените костюми, които ни изпращаха шивачки от Хонконг, с кутии от окичените с диаманти обувки; дузина перуки висят окачени по едната стена; купчини ръкавици от ярешка кожа и дантелени домина; с осветено театрално огледало, отрупано с бурканчета червила и сенки, макар през доминото те да се виждаха съвсем смътно; широко тристранно огледало, за да може тя да проверява връзките на гърба на корсетите и корсажите, преди да влезе в самия клуб. Беладона държи пръстените си в сини кадифени кутийки на бюрото.

Това са личните й покои, подобни много повече на султанска тронна зала сред харема. Стените са тапицирани с бледозелена коприна; дългият удобен шезлонг е покрит с тъмнорозово кадифе, заобиколено с дебели кремави църковни свещи във високи свещници от ковано желязо; по протежението на цялата стена – широк правоъгълен диван с разточителна кадифена драперия, отрупан с куп бродирани възглавници, също като някои от най-пищните корсажи на роклите й. От тавана лениво се поклаща позлатено дървено ветрило. Около бюрото в стил Луи XIV стърчат няколко позлатени стола с дебели възглавници. То й служи, когато се занимава с канцеларската работа,

а на пода има спретнато подредени купчини книги. Копия от фотографиите, които бе направила в тосканската провинция, украсяват стените. Стая, предназначена да е сигурно убежище, с шумоизолиращи стени, където да си поотдъхне, щом се умори от безконечното бърбене в клуба.

Беладона седна зад бюрото си, почна да върти писалката между пръстите си и зачака Матео да заговори.

– На вратата има една жена – рече той. – Трябва да говорите с нея.

– Защо? – учудих се аз.

– Имам такова чувство.

Да го вземат мътните! Това бе толкова неприсъщо на Матео. Значи нещо необичайно го беше развълнувало. По правило, аз бях по предчувствията и трябваше, естествено, да съм склонен да приемам неговите на сериозно.

– Безопасно ли е да я повикаме вътре? – попитах аз. Не ще и дума, имаме противопожарни изходи, странични проходи, макар никога – нито гост, нито дори член от персонала да беше допускан зад кулисите. За този офис „Влизането забранено“ се спазваше строго.

– Не мисля. Не защото не ти вярвам, Матео – леко се намръщи Беладона, – но не желая в офиса ми да влиза непозната.

– Разбирам – отвърна той с крайно разочаровано изражение.

– Може ли да говоря с нея? – попитах брат си и той се поизпъчи.

Беладона направи знак и ме пусна. Матео се върна на поста си, а аз свалих доминото и се преоблякох в гримьорната. Никой нямаше да ми обърне внимание с всекидневните дрехи. За хората съм чисто и просто позакръглен мъж с изненадващо мека кожа за възрастта си и буйна черна къдрава коса.

Прокраднах се навън през мъждивия усвоен страничен вход, който беше старата товарна платформа на фабрика „Бонбони Цуни-гуни“ зад ъгъла на улица „Вашингтон“. Един от биячите в сянка, предупреден от Матео, ме чакаше. Той ме заведе до една от полицейските коли, свободни от дежурство. На задната седалка седеше жена. Надянах келнерско домино – все пак не исках тя да разбере, че съм мъжът, който винаги седи до Беладона. Почуках на вратата на колата и се плъзнах на мястото до нея.

Тя носеше бежов шлифер, който идеше малко широк за дребната ѝ фигура. Светлокестенявата ѝ коса беше опъната назад в небрежна опашка. Нямаше грим. Бледосините ѝ очи щяха да са хубави, ако не бяха отекли от плач. Всъщност тя би била много хубава, ако не беше така занемарена и разстроена. Напомняше ми за някоя. Два пъти да го вземат мътните! На коя ли?

На Лора, ето на коя. Лора Гарнет, скучаеща в Мерано заедно с господин Кестен. Лора, приятелка на Леандро, която нито веднъж не ни посети след смъртта му. Почти я бях забравил в цялата тази суматоха около клуб „Беладона“.

Разбрах защо брат ми е почувствал нещо. В същата тази секунда Матео също почука и седна на предната седалка. Поради маските жената не можеше да познае, че сме близнаци. Той ме погледна. Знаех какво си мислеше; и двамата си бяхме спомнили за Лора. И за Леандро. И как той ни помагаше, когато имаме нужда.

Астралното ми коляно приятно се разтрепери. Имаше причина за появата на тази жена, важна причина. Нещо по-важно от онова, което се канеше да каже. Много скоро щях да разбера.

– Как се казваш? – попитах любезно аз.

– Анабет – отвърна тя почти шепнешком. – Анабет Саймън.

– Искала си да говориш с Беладона.

Тя кимна.

– Благодаря ви, който и да сте – продължи тя. – Благодаря ви, че дойдохте да ме видите. Не знам защо реших, че ще ме забележат на вратата. Това си е чиста лудост, никога по-рано не съм идвала тук. Не знаех при кого другиго да отида и към кого да се обърна, а и той... – Сълзите отново бликнаха от очите ѝ. – Ако портриерът не ме беше забелязал, не знаех какво щях да правя.

Тя си играеше с копчетата си и аз забелязах, че ръцете ѝ трепереха. Инстинктивно, защото съм си такъв състрадателен, аз взех дланите ѝ в своите и ги разтрих.

– Като лед са – отбелязах, макар да не беше студено. Всъщност, беше необичайно уханна октомврийска нощ. После извадих кърпичката си и ѝ я подадох. Тя

издуха нос си и си избърса очите.

– Толкова сте мил. Щях да полудея – промълви тя. – Виждате ли, той ми е съпруг. Щеше да идва тук преди няколко дена. Или нощи. За Бала на стихииите. С любовницата си.

– От къде знаете? – попитах аз.

– Някои негови приятели също бяха поканени и той се хвалеше пред тях, че ще я води и разправяше наляво и надясно с какво ще е облечена, защото бил убеден, че с този страшен костюм тя ще седне до Беладона. – Тя си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои. – Сигурно си мислите, че съм някоя побъркана, измамена съпруга, която е толкова жалка, че преследва съпруга си, когато е канен на парти.

– Нищо подобно не си мисля – успокоих я аз. – Продължавайте.

– Наистина нямаше да дойда, нямаше, обаче съпругът ми, Уесли, той... – Сълзите рукогнах отново. Ние спокойно я изчакахме. – Каквото и да ми причинява, точно сега проблемът е друг – додаде тя. – Огърлицата. Той я взе.

– Какво точно е взел? – попитах аз.

– Огърлицата, която беше на майка ми. На нея пък я й е дала майка й. Само това ми е останало от нея. И я пазя за дъщеря си Шарлот.

– Откраднал е огърлицата на майка ви? – попита Матео.

Тя отново кимна.

– Открадна я, за да я даде на любовницата, дето ще води на бала? – попитах аз. – Да я впечатли? Защото е голяма скръндза и не ще да й купи друга?

Анабет се опита да се усмихне.

– Именно. Никога нямаше да забележа, че липсва, но трябваше да се плаща застраховката и се наложи да я занеса на оценител. Много ценна антика, от късната викторианска епоха. Който я види, казва, че е толкова изящна, сякаш е изтъкана от въздух. Сигурно тая фраза му е щракнала в главата, като е чул „Бал на стихииите“. Вижте! – Тя отвори чантичката си и трескаво зарови из нея. Най-накрая измъкна снимка. Семейна снимка. – Ето, тук съм я сложила. Това са Уесли и децата – Маршал и Шарлот. Взех снимката, да не си помислите, като го видите с онази, че си съчинявам нещо.

– Как, ако мога да попитам, е бил поканен? – поинтересувах се. Въпросът беше сериозен. Ако на партитата биваха канени отрепки като Уесли, значи трябваше да прегледаме много, много щателно списъка на гостите.

– Уесли? Той е виден адвокат – обясни Анабет – и има много светски връзки. Но ми се струва, че е бил поканен някой от фирмата му или нечия съпруга, поради нейните познанства, а те трябвало да пътуват нанякъде. Дължаха някаква услуга на Уес.

– А защо не е взел собствената си съпруга? – попитах аз.

– Не зная – отвърна тя, хапейки устни. – Навярно не съм достатъчно ефективна, за да ме води по балове.

– Това въобще не е вярно – възразих аз възмутено. – Още ли живеете заедно?

– Да. По-скоро, предполагам, че е така. Обикновено той се прибира по нощите, макар че често отскача до клуба край офиса, когато е зает с някой сериозен казус. Или поне така казва.

– Той не се ли досеща, че вие знаете за любовницата му?

– Тя се казва Линда. Линда Джером. Не. Той си мисли, че не съм достатъчно умна, за да разбера. Когато му казах, че се досещам за историйката му, той се ядоса невероятно. Заплаши ме, че ще ми прати частни детективи по петите, та да видя какво е да си под подозрение.

– Значи приемате, че от доста време ви мамат?

– Да – отвърна тя. – Но не желая да разстройвам децата. Не забравяйте, че той е влиятелен адвокат, а аз не притежавам нищо. Оженихме се още докато учехме в колежа, после аз работих като секретарка, за да се издържа, докато той завърши право, но след като получи право на адвокатска практика, а аз родих децата... Направо не зная какво да правя. Не мога да повярвам, че сега седя в тази кола тук и обяснявам всичко това на абсолютно непознат човек. – Тя се усмихна тъжно. – Като видях, че огърлицата липсва, направо ми се стори, че ще откача. Извиках гледачка за децата и веднага дотърчах. Портиерът – тя посочи Матео, – беше достатъчно любезен да ме изслуша. Не зная защо си направи труда да ме забележи. – Матео се наведе през

седалката на колата и ѝ целуна ръка, а тя бе толкова смутена от учтивостта на внушителния непознат с доминото, че внезапно остър спазъм сви сърцето ми.

За разлика от другите служители, Матео не общува почти с никого; предпочита да остане безмълвният страж пред вратата. Властта, която му даваше това положение, не му беше завъртяла главата. Не, не, не. Струва ми се по-скоро, че се отегчава или изпитва презрение към жалките субекти, които му се кланят всяка нощ. Никога не е проявявал по-особен интерес към някого, още по-малко към жена, откакто се преместихме в Ню Йорк. Да ме убиеш, още не мога да разбера защо Анабет го бе заинтересувала така лично, но бях доволен. Беше толкова затворен. Да се надяваме, че нямаше да се нуждае от много насърчения, за да започне да прокопава неусетно пътя си.

Цялата ситуация беше направо невероятна. Трябваше да стоим встрани от сганта, за да чакаме един мъж, един-единствен мъж. Един от тях.

Двамата с брат ми в този миг работехме по вътрешен инстинкт. Предчувствие или каквото беше там – трябваше да ѝ се доверим. Матео взе снимката от Анабет и я разгледахме внимателно.

– Защо мислите, че ще можем да ви помогнем? – попитах аз. Знаех, че по-късно ще имам достатъчно време, за да анализирам необичайното поведение на Матео.

Анабет ме погледна леко стъписана.

– Защото тя... защото тя е Беладона. И може да направи всичко.

Дааа. Какво ли знаеш!

Беладона – сладък звук.

Анабет се вторачи в ръцете си. Те затрепериха отново и ме обля вълна от състрадание към тази отчаяна, уплашена жена. Безпомощна, докато гадният ѝ съпруг весело се готвеше за вечерта и се наслаждаваше на превъзходството, което му позволяваше да посети изтънчения бал в клуб „Беладона“. Обзалагам се, че възнамеряваше да чука госпожица Линда Джером цяла нощ, без да сваля огърлицата, изяща като въздушна нишка.

Беладона нямаше да е довольна, ала коляното ми крещеше, че трябва да помогнем на Анабет. От един поглед към лицето на Матео разбрах, че и той мислеше същото.

– Ужасно съжалявам, че ви занимавам с всичко това. Никога по-рано не съм идвала тук – повтори Анабет. – Страхувах се, че кучето ще ме залае.

– Не съм убеден – обади се Матео. – Кучето познава кой е достоен.

Отново си спомних за Леандро. Той също беше достоен. Спомних си също, че колчем имах трудности и го помолах за съвет, той никога не ми отговаряше направо. Можеше да ме побърка, какъвто съм нетърпелив и искам отговора точно на момента. Вместо това, той говореше със заобикалки и около проблема.

– Знаете ли историята за Медуза? – обърнах се към Анабет. Тя ме погледна, сякаш съм мръднал и поклати отрицателно глава.

– Богът на моретата Посейдон правел какво ли не, за да прелъсти Медуза, невинна прекрасна девица. Ала тя се страхувала и го отблъснала – разказвах аз. – Той я отвлякъл не къде да е, а в храма на богиня Атина. Атина така се разгневила, че решила да накаже жертвата и превърнала горката Медуза в отвратително чудовище, с коса – змийско гнездо, и със зъл страховит поглед, способен да вкамени човек. Как страдала Медуза, впримчена в тялото на страшилище, изоставена и отчаяна. Спасило я само това, че храбрият Персей отсякъл главата ѝ.

Анабет седеше озадачена, без да се досеща, че митът много точно отразява живота на милата ми Беладона. Това ли е било спасението за Медуза – смъртта?

– С отсичането на главата ѝ Персей я освободил – обясних аз. Пламенно се надявах, че Леандро би се гордял с разказа ми, както и Беладона, когато по-късно ѝ разкажех всичко. – Дори мъртвата Медуза запазила силата си, защото казват, че стига да докоснеш кръвта от дясната ѝ страна, ще те спокодят тъгата и смъртта, а ако докоснеш кръвта отляво, животът ти ще възкръсне.

– Вие ми казвате, че мога да избира тъгата или живота – обади се предпазливо Анабет.

– Готова ли сте? – попитах я аз. – Ще разкажем всичко на Беладона и мога да ви уверя – тук аз смело прескочих правата ни и се молах Беладона да не ми откъсне главата, както и на брат ми, – че тя ще ви помогне. Само от вас зависи.

Порових в джоба за някоя златна монета на Беладона, която винаги нося за

късмет.

– Да хвърлим ли ези – тура? – попитах аз. – Монетата е от Помпей. Оживяла е от огъня и пепелта, от вековете смърт, скрита от света. Затова можем да виним Везувий.

Ези, както се надявах. Това означаваше, че Беладона ще измисли как да постъпи и Уесли ще си получи точно онова, което заслужава.

Драпирахме по стените и масите цели метри златно ламе; разположихме картичките с имената от златен лист като сувенири. Покрихме пода с лед, поставен в бакърени котли, за да го покрием с море от сребриста мъгла. Целият персонал носеше сребристи и златисти домина, както и ръкавици и папийонки от бронзирана кожа.

Естествено, балът изисква много скъпоценни камъни. Беладона се появява ледено – диамантена: роклята ѝ сякаш е изпредена от сребро и обсипана с бляскави пайети, които заслепват всички. Сребърни капки роса просветват в перуката с цвят на разтопен бакър, а диамантите ѝ са толкова едри, че могат да се използват за запушалки на парфюми. На всеки пръст по един; два се поклащат на ушите ѝ като миниатюрни полилеи; огромни черни перли – по корсажа отгоре до долу.

Тя е неземно видение. Разбира се, тя винаги е такава. Ала тази вечер е надминала себе си.

Гостите нахлуват и балът започва. Жените са нашарили телата и дрехите си с бронз, злато и бакър; други, костюмирани като въздух, носят прозирни рокли и сини и бели газени шалчета. Огнените елфи са нагиздени в червено-оранжево райе. Една особено пламенна дама като че е опърлила костюма си на каубойка и прилича на малоумна Дейл Евънс. Неколцина водни духове носят златни рибки в аквариум в тон с роклите си, а един престарал се простак е намъкнал шнорхел вместо домино. Друг явно се прави на селяк и е облякъл под бялото вечерно сако селска риза и груби рипсени гащи, натъпкани в ботуши с изтъркани токове, а реверите си е омазал с кал. Сигурно не му се е случвало друг път да е по-близо до нивата, която носеше, беше добро хрумване, ала ще го накараме да я остави на входа.

Хитроумната простота на костюма му толкова ми допада, че настанявам компанията на съседната до нашата маса, докато Беладона се е оттеглила в офиса да си нагласи перуката. Той си казва името – Перегрин Бърел, и ни запознава с приятелите си: Селест Лукер, редактор на списанието за мода „А ла мод“; вторият редактор, Бетина Бароне; топ-фотографът им Джони Минк и приятелчето му Скоти Тенахил, които се кипреха с нещо като перманентна самодоволна усмивка на превъзходство. Още един приятел – Гай Линдел. Селянци, няма що. Мътните ги взели! Тия от модата ми лаят по нервите, каквито са накипрени и лицемерни, уверени в съвършенството на подгъвите и дължините, дето карат читателите си да ги сменят всеки месец. Всъщност, пука ли му на някого? Така сме си свикнали шивачите и шивачките да изпълняват, каквото ни душа поиска, че не мога да си представя да стъпя в универсален магазин, още по-малко да си купя нещо, дето някакво тъпо списание ми набива в главата, че било абсолютно задължително.

Трябва да ѝ го призная на тая кльощавела Селест, че роклята ѝ е хубава – сигурно е от селските рокли на Жак Фат. Приличаше на Мария Антоанета, тръгнала да храни кокошките – с корсаж с връзки от златни ленти и пола – цели метри – от панделки с весели цветове, зашити заедно. А пък огърлицата ѝ се състоеше от мънички запалки за цигари, свързани помежду си с нещо като опаковки от пури. Брайъни сигурно щеше да хареса това тоалетче, обаче аз имах непреодолимото желание да оцапам прекрасните бели чорапки на Селест с калта на Перегрин, макар че тя вероятно щеше да ме срита с белите си балетни пантофки. Бетина не е толкова елегантна: носи почти прозрачна бална рокля в стила на мазохистите от времето на Наполеон и сигурно щеше да се прибере вкъщи с белодробна простуда. Джони и Скоти се опитват да не се потят в едно стилните си кожени сака. Голямо мислене му бяха ударили за тоя костюм. Неслучайно името му е Джони Норката*. Май трябва да му припомня, че норките са гризачи.

[* Mink на английски означава норка. – Бел.прев.]

В този миг ги чувам, че си говорят за някакъв си „кавалер социопат“ и наострям уши. Може да е следа. Само един природно садистичен британец ще вземе да натресе на сина си такова шантаво име като Перегрин, според мен. Гай също има английски акцент. Като нищо тази е точно от ония международни групички и аз давам

знак на един от келнерите да извикат Джак, както и Беладона час по-скоро.

– Последният път й подари шит по поръчка черен кожен корсет от „Ригби & Пелър“, инкрустиран с диаманти – разказва Перегрин.

– А казваха, че няма да е за дълго – отбелязва Бетина със самодоволна усмивка.

– Защото Микаела се прави, че не забелязва, затова. Както онзи път, когато се беше прибрала и намерила въщи някаква млада жена, вързана за леглото и в истерия. Той бил отскочил да пийне нещо и я забравил.

– На Микаела й харесва – казва Селест. – Тя купи белезниците, дето ги използва като халки за салфетки. – Тя отпива деликатно от беладоната си. – Само едно не разбирам, Пери, ти как ги издържаш. Понякога ми се струва, че приятелите ти са малко тъпички за тебе.

– Не са – възразява Пери. – Поне кавалер Саймън не е. Само си пада малко ексцентрик.

– Какво искаш да кажеш? – пита Минк.

– Сто на сто не е стъпвал в Германия, обаче държи да му викат Щулци – отвърна той. – Кълне се, че любимият му филм бил „Хайди“.

– Май „Триумф на волята“ му приляга повече – мърмори Гай. Беше отдал нужното на темата на бала само с бронзираното кожено домино, ярко оцветения бронзиран копринен пояс и папийонката. Като нищо можеше да се смеси с келнерите ни, ако му скимнеше. Макар да ми струва, че сервирането не го привлича много-много.

– Щулци харесва кожените каиши – додаде Бетина. – Тананика си „Еделвайс“, докато връзва злочестата си любовница за леглото. После горкото девойче трябва да гледа мазния алпийски пейзаж, дето го е изрисувал на щорите. Ти, Гай, сигурно си го чувал това?

– Не, не съм – отвръща Гай. – За него мога да кажа само, че очите му на мопс ми напомнят кран на мивка.

Опитвам се да не се изхия.

– Но с мен винаги е бил много мил – продължава Бетина.

– След всичко, дето си направила, или по-скоро след всичко, което списанието ти е направило за него, как да не е мил? – възкликва Гай. – Само че кой богаташ е мил? А пък и кой богаташ е мил със съпругата си? Ако тя е умна, ще знае, че трябва да е колкото се може по-гадна с него – по свой мил маниер, имай предвид, – отколкото той би могъл да бъде с нея. Това й е единственият лост, докато той контролира всичко останало.

– Вземете бижутата, например – продължава той, отваря сребърна табакера с монограм и почуква с цигара по масата, преди да я намести в седефеното цигаре. После се навежда към Селест и запалва от огърлицата й. – Тя винаги трябва да държи на най-доброто. Иначе защо нейният съпруг трябва да й купува истинско бижу, щом тя е готова да носи фалшиви?

– Такова нещо е допустимо само ако оригиналът е в сейфа и копието е по-добро от него – вмята Бетина.

– Нито едно копие не може да е по-добро от оригинала – възразява Гай.

– Може да бъде почти толкова добро – доуточнява Бетина.

– Добро, както е добър мъжът ли? – язвително пита Гай. – За жената няма нищо по-лошо от мъж, който твърди, че е добър.

– Ти сигурно знаеш – обажда се Селест. – Като знам какво говорят хората за теб.

– О! – отвръща той и апатично издухва кръгчета дим в наша посока. Знае, че го слушаме и се възхищавам от самообладанието му. Нито веднъж не ни е и погледнал. – Знам прекрасно какво разправят за мене. Че съм мръсник. Истински мръсник. Върхът на мръсотията.

Разбирам защо го казва. Обзалагам се, че много жени в тази стая биха се метнали на тоя Гай. Със съблазнителна стойка и небрежно разточително спокойствие, с плътно скроен по тялото смокинг в стил, който напомняше повече Ноел Хауърд, отколкото Нейтън Детройт. Този обичаше да го гледат и знаеше, че има за какво. Затова дръпна доминото си назад. Имаше черна коса; пригладена като на Джак, дълбоко хлътнали сини очи; носът му на друго лице би изглеждал възголям; изразителна уста. Матова кожа и елегантна фигура. Наистина „вонеше“ на секс. На мръсен, сладък секс.

Ха-ха, минало – свършено. В този миг мога само да гледам Гай и да мечтая за завоеванията му. Беладона се плъзга в креслото до мен и чувствам погледа ѝ. Чувствам и пръстите ѝ по ръкава си за част от секундата. Кълна се, че понякога тя чете мислите ми. Изтривам меланхолията от лицето си, усмихвам се широко и насочвам вниманието си отново към откъслечния разговор, който се рее във въздуха като цигарен дим. Започваше направо да ми става мъчно, че гаднярът Шулци не е тук тази вечер. В крайна сметка обаче сме подготвили на гостите си специална изненада.

Щастливата двойка седи на маса недалеч от центъра на залата и двамката си чуруликат като влюбени птички. Уесли се е нагиздил като продавач на балони, а Линда – в шармантна нощница а ла Джийн Харлоу, скрита под прозрачен халат от няколко слоя шифон. Едва ли бих нарекъл дрехата оригинална. Изглеждаше като топка от въздушно розов пух. На шията ѝ блестеше огърлица от стотици диаманти, нанизани на ефирни нишки.

Щеше да изглежда възхитително на снимките, които точно в този миг се правят.

Беладона става и пресича клуба, като поспира до една двойка, за да похвали костюмите им и да ги покани на масата си. Бяха дошли като Тенекиения човек и Плашилото от „Вълшебникът от Оз“. Металът и сламата са повече от първични, пък и костюмите бяха много по-прости от фантастичните труфила на повечето гости. Двойката направо припада от удоволствие. Виждам как Линда сръгва Уесли, който се навежда да ѝ прошепне нещо на ухо.

– Дами и господа – казва Беладона, щом се качва на сцената и почуква микрофона с обрамченото си с кристали ветрило. Тя блести и трепка като видение, мимолетно като морска пяна. Клубът тутакси замлъква, слисан от вида ѝ. – Благодаря ви, че дойдохте този вечер на нашия Бал на стихииите.

От всички страни избухват аплодисменти.

– Наистина случаят е много особен – продължава тя, – защото пред нас в момента явно се разгръща цяла сага. Съвсем земна сага, особено подходяща за нашата тема: стихииите. – Сред тълпата се понася „Ооо!“ и „Ааа!“ – Тук, в клуба ми седи един мъж с много особена чувствителност, заедно с преочарователната си приятелка. С други думи, този джентълмен – тя произнесе думата с подчертан сарказъм – е тук с любовницата си. Очевидно на мен ми е известно кой е той, ала той не знае по какъв начин съм разбрала това. Затова ще се обръщам към него с господин Джон Доу. Достатъчно ли е?

Този път аплодисментите са по-рехави, тъй като мнозина от скъпите ни поканени гости са тук с любовниците си и започваха да усещат леко неудобство.

– Да – добавя Беладона с гладък, мелодичен глас, – господин Джон Доу е с, хъм, ще я нарека мадам Хикс. Тя носи, освен другото, твърде прелестна огърлица. – Ръцете на всички любовници инстинктивно се вдигат да прикрият накитите и дочуваме няколко нервни хихикания. Не можах да се сдържам. – Въпросът е, че особено прелестната огърлица принадлежи на съпругата на господин Джон Доу. Нещо повече, вярната съпруга на господин Джон Доу е получила накита от скъп покойник от своето семейство. Иначе казано, стойността му е сантиментална и затова е абсолютно безценен. – Тя отвори ветрилото си и започна безстрастно да си вее. – Бързам да ви уверя, че без съмнение, съпругата на господин Джон Доу спи у дома и дори не се досеща, че говоря от нейно име.

Това беше истина, погледнато през очите на Беладона.

Гласът на Беладона помръква и дори аз потръпвам.

– Сега не е и моментът да преценяваме доколко е морално това, че съпругът на дамата трябва да си е легнал до нея в брачното ложе, вместо да парадира с престъпени клетви сред клуба ми.

Настава мъртвешка тишина, а когато Беладона затваря ветрилото с яростно тракване, почти всички в залата подскочат.

– Полъх от чувство за вина ли усещам? – пита тя и слиза от сцената. Както обикновено, светлината на прожектора я следва, докато шества царствено през клуба и се спира пред всяка жена с огърлица.

– Прекрасна е – промърморва тя, докато разглежда диамантена капка роса. – Насочва ветрилото си към друга перлена огърлица. – Накиснете ги в морска вода, за да възвърнат блясъка си – съветва тя.

Обикаля из залата напосоки и най-накрая се озовава пред щастливата двойка.

Устата на Уесли е присвита от гняв, а бузите на Линда горят. Стихия, наистина!

– Великолепно – изрича Беладона, докато прокаква ветрилото си по плещите на Линда, която трепери и се мъчи да не повърне. Беладона тръгва към следващата маса и Уесли облекчено въздъхва. Линда е твърде стъписана, за да стане и да отиде до дамската тоалетна.

Беладона се връща на сцената.

– Ще ви попитам нещо, прескъпи гости – със захаросано гласче казва тя. – Трябва ли да позволяваме на мадам Хикс да запази огърлицата, спомен от лекомисленото желание на любовника си? Или тя трябва да я върне тайно, разбира се, на пълноправната собственица и да настоява пред него за още по-красив накит като доказателство на предаността му? Ако е така, моля, аплодирайте, когато попитам повторно. Трябва ли да задържи огърлицата?

Нито звук.

– Трябва ли да я върне?

Ръкоплясканията са оглушителни.

– Благодаря – казва отново със сладък гласец Беладона. – Доволна съм, че възвърнахте вярата ми във високата ценност на достойните да влязат в клуба ми. Присъдата е произнесена. За да запазим самоличността на виновния, ще угасим светлините. Така мадам Хикс ще има възможност да откачи огърлицата под наметалото на мрака. На излизане при гардероба ще има оставена кутийка и моля дамата да я пусне в нея. Няма да има никакви въпроси. Уверявам ви, че огърлицата ще бъде предадена на законната си собственица и никога няма да говорим за това повече.

– А сега Ричард ще изпълни с оркестъра една чувствена песен за всички вас, двучините, нещастно влюбените, отегчените, великолепните лъжци, които сте сред нас. Дами и господа, „Любовта дойде, за да остане“. Коктейлите са за сметка на заведението. Приятна вечер!

Тя прави реверанс и светлините рязко угасват. През клуба отново прошумолява нервно хихикане, а когато след миг лампите отново светват, Беладона вече е изчезнала.

Клубът тутакси избухва в шумни разговори. Няколко двойки стават да си вървят, ала Уесли и Линда остават: той – вкаменен от гняв, а тя – разтреперана от стъписване. Почти съжалявам момичето, което беше свалило огърлицата на Анабет. Пък и не е знаело, че нейният мил ще се окаже едно стиснато лайно.

Келнерите ни критично поглеждат към масата им и скришом проследяват щастливата двойка, когато най-сетне става да си върви. Линда се оглежда, за да се увери, че не я гледат, докато Джози им подава дрехите, после изважда огърлицата от джоба на Уесли и бързо я пуска в кутията.

– Ще я убия тая кучка – процежда Уесли, докато държи палтото на Линда, и те излизат. – Всичко е заради нея.

Те бързо се запътват към едно от чакащите таксита. Щом Уесли отваря вратата и Линда намества пуха си на задната седалка, той усеща потупване по рамото. Това е Джак, който, без да отрони дума, му връчва плик от кафява амбалажна хартия. Адресиран е до адвокатската фирма на Уесли.

Уесли разкъсва плика и измъква от нея прясно промито доказателство за изневярата си. Ласкаеше го, да си кажа право, но определено Уесли не смяташе така. Ако преди лицето му беше бясно, сега става апоплектично.

– Кучи син! – крясва той и замахва към Джак, който отстъпва встрани. За миг Уесли се просва по гръб. Джефри го е пернал с каратистки удар и сега натиска врата му с крак. Дотичва и едно от ченгетата от улицата.

– Всичко наред ли е? – пита ченгето. – Да го забера ли?

Джак свива рамене и отстъпва. Ченгето кимва и се връща на поста си, а Линда се измъква от колата, помага на Уесли да стане, изтупва палтото му, после и двамата бързо се изнасят.

Джефри се усмихва широко, като малоумник.

– Искях да направя нещо такова, откакто съм на работа – обяснява той на Джек самодоволно и удовлетворено.

В края на вечерта, когато прибираме кутията от гардероба и изпразваме съдържанието ѝ в офиса на Беладона, поразени откриваме в нея дузина огърлици, проблясващи като пъстроцветна купчина искри върху бюрото.

Така се почва, а после слуховете се разпиляват като плевел по голф игрище. Клюките в колонката на Халтавия нахал са безвредни и на него поне не му се налага да бъде разточителен в преувеличенията. В клуба получаваме писмо с петна от сълзи, после второ. От жени, които ни молеха за помощ, жени, които се страхуваха да се подпишат с фамилните си имена или да напишат на пликовете обратния адрес. Само телефонните номера. „Ще направя всичко, каквото ми кажете, мис Беладона, моля, само да е през деня. Не знам какво друго да правя – пишеха те с широки, нервно наклонени букви. – Моля, помогнете ми.“

„Вие сте Беладона – пишеха те. – Вие можете всичко.“

Беладона ги разплаква.

Когато нощем отскача до офиса за почивка, Беладона чете писмата. Щом купчината нараства, тя ни ги дава – на нас, нейното близко обкръжение, както може да ни наричат, – за да ги прочетем също. После един следобед свиква съвещание, като кани Матео, Джек и Орландо на чай, спокойна, че Брайъни си играе в къщата на приятел, поради което не трябваше да се тревожим, че ще подочуе нещо. Бианка пече огромна тава пшенични кифлички, които хрупаме намазани с прясно масло и джинджифилов конфитюр. Андромеда, Жабчо и Дрънкало, рунтавите стражи, дремят върху слънчевите петна по полирания дървен под. Петуния кълве слънчогледови семки и от време на време изграква. Дебелите кадифени завеси поглъщат уличните шумове и външният свят изглежда тъй далеч.

В тази сага външният свят винаги е далеч. Корейската война заглъхва, но в Индокитай се джафкат; Маккарти шумно се гневи на комунистите и немалко от клиентите ни се оказват в черните списъци. Диор се кани да скъси подгъвите и да предизвика дандания; атомната истерия се вихри с пълна сила – децата се упражняват в училище как да се държат при бомбардировка. На нас хич не ни пука. Ние си имаме мисия.

Нищо друго няма значение. Наистина. Не и откакто отворихме клуб „Беладона“.

– Какво да правим с писмата? – пита тя, докато се тъпчем. – Като че не ни грози опасност да спрат.

– Защо да не започнем да се обаждаме на дамите, които ни ги пишат? – питам аз.

Много бях мислил за това. Беладона има нужда от нещо, което да запълва времето ѝ, докато чакаме. Боя се, че тя прилича на добре смазана машина, която се разваля от бездействие. Бизнесът ни процъфтява. Беладона вече е раздала голяма част от парите си; няма да досаждам с изброяването на имената на каузи – галеници, дарения и фондации, създавани и управлявани с помощта на разни познати на Джак. Всички дарения са анонимни, разбира се, често неочаквани и поразяващи с щедростта си. Без значение колко даряваше Беладона, това едва ли накърнява с нещо богатството ѝ. Навярно като е по-заета с подробностите, това по някакъв начин ще ни приближи до търсената цел.

Май ще трябва да спра да мисля толкова за Беладона. Не че искам гладката ми бебешка кожа да не се сбръчка. Просто трябва да се съсредоточа върху положителното. Колко обичам възхитителните възможности на вендетата!

– Смятам, че ще ни даде цел, към която да се насочим, докато чакаме определени хора да се покажат. Ние сме енергични, нали така – продължавам аз, – имаме пари и ум. В крайна сметка, клубът върви гладко и с това ще запълним времето си. Ще се позабавляваме.

– Ще трябва да вградим система за проучване – предлага Джак, – за да се уверим в истинността на молбите. Стига веднъж да се видите с някоя – ако наистина го желаете, – повече няма да им се налага да идват. Можем да наемем офис другаде с телефонните номера на някоя фиктивна корпорация. Засега – додаде той, – тези, с които искате да говорите, могат да идват през товарния вход на „Цуни-гуни“ на улица „Вашингтон“. От там никой не влиза.

Ето защо бяхме турили там няколко нощни ченгета, пременени като проститутки, както и по повечето ъгли около клуба. Те бяха най-голямата атракция в района и се

превърнаха в нашия месечен принос в поддръжката на полицейския участък и за Доброволната патрулна асоциация, която започна да функционира там. В действителност имаме списък с дузина чакащи ченгета, които искаха да изкарат нещо отгоре, като се размотават с боа от пера и на тънки, високи токчета се вайкат колко ги стягали коланите с жартиерите. Момчетата бяха възгрознички, че трябваше да си спяп и загорял до смърт, за да приближиш някой от тях.

– Можеш да направиш нещо добро – казва Матео. Той единствен можеше да казва такива думи на Беладона, без да пострада.

– Всички можем да направим добро – прибавям аз, щом забелязвам, че тя се мръщи.

– Зная, че част от персонала ще е благодарен, ако му се намери още работа – казва Джак. – Няма да липсват опитни детективи за проучване на твърденията. Те могат да започнат веднага, щом се свържем с някоя от дамите. С бачкането и бумажината, с разследването, с телефонните обаждания и опашките подир, когото трябва. По този начин реалното ви участие ще е минимално. Просто като фасул.

Лицето на Беладона е разстроено. Не ѝ харесва идеята да се занимава с непознати, дори за да им помогне. Случаят с Анабет Саймън беше сполучлив удар, но го направи повече заради Матео, отколкото заради нещо друго.

На следващия ден Матео занесе огърлицата на Анабет. Тогава и Уесли се премести в малък частен хотел заедно с Линда, а така навярно беше добре за всички засегнати. Адвокатите му вече бяха в течение, но ние успокоихме Анабет, че нашите са по-добри. Освен това тя няма от какво да се страхува. Джак държи под 24-часово наблюдение хотела и офиса на Уесли, а фотографиите в досието му не са нещо, което да му се иска колегите му да видят. Банковата сметка на Уесли показва солиден дефицит, ако по някакъв начин ни набърка в бракоразводното си дело.

Научихме всичко това само защото Матео ненадейно се превърна в редовен посетител на дома на Саймън. Ако събитията не бяха взели такъв изненадващ поврат, щях да кажа, че той се беше влюбил. Не мислех, че е възможно. Нали знаеш, хормоните, притеснението да заговориш за проблема, от който страдаме и двамата. Анабет обаче дори не беше загатнала все още, че това я интересува и беше особено благодарна за вниманието му към сина ѝ Маршал. Момчето е омагьосано от почти безмълвния мъж, който им идва на гости късно следобед и го учи на фокуси с карти. Естествено, след като Маршал си е написал домашните.

Трябва призная, че не съм разказвал много за милия си батко, нали? Брайъни го обожава, особено като си играят или като я води да зяпат витрините след училище. Не можем да се оправим в клуба без него. Той е живото въплъщение на биячите ни: истински, но сякаш по-скоро принадлежеше на потайния мрак, отколкото на светлината. Двамата с Орландо, който по природа не беше словоохотлив, бяха първи приятели и често изчезваха на дълги разходки из града или отскачаха до любимите си джаз клубове. При тях нямаше грешка и не питаха за нищо. Безпокоях се за Матео повече, отколкото за себе си, защото той можеше да говори съвсем малко. Никога не сме обсъждали трудностите си.

Аз, от своя страна, се научих да се справям с тълпата и както знаете, обожавам да съм на всяко гърне мерудия. Смесвам се с тълпата в клуба и определено се веселя, като ги пързалям. Беладона понякога ми се смее, че съм се чувствал в клуба като у дома си, ала разбира, че суетнята и суматохата около мен са предпазна броня пред самотата, която непоканена може да пропълзи нощем в прекрасната ни къща. Как ли се чувства Матео? Той живее даже още по-самотно. Беше избрал да остане страж пред клуба, в каквото и да е време, само с Джефри и кучето за компания. Не се оплаква. Все пак те, двамата с Беладона, сякаш бяха свързани с почти телепатична връзка и това ме караше да ревнувам.

Свързани с езика на болката.

Матео просто съществува. Той не говори нито за желанията си, нито за сънищата или страховете си.

Никой от нас не говори. Ако го направехме, щяхме да полудеем. Ала кой казва, че вече не сме луди?

И защо трябва да се дивим, ако Матео най-сетне е събрал смелост да потърси любов? Разбира се, Анабет ще бъде малко изненадана, щом взаимоотношенията им се задълбочат, макар да не смятам, че Матео е още готов за този разговор. Разговорът

се очертава доста труден.

– Трябва да помисля – казва накрая Беладона. Тя ни поглежда и чете по лицата ни отговор, какъвто не искаше да получи. Затова въздиша.

– Нека видим какво ще стане и ще я караме полекичка – съветва я Джак. – Може да се окаже страхотна грешка, пък и загуба на време и енергия. Ако е така, незабавно ще спрем. Трябва да сме педантични при подготовката, както при отварянето на клуба.

Тоя се е напил. Пак „На всяка манджа мерудия“, „На всяко гърне похлупак“.

Имам малкото смешно предчувствие, че Джек с радост ще направи всичко, за да е по-близо до Беладона.

Започваме с дамите, чиито проблеми бяха относително прости, а и по някакъв начин бяха привлекли интереса на Беладона. Мога да ги нарека „подгриващата група“ – необходима да усъвършенстваме уменията си и възможните сценарии. С дамите се свързваха или Джак, или неговият помощник. Ако те минеа теста на Теодора, до който съвсем скоро ще стигна, ние ги чакаме някой късен следобед на ъгъла на „Вашингтон“ и „Гансвуурт“ и ги водим през объркващите тъмни проходи към офиса на Беладона. Те всички изглеждат така, сякаш очакваха тя внезапно да се нахвърли върху тях и да ги изпъди, за да не ги вижда никога повече. Те притеснено пригладват полите си и сядат вдървено – с шапки на глава и ръкавици в скута, а чантите окачват отстрани на стола, докато мятат погледи към разточителния разкош на стаята. Няма сили да извадят гримове за последно, колкото да попият потта, за да изглеждат колкото може по-безупречно за пред Беладона.

Когато тя влиза в стаята безшумно през вратата, скрита под широкия изрисуван параван зад тях, те неизбежно подскочат. Въздухът сякаш неусетно се променяше. Горките дами – те почти припадат от нерви, щом я зърнат в цялото ѝ великолепие, с домино на лицето. Тя няма нито приятелски, нито състрадателен вид, говори малко. Развълнуваните жени са по-словоохотливи и разкриват тайни, които са искали да прикрият, а така улесняват задачата ни. Въздухът е натежал от ароматни благоухания, пред тях е невероятната и немалко плашеща гледка на истинската, живата Беладона. Сякаш тя не е реалност, а някаква призрачно зловеща вълшебна кръстница, поръчана от подсъзнанието им.

Беладона отива до страничната масичка и запалва конусообразна пръчица с жасминов тамян в блюдо със сребрист гланц, после слага върху него малка керамична пагода, така че ароматният дим да излиза през прозорците, и сядна на бюрото, като слага ветрилото си до масилницата. Аз заемах позлатения стол до вратата и се опитвам да си придавам незабележим вид, което не е толкова лесно, като се има предвид внушителната ми фигура. Ала не съм изненадан, че дамите явно не ме забелязват. Беладона беше много по-интересна.

Тя взимаше писмото за днес, дел джорно и отново го разглеждаше. После го оставяше и поглеждаше към зачервената дама, която аха-аха ще се разплаче – от притеснение или защото не може да повярва, че наистина е приета – не мога да кажа кое от двете. Вероятно и от двете едновременно.

– С какво мога да ти помогна? – пита Беладона. Гласът ѝ е тих и сладкозвучен, макар някак далечен. Жената не може да види изражението ѝ зад доминото.

– Ами... – започва тя и се прокашля. – Благодаря ви, че се срещнахте с мен.

Тя кимва.

– Чух... – Жената определено е неспокойна в момента. – Чух, че вие...

– Какво аз?

– Че вие помагате на жените – промълвява тя.

– От къде? – пита Беладона. Наистина глупав въпрос, тъй като жената вече ѝ е писала, говорено е с нея, проучена е и е пусната в недрата на клуба. Ами, тук е вече!

Следваха няколко безмълвни секунди, непоносими за жената и добре дошли за нас. Хората често говорят ли, говорят, без да си казват нещо.

– Зависи каква помощ желаеш – казва накрая Беладона, така че дамата може да си поеме дъх. – И още нещо.

– Да? – пита тя.

– Ще зависи от теб самата. – Тя гледа право в жената с огромни зелени проблясващи очи. – Трябва да си готова да направиш всичко, ако искаш помощта ми – казва тя. – В моя речник няма дума „поражение“. Проницателност, чувство на безсилие, потиснатост, изобретателност – да. _Отмъщение._ Ала поражение? _Никога._

Ха-ха, Беладона хитрушата! Тя е свирепа богиня над огъня, модерен оракул, който говори с гатанки. Оракулите изглеждат тайнствени: те искат да те измамат с двусмислиците си. Понякога се питах дали Беладона знае каква игра е започнала.

Беладона става от бюрото си. Жената се сепва и замръзва. Какво ли е очаквала, бедничката? Че на улица „Гансвуурт“ правят магии?

– Подай ми ръката си – нарежда Беладона.

Взима ръката и я обръща откъм дланта.

– Виждам силна любов – казва тя, докато очертава с пръст в ръкавицата си линия. – По-силна, отколкото си мислиш.

Дамата поглежда дланта си в почуда. От нея сякаш лъхва ароматът на парфюма на Беладона, докато самата Беладона става и отива до бюрото си.

– И тъй – чака тя.

– Съпругът ми. Също като оня от Бала на стихииите, с огърлицата.

Именно това очакваме от „подгриващите“ дами. По улиците на Ню Йорк обикалят толкова неверни мъже, че се чудя как някой въобще иска да се жени, още по-малко – да остане верен.

– Любовна история?

– Да. – Тя кимва и сълзите рукват не на шега. – С най-добрата ми приятелка.

– Бивша приятелка.

Подавам на дамата красива кърпичка от най-тънък лен, поръбена с дантела. В един от ъглите е избродирано пурпурно „Б“. Тя си издухва носа и трие очи.

– Нито един мъж няма право да се отнася с жена си като с лично негова курва – казва Беладона сурово. Тя въздъхва и дамата си възвръща самообладанието. Беладона няма да я превърне в жаба. Може би тя е вече на нейна страна.

– Всички жени страдат, когато ги мамат – продължава Беладона. – Измамата те кара да се предадеш, защото ти се струва, че е по-лесно да легнеш и да умреш. Или защото искаш така.

Пламъкът на погледа ѝ ще прогори дупка във ветрилото. Нито една от поканените дами не разбира, че Беладона говори за себе си. Те не можеха да си я представят нея, непобедимата, уязвима, готова да падне и да умре.

– Ала само ако позволиш на мъжа да убие духа ти. Щом той е жесток към теб, ти ще му отговориш с безмилостност. Ще го научиш да пълзи. Разбра ли?

Жената трескаво кима.

– Лично аз никога не се придържам към нещо, осъзная ли, че е грешка – добавя Беладона. Тя бавно сваля пръстените от облечените си в ръкавици ръце и ги нарежда в кадифена кутийка със среднощно син цвят, докато внимателно избира друг комплект от огромната си колекция.

– Какво ще кажеш? – пита тя, извадила огромен сапфир или четвъртит смарагд, топаз или оливин, вплетен в прословутите ѝ примки от полюшващи се перли. Дамата ме поглежда, изумена, че Беладона си прави труда да я пита за мнението ѝ.

– Имало някога един пълководец от Тива, който отишъл при оракула от Делхи за съвет – започва тя, докато си играе с камъните. – „Слушай внимателно, рекла му жрицата. Пази се от морето.“ Той бил надменен воин и решил, че е разбрал думите ѝ. Бил нащрек. Нито един кораб не пощадила десницата му. Ала той не паднал в морето. Разбира се, че не. Умрял, защото не чул. Загинал, загубен в омагьосаната дъбова гора, наричана „Морето“.

След няколко омайващи минути жената казва, че навярно е разбрала какво иска да ѝ каже Беладона.

– Оракулите никога не лъжат – казва Беладона, а аз затварям очи да извикам образа на Леандро, седнал на терасата сред златистата мараня на жегата. – Въпросът е в тълкуването. Да видиш буквалното в загадъчното, да стигнеш до края на разбирането. Да вярваш, че смелостта ти стига. – Тя взема ветрилото и си вее с него. – Готова ли си?

Жената отново кимва утвърдително.

– Добре – казва Беладона. После с шумно щракване затваря кадифената кутийка

за пръстени, става и се приближава към дамата. После ме посочва с ветрилото. Дамата се обръща, съзира чаровната ми усмивка, а когато след малко се извърща, Беладона е изчезнала.

– Преди да тръгнеш, ще ми оставиш телефоните и адресите, където можем да ви намерим, както и цялата налична информация за хората и подробностите – казвам лъчезарно на жената. – Ще ви съобщим какви средства ще са най-подходящи за случая ви и какво трябва да правите. Вие, и само вие. Не се безпокойте – намигам обезоръжаващо, – всичко ще се оправи.

Беладона не е виновна, ако жените пропаднат в бездната.

– Да се правиш на оракул е като освобождение от двойствеността – каза ми веднъж Беладона. – И само затова се измъквам от вината, че понякога не се получава. – Тя въздъхна. – Опитвам се да им помогна, доколкото мога, за да намерят храброст у себе си. Наистина, Томазино. Струва ми се, че се опитвам да намеря въглече от сърцето си, което да ги съжали, защото те също се чувстват хванати в капан. – Тя взема различни чифтове ръкавици, за да избере кой да сложи.

– Харесват ми синьо-зелените – подсказвам аз. – В цвета на очите на Брайъни. – Не зная какво друго да кажа. Толкова рядко се случва да разкрие частица слабост.

Тя издърпва синьо-зелените ръкавици, без да каже нищо, после прелиства купчината книжа на бюрото, за да ми връчи една папка.

– Какво е това? – попитах аз.

– Информация за различни имоти. Следващият път, когато затворим за няколко дни, искам да идем до Вирджиния и да ги огледаш. Големият може да се окаже добро вложение. Пък и място, където да се скрием.

– Винаги можеш да избягаш в Италия – подсказвам внимателно аз.

– Не мога да бягам назад – не приема тя. – Не и в този живот. Но ми се ще да започна да мисля за нещо ново. Мога да разчитам на теб да ми кажеш дали си заслужава да се купи или не. Ако ти хареса, действай и направи оферта. Ако е нужното място.

Така е, защото съм си такъв – опустошително находчив, както като оценител на къщи, така и като характер.

– Сигурно имам някакво чувство, че правя нещо ценно – гласът на Беладона прекъсва самодоволните ми мечтания как ще декорирам новата къща. – А не само да забавлявам гостите на клуба, докато чакаме. Нужни са върховна воля и дисциплина, за да не се предадем. Иначе за какво живея?

– Не забравяй думите на Леандро – напомних аз. – Упражнявай мисълта си да е съсредоточена и дисциплинирана. Освободи я от всички мисли, освен отмъщението. Няма прошка.

– Помня – рече тя безизразно.

Как би могла да забрави?

Беладона ми подава едно писмо.

– Прочети началото на глас – нарежда ми тя.

„Скъпа Беладона – започвам да чета аз. – Благодаря ви, че намерихте време да прочетете писмото ми и се надявам, че ще ни помогнете. Пиша ви от името на всички от службата и се обръщаме към вас, защото не знаем къде другаде да идем.“

Мръщя се. Почти всички писма започват така.

– Какво толкова необикновено има? – питам.

– Продължавай – рече тя нетърпеливо.

– „Хора, които са идвали в клуба ви, ни разказаха какво е, макар никога да не сме опитвали да влезем. Една жена ни каза, че той е единственото място, където сервитьорите са я попитали какво ще пие. Искаме да ви кажем, че в нито един клуб или ресторант в Ню Йорк, където сме попадали, сервитьорите не се обръщат към дамата, ако тя е на масата с мъж. Той дава поръчката, докато ние трябва да стоим безмълвни. Затова се надяваме, че ще ни помогнете...“

– Вярно ли е това? – пита Беладона.

– Нямам представа – отвръщам аз. – Не ходя на непознати места. Пък и не обръщам внимание на сервитьорите, когато...

– О, Томазино – възкликва Беладона. Да те прекъсне, е начинът, по който тя

изразява съжаление, и очите ми се изпълват със сълзи. – В що за свят живеем? – казва Беладона. – Мислиш ли, че някога въобще това ще се промени и когато дамата влезе в заведение с мъж, сама ще отговаря за себе си, ако ще да е само за да си поиска нещо толкова абсурдно просто като коктейл?

– Вероятно не – отвърщам аз. – Но се обзалагам, че сервитьорите питат Мерилин Монро какво ще пие.

– Аз не съм Мерилин Монро.

– Слава богу – смея се аз. – Видя ли косата ѝ в „Ниагара“?

Беладона ми пуска усмивчица, която за мен означава повече, отколкото всички диаманти от нашияника на Андромеда.

– Доведи я – казва тя.

– Ще я доведе. Великолепно! Винаги съм мечтал да поканя Мерилин на някой от купоните ни – отзовавам се аз, макар отлично да знам, че тя говори за авторката на писмото, а не за кинозвездата.

Името на подателката е Алисън Дженкинс. Докато чака с мен в офиса на Беладона, тя изглежда спокойна и съсредоточена, а не побъркана от нерви, както обикновено е с повечето от нашите дами. Реших мигновено, че я харесвам, така че се впуснах в теста на Теодора.

– Тъкмо четях за тъмниците – започвам аз с абсолютно небрежен тон. Лицето на Алисън пребледнява. – Те ми припомнят историята на императрица Теодора, най-коварната белла донна на Босфора. Истинска история е. Вие знаете ли я?

Алисън тръсва отрицателно глава, озадачена.

– Теодора произхождала от бедно константинополско семейство и имала амбициозни родители. Те я накарали да излезе на сцената – разказвах аз, отпуснат назад, наслаждавайки се на звука на гласа си. – Ала тя не умеела нито да танцува, нито да пее, затова станала хит, щом започнала да се съблича. Накрая се влюбила в мъж, който я зарязал с невръстен син, без пукнат грош. За бедното девойче без таланти оставала само една професия. Вярвам, че можете да си представите каква е била. В най-лошия момент на този кофти период Теодора се обърнала към един гадател, който имал видение. „Готви се, мила – казал ѝ медиумът, – сълзите, бедността и отвращението от мръсните мърльовци в леглото ти скоро ще се стопят. Ти, мила, ще се омъжиш за владетел.“ Нищо не можело да се понарави повече на Теодора и тъй тя дала бебето си на отглеждане, стегнала оскъдните бохчи и се завърнала в Константинопол. Отново била актриса, само че се представяла за целомъдрена преродена девственица и предяла вълна в къщурката си. Минавал, който минавал, но ето че сенаторът Юстиниан, който вече управлявал империята от името на престарелия си чичо, я видял. Той се влюбил безумно в Теодора. Заслужаваща награда проява, признавам, но пък и тя страстно го обикнала в отговор. Защо да не отвърне на чувствата му тя, малката властолюбива лисичка? От този момент нататък Юстиниан, който можел да има всяка благородна девица в империята, решил да направи от курвата си честна жена, само дето пустите брачни закони на ромеите забранявали на сенаторите да се женят за такива „дами“. Не само това, ами и Юстиниановата леля – императрица Лупицина, отказала да приеме проститутката за своя племенница. По-зле за нея, казало си нашето момче. Знаел, че Лупицина е достатъчно старичка, че да умре скоро. Или при своевременна злополука, както когато веднъж хапнала смокиня с отрова. И без много шум той въвел нов закон. Така Теодора и Юстиниан се оженили. Той я възкачил на трона като равна и управителите на всички провинции полагали клетва за вярност пред двамата. Да е дълго царството на блудницата!

Алисън се поусмива.

– Теодора ми напомня за Ева Перон, жената на диктатора, която почина неотдавна – подхвърля ми тя.

Коляното ми приятно жужеше и аз също се засмях. Да, определено не съм сбъркал в преценката си за жената.

– За кратко Теодора изчезнала. Лично аз смятам, че тя скришом злорадствала и заговорничела как да укрепи богатствата си – продължавам аз. – Какво да стори, че да не се тревожи, ако Юстиниан падне – трябвал ѝ тон злато, за да запази семейството си от разруха. Тя извикала астролози, гадатели и магьосници в тайните си покои, над които бдели доверените фаворити и евнуси.

Алисън жадно слуша. Без да знае защо, но не може да се сдържи. Признавам,

историята си е цяла сага, ама и аз съм си омаен разказвач. Дори успях да кажа „евнух“, без да трепна дори.

– И шпионите. Шпионите на Теодора й донасяли всичко: думи, факти, потайни заговори. Щом някой, по право или не, бивал обвинен, че й желае злото, хвърляли го в кралските зандани. Недостъпни, както за правосъдието, така и за надеждата. И се започвали мъчения, докато не започнели да молят за смърт. Изоставени навеки. Не че Теодора била толкова зла – продължавах аз, – навярно била малко припряна, ала тя не забравила за по-малко щастливите си сестри, принудени да живеят от проституция. Един палат на Босфора бил преобразуван в манастир, в който събрали петстотин жени от улицата и бардаците. Щастливите девойчета, намерили подслон, били много предани на Теодора. Било си направо трогателно. Нямаło измъкване, нали разбирате, скачаш с краката напред в морето и това е. Да, Теодора била изключителна императрица. Храбра спрямо постоянното двуличие на царедворците и разсъдлив съветник на съпруга си. Целомъдрена и вярна на Юстиниан – нямаło да пропилее шанса си този път. Но нямали син и наследник. Родила им се само дъщеричка, която починала скоро след раждането. Като цяло, бих казал, че били твърде щастливи. Останали женени два̀сет и четири години до смъртта ѝ.

Облягам се назад и се усмихвам.

– Е – обръщам се към Алисън, – това не е ли прекрасна история? Какво ще кажете? Направи ли ви нещо впечатление?

– Какво е станало с другото ѝ дете? – пита Алисън.

– О, да. Сладкото момченце. – Очаквах го. Тя мина теста за Теодора блестящо, като инстинктивно зададе правилния въпрос. – То израснало в Арабия, където баща му направил грешката да му разкрие, че е син на императрицата. Естествено, той побързал да иде в Константинополския дворец. Надявал се на всичко – на корона, богатство, дори на собствен харем. Майка му любезно го посрещнала – бил ѝ син. Но никой повече не го виждал, дори след смъртта ѝ.

– Никой ли не разбрал какво е станало с него?

– Никой никога няма да узнае – бавно отвърщам аз. – Може да е починал от треска след дългото пътуване.

– Може да са го завързали в чувал, натъпкан с тежести, и да са го хвърлили в морето, както мнозина преди него – допълва Беладона, която, както обикновено, беше влязла безшумно, така че Алисън подскочи. – В крайна сметка, той е бил живото възплъщение на младежкото ѝ падение.

Тя подава знак на Алисън да приближи позлатения си стол до бюрото.

– Човек рядко очаква промяна – казва тя. – С какво мога да ви помогна?

– Шефът ми – обяснява Алисън, след като си поема дъх на няколко пъти, за да се успокои. – Шефът ни – всички сме девет. Повечето секретарки. В компания за внос и износ. С много документация.

– И сте тук от името на деветте? – питам аз.

– Да – прехапва устни тя. – Теглихме чоп и аз...

– Изтеглили сте късметлийската клечка – обаждам се, а тя ме поглежда, изненадана от подкрепата. – Какви точно ги е свършил вашия шеф?

– Една от нас вече забременя от него. Норма. Той ѝ казал да се отърве от детето и ѝ дал пари за аборт, но тя не иска да абортира. Заплаши, че ще раздуха историята, после ще се премести в дом за самотни майки и ще остави детето за осиновяване. Сърцето ѝ беше сломено. Тя беше сломена. – Тя вдигна брадичка, пламтяща от гняв, но решена да продължи. – Работата е, че той заплаши да ни уволни и да съобщи на родителите на Норма – щели да я убият, мислел си той. Сигурно е прав. Плюс това шефът ни е важна клечка и ни заплашва. Казва се Болдуин. Господин Пол Болдуин от „Болдуин внос – износ“. „Викайте ми Поли, казва ни той“ – изимитира го тя. – Сега е хвърлил око на новото момиче, Джоуни. Тя е объркана. Тази работа ѝ е нужна; всички имаме нужда от работа. А компанията е негова. Е, принадлежи на жена му.

– Кажете ми – питам, – добре ли ви плаща?

– Наистина плаща добре – отвърща Алисън. – И това е част от проблема; не можем да си позволим да напуснем.

– Да сте задължени на мъж като Поли е своего рода робство, без значение колко ви плаща – намесва се Беладона. Гласът ѝ не трепва. Ха-ха, какво върховно

самообладание!

– Споменахте за жена му? – казах аз. – Винаги има замесена и съпруга.

– Да. Казва се Сузи-Ан. Дебела е колкото него и също толкова противна. За някои неща е по-лоша, защото парите са нейни. От нас се иска да прибираме прането ѝ от химическото чистене, да изпълняваме поръчките ѝ, или да разхождаме кучетата ѝ. И то след работно време, за да ни унижава. – Очите на Алисън мятат мъгли. – Понякога Сузи-Ан идва в офиса да проверява Поли. Да му покаже кой е истинският шеф. Тя си дава сметка какъв е, но разбира се, ни заплашва, сякаш е наше дело. – Алисън потреперва. – Дрънченето на гривните и потропването на токетата по пода ни влудява. Пък и носи отвратителна яка от лисица с полюляващи се главички, която ни навира в лицата.

– Явно и двамата трябва да бъдат удушени с яката – отбелязвам аз и вземам бележника си. – Трябват ни още подробности за Поли, за да отговорим на огъня с огън. Да го накараме да опита от собственото си лекарство.

– Когато е в „настроение“, започва да ни вика „сладурчета“ – започва тя. – „Елате тук, сладурчета. Трябват ми“ – имитира го тя. – А после: „Видяхте ли какво ми стана?“ и си сочи чатала – разказваше тя. – „Трябва да ви покажа какво значи истински мъж“. Като ни сграбчи в някой ъгъл в преддверието, той... – Тя въздъхва. – Достатъчно е, каквото е сторил на Норма. Може да се случи и на Джоуни. Някои от другите се поболяха от страх да не им се нахвърли. Не зная какво да правя. Не мога да намеря време да си потърся друга работа, пък и майка ми не е добре. Тя се грижи за сина ми Тоби, който е на девет години.

– Не искаме да любопитстваме, но съпругът ви... – понечвам да попитам.

– Убиха го в Гуадалканал – отвърща просто Алисън.

– Съжалявам – промълвява Беладона.

– Благодаря – отвърща жената. Колежките определено са избрали най-подходящия представител; Алисън е като десантчик. Харесваше ми все повече. Ако Беладона не беше толкова саможива, почти съм сигурен, че двете щяха да станат приятелки.

– Пък е сложил и шпионки в банята, честна дума – додава Алисън. – Не знаем къде, но го чувстваме... двустранно огледало или нещо подобно. Само при мисълта за... – Тя потреперва.

Двамата с Беладона разменяме бърз поглед. Добре ще е да вземем допълнителни мерки, докато Алисън е в клуба.

– Няма да ви обясняваме сега точно как ще се разправяме с него – обяснявам аз, след като улавям знака на Беладона да продължа. – По-добре е да не знаете никакви подробности, тъй като той ще се усъмни, щом плановите му получат неочакван обрат. – Усмиввам се широко. Тоя наистина ще изпищи. – Ще разберете, че всичко е наред, когато той получи покана от Беладона. Без съмнение, ще парадирва с нея. Само не му се присмивайте и не показвайте, че знаете нещо. Не след дълго Поли и Сузи-Ан повече няма да ви притесняват. Обещаваме ви.

– Бих искала вие и колежките ви да бъдете гости на клуба вечерта, когато Поли и Сузи-Ан ще са поканени. На маскения бал – казва Беладона. Това е не толкова покана, колкото нареждане.

– Ще ви изпратя пълно предизвестие за датата – добавям аз, тъй като незабавно се досетих за намеренията на Беладона. – Ако ни дадете мерките си, номерата на обувките, на ръкавиците, на шапките и т.н. ще ви поръчаме костюми и ще ви ги изпратим. Така Болдуинови няма да ви познаят, дори да седите на съседната маса. А вие ще чувате всичко. Само че без съпрузи или гаджета, само деветте дами. Оставете подробностите на нас. Ще бъде незабравима вечер за вас, обещавам ви.

– Ще направите всичко това заради нас? – възкликва Алисън и бузите ѝ пламват. – Защо?

– Защото мога – рязко изрича Беладона. Тя взема едно от ветрилата, разтваря го, разглежда изрисуваните, палуващи на пикник хора, облечени с барокови дрехи като нея самата, затваря го и си избира друго. – Много жени зависят от условията на живот и разполагат с малко възможности да ги променят. Не и аз. Създавам собствените си възможности, с каквито и средства това да се налага.

Говори за хитростта, хитруването, предания екип на Джак от добре обучени професионалисти. За заговорниченето и планирането. Разбира се, за рушветите. И намирането на най-добрите адвокати, които съчувстват на жените, което беше

Херкулесов подвиг през 1953 година. Както и решителността да успее.

– Кои сте вие? – пита Алисън.

За щастие, Беладона не се стряска, защото чувства, че въпросът не е злонамерен.

– Аз съм Беладона – отвърща тя. – Невинаги съм била Беладона. Ще ви кажа само това, че съм се срещала с мнозина Пол Болдуиновци на тази земя. Това е всичко, което трябва да знаете.

Тя продължава да си играе с ветрилото. Бях смаян. Никога не беше се разкривала толкова много – макар в действителност да беше съвсем малко, – пред някоя жена. Поканени в офиса, дамите говореха през повечето време. Но го напускаха с чувството, че Беладона е напълнила главите им с невероятно лукави идеи, дори и да не е казала нищо повече от „Защо сте тук?“

– Живеем в епоха, когато, както ми пишете, жената няма право на глас дори за нещо простичко, като поръчката на коктейла си – продължава Беладона. – Защо пък не жена като вас, с вашия мозък и смелост, да не ръководи търговска фирма като компанията на Поли?

– Аз не... – запъва се Алисън.

– Разбира се, че е така – казва Беладона. – Достатъчно си умна да напишеш писмо, с което привлече вниманието ми, и имаше куража да дръзнеш да влезеш в леговището ми.

Алисън се усмихва, този път истински.

– Всички вие познавате внос – износа не по-зле от Поли, ако не и по-добре – добавя Беладона. – Но дали поне за миг сте се замисляли дали колегите му от бизнеса ще ви приемат в общността си, ако той продължава да подкопава доверието във вас?

Алисън поклаща глава.

– Не. Аз обаче не позволявам на подобни мъже да ми пречат. Не давам пукната пара за одобрението им.

– Думите ми напомнят за жената, която си върнала съпруга си, който досущ бил като Поли – рече Алисън.

– Разкажете ни – настоявам аз.

– Дватама си имали свои собствени коли – започва тя, – разполагали с ключове и от двете. Тя научила, че съпругът ѝ има връзка, макар да отричал и да обвинявал нея, както обикновено, само че на нея ѝ дошло до гуша и го проследила след работа. Не останало никакво съмнение, че се срещал с любовницата си в мотела край Айڈлуайлд. Дамата поизчакала, излязла от колата си, изместила колата му от мястото ѝ, заменила я със своята и се прибрала у дома. Можете ли да си представите как изглеждал оня, като излязъл от мотела с гаджето си и видял колата на жена си?

Избухвам в смях и ми се струва, че Беладона също се е позасмяла. Тя става и напуска стаята безмълвно, както и влезе.

– Ето контролните списъци – казвам на Алисън, която се мъчи да смели забележките на Беладона, без да проумява защо тя не си взе довиждане, – които деветте трябва да попълните, колкото е възможно по-скоро, и да ни ги изпратите. Приложени са всички упътвания.

– Благодаря – отговаря Алисън, взема папките и тръска глава. – Струва ми се, че сънувам. Мога ли да ви задам един въпрос?

– Колкото пожелаете – отзовавам се аз, – без това да значи, че ще получите желанния отговор.

– Да, то се знае – съгласява се Алисън, – но поне трябва да опитам.

– Разбира се. – Спохожда ме един от моите общо взето ослепителни проблясъци. Ще трябва да възложат на Джак лично да се занимае със случая на Алисън. Внезапно усещам, че тя е точно за него. Опитвах се да го събера с Мариса, но тя се интересуваше повече от изографисването на палуващи нимфи, отколкото от мрачноватия детектив. Не беше казал нищо нито на мен, нито другиму, но се досещахме, че е влюбен в Беладона. Знаем също, че няма смисъл. Беше прекрасен мъж, който работеше усилено за нас. Клубът нямаше да трае вечно. И той трябваше да помисли за бъдещето си.

– Знае ли Беладона какво означава за жени като мене? – пита Алисън и прекъсва сватовническите ми мисли.

– Не – отвърщам аз, – наистина не мисля, че го осъзнава.

– Ще ѝ го кажете ли от мое име?

– Разбира се. Наш шофьор ще ви откара вкъщи. – Съпровождам я отвън, където Дики Дж. – едно от ченгетата, свободни от дежурство, я чака в голям, колкото половината пресечка, кадилак.

– Ще ми се да ви прегърна – възкликва Алисън. – Току-виж повярвам, че всичко това е действителност.

– В клуб „Беладона“ не си падаме много по прегръдките – отвърщам аз, макар да не искам да наранявам чувствата ѝ. Аз се смятам за толкова сладък, че да ти се поиска да ме прегърнеш, но се стеснявам малко от обиколката си. – Оценявам чувствата ти.

Тя се засмива, качва се в колата и ми маха за довиждане. Знаех си, че ще се сачиса още повече, когато Дики ѝ връчи три пакета.

– Тези пликове са за тебе и момичетата – щеше да промърмори той, – да си ги разделите за разходите по подготовката или за нещо друго. Големият е за майка ти, а малкият – специално за теб. В багажника има нещо за сина ти. – В пликовете има осемнайсет стодоларови банкноти; в големия пакет – бледосин кашмирен шал; в малкия – чифт от ярешките ръкавици на Беладона в тъмно меден нюанс, който идеално съответства на цвета на косата на Беладона. Синът ѝ ще се учуди, като види електрическото влакче. Кутиите бяха твърде много, така че на Дикси щеше да му се наложи да изкачва на три пъти стълбището на Алисън.

Дребните жестове са най-важни.

На Селския бал след няколко седмици, една от банкетните масички е видение с дузина костюмирани пастирки. Не, не бъркам броя; прибавихме три от „проститутките“ от улица „Вашингтон“, за да закръглим числото и да не предизвикваме подозрения. Сервитьорът поверително прошепва на Поли и Сузи-Ан: пастирките на съседната маса идват от Исландия и да не си помислят, че прелестните създания говорят английски и че могат да разпознаят някой от хубавите гласове.

Трябват ни само няколко овчици.

Поли се е облякъл като селски аукционер, а Сузи-Ан е нагиздена като негова съпруга. Кое то означава, че въобще не е костюмирана. И продължава да се жалва, че оная кучка на гардероба задържа любимата ѝ лисица.

– Лисиците живеят около селата! – негодува Сузи-Ан, но без полза.

Когато се качва на сцената, самата Беладона прилича на пастирка от розов дрезденски порцелан. С корсаж от бледорозов сатен – също като доминото; полата е в нюанси на розовото, а фустите са черешово розови. Червилото и ръкавиците са в крещящо розово, пръстените – с блещукащи розови турмалини.

– Добър вечер, дами и господа – тя поздравява сред бурни аплодисменти. – Благодаря ви, че дойдохте на моя Селски бал – и разтваря ветрило, което изобразява буколическа сцена с розовобузест Джак, който пълзи по склона със зачервената Джил. След това лениво започва да си вее напред-назад.

– Законът на селото – на природата, бих го нарекла – е оцеляването на най-годното, нали? – пита сладко.

Няма незабавен отговор, защото гостите на клуб „Беладона“ са озадачени. Дали това не е някой от особените риторични въпроси на Беладона? Ами ако дадат неправилен отговор? Дали няма да отвори капачето на някой пръстен и да капне мехурчеста отрова в коктейлите им?

– В клуб „Беладона“ се допускат само най-годните, нали така? – продължава тя. – Колко от вас се смятат за най-силните и могъщи създания в природата? Вие, господине? – пита тя и сочи с ветрилото си едного, който поаленява като обувките на Беладона. – Или вие? – сочи друг. – Може би вие? Вие ловецът ли сте или лисицата? Силният или слабият?

Тя пристъпва към края на сцената.

– Ако оцеляването на по-силните е закон на природата, какво се случва със слабите? Накъде да се обърнат? Кой ще ги защити? Ловецът винаги ли хваща лисицата?

Както обикновено тя слиза от сцената, следвана от прожектора.

– Кой се грижи за слабия? – продължава тя, но сладостта в гласа ѝ ненадейно се втвърдява до тръпнещи ледени вибрации. – Кой наказва онези, които гонят слабия? Кой ще улови ловеца, дето убива лисицата?

Тя бавно минава от маса на маса и се поспира да попита всяка двойка:

– Кой е силният и кой слабият?

Ту се задържа пред група стъписани, но оживени гости, които усещат леката ѝ, подигравателна усмивчица.

– Кой е ловец? – пита тя. – А кой е лисица?

Коя сте вие? Защо сте тук?

– Тя е силната – обажда се един мъж и сочи към жена си с пъргавина, която размива Беладона, а залата дружно въздиша с облекчение при този звук. Колко бързо са забравили, че преди секунди гласът ѝ ги е пронизвал до мозъка на костите.

Беладона върви, прокаква ветрилото си по перуката на някаква доячка, после дърпа сламка от старомодната сламена шапка и я сдъвква. Всички се смеят – доволни са от шегичката на Беладона. Тя се спира пред група фермери и съпругите им, облечени за танц каре с очевидно домашнотъкани костюми.

– Те са ловците – гордо заявява една от съпругите и хваща съпруга си под ръка.

– Ловува с двата леви крака, искаш да кажеш – вмята другата съпруга и всички се размиват.

– Ще ни потанцувате – казва им Беладона, докато те се гледат щастливи и удивени, а тя дава нареждания на ухото на един сервитьор.

Беладона продължава обиколката си из залата. На всяка маса разменя по някоя дума, тъй като всички гости се веселят и се предлагат ту за лисица, ту за ловец. Оркестърът започва да се разсвирва за скоклив рил, когато тя се задържа между две маси, недалеч от своята собствена. Едната – претъпкана с пастирки в ярки костюми и с руси плитки, привързани с карирани памучни панделчици; на другата – доста внушителна и надута двойка.

– Както виждам, селски аукционери! – обръща се Беладона към двойката. – Кой е ловец и кой лисица?

Сузи-Ан изкара късмет, че в този момент не носи любимата си лисица. Въпреки това тя се изчервява силно.

– Аха, лисицата – Беладона говори на Сузи-Ан с все още нисък и мелодичен глас. После поглежда към Поли. – А ти трябва да си ловецът. Великолепно! Рядка природна гледка. Наистина рядка: лисицата и ловецът, кротко седнали един до друг.

Поли и Сузи-Ан не знаят къде да се даят. Никой не им обръща внимание – цигулките се настройват, дрезгавите гласове звъняха в ушите им, ала странно спокойното присъствие на Беладона ги нервира. Двамата горещо се молят тя да се махне, макар само преди миг да са се надували, че седят близо до масата на богинята.

– Кажете, уважаеми господине, какво ловувате? – Беладона пита Поли.

– Не зная... – мънка той.

– Ами, знаете – Беладона се навежда над него и тика ветрило под брадичката му. – Много добре знаете. Вие, силният. Вие, ловецът. – Тя мести ветрилото към тресящите се надиплени брадички на Сузи-Ан. – А вие, напета госпожо, вие също знаете чудесно. Ставате ли от това вие, лисицата, по-силна или по-слаба?

Беладона бързо дърпа ветрилото и се връща към масата на карето танцьори.

– Къде е отишла моята мила копа сено? – вика тя. – Време е тя да погледа танца ви.

Всички се смеят още по-силно. Всички, освен Поли и Сузи-Ан.

– До гуша ми дойде от тези глупости – мънка Поли. Когато тръгва да става, бузите му са по-тъмнорозови от ярешките ръкавици на Беладона. – Тези кучки са... – и замръзва изумен: скъпият ми грамаден брат се е появил изведнъж и препречва жадувания изход. Матео им дава знак да спрат – те нямат друг избор, освен да се подчинят на страховития вратар. Не виждат друго, освен проблясващите зад доминото очи и подигравателната извивка на устните му.

– Поли и Сузи-Ан Болдуин, предполагам? От „Болдуин внос – износ“, нали? – уточни Матео. – Да, да, лисицата и ловецът. Поли, ловецът на жени. Сузи-Ан – домашната му лисичка – гласът на Матео е приятно общителен и достатъчно силен, за да го чуят на съседната маса. Почти не фъфли – толкова силно желае да изрази мнението си. – Имам един съвет за теб – додава той. – Ако _ловуваш жени в службата_, пък и други жени, аз лично ще те уловя и ще ти резна топките.

Последната специфична тема е предложено от мен допълнение към тазвечерното увеселение. Матео не искаше да произнася нищо подобно на това, което бях намислил, но аз си знаех, че ще добави и нещо особено към предупреждението.

– Ще взема касапския нож и пред очите ти ще накълцам топките ти на парченца – продължава Матео. – Пък после ще разтворя устните ти, дето ръсят лъжи и причиняват болка, и ще ги набутам в гърлото ти.

Всички пастирки слушат нетърпеливо, но Поли не ги забелязва. Страните му са вече мъртвешко бледи.

Матео се обръща към Сузи-Ан:

– А да ти кажа ли какво ще направя с лисичката? – пита той. Тя смутено тръска глава с издути устни. – Тъй... Бях ли ясен? – Двамата кимат енергично. – Няма да ви изпускаме от очи – и лисичката, и ловеца. И мога да ви уверя, че не е приятно да те ловуват, особено да се чудиш кога ще дойдем за теб. Бъди спокоен, драги Болдуин, ще дойдем.

Матео се изправя в цял ръст, усмихва се и ги изпраща, като им връчва и флаконче парфюм, което те не смеят да откажат. Джози грижовно намята любимата лисица на Сузи-Ан на раменете ѝ. По неизвестни причини Джози пропуска да я уведоми, че е зашила замръзнали скариди в лисичите главички. Щом се разтопят и започнат да се разлагат, обожаемата яка на Сузи-Ан ще засмърди твърде загадъчно. В сравнение с този аромат серните води на Сатурния са като летен букет от рози и орлови нокти.

Щом съобщавам това на масата с пастирките, се смеем дълго. Дори и Норма.

Нека да добавя само, че не много след Селския бал деветте служителки на „Болдуин внос – износ“ излизат един ден от офиса и никога не се връщат в него. Всички се прехвърлят на по-високо платена и по-добра работа при най-омразния конкурент на Поли, като междувременно му завличат и първия клиент. Няма да се изненадам, ако някога Алисън започне сама да управлява фирмата. Тя е схватливо момиче. Нуждае се само от лек тласък в правилната посока.

Ще помоля Джак да следи напредъка ѝ. Впрочем не ми е толкова трудно да поискам една-две услуги в импорт – експортния бизнес. Твърде много влиятелни хора все още дължат нещо на корабния магнат на име Леандро дела Робиа.

Леандро, само мисълта за теб разбива сърцето ми. Дали ни виждаш? Можеш ли да ни изпратиш знак? Какво ли щеше да кажеш, когато пастирките с перуки радостно празнуваха?

Жалко, че семейство Болдуинови не бяха важни за Беладона. А друг, който и да е, стига само да е член на онзи клуб. Трудно е да си търпелив. Но тя ще го хване. Не се и съмнявам.

Само че продължава много по-дълго, отколкото искахме.

8

Гласове, които могат да разтопят дневник

Матео като че се е посвзвел. Благодарение на Анабет – радвах се за него, наистина се радвах. Също и Беладона. Затова няма и капка съмнение. И двамата не смеехме да мечтаем, че някой от нас ще заживее нормално в някаква степен, че ще бъде заобиколен от спокойствие и любов. Беладона не е толкова жестока, за да откаже това на брат ми.

Само че имаше един незначителен проблем.

Не че Анабет му оказваше натиск, нито пък наистина очакваше Матео да споделя леглото ѝ, но развръзката наближаваше – макар да нямаше решение в случая. И нямаше начин да се заобиколи.

– Какво да правя? – попита ме той един следобед. – Тя заслужава да има истински мъж.

– Имала е истински мъж и виж какво ѝ причини – отвръщам аз. – Впрочем, тя вече има деца, така че няма защо толкова да се безпокоиш.

– Не става дума за деца. Знаеш за какво намеквам.

– Да ти кажа, имам смътни спомени, че съществуват и други начини да удовлетвориш жената.

– Да, сигурно има. Само не знам как да ѝ кажа. Ами ако ме отблъсне?

Сърцето ми се сви от нежност към скъпото ми по-голямо братче.

– Как така ще те отблъсне? – възкликвам възмутен. – Тя е лудо влюбена в теб. Другото е просто дреболия.

– Не се прави на глупак, Томазино. Много повече е от дреболия.

– Не говоря глупости. С радост ще ѝ разкажа всичко, ако желаеш. Въобще няма да ме притесни – предложих нахакано, като безсрамно лъжех. Донякъде заради Матео, донякъде, за да приключим с това. Срамът от състоянието ни и самоналожената тайнственост бяха страхотно бреме, особено когато човек жадува отзивчивост и състрадание като мен. – Знаеш ли, време е и Джак да чуе историята, така че ще поканим и него. Остави ме да говоря аз.

– Нещо ново? – пита Матео и разбирам, че с немощния си въпрос той се опитва посвоему да ме утеши.

Помощта му ще ми е нужна, когато се готвя да разкажа всичко и се вторачвам в стоическите лица на Анабет и Джак, докато седим и пием чай в клуба няколко часа преди отваряне. Те усещат, че има нещо. Решавам да се срещнем на неутрална територия, доколкото Беладона все още не е готова да приеме жена – дори толкова скъпа за Матео – в къщата и да се разкрием. А така Анабет може да си тръгне, ако пожелае, пък Матео може да скрие мъката си зад доминото. Той седи на ръба на пейката с поглед, вперен в силно излъскания дансинг. Опитвам се да не гледам лицето му.

Изсипвам доста силна доза чисто малцово уиски в чая си, макар прекрасният освежаващ топъл пунш едва ли е достатъчен да се справя с предстоящия разказ.

Колко ли години са минали от влажния следобед, когато двамата с брат ми бяхме измъчвани и кастрирани? Десет? Да, десет: случи се през 1943 година, в планините край италианско-швейцарската граница. Кой месец? Не искам да си спомням. Достатъчно е, че беше студено. Винаги съм потискал най-лошото, макар да се оправях със състоянието си по-добре, отколкото Матео. Дали поради жизнерадостния си нрав, или защото зловредните сили на говора ми за щастие останаха ненакърнени. Отегчени от писъците ни, те нехайно клъцнаха върха на езика на Матео, който не желаше да говори. Никога не бях виждал толкова кръв. Или поне докато не отсякоха най-болезненото и хвърлиха скъпата ни плът на кучетата, за да престанат да лаят.

После изведнъж напуснаха стаята и не се върнаха повече. На нас се натъкна Негова светлост – как англичанин като него се е добрал до германци в тази част на Италия, при това точно в този момент от войната, остава загадка, но реших, че играе двойна игра с фашистите или който там му е бил изгоден и те нещо са го ядосали. После той ги ядосал още повече, убил ги, взел пленниците им, парите и оръжието им, и изчезнал.

Щом ключалката на килията ни щракна, ние се приготвихме за смъртта, която в сравнение с онова, което ни беше сполетяло, не ни изглеждаше толкова ужасна, тъй като аз бях преди направо вманиачен по секса. Но вместо това, като вдигнахме поглед от опръскания с кръв под, видяхме лъскавия гланц на кожени туристически обуца и подгъва на пелерина, в която бе загърнат някакъв брадат мъж с – удивително! – тъмни очила, а останалата част от лицето му бе скрита от шапка с широка периферия и шал. Той ни направи знак с облечен в ръкавица пръст и ние запълзахме подире му.

Плувахме в ужасна мъгла; не искам да си спомням деня, когато подскачахме, кървящи още и се напругахме да не стенем твърде силно на опашката на конвоя от дълги коли с плющящи знамена. Беше чудо, че мъжът и бандата му успяха да минат през Швейцария и през окупирана Франция. С интригантски връзки, рушвети и обири те уредиха бензина и пътя по време на най-усилните битки, как точно, не исках и да знам от страх, че знанието може да е смъртоносно. „Защо нас?“ – чудех се. Защо да се тормозя? Навярно заради американския акцент или просто заради шурия ни късмет. Може да го е направил просто, защото е могъл, или за да докаже нещо на изменниците. Каквато и да е причината, струва ми се, че той се нуждаеше от верни войници за някаква нечестива работа и е бил сигурен, че ще сме сляпо предани, вечно задължени на човека, който ни е спасил от сигурна смърт. Кой беше и как изглеждаше не знам: така и никога не видяхме ясно лицето му. Но това имаше малко значение. „Освободих ви, роби такива, така че наричайте ме господин Линкълн“, каза ни той, щом пътуването ни свърши. Настаниха ни в един рушащ се замък, скътан толкова дълбоко в белгийския лес край река Мьоз, че не смеехме да се отдалечим. Не можехме, дори да

искахме, ала знаех, че ако се опитахме, никога нямаше да намерим обратния път. Когато започнахме да ставаме от леглата и да се разхождаме из обраслите градини, господин Линкълн ни показва бодливата тел по протежението на каменната ограда, която обграждаше имота. После ни запозна с Маркус, чиято гримаса, която трябваше да е неговата усмивка, ме накара, както бях омаломощен и не на себе си, да се разтреперя. Той живееше с не по-малко противната си съпруга Матилда, икономката, в каменната стражева къщичка на единствения портал. Мориц, братовчед на Маркус, държеше стая и хол за нас на втория етаж, а неговият нрав беше още по-отвратителен.

Не задавахме въпроси, нито искахме да узнаем нещо.

Господин Линкълн ни каза, че сме в безопасност, докато сме под негова закрила. Той очакваше от нас да си починем, докато възвърнем силите си, и после да се захванем с поправката и пребоядисването на стаите, повредени от заминалите войници. Каза ни, че Маркус и Мориц ще проверяват дали разполагаме с всичко необходимо, обаче нравът им бил отвратителен, особено ако не знаели къде сме във всеки момент. Щом намислехме какво трябва и приготвихме списък за покупки, той и Матилда изчезваха по извития горски път към най-близкото село на раздрънкани велосипеди и се връщаха мълчаливо с всичко, което бяха успели да изкрънкат от черния пазар.

Основното, продължи господин Линкълн, беше, че ни е забранено да задаваме каквито и да било въпроси на гостите на двореца, ако дойдат такива. Каза ни, че мъж на име Хенри Хогарт ще бъде нашата свръзка с него. После ни изостави за близо три и половина години. Войната свърши и светът въздъхна тежко, облекчен. Хогарт, изтупан дребничък мъж с почти плешиво теме, се отбиваше от време на време без предупреждение. Олисялата му глава приличаше на твърдо сварено яйце и той предпочиташе да я покриват махагоново кафяви меки шапки или закачливи червени такета. Спомням си най-вече тесните черни кожени ръкавици, копринените кърпички в ярки цветове с кашмирени десени, както и ослепително белия копринен шал, праметнат дръзко през рамото. Той ни хвърли един поглед, докато къртехме мазилката от стените, после бръсна въображаемия прах от ръкавите на своя френски костюм с гримаса на ужас и отново си тръгна.

След края на войната не се страхувахме повече от нападение, пък и гозбите на Матилда постепенно ставаха по-добри, колкото повече храна се намираще. Лека-полека оздравявахме, поне физически. Предполагам, че се питате защо не се опитахме да избягаме, защо избрахме да останем скрити в гората да ближем раните си. Погледнете го от тук: травмиращият срам, унижението и объркването от вида ни бяха по-дълбоки от раната. Решихме да останем като слуги, защото още не бяхме готови да се срещнем със света. Докато едно от предчувствията ми не подсказа, че е узряло времето за промяна. Питам се преди дали интуицията не е изчезнала заедно с мъжествеността ми. Виждате ли – беше ни напуснала всякаква воля да се борим. И волята да мечтаем.

И тъй, боядисвахме стените и варосвахме перилата, стегнахме градината, четяхме. Поглъщах лакомо книгите от огромната библиотека, която намерихме опакована в сутерена и кашон по кашон я нареждахме горе, по скованите от нас лавици. Пълнех главата си с думи, факти, преживявания, които не бях и сънувал в Бенсънхърст, гълтах в унес том след том като заместител на живота. Дните и месеците преливаха един в друг. Стараехме се да не ядем много и да поддържаме форма, тъй като започвахме да пълнеем. Настроението ни рязко се сменяше. Ту изпадахме в меланхолия, ту побеснявахме от гняв. Свикнахме да си пийваме от бутилките „О’Брион“, които намерихме да креят в избата за вино. Кървенето отдавна бе спряло, но не спря болката от загубата, нито промяната у нас стана по-малко естествена. Не съм от тези, дето мислят, че мъжът не носи частица женственост у себе си и няма усет към внезапни и деликатни преживявания, но смятам, че нито един мъж не трябва да бъде направен женствен не по свой избор.

Матео не беше страхливец, но винаги си е бил отчайващо срамежлив и неуверен, докато аз бях преизпълнен с младежко самохвалство и мъжественост. Той приемаше живота много по-сериозно от другите в бандата ни. Преситен вече от жени, всъщност, бях ненаситен като биче, пуснато в поле с юници, обикновено дразнех Матео безмилостно, че е единственият жабар в Италия, който никога не е чукал. Бавен в разговорите, на какъвто ще да е език, той се смущаваше от заваления си италиански; а пък аз го използвах като преимущество, за да свалям местните девойки, които си

мислеха, че сме от Холивуд, а не от Бенсънхърст. Каква ирония е, че израснахме в Бруклин и вероятно бяхме единствените загубени американци, тръгнали на гости при братовчеди от Италия в края на 1939 година. Не съжалявам, че моята улична самонадеяност ни завлече при партизаните – поне докато ни хванаха. Понякога насън ме спохождат проблясъци от спомени: усещането за женска плът, която се гърчи и стене от удоволствие под мен, неутолимият глад за физическо задоволяване. Матео не притежава нищо друго, освен болката и безмълвието и затова виня себе си.

Тогавя срещнахме Беладона.

Нямам какво да кажа повече за тази среща. Вече съм ви разказвал, така че не ме карайте да изпадам в подробности. Не, не, ще трябва да почакате за още.

Щом свършвам, настава дълго мълчание. Матео сякаш едва-едва си поема дъх, така неподвижен и отчаян изглежда. Анабет плаче, откакто споменах за пръв път за господин Линкълн. Дори невъзмутимият Джак изглежда слисан.

Анабет изтрива сълзите, става и отива до Матео. Тя коленичи до него търси ръката му, но той се дърпа.

– Не ме отблъсквай, Матео – моли го тя. – Не ме интересува какво те е сполетяло. Няма значение. Ти си най-храбрият, най-очарователният и най-чудесният мъж. Обичам те такъв, какъвто си. Маршал и Шарлот – също. Ти стана част от семейството ни и ние имаме нужда от теб.

Две сълзи се стичат по страните на Матео, а той не откъсва поглед от обувките си. Усетих присъствието ѝ и я потърсих. Беладона ни гледа от тъмното. Тя почти незабележимо тръсва глава; поглеждам към брат си.

Анабет се навежда, улавя лицето на Матео в шепа и с палец проследява сълзите, преди да ги изтрие.

– Хайде да се прибираме у дома – подканва го тя нежно. – Моля те. Можеш ли да се освободиш тази нощ? Скъпи, моля те. Трябва да съм с теб тази нощ.

– Върви – казвам му – Джефри ще е трогнат да поеме смяната.

Анабет става и протяга ръце. Матео поглежда очите ѝ, искрящи от любов и нежност, и още две сълзи се стичат по бузите му. Само едно можех да направя, за да не се разхълцам, какъвто съм си сантиментален мекушавец. Плъзгам поглед към мрака и виждам, че Беладона е изчезнала.

Матео ме поглежда и се опитвам да му се усмихна, след което двамата с Анабет излизат.

– Съжалявам, Томазино – казва Джак.

– Благодаря, но няма нужда да казваш нищо.

– Мога ли да задам един въпрос? – пита той и аз кимам. – Какво стана със семейството ти? Знаят ли, че сте тук? Искаш ли да направя справка?

– Много мило – отвърщам аз, докато се мъча да си издухам носа, без да губя достойнство, – но те ни смятат за мъртви. Впрочем, баща ни почина праз 1944-та, а мама – преди две години. Поинтересувахме се, за да бъдем сигурни. Не знаей дали бихме могли да застанем лице в лице с останалите. Не и след толкова време. Така е по-леко и за тях.

– Ако желаете снимки, само да ги зърнете?

„Да“, искам да изкрещя. Ала не мога. Не бива да мисля за тях, нито аз, нито Матео. Зазидали сме всичко: миналото, детството, дома, братята и сестрите, братовчедите, цялата шумна фамилия. Всичко, което сме били.

– Сега Беладона е нашето семейство – мълвя.

– Разбирам – казва Джак, после излиза и ме оставя сам в празната стая, насаме с призраците на онова, което ме беше създало.

Пак гореща нощ в клуба, в която безцелно гребем сорбети с джин и тоник, летния ни специалитет, от сребърните купички. Наоколо никой не представлява малко от малко интерес за нас и Беладона е в отвратително настроение.

Не мога да я виня. Играта на изчакване вече не беше забавна. Дори и за мен, при безкрайната ми способност да се забавлявам с глупостта и тъпоумието на хилядите, престъпили огледалната порта на клуб „Беладона“.

– Брайъни ми казва, че се буди и не може да си спомни какво е станало вчера, нито каквото и да било – тормози се Беладона. – А какво да кажа аз?

– Може да се каже само, че не правиш нищо, което да си струва да се запомни.

Пристига нова група гости, които алчно и подчертано ни кимат и започват шумно да дърдорят, само и само да ни докажат, че са светски, изтънчени люде.

– Ловът на женени мъже е винаги безопасен – заявява една жена, – само че страхотно дразни съпругите им.

– Безопасен, защото вече са женени, така ли? – уточнява един господин. – И ти се спестява ужасът да живееш с него.

Колко вярно, мисля си аз, докато гледам мъжа, чиито рамене се спускат толкова стръмно надолу, че фигурата му напомня винена бутилка. Бузите му са червендалести като чаша каберне, докато състареното лице на дамата му е напудрено до бяло – като стрък аспержа, раснала в мазе. Приличаха на кошмарен вариант на Белоснежка и Червенорозка.

– Ужасно е, като се замислиш – секс на трезво – продължава той. – Направо бях забравил, че нервните ми окончания сработват. Ужасно! Честно казано, не знам дали мога да се справя с подобно нещо по-често от един път на пет години или нещо такова. Обаче хората разправят какви ли не най-необикновени неща, когато са без дрехи. Освен това можеш да видиш всичко ясно. Пък и да си кажем правичката, не ти пука толкова за физиономията, ако иначе всичко е точно. Или е обратното?

Снежанка се прозява широко.

– Отегчавам ли те? – пита той.

– Още не, скъпи Роналд, но съм сигурна, че няма да е за дълго. Ти си ужасно груб – отвръща Снежанка и го потупва по бузата му малко силничко, – но точно такива мъже харесвам. Толкова е умиротелно. Непременно разкажи на всички за новата си любовница. – Тя огледа масата. – На половината на годините му, два пъти по-висока от него и два пъти по-издръжлива. Не е ли прелестно? – След което тя се извинява и нехайно се отправя към тоалетната.

Роналд я гледа как става, после свива рамене.

– Нали косата ѝ е прекрасна? Прекрасен цвят, а ѝ трябва съвсем мъничко боя, за да го докара.

– Тя беше удивително дете-чудо – подмята някаква жена.

– Скъпа Дороти, децата чудо остават на седемнайсет, докато не навършат поне дваисет и пет – отвръща Роналд.

– Като дълси – отбелязва Дороти. – Чу ли какво ѝ е сторил петролният магнат?

– Не – гугукат всички на масата. – Разказвай!

– Добре – съгласява се Дороти, като тревожно пърха с фалшивите си мигли да провери дали я слушам, – магнатът я поканил на обяд, икономът му я посрещнал и я поканил в трапезарията, като казал, че магнатът трябвало да я чака там. Налял ѝ пиене и излязъл, а тя започнала да нагъва хайвер. Изведнъж чула, че под масата лае куче – и ей ти го магната цял-целеничък, с лице, маскирано като кучешко, с кучешки нашийник на врата и каишка, вързана за крака на масата. Той излял още веднъж и заскимтял, че е гладен и чака тя да му хвърли нещо за ядене.

– И какво направила тя? – пита Роналд.

– Като не знаела какво да го прави, тя взела, че си тръгнала – завършва Дороти. – Идиотка! Ако беше изиграла правилната карта, щеше да получи повече от няколко лъжички хайвер.

Дороти е права. Трябвало е да изведе магната на разходка. После да го върже на някое дърво и да го остави да си лае, докато не го видят всички съседи.

– Можете като него не обичат да плащат за секс. Плащат на жените, за да ги зарежат – казва Роналд. – И много повече уважават жените, на които наистина плащат.

– Ами жените, които плащат на мъжете? – пита Дороти. – Джина де Лоренцо е на седемдесет и осем, а новото ѝ гадже е на четирийсет и една. Майка му казва, че Джина трябва да го осинови.

– Джина е нимфоманка – заявява Роналд.

– Всяка жена, която харесва секса, според теб е нимфоманка, скъпи – изтананиква Снежанка и пак сяда на масата. – Всичко е само заради завоеванието, драги ми Рони. Установих обаче, че най-големите свалячи не могат да го вдигат. – Тя се усмихва широко. – Струва ми се, че всички импотентни мъже трябва да ги хвърлят от някоя урва. Ако ги нямаше, светът щеше да е къде-къде по-приятно местенце за нас. Никога не бих си легнала с мъж, на когото не му става. Не е морално да не

правиш секс, когато си с някой в леглото.

– Джулиъс казва, че може да прави секс веднъж месечно – обажда се една от жените, – при пълнолуние.

Тия приказки за секса започват да ме дразнят. Честно казано, сигурен съм, че като се приберат вкъщи, повечето от тия пишман познавачи на секса или четат доклада на Кинси и това им е целият кеф, или завързват престилчица а ла Мами Айзенхауер да сложат вечерята на мъжленцето във фурната.

– Искам братовчедка ми Джун да дойде – ненадейно ми казва Беладона. – Колкото е възможно по-скоро. Трябва да направя нещо, да усещам, че нещо става.

Естествено, при последните й думи се появява Джак.

– Вън става нещо – съобщава той и разказва за случилото се.

Дълъг черен кадилак спрял близо до вратата и разпръснал чакащата на улицата тълпа. Слезли двама биячи, като си оправяли меките шапки и стягали вратовръзките с пресилени движения. Сигурно са ги изпратили от някоя мафиотска централа да се правят на наперени хулигани. Матео си стоял неподвижно на поста, Андромеда леко поръмжавала, а той междувременно кимнал почти незабележимо на Джефри, който включил микрофона. Скрытите бодигардове започнали да приближават в стесняващ се кръг, докато тълпата стояла, без да помръдва и без да гъкне. Гангстерите тръгнали към вратата и Андромеда залавяла яростно.

– Разкарай кучката – процедил единият.

– Моля, не ви разбрах? – попитал Джефри.

– Разкарай шибаната кучка, казах. Идва господин Бонавентура.

– Ако правилно съм разбрал – отвърнал Джефри с ледено спокойствие, – нито един от вас не е господин Бонавентура?

– Разкарай я – озъбил се другият, отгърнал сакото си и показал кобура под мишницата. – Господин Бонавентура желае да влезе, а господин Бонавентура получава, каквото поиска.

– Така ли?

– Така.

Те още не били разбрали, че разговорът в цялото си красноречие се предава на тълпата на улицата, а и на полицаите, които хапваха сандвичи в колите си по всички пресечки.

– О, господине – провлачено казал Джефри, – предполагам, че сте насочили към мен оръжие. Имате ли разрешително за такъв чудесен пистолет? Или тази вечер съм извадил късмет?

Разнесъл се нервен смях.

– Стига си шикалкавил – изръмжал първият гангстер.

– Ами Андромеда се страхува от пистолети – настоявал Джефри. И преди да се усетят какво става, и двамата биячи се проснали по гръб с дула, насочени към главите им от чевръстите пръсти и превъзходните умения на Матео и Джефри. Тълпата ръкопляскала, докато полицията закопчавала белезниците на псуващите биячи и ги извеждала.

След това едва ли ще си помислите, че самият господин Бонавентура е бил симпатяга. Обаче за всеобща изненада, той излязъл от бляскавата черна кола, казал нещо на шофьора, който май спорел нещо с него, и бавно приближил вратата. Подпирал се на бастунче, досущ като Леандро, макар в италианската му мутра да нямало капка аристократичност.

Джак побързал да иде при верните стражи на портата и те свикали малък съвет.

– Може да е полезно – казал Матео. – Той може да е Бонифацио Бонавентура, но той не е стигнал до това положение с глупост като тази на биячите му.

Когато господин Бонавентура приближил вратата, на улицата игла да паднела, щяло да се чуе. Даже полицаите, които водели биячите, зяпали удивено.

– Добър вечер – поздравил той.

– Добър вечер, господине, и бъдете добре дошли в клуб „Беладона“ – отвърнал Джефри. Послушната ни Андромеда стояла безмълвна, както й наредили, и махала с опашка. – Заповядайте, моля.

Господин Б. кимнал и влязъл. Джак избързал по коридора към двама ни с Беладона, докато господин Б., също като другите, си платил входа и оставил да претършуват палтото и шапката му. Джози въпросително погледнала Матео, но той

кимнал – и позволили на господин Б. да задържи бастунчето.

Джак посреща господин Б. в края на преддверието с огледалата и леко се покланя.

– Беладона ще бъде поласкана, ако заповядате на нейната маса – казва той.

Господин Б. е дребен и тъмен като фас от хаванска пура, но с очи на есетра, мисля си аз, докато той сяда на масата ни. Не бих нарекъл това привлекателна опаковка, само че отде накъде аз ще давам оценки за вида на някого!

– Очарована съм, че можете да се присъедините към нас тази вечер – казва хладно Беладона на господин Б. и маха с ветрило на един от сервитьорите. – Как мога да направя гостуването ви колкото се може по-забавно?

– Струва ми се, че знаете какво искам – казва той.

– Не мисля – отвръща Беладона с каменно лице под маската.

– Предпочитам да говорим насаме – предлага той.

– Това е личната ми маса. Смятайте, че сте отделен от целия свят. – После, като преминава на италиански, тя добавя: – Можем да говорим на този език, ако желаете.

Тя посочва към мен с ветрилото.

– Това са Томазино, личният ми управител, и Джак, който отговаря за охраната. Джак не владее добре италиански и няма да разбере какво точно си говорим. – Няма значение, защото умът му чатка достатъчно и доизмисля останалото.

Така става, като наемате най-добрите.

Есетровите очи се присвиват още малко. Не се зарадва.

– И тъй, „каро мио“ – казва ведро Беладона, – след зрелищното представление отпред, трябва да приема, че предложението ви е от крайно спешен характер.

Господин Б. се мръщи. Нещата не се развиват според плана му. Беладона не отговаря на типа жена, преобладаващ в твърде специфичната и ограничена среда на господин Б.

Сервитьорът донася бутилка „Дом Периньон“.

– Благодаря, Чарлз – казва тя, след като той налива чашата на господин Б. и му дава знак да се приближи. – Чарлз, господин Б. обсъждаше с мен качествата на персонала ни. Струва ми се, че той ще иска да види документите ти.

Господин Б. изглежда объркан. Не, не, той хич не ме впечатлява. Разликата между Джак и мъжете като господин Б. е, че Джак притежава рядкото качество да действа безшумно, с овладени инстинкти и бърза мисъл, с проникателност. Има очи на тила и нос, който подушва опасността. Готов е да чака и да крои планове след грижливо обмисляне. Господин Б. иска каквото си ще, когато си ще и го иска начаса.

Незабавното удоволствие е такава скука!

Чарлз показва значката от ФБР, а господин Б. мести поглед от него към нас с Джак, и после към Беладона. И изненадва всички ни, като избухва в смях.

– Спечелихте ме, синьора – възкликва той и вдига наздравица с чашата. – Победихте ме. Макар че май закрилата ми ще ви потрива, за да ви пазя от ония зверове.

– Ако се наложи – казва тя и намига, – вие ще сте първият, когато ще извикам. – Тя маха на Чарлз да се отдръпне и тъпата изпуска дружно въздишка на облекчение. – Разкажете ми за семейството си. И за Италия. Къде сте роден?

Джак се изнизва, докато си бърбят, а аз си сипвам втори коктейл. Господин Б. говори за Соренто.

– Не съм ходила там, ала чуя ли „Торно а Соренто“, ми се ще да взема първия кораб и да замина зад океана – казва Беладона.

– Често пея – промълвява господин Б. с изненадващо печален вид.

– Обичате да пеете?

– Само вкъщи. Винаги съм искал да стана оперен певец.

Естествено. Подуших отдавна, че ще се стигне и до тук, но Беладона нищо не изпуска.

– Е – обръща се към него тя, като продължава бавно да си вее, – може би ще се съгласите да попеете тук?

– Тук? Какво искате да кажете?

– От седмици подготвяме маскен бал, горска фантазия. Ще бъде италианска гора, а вие можете да ни зарадвате, като изпеете тази или някоя друга ария по ваш избор.

Както се уверихте, имаме чудесен оркестър. Ще говоря с диригента, така че следобед ще можете да дойдете за кратка репетиция и да пеете пред нас вечерта. Ако желаете, ще бъдете с маска. – Тя почти се усмихваше под доминото си. Почти, но не съвсем.

Господин Б. внимателно я оглежда.

– Ще направите това заради мен? – пита накрая той.

Тя свива рамене.

– За нас ще бъде удоволствие.

Съвсем в стила на Беладона единственият мъж, получил благосклонността ѝ, е главорез, селяндур, мафиот. Тя не го е поканила да пее, защото е успял да ѝ вдъхне страх или защото очаква услуга в замяна, макар господин Б. да я уверява след представянето си на вечерта на горската фантазия – инкогнито, разбира се, че с радост би дръпнал всякакви конци или би оплел чифт циментови ботуши, стига само тя да поиска. Не е чак толкова лошо някой мафиот да ти дължи нещо.

Тя го прави, защото има желание да го направи. Впрочем, господин Б. има изненадващо приятен баритон.

Ала гласът му избледнява и се стапя от незначителност, когато Матео се приближава към Беладона в края на второто изпълнение на господин Б. Макар и с домино, отгатвам, че лицето на Матео е придобило израз, който чаках отдавна да се появи. Израз на усилено очакване.

– Лора – прошепва той. – Лора Гарнет. Дошла е с компания.

Лора Гарнет, виж ти. Непоканена изненада от миналото. Това е знак. Усетих приближаването му по пулсирането на вените ми – от коляното надолу до пръстите. Първо Лора, после Джун. Тя няма да устои на поканата, изпратена за бала ни Нощ в казбата.

А после – някой от тях. От членовете на оня клуб. Някой трябваше да дойде.

Името на Лора ме пренася назад в Мерано, към горчивата вода и мъжа с проникателни лешникови очи, към бастунчето със златен лъв, и към тежкото бреме, което той носи. Леандро ни беше казал, че гласът на Лора може да разтопи и ледник. Колко уместно се появи тя тази вечер. Можем да я поканим да пее на бис с господин Б.

Двамата с Беладона се споглеждаме.

– Тя позна ли те? – питам аз.

Матео клати отрицателно глава.

Беладона се усмихва. Усмихва се широко под маската.

– Великолепно! – възкликва моята мила. – Поканете я вътре. Поканете ги всичките.

9

Полъх от водите

– Гай, толкова си безскрупулен – казва Лора с любвеобилна усмивка. Тя и приятелите ѝ седят на съседната маса, така че ние внимателно слушаме разговора им, насочен към нас. Двама от тях ми изглеждат смътно познати – нареченият с името Гай и другият англичанин. Зная, че съм ги виждал и преди, но все още не мога да си спомня кога.

Лора е красива, както винаги – с безупречно румена мека кожа, русата ѝ коса – навита на стегнат кок; с пълни розови устни и бузи, обагрени от възбуда. Под мъжделивата светлина на клуба изглежда съвсем малко остаряла, но се обзалагам, че на дневна светлина неопровержимите знаци на несгодите са оставили по-дълбоки следи върху лицето ѝ.

– Естествено – отвръща Гай, – трябва да поддържам репутацията си като Перегрин. Само че това не е основание да съм търпелив спрямо човек, който едновременно е глупак и мошеник, готов да служи на всеки господар. Особено ако господарят му е жена – и подчертано намига на Лора. – Почти невъзможно е да си „влюбен“ в жена, без понякога да изпитваш неустойчиво желание да я удушиш. – Той вади сребърно цигаре. – Ако се отнасяш към любовниците си като към кучета, ще си много

по-щастлив. Какво искат кучетата от нас? Нежност, строг ред и храна. Дай им ги и те ще те обичат. И ще те тачат.

– Думите ти ми напомнят за дамата, която се жалвала, че в леглото любовникът ѝ непрекъснато я наричал „разгонена кучка“ – обажда се Перегрин. – Той ѝ обяснил: „Скъпа, та това е комплимент. Аз съм англичанин. Нали знаеш колко много обичаме кучетата?“

Наоколо – всеобщо веселие. Освен за Беладона, която лениво си вее напред-назад с ветрилото. Мога да си представя лицето ѝ.

– Нали доста често викаше „кучка“ на жена си, а, Перегрин? – подхвърля някой.

– Правилно – отвръща той. – Защото е такава. *„Pauvre moi.“*

[* *Pauvre moi* (фр.) – горкичкият аз – Бел.прев.]

– *„Pauvre toi.“* Глупости! – възкликва Гай. – Всички знаем, че тя е... – млъква за по-драматичен ефект и с артистичен шепот, достатъчно висок, за да можем да го чуем, изсъсква: – ... лесбийка.

[* *Pauvre toi* (фр.) – горкичкият ти. – Бел.прев.]

Перегрин свива рамене.

– Човек не може да притежава всичко. Знаете ли какво каза тя оная вечер? Бяхме на приятна вечеря и малко преди да се натъпча с най-възхитителната печена яребица, тя обяви: „Скъпи, трябва да ви направя ужасно признание.“ Естествено, реших, че е сметнала колко излиза колата, че е счупила вазата от Мин или че се заразила с проказа. Не. „Два пъти – изрече тя, – два пъти в живота си съм спала с мъже.“

Още смехове.

Спомням си. Гай и Перегрин бяха на Бала на стихии и седяха на съседната маса с групичка надути модно облечени хора. Гай пак е загорял и издокаран, а дълбоко хлътналият му очи искрят от остроумие и повишено настроение. Или от злоба? Да го вземат мътните! Напълно ги бях забравил около вълненията с Анабет. В този момент обаче се питам кои са и откъде познават Лора.

– Ама че меден месец сте изкарали! Но можеш ли да я виниш? – обажда се една жена от масата. – Неоспорим факт е, че почти всички англичани – то се знае, присъстващите не се броят, са покъртителни в будоара. Ако някой е учил в общинско училище, животът му е съсипан. Зная го със сигурност, след като съм опитала в Итън – до края на шести клас. По-точно, чувствам се така, сякаш съм опитала – тя се усмихва. Има много зъби. – Префърцуненото ухажване изглежда прелестно и елегантно, ала опре ли до оная работа, просто не могат да се справят.

– Приятно е да те ухажват – казва Лора. – Приятното започва да ти въздейства.

Не и в книгата на Беладона. Никъде няма да намериш „приятното“.

– Предполагам, чули сте какво се е случило на приятната сестра на Драгъниър – казва Гай. Приятелите му отрицателно поклащат глави, докато той дълбоко поема дим и пуска идеални кръгли колела сред мъглата на клуба. – Тя се влюбила в чудесния мъж, когото срещнала в Париж, омъжила се за него импулсивно, без да му мисли, в разгара на страстта. Приличал ѝ на някого, когото познавала. Очите на двамата били в прекрасен нюанс на синьото, на което се смели, и решили, че са сродни души. Какво щастие, че са се намерили! Изкарали меден месец с бурни страсти и се гласели за дълъг живот сред домашното блаженство, въпреки че аз лично, както знаете, не виждам какъвто и да е смисъл да се встъпва в брак. Дали сватбарските оркестри или ипотеката по някакъв мистериозен начин не са награда за живота, прекаран в несходство на характерите и досада? – той потреперва. – Толкова често взимаме хаоса за страст и фикс идеята за любов.

– О, я карай нататък – намусен, прекъсва го Перегрин. – Няма защо да се надуваш наред такава великолепно клюка.

Гай пуска още димни колелца и изчаква минута, преди да продължи. Знае си работата. Съблазнител, голям манипулатор, който винаги ще излиза, когато и последната влюбена женска го моли да остане.

– След няколко месеца сестрата на Драгъниър – струва ми се, казваше се Клементайн, решила да прескочи до вкъщи с прелестния си съпруг и да го запознае с маминка и татенцето. Спомням си, тогава вече чакаше дете. Да, беше бременна и ѝ личеше. Много мило – той гаврътва питието си и махва на сервитьора за нова бутилка шампанско. – Имаше само една малка спънка. Която, ако Клеми беше по-наблюдателна,

можеше да доведе тъжната сага до доста по-окончателен финал, преди да ѝ се даде възможност да започне.

Шампанското пристига и Гай изчаква, докато напълнят чашата му. Забелязвам, че Беладона слуша много внимателно. Пръстите ми започват да изтръпват, усещам по крака ми да преминава свръхестествено прещракване, което спира зад капачката на коляното, в мястото на предчувствията ми.

– Щом Клементайн пристигнала със съпруга си у дома на гости, баща ѝ хвърлил един поглед на очарователния момък и лицето му придобило доста интересен червеникавокафяв оттенък – продължава Гай. – Изглежда, безценното съкровище на тати се е омъжило за сина на безценната любовница на татко. Разбира се, без да го знае. Нито пък маминка. Само милото старо татенце, чийто поглед, естествено, се устремил към прекрасно издутия корем на Клеми.

– Вярно ли е? – пита Лора. – От къде го научи?

Гай се усмихва.

– Ще тръгна ли да измислям такава порочна история само за да ви забавлявам?

– И какво е станало? – нетърпеливо пита Перегрин. – Учуден съм, че нищо не съм чувал за тази история.

– Тя, разбира се, родила детето – казва Гай. – На старото татенце не му се щяло да признае чудовищните последствия от изневяратата на толкова късен етап. Било е като Божие възмездие, не мислите ли?

– Нормално ли е било бебето? – пита Лора.

– Бихте казали, че доста силно прилича и на двамата.

– Трябва да се засрамиш, Гай – възкликва Лора. От лицето ѝ е изчезнало всякакво чувство за хумор. – Не е остроумно да се майтапиш с невинното бебе.

– Права си – отвръща той. – Моля най-смирено за прошка, скъпа Лора – после взема ръката ѝ и я целува. Тя се усмихва слабо, но още е разстроена. Гай понечва да ѝ напълни чашата, но тя махва с ръка.

– Какво ще кажеш? – питам Беладона.

– Струва ми се, че пак е загазила – отвръща тя. – Искам я в кабинета си. Бързо. Искам да говоря с нея.

След няколко дена въвеждам Лора в тайното леговище на Беладона. Съвсем лесно е да я проследим и да ѝ изпратим бележка с покана за чай. Никога не сме действали толкова нахално, но си представям, че Лора ще е достатъчно любопитна, за да ни посети. Тя сигурно е подочула, че Беладона помага на нуждаещи се жени. Всеки, ако се съди по получаваните с чували писма, го знае.

Нито пък би дръзнала да отклони покана от самата Беладона.

Беладона вече е костюмирана, с домино е, и седи на бюрото, заета с кутиите бижута, когато Лора влиза, стиснала нервно чанта от „Кели“ с цвят на камилска вълна. Подавам ѝ чаша чай – любимия Беладонин „Лапсан сушон“, която тя взема с любезна усмивка.

– В клуб „Беладона“ организираме маскени балове на различни теми, както може би вече ви е известно – започвам разговорливо.

– Да, чувала съм.

– Селският ни бал стана хит – разказвам. – Също и Балът на карнавала, на зодиака, Градинският бал, пък и други. Новите предложения са ни добре дошли – особено ако идват от чужбина. Американците понякога са... ограничени във въображението си.

Лора изглежда малко удивена, че аз сякаш търся съвета ѝ.

– Възнамеряваме да направим Бал на английския лов – послъгвам сладко. – Може би ще ни дадете съвет.

– Никога не съм била голям ловец – казва Лора, – но имам приятели, които ще са поласкани да поговорят с вас, ако желаете.

– Много мило – отвръщам. – А дали не знаете случайно ловуват ли по английския тертип в страни като Франция или Италия?

– За Франция не зная, а за Италия... нека си помисля – казва тя.

– О, значи сте били в Италия? – питам. – Аз съм от италиански произход и без съмнение имам слабост към всичко, свързано с тази страна.

– Да, често ходех в Италия – казва Лора. – Там живееше моя приятелка от училище, заедно с баща си. Ходех ѝ на гости през ваканциите, пък и исках да имам като нейния баща.

– Как се казваше тя?

– Беатриче – произнася го по прелестния италиански начин: Бей-а-трий-чей – и мигновено извиква уханието на босилека, долитащо до терасата пред спалнята на Леандро.

– Какво стана с нея? – пита Беладона. Тя за пръв път отваря уста.

– Почина през войната – отвърща Лора и си позволява да погледне Беладона. – При раждане.

– А баща ѝ?

– Той също почина.

– Заедно с нея?

– Не, след известно време. Оттогава минаха шест години.

– Как се казваше той?

– Как се казваше? – Лора е смутена от личния характер на въпросите. – Името му беше Леандро. Леандро дела Робиа. Беше граф и корабовладелец.

Не мога да опиша въздействието на невинното изричане на името на Леандро в стаята, чийто благословен звук сякаш е полъх от розмарина и лавандулата в градините на Катерина. Толкова рядко говорим за Италия или за Леандро. Как искам Беладона да го спомене, за да кажа колко ми липсват и той, и разговорите ни, всичко, на което ме научи. Колко щеше да е доволен от педантичното ни планиране, от бдителността и усърдието на Джак, на Прич, на сервитьорите шпиони. Как щеше да се усмихне при вида на Андромеда и червените ѝ нокти, която с лая си пази вратата, на змиевидните извивки на преддверието с огледалата, което отвежда посетителите в рая. Колко щеше да му харесва да седи с нас на главната маса – с бастунчето си със златна глава отстраня, да гледа, да слуша и да се смее на щастливата и глупава тълпа в клуб „Беладона“.

– Липсват ви.

Лора кима.

– Леандро ми помогна, когато се усложниха отношенията ми с Андрю.

– Андрю е съпругът ви – отбелязвам. Беладона ми дава знак да се върна отново към въпросите. – Какво стана с Леандро?

– Срещна една жена в курорта Мерано. В Италия. Курорт с минерални извори. Жената имаше малко дете и се нуждаеше от помощ. Леандро не ми е казвал какво ѝ се е случило, но трябва да е било нещо ужасно. С нея бяха двама странни мъже – телохранители, предполагам. Наистина нищо не знаех за нея. Не я харесвах. Той ги отведе – жената с детето и ония двамата. Заминаха за неговия палат в Тоскана.

Забавно е да чуеш как те описват – при това като странен едър мъж. Доволен съм, че тази вечер Матео е свободен и е у дома с Анабет, докато крехкият Джефри се готви гордо да наглежда сам вратата. Не искам Лора да се усъмни, че Беладона е била жената с детето, макар че засега няма никаква причина да се досети. В Мерано Лора рядко беше виждала Беладона. Всъщност виждаше само мен. Не че сега съм по-малко ослепително привлекателен, макар доминото и костюмът ми да са малко по-крещящи, отколкото неофициалното облекло, което обикновено носех в Италия.

Пък и не съм толкова голям.

– Ревнувахте ли? – питам, като се опитвам гласът ми да продължи да звучи любезно. – Аз на ваше място щях.

Лора ме поглежда и притваря леко очи. Виждам, че настръхва, като осъзнава какво е признала, ала все още е твърде уплашена от Беладона и смутена от уловките в разговора ни, за да не отговори.

– Живееше ли жената с него? – настоявам аз.

– Те не живееха, така да се каже, заедно. В имението Леандро имаше няколко къщи. Тя не излизаше, предполагам, за да превъзмогне случилото се, каквото и да беше то, обаче накрая станаха доста близки. Леандро ми писа за това.

– И после? – питам.

– Леандро почина – Лора свива рамене, сякаш не я е грижа. – И най-лошото беше, че се бе оженил за нея.

– За коя? За жената?

– Да. Бях поразена. Оженили се тайно във Флоренция, без да казват никому.

– Парите му ли е искала, как мислите?

Странно. Лора нито веднъж не назовава жената, за която разказва, с известното й име – отдавна изоставено – Ариел, а ние определено няма да го споменем.

– Не мисля – казва Лора. – Очевидно той й е оставил по-голямата част от богатството си, но и на мен ми завеща страхотна сума. Винаги е бил щедър – Лора е станала по-уверена. Сигурно под влиянието на Леандро. – Мисля, че разполагаше със собствени пари, без да съм сигурна. Леандро беше подхвърлил, че тя не се нуждае от пари, а от мъж, който нищо да не иска от нея.

Беладона полюлява ветрилото си напред-назад като автомат.

– Какво е искал да каже, как мислите? – питам аз след дълга пауза.

– Нямам представа – Лора отново свива рамене и се мръщи. – Едва мога да повярвам, че ви разказвам всичко това.

– Винаги е по-лесно да се говори с непознати – казвам. – Особено ако са с домино. Непрекъснато ни се случва в клуба. Нищо не губите, само можете да спечелите много.

– Да спечеля? Какво искате да кажете?

– Нуждаете се от помощ, нали?

– От къде знаете? – пита Лора и притваря отново очи, обагря се в тъмнорозово като червилото си. Оттенък на люляк от Шампан, мисля. Отива й.

Русите винаги имат проблем с прикриването на изчервяването си, нали? Естествено русите, искам да кажа.

– Интуиция – отговарям спокойно. – Седяхме на масата до вашата – онази вечер, когато приятелят ви разказваше за една жена на име Клементайн и за бебето й. За нас беше очевидно, че сте разстроена.

– Нима?

– Да. И затова ви поканихме тук. Да проверим дали не можем да ви помогнем по някакъв начин.

– Много мило – Лора прехапва устна. Струва ми се, че тя се люшка между мъката и високомерието, както когато я видях за първи път в Мерано. – Не зная какво да кажа; наистина не познавам Клеми. Нито брат й. Смятам, че са прави. Почти съм...

– Да, истинска дилема – казвам аз, за да й помогна. – Съмнявам се Клеми да знае за произхода на съпруга си. Загатването за него ще създаде повече нови проблеми, отколкото ще реши. Смятате ли обаче, че приятелят ви говореше истината?

– Честно казано, не зная – отвръща Лора. – Гай може да се прави на абсолютно отвратителен, ала е добряк. Не е от типа хора, които ще измислят подобна ужасяваща история.

– От къде го познавате? – пускам толкова плавно въпроса, че Лора не усеща уловката. Защото се изчервява още по-силно.

– Приятел е на приятеля ми Хю – казва тя.

Зная какво означава това. Гай е свързката между Лора и приятелят Хю. Колко мило. Съвсем удобно за нас – щом веднъж Прич се заеме със случая, имам предвид. Да се надяваме, че вкусът й се е подобрил и господинът не напомня на Кестен.

– Е, тогава – казвам, – нека разберем дали се нуждаете от нещо друго. Можем да ви бъдем от голяма полза.

– Много сте любезни.

– Не става дума за любезност.

Лора бухва коса с нервен жест, който помня, но продължава да се двоуми.

– Толкова ли е явно? – пита накрая тя с горчивина в гласа.

– Не, разбира се – отвръщам аз. – Само помислих, че имате проблеми със съпруга си, защото най-често трябва да решаваме подобни проблеми с жените, които влизат в този кабинет.

– Съпругът ми е експерт в уреждането на нещата.

– Значи вие сте още по-голям експерт. В Лондон имаме човек, който е истински фокусник в събирането на необходими доказателства. Ако напишете подробностите, ние ще бъдем щастливи да предадем информацията. При пълна дискретност, уверявам ви.

– Не се съмнявам – кима тя.

Беладона затваря ветрилото с леко щракване и Лора подскача.

– Едно нещо работи във ваша полза – Беладона безизразно се обръща към Лора.

– Извинете – мълви Лора, – не ви разбирам напълно.

– Той не очаква да се опълчите.

Лора незабележимо се усмихва.

– Не... не очаква.

– Между другото, колко време ще останете в Ню Йорк? – питам аз.

– Седмица – две.

– Какви са плановете ви? Ако можете да свършите нещо, докато сте тук, какво ще е то?

– Какво искам да правя ли? Нещо, което да правя? – Лора остава слисана от необичайното извъртане на въпросите ми. Поне аз щях да съм... ала е твърде благовъзпитана, за да не отговори честно. – Предполагам, че ще искам да пея пред публика, която ще се радва да ме чуе – тя се усмихва свенливо. – Глупаво, нали? Леандро хвалеше гласа ми и ме подтикна да ходя на уроци по пеене, което и направих. И още го правя.

Очите ѝ почти се наливат отново със сълзи, макар мъничко слабост да ѝ отива. Под крехката обвивка сега, тя изглежда по-приятна, отколкото в Италия. Все пак са минали години. И ние едва ли сме същите; не можем да очакваме, че ще е останала такава, каквато е била някога.

Да, всички сме се променили. Със сигурност аз съм още по-очарователен; брат ми среща любовта. А Беладона се сътвори по свой избор: по-рязка, по-твърда, по-хладна. *„La fata“*, вълшебната царкиня, заключена в кулата си. Вече не е уплашената жена с малко дете и двама странни мъже, която попива искрящата светлина край извора в Мерано в напразни опити да изтрие от паметта си мрачните години. Вече не е жената, която не може да направи друго, освен да се затвори в тухлената стая в Тосканския палат, за да избяга от демоните. Сега е господарка на най-известния клуб в света. Няма каквато и да е прилика между костюмираната фея и жената, която Лора е мярнала веднъж преди шест години.

Поглеждам към Беладона и разбирам, че мислим за едно и също. Първо господин Б., сега и тя. Щеше да стане твърде много, ако не бяхме толкова тъжни.

– Желаете ли да пеете в клуба? – питам аз. – Всъщност току-що взехме един от нашите гости, прекрасен баритон, за солист на фантазията „Италианската гора“. Веднъж следобед, преди да отворим, дойде да порепетира с оркестъра. Мога да ви уверя, че беше развълнуван от представянето си. Ще се радваме да ви предложим същото и на вас.

– Ще го направите заради мен? – Лора пита Беладона, макар през цялото време да говоря само аз. – Защо? Не знаете нищо за мен.

Също както господин Б.

– Защото мога – казва Беладона. Обикновено отвърща така.

Лора усеща върху си ярките зелени очи на Беладона и се покрива с гъста руменина. Не бих искал никой да ме поглежда така.

Лора ни благодари и аз я изпращам навън. Тя е още замаяна, без да ѝ е станало ясно как разговорът се е извъртял така по време на изключително чудноватата среща със загадъчната маскирана жена.

Когато се връщам в кабинета, Беладона сваля доминото и перуката. Изглежда уморена. Смазана. Изтощена от кръвопускане. Ако името на Леандро е удар за мен, как ли ѝ е подействало на нея?

Тя изчезва в стаята си в къщата, съобщава на Брайъни, че е настинала, предупреждава да я безпокоят колкото може по-малко и излиза чак за репетицията на Лора с оркестъра. Макар и удивен, че вижда Беладона часове по-рано от обичайното, седнала в тъмния ъгъл, далеч от погледа на Лора, в костюм и любимата ми перука с цвят на мед, Ричард не трепна. Нито пък някой друг. Професионалистите умеят да мълчат. Ако Беладона е тук, мислят си те, значи има някаква причина. Музикантите продължават да свирят, а сервитьорите да се суетят наоколо и да си подсвиркват, докато нареждат масите.

След като Лора изпълнява „Никой си, докато не те обикнат“ и оркестърът я изненадва с шумни ръкопляскания. Тя прави реверанс и аз разбирам какво е искал да каже Леандро. Сочен и изненадващо силен за крехката блондинка, гласът ѝ може да разтопи ледник.

Тя благодари на оркестъра и слиза от сцената за чашата чай от лайка, с която

я чакам.

– Благодаря – казва Лора с поруменели от въодушевление страни. – Не можете да си представите какво означава това за мен.

– Гласът ви е великолепен – казвам аз. – Довечера ще имате голям успех.

– Да се надяваме – продължава Лора, – пък и няма да се притеснявам, че кучето ще лае по мен.

– Не изглеждаше да сте имали проблеми, когато дойдохте миналата седмица.

– Вярно. Предполагам, че кучето ви ме харесва – и се разсмива с неподправена радост. – Направо не мога да повярвам, че пях с професионален оркестър. И не изглеждах идиотски.

– Не мога да си представя, че въобще можете да изглеждате идиотски – позволявам си да заключа аз.

– Ами, случвало се е – казва Лора. Все още оживена, тя се разкрива: – Наистина. Знаете ли, когато онзи ден заговорихме за Италия, си спомних нещо. Или по-скоро един човек. От ония години в Мерано, курорта, за който споменах. Срецах някакъв чудноват господин, който ме ласкаеше всячески, докато аз бях толкова ужасно объркана, че не забелязах какъв циркаджия беше. Леандро ми писа по-късно, че някой от гостите го кръстил господин Кестен.

Беладона се разсмива и Лора се стряска. Не е забелязала седналата в тъмното Беладона. Ала Беладона продължава да се смее – с божествения, упоителен смях, който би омагьосал и глух. И страхът по лицето на Лора се топи. Силното въздействие на Беладона върху другите винаги ме е учудвало. Може би те усещат, че никога няма да получат одобрение от необикновената жена. Коя ли всъщност е тя?

Само полъх от Беладона никога не стига.

10

Закаляване на нервите

– Мамо, какво означава шпионин?

Абсолютно безгрижна, Брайъни задава въпроса, докато се пресягаше за вилицата, за да направи ямичка за соса в картофеното пюре.

Опитвам се да не се задавя при спокойния глас на Беладона:

– Какво искаш да кажеш, миличко?

– Джек и Томазино си говореха за шпиони. Чух ги, като се върнах от училище.

– Къде си говореха?

– Тук.

– Тук, в трапезарията?

– Аха.

– А къде беше Розалинда?

Да, къде беше бавачката в този съдбоносен момент? Ами брат ми? Предполагам, зает с Анабет. Честно казано, и да ме убият, не можех да се сетя да съм говорил с Джак за шпиони, поне не в къщата. Това, че съм склонен да си пъхам носа навсякъде, не значи, че не съм непредпазлив, със сигурност не и в присъствието на Брайъни. Дяволска работа. Може да сме говорили за нещо друго и тя да не е разбрала. Сигурно е така, казах си наум.

– Искях да си взема бисквитка и затова дойдох тук да потърся Сам.

Още веднъж дяволска работа. Тази кукличка – травестит май ще накара доктор Томазино да й направи операция за смяна на пола, като на Кристин Йоргенсен. Означаваше също, че неотвратимото ми влечение да подслушвам сладки пикантерии се разпространява в цялото семейство, щом Брайъни вече обикаля на пръсти около възрастните, заети с разговори по скучните „възрастни“ теми. Хич не й трябваше да знае какво означава шпионин – нали вече беше станала такъв. Също като Беладона, Брайъни притежава свръхестествената способност да се появява ненадейно. Трябва да внимаваме много, когато порасне. Особено много. Коляното ми започва да играе. Лош знак – чувствам го като вятъра, който сменя посоката си над проблясващата в края на улицата ни река.

– Шпионинът – започва предпазливо Беладона, – е човек, който следи тайно хора или места, така че никой да не разбере, че ги гледа.

– А! – възкликва Брайъни, докато рисува мрежести фигурки в пюрето с вилцата си. – Добри или лоши са шпионите?

– Някои са добри, ако се опитват да уловят лоши хора и могат да ги хванат само така. Когато хората се ядосат много и отидат на война, те използват шпиони. А други шпиони са лоши, защото следят хора, за да откраднат нещо от тях.

– Ти била ли си шпионка през войната, а, мамо?

– Не, миличко, не съм била.

– Ами татко?

– Не зная – отвръща Беладона. – Войната докара много тъга и болка на мнозина и затова не обичаме да говорим за нея. Впрочем, аз не познавах баща ти тогава. Запознахме се след войната, когато бях тежко болна и той се грижеше за мен, за да ме излекува. Тогава се роди и ти.

Е, истината беше малко по-друга, но горе-долу така си и беше.

– Мога ли да стана шпионин? Добър шпионин?

Беладона се усмихва.

– Защо пък ти се прииска да станеш?

– Ами, за да съм като Джак и Томазино.

Тъкмо понечих да изломотя, че не съм шпионин, но Беладона почти незабележимо тръсва глава.

– Стига си ровила в пюрето и го яж! – казва тя. – С какво си мислиш, че се занимават Джак и Томазино? Защо си мислиш, че са шпиони?

Брайъни лапва залък и каза:

– Джак работи в голяма служба с други шпиони.

– Той ли ти го е казал?

Брайъни клати отрицателно глава.

– Казвал ли ти е някога Томазино, че е шпионин?

Брайъни отново клати глава и ме поглежда внимателно.

– Размислих. Томазино не е шпионин – заявява тя. – Много е дебел да се скрие.

Такава напаст са децата понякога. Изплъзвам се на Брайъни и се правя, че ще се разплача, докато момичето накрая се разсмива.

– Не е възпитано да казваш на някого, че е дебел – казва Беладона на дъщеря си. – Какво трябва да кажеш на Томазино?

– Да му се извиня – цупи се Брайъни. – Извинявай, извинявай, извинявай, тра-ла-ла-ла-ла.

– Стана ми много тъжно, като ме нарече така – шегувам се аз, – ама сега ми мина.

– Нали Томазино те разсмива, за да не си тъжна? – пита Брайъни майка си.

– Не съм тъжна, миличко – отвръща Беладона и се навежда да покрие лицето на Брайъни с целувки, гъделичка я с косата си и тя избухва в смях. – Защо да съм тъжна, като си имам такова сладко момиченце?

– Майката на Бетси каза, че си тъжна – заявява Брайъни. Поне засега зарязва шпионската тема. – Бетси разправя, че майка ѝ те виждала, като ме взимаш от училище и се чудела защо си тъжна. Задето татко е умрял, нали?

Децата не са само напаст, понякога стават така адски честни, че ти се иска да крещиш. Не, хлапето няма нужда да се учи за шпионин, твърде схватлива е.

– Да – отговаря ѝ Беладона, – понякога баща ти ми липсва и съм тъжна. Но щом те видя, отново ставам щастлива.

– Знам песничка за шпионите – казвам на Брайъни. – Искаш ли да ти я кажа?

Тя кимва и аз запявам:

„Шпиони, шпиони, шпиони, шпиони,
шпиони, шпиони, шпиони,
милиони, милиони, милиони, милиони,
милиони, милиони шпиони.
Нищо не можеш си купи,
нищо не можеш направи,
защото навсякъде има
милиони, милиони, милиони шпиони, шпиони,
милиони, милиони шпиони.“

- Чудна песничка! – възкликва Брайъни. – Искам пак!
- Само че песента не е само за шпиони, а и за други неща – казвам аз и пея:

„Пирони, пирони, пирони, пирони,
пирони, пирони, пирони,
милиони, милиони, милиони,
милиони, милиони пирони.“

- За шпионите ми харесва повече – през смях рече Брайъни.
- Какво ще кажеш за милион – бонбон? Карамелени бонбони, шоколадови бонбони, ментови бонбони. Хайде, за бонбони вместо за пирони.
- Става – весело вика Брайъни. – Искам бонбони!
- Днес за десерт има ябълково пюре – казва Беладона, – обаче утре можеш да ядеш колкото си щеш бонбонки.
- По-късно вечерта, преди отварянето на клуба, Беладона седи в кабинета.
- Кога пристига Джун? – пита тя.
- След десетина дни трябва да е тук – отговарям ѝ аз. – За нощта с Бала в казбата.
- Чудесно – кима тя. – Тогава утре отиваме с теб за няколко дни във Вирджиния. Имам нужда от смяна на пейзажа и искам да видя къщата. Кажи на Джак и Матео.

Опитвам се да не изглеждам изненадан. Преди месец и половина се бяхме спрели на една просторна колониална къща, ала оттогава Беладона не бе отворила дума за нея.

– Трябва да съм сигурна, че можем бързо да се преместим в нея, ако трябва – добавя тя унило. – Не мога да рискувам Брайъни да узнае нещо. Тази история с шпионите е твърде сериозна. Зная, че грешката не е твоя, но ако тя се събуди и ни засече на прибиране от клуба или подочуе нещо друго, свършено невинно, и заразпитва? Ами ако някой се досети накрая какво правим? Какво ще ѝ кажем тогава? Не мога да издържам. Направо не мога, Томазино. Става твърде рисковано.

– Не е само това – простичко отвърщам аз. Макар тя да не ми обръща внимание, докато намества перуката, знае, че съм прав. Междувременно трябва да я отвлека от мисълта да стегнем багажа и да се преместим най-вече, защото не можем да се примирим с поражението. Не и когато сме тъй близо. Не и когато още се забавлявам да се разпореждам като господар в клуб „Беладона“.

– Не ми е толкова лесно да накарам жените да се облекнат на такава като мен в решаването на проблемите им – беше ми казала тя онзи ден, след като последната злощастна госпожица си бе тръгнала грейнала от щастие след срещата с прословутата дама с маската. Дали госпожицата изобщо се замисляше за великодушието на Беладона или за цената, която самата Беладона трябва да плаща за него? Беладона седеше в кабинета натъжена и унила. – След всеки удар надеждата им се съживява – продължава Беладона. – А моята надежда?

– Наближава – окуражавам я аз. – Трябва да вярваш, че ще дойде. Леандро веднъж ми бе казал, че единствено със създаването на нещо можем да се уподобим с Бог, независимо дали създаваме дете, скулптура или просто самун хляб за вечеря. Също като да намираме решението на някоя дилема. Като компенсация, един вид.

– Компенсация на какво? – пита тя. – Единственото ми призвание е, че съм създала това творение, и съм обречена да не правя нищо друго, освен да го пресъздавам отново всяка нощ заради глупците и отчаяните жени? Колко нощи още мога да го изтърпя, седнала начело на масата или в обиколки около масите, като миропомазвам посетителите, сякаш съм Света Беладона? Колко жени мога да срещна лице в лице? Още колко фондации можем да открием? Още колко пари мога да пръсна? Пиесата за госпожа Щедрост е фарс, Томазино, истински фарс. Знаеш ли, че вземам пачка двайсетачки, накъдето и да съм се упътила, и някои от местните лентяи вече се притесняват да взимат още пари от мен. Можеш ли да повярваш? Дори си мислят, че съм побъркана.

– Не.

– От къде знаеш? Можеш ли да си представиш както направих онзи ден?

Клатя отрицателно глава. Усещам как коляното ми запулсира тревожно. Къде е Матео? Защо не е тук? Искях брат ми да влезе и да направи нещо. Той може да утеши Беладона, когато аз не мога. Трябваше да се направи нещо и тя да престане да говори така.

– Бях да купувам коледни подаръци и в Мейси видях малко момченце, вторачено в изложеното влакче. Майка му подхвърли, че навярно Дядо Коледа ще му донесе влакче, но по изражението ѝ разбрах, че не можеше да си го позволи. Не можех да го понеса и я заприказвах. Казах ѝ, че съм чула сина ѝ. Попитах я дали ще ми позволи да купя влакчето за момчето. Естествено, тя остана стъписана и засегната. Успокоих я, че не съм имала желание да я обиждам, а съм имала син, така че ще ми стори голяма добрина, ако ми позволи да ѝ помогна. Тя ми даде адреса си, за да ме накара само да млъкна и да се махна.

– И ти го изпрати в къщата ѝ? – Никой не може да откаже на Беладона, дори когато никак не прилича на импозантното си олицетворение.

– Разбира се – отвърна тя. – Но не това е важното. Губя, Томазино. Кой може да ме утеши? На къде съм тръгнала? – Тя си избра ветрило и като излизаше от кабинета, така хлопна вратата, че зъбите ми изтракаха.

След няколко дни Джак иска да говори с Беладона и решавам, че поводът са окончателните приготовления за посещението на Джун и Джордж. Леко ме учудва желанието да говори с нея насаме. Няма проблеми, съгласявам се аз и мигновено се настанявам в едно тайно ъгълче, откъдето ще подслушвам разговора им.

– Искях нещо да те попитам, Джак, така че се радвам, задето пожела да се срещнем – започва тя, след като Джак сяда. – Говорили ли сте с Томазино за шпиони, когато Брайъни се е прибрала от училище и ви е заварил в трапезарията?

– За шпиони? – възкликва той смаян. – Не бих си и помислил. Със сигурност не и в къщата. – Той смръщва вежди замислен. – Последният път, струва ми се, обсъждахме ябълковото пюре, защото Бианка в същото време правеше ябълково пюре и цялата къща миришеше. Може да сме споменали „Северните шпиони“ или нещо подобно.

Да, точно така беше. Спомням си. Какъв тъпанар съм, че съм забравил такъв важен разговор!

– Ясно – казва тя, без да омекне.

– Какво има?

– Нищо – успокоява го тя, но от настроението ѝ той разбира, че нещо не е наред.

– Беладона – казва той, – мога ли да задам един личен въпрос?

Джак е напрегнат. Не го бях виждал такъв, пък и е твърде добър професионалист, за да го показва, обаче бях сигурен. Въпреки че нито едно косъмче от косата му не стърчеше и ризата му е без нито една гънчица, както винаги, смущението се издига от него на бавни вълни. Сърцето ми се свива за бедното момче, изгарящо в любовна треска. Умът му стига да схване, че чувствата му са обречени, ала е достатъчно отчаян, че да има нужда да пробва.

Май просто ще трябва да му намеря подходяща партия. Да го поощря да завърти флирт с Алисън или с някоя друга жена, и то много скоро. Та Джак е възхитителен мъж. Давах си сметка колко е трудно за мен, още повече за Беладона, да приемем, че е така, като се има предвид, че за нас почти всички мъже, претърпани с тестостерон, който ми липсваше, бяха гнусни.

– Зависи – отрязва Беладона.

– Прости ми, ако се натрапвам в уединението ти – упорства дръзко Джак, – но се чудя дали не мога да направя нещо, за да се почувстваш по-добре.

– Да ги намериш и ми донесеш главите им на тепсия – отвърна тя. – Но не бих казала, че това е личен въпрос. Знаеш какво искам.

– Старая се. Всички се стараем. Знаеш, че бих го направил, ако можех.

– Зная. – Лицето ѝ съвсем мъничко омеква.

– Беладона...

– Недей, Джак. Моля те, недей – мълви тя. – Не сега. Никога.

– Не знаеш какво искам да ти кажа.

– Досещам се. Ти си последният човек, когото бих искала да нараня. Моля те,

не ме карай да казвам нещо, което ще ти причини болка. Ти си ми много скъп, знаеш ли, независимо дали ми вярваш или не. Но само толкова. Ти стана част от семейството ми, каквито и неприспособленци и боклуци да сме. Без теб нямаше да се справим. Наистина. – Тя се опитва да се усмихне, ала не успява. – Без теб, Джак Уинслоу, нямаше да има клуб „Беладона“, поне нямаше да имаме успех. Аз съм ти задължена. Без да мога да ти дам нещо повече от уважение – към теб, като част от семейството ми, почит и привързаност. Не мога да обичам, Джак. Просто не мога да обичам. Нямам сърце.

– Не вярвам. Обичаш дъщеря си. Обичала си съпруга си.

– От къде знаеш, че съм обичала съпруга си? – пита тя, зареяла поглед неизвестно къде. – Той ме спаси, грижеше се за мен, даде ми безопасност. Но да съм го обичала като съпруга? – Лицето ѝ е безизразно. – Да, мога да кажа, че обичам дъщеря си посвоему. Също Томазино и Матео. Брайъни е единственото, което ме крепи. Без нея щях да полудея, сигурна съм. Ако се оставя да си спомня как дойде на бял свят, кой е баща ѝ...

– Не казвай нищо повече – прекъсва я Джак.

– Никога не си ме питал – казва тя, а лицето ѝ остава ужасяващо равнодушно – макар да смятам, че с право би ми задал тези въпроси, като се има предвид предаността, с която работиш за мен. Не знаеш колко съм ти благодарна, че не си настоявал; затова ти вярвам още повече. Трябваше да ти кажа, но не мога, поне още не. Знам само, че почти съм готова да си тръгна. Още не съм готова да се откажа напълно, ала като знам, че има къде да избягам, ще се справям по-лесно. Не издържам повече.

Джак е съвсем изумен, ала се опитва да го скрие.

– Къде заминаваш? – успява той да я попита накрая.

– Във Вирджиния. Томазино е намерил там плантация. Мястото е идеално за мен: имотът е огромен, изключително уединен. – Тя въздъхва. – Къщите в имота са в забележително добро състояние, така че ще е нужен минимален ремонт. Намерих добро училище за Брайъни и след ваканцията ще се преместим.

– А клубът?

– Ще го затворим, разбира се. Ще го оставим празен и загадъчен. Точно като мен самата. – Тя се засмива горчиво. – Не мисля, че трябва да предупреждаваме персонала, в случай, че не изпълним намерението си, така че ще продължим да им плащаме заплатите през следващите месеци, като се надявам, че мнозина ще се върнат, ако отново отворим някога. Просто още не знам. Повече не мога да стоя лице в лице с мисълта, че всичко ще продължава ли, продължава така. Нямам сили да го правя.

– Не можеш да се предадеш сега – противи се Джак, макар да знае, че каквото и да каже, никога няма да промени взетото ѝ веднъж решение.

– Не се предавам – сопва му се тя. – Възприемам го като окопаване. Жените, които се обръщат към мен, се превърнаха в мъгла без индивидуалности, за разлика от началото. Не намирам удовлетворение, като им помагам и виждам, че намират път назад към надеждата. Не мога повече да го правя.

– Ти вече не се нуждаеш от мен – казва той, вторачен в здраво стиснатите си в скута ръце. Дори от скривалището си виждам, че ставите му са побелели.

– Не съм казала такова нещо – възразява тя. – Трябваш ми повече от всякога, но знаеш, че не мога да искам от теб да се преместиш във Вирджиния. Струва ми се, че няма да те удовлетвори; ще се отегчиш страхотно в провинцията, без да имаш пред очите си друго, освен дървета и коне. Но много ще се радвам, ако се преместиш тук да наглеждаш къщата. Бумашината, която държи машината смазана, край няма. Бих искала да отвориш и кантора за фондацията, която ще продължи да помага на жените. Струва ми се, че съм намерила подходящия човек за управлението ѝ. Тя ще ти хареса.

О-хо-хо, скъпата Беладона се оказа по-голяма сватовница от мен. Драго ми е, че не съм единственият, според когото Алисън и Джак ще са идеална двойка.

– Недей да ме покровителстваш! – възкликва той.

– Надявам се, никога да не си помислиш подобно нещо – казва Беладона. – Не ти пробутвам друга жена, за да успокоя съвестта си. Ако имам съвест.

Няколко минути те седят безмълвно.

– А Матео и Томазино? – сеща се накрая да попита Джак.

– Матео сигурно ще се ожени за Анабет и ако го направи, ще има благословията

ми. Колкото и да искам да остане при мен, не съм такава егоистка, че да му откажа шанса да намери щастието, което никога няма да имам. – Тя въздъхва. – Ако те решат да останат в Ню Йорк, ще трябва да свикна да се оправям без него. Томазино идва с мен.

Ето колко необходим съм винаги.

– Обичаш Томазино – казва Джак.

– Не по начина, по който ти искаш да те обичам – отвърща Беладона, – по начина, по който заслужавах да те обичат. Томазино ми е като брат, пък и той е пострадал. Той сякаш е шедьовър от рухнала цивилизация. Жив спомен за онова, което ме доведе до тук. Разбираш ли?

– Не – признава той. – Никога няма да те разбера.

– Така трябва да бъде, Джак. Аз съм отвъд разума. Аз съм творение на въображението, нищо повече. Той ме извая. Те ме деформираха. Вися на краище и нищо не мога да направя вече, за да го залича, освен да ги намеря и да ги накарам да страдат – гласът ѝ се издига по-силен и суров. – Да ги изтезвам, както те ме измъчвах.

Джак я поглежда право в лицето.

– Не ме интересува какво ми казваш. Чувствата ме към тебе не се променят. Обичам те, която и да си. Каквото и да ти се е случило.

– Не го казвай пак никога вече – отронва тя с каменно лице след няколко мъчителни мига мълчание, сякаш е като маските, които слагаше в клуба. – Обещай ми, че никога вече няма да го кажеш, или ще полудея.

Джак клати отрицателно глава.

– Закълни се – шепне дрезгаво Беладона. – Закълни се.

– Заклевам се – отвърща Джак шепнешком и очите му се наливат със сълзи, като гледа как тя става и излиза от стаята, без да се обърне назад.

Всичко остава така, сякаш разговорът между тях никога не се е състоял. Беладона се затваря в стаята си, защото имала стомашни болки, както каза, и не излиза близо седмица. Завръща се за нощта на Бала на казбата, за която се подготвяхме отдалеч. Пръскаме стотици хиляди розови листенца – копринени и истински – по пода, така че гостите да потъват до глезените в тях. Метри парашутна коприна са надиплени по тавана, за да изглежда салонът като шатра на паша; въздухът ухае на леванда и смирна; освен с обичайните домина, целият персонал е с лъскави тюрбани. Наистина, тази нощ имаше не един тюрбан, имаше воали и фереджета, вихреци се поли, купища шифон на гърба на гости с твърде немошно въображение, че да измислят нещо друго, освен костюми, прекопирани от филмите на Рудолфо Валентино.

Беладона е пременена с необичайно съдържан костюм, с чадра, каквато носят благочестивите мюсюлманки. Само че техните не са обагрени в тъмен пурпур и към тях не се носят безкрайни перлени наниз. Дрехата скрива стройното тяло на Беладона и почти цялото ѝ лице. На мъжделивата светлина в клуба се вижда само как проблясва пламъкът в очите ѝ.

Тази вечер блясъкът им е тъмен и тревожен. Беладона си е сложила кафяви лещи, за да прикрие незабравимия цвят на очите си. Дебели и неудобни, лещите започваха да дразнят очите ѝ, след като ги носи петдесет минути, ала тя не им обръща внимание. Притеснението я съсредоточава, а и не можем да рискуваме, че нещо ще я издаде или ще загатне коя е. Не и в този момент, след дългото чакане и безкрайно планиране.

— С хубави сълзи в очи. —

Тази вечер Беладона е непроницаема. Защото вероломната ѝ братовчедка Джун седи на съседната маса и обръща коктейли с мъжа си. Джун е накъдрила косата си на руси кичурчета, начервила е бузите си като печени ябълки, ноктите също, и се е напъхала в дрешка, украсена с бродерии и пискюли, за която си мислеше, че подчертава фигурата ѝ и от която бюстът ѝ се пъчеше като приливна вълна по време на ураган.

Джак се е присъединил към щастливата двойка в тази чудесна вечер, ала целият персонал е предупреден, каквото и да става, да не показват, че го познават. Щеше да бъде просто симпатичният Джак, който се запознал и сприятелил с Хокстънови в Канзас сити преди няколко години, а сега любезно ги развежда из забележителностите на

Манхатън през шеметно краткото им гостуване.

Симпатичният Джак, който е специалист по търговията с добитък! Симпатичният Джак, който се кани да глътне компанията на Джордж и да го зарече с банкрут. Симпатичният Джак, чиито съучастници започнаха да пускат убийствени твърдения за финансовите шашми на Джордж и за позорното предателство на Джун в ушите на благочестивите членове на обичния й Гроувсайдски кълтри клуб. Симпатичният Джак, който няма да мигне, докато Хокстънови не бъдат докарани до положение на отрепки в непоносимо мъничкия си свят.

Нека сами да разберат какво значи да те хвърлят на произвола на съдбата и никой да не ти се притече на помощ, да не разбираш защо светът те е предал.

Сами разберат какво значи да страдаш.

Срещата с Джун и Джордж ме кара да си спомня следобеда, когато седяхме на терасата на Леандро с Прич и той гаврътваше чашка след чашка грапа, докато разказваше за господин Уинслоу, за Канзас сити и Минетонка, за двете девойки, заминали за Лондон.

Отминал свят, един живот назад.

Беладона не казва нищо на влизане. Увита в чадрата и яшмака, тя прилича на забулена статуя, а аурата ѝ е толкова натежала от странност, че никой не дръзва да се приближи до нея, дори само, за да благодари за великолепия бал.

– Няма да повярвате колко проблеми ни създават котките – обяснява ухилено на Джак Джун, блестящата събеседница. – Санди е най-лошата – такава глезла. Представяш ли си, не слиза за ядене, ако не сме подготвили трапезарията и Джордж не звънне с камбанката за обед. Просто трябва да бъде Лалик. После нехайно влиза с навирена опашка и благоволява да хапне. Твърде маниерно!

Понякога хората са толкова банални, че тотално се отчайвам от тях.

– Спомням си една история с котки. По време на войната имах приятел, който се оправяше след хирургическа ампутация на кутрето на крака – намесва се Джак. – От измръзване, май. Падаше си малко фукльо. След операцията започна да се изтяга на купчина възглавници и да посреща посетители, преливащи от съчувствие и благайки от черната борса. Само дето забрави да предупреди посетителите си, че кутрето му ще почива в чиния от Лимож, отрупано с цветя като импровизирана мощехранителница на храбрия му стоицизъм пред лицето на лошия си късмет.

Усмивката на Джун помръква, а пръстите на Джордж се вкопчват по-здравов в столчето на чашата му.

– И тъкмо като се канехме да пием за здравето на приятеля ни, котката се домъкна, връхлетя върху прелестната лиможка чиния и избяга с кутрето му.

Джун определено вече е позеленяла. Джордж оставя питието си на масата.

– Не всички домашни любимци смятат стопаните си за достатъчно вкусни за ядене – добавя Джак, без да забелязва смущението им.

Беладона избухва в шумен, почти истеричен смях и гостите наоколо млъкват веднага, замислени какво ли става и каква ли първокласна клюка са изпуснали.

– Вие, господине – посочва тя Джак с ветрилото, – седнете при мен. Заедно с приятелите си.

Това беше репликата. Сега ще става, каквото ще става.

Лице в лице след осемнайсет години.

Ще дойдат при теб, ако не знаят коя си.

Изправих се и се отместих да направя място на Джун да седне до Беладона, като през това време оглеждах зачервеното ѝ от нетърпение лице. Лесно можех да си представя как е изглеждала в Лондон през пролетта на 1935 година, с вълниста като на Джийн Харлоу коса, с веревни шифонени рокли, които никак не стоят добре на отпуснатия корем и увисналите ѝ гърди, с меките момичешки черти. Толкова нетърпелива да си намери съпруг и корона, че е готова на всичко, само и само да се отърве от тая пуста по-умна и по-красива братовчедка с огромните зелени очи и привлекателни обноски. А сега Джун е само раздрусана червендалеста жена, а Беладона е вечно млада. Никаква мекота няма в нея.

– Удоволствие е да се запозная с вас, мадам – казва Джак.

– Моля, наричайте ме Беладона – отвръща тя. Джак не може да се въздържа да не се усмихне леко. Същото му беше казала и при първата им среща.

– Приятелите ми Джун и Джордж Хокстън.

– Във възторг съм от запознанството си с вас! – Джун е изпаднала в телешки възторг. – Ние...

Беладона я срязва с рязко щракване на ветрилото и Джун си затваря устата. Махам на сервитьора да донесе бутилка шампанско.

– Наздраве за нощта в казбата! – вдигам чаша. Пукваме чаши и забелязвам, че Беладона се визира напрегнато в Джун, която отпива и се опитва да не хълца от мехурчетата.

– Разкажете ни от къде сте – предлагам аз.

– От Канзас сити – отвръща Джордж и се пъчи гордо.

– И тримата ли?

– Без мен – обажда се Джак. – Живея в Ню Йорк, но изглежда, че вечно съм на път.

– А с какво се занимавате?

– Държа „Хокстън Ентърпрайзис“ – цял засиял, хвали се Джордж. – Работя в инвестирането, добитъка, едно друго.

– Не е ли рисковано?

– Не и ако знаеш какво вършиш.

– Да разбирам, че вие знаете как да го вършите – усъмнявам се аз. Гласът ми отеква над главата му.

– Силно се надявам да е така – отвръща той с дрезгав, самодоволен смях.

О-хо-хо, видни протестантино, ти май скоро ще научиш какво значи риск.

– Имате ли деца? – продължавам с въпросите аз.

– Да, две дъщерички – обажда се Джун. – Хелън е на шестнайсет. Малката, Карълайн, е на петнайсет. И двете са в гимназията.

– Е, не е толкова малка – вмята Джордж и допива чашата си. – Карълайн яде като кон! Ще ми изядат и ушите!

– Джордж! – сгълчава го Джун.

– Две чаровни девойчета – обажда се Джак.

– О, мерси, господин Уинслоу! – възкликва Джун, която се опитва скришом да поразгледа рубина и перлените пръстени по ръкавиците на Беладона. Страшно ефектно, мисли си Джун и решава, че ще въведе нова мода в бридж клуба. Сигурно всички ще се пръснат от ревност! Джун е най-много поласкана от факта, че възхитителната Беладона ѝ позволи на нея, Джун Хокстън от Канзас сити, Мисури, да седне на личната ѝ маса.

– Имате ли роднини? – обръщам се аз към Джун.

– Родителите ми – отвръща Джун. – Живеят в Минеаполис.

– Живи и здрави?

Дори да е изненадана, че в нощен клуб ѝ задават твърде личен въпрос, тя не го показва. Явно, говорим по любимата ѝ тема – всичко, свързано с нея самата.

– Много мило, че ме питате – възкликва тя. – За беда, и двамата не са добре. Майка ми има, ами, женски проблеми. А баща ми не е добре със сърцето. Много се безпокоим за тях.

Да, за сърдечните проблеми знаем.

– Съжалявам – казвам аз. Сигурен съм, че повече се безпокоят какво ще им оставят в завещанието.

– Одобрявате ли пръстените ми? – ненадейно пита Беладона Джун с леден глас.

– О, да! – превъзнася се Джун. Беладона ѝ говори лично! Само чакайте да се прибере вкъщи, за да разкаже на целия Гроувсайдски клуб каква вълшебна вечер е прекарала и как дивната Беладона е говорила с нея! – Истинско чудо!

– Този се отваря – казва Беладона и протяга ръка, за да отвори капачето на един от рубините. – Виждаш ли? Много удобно скривалище за важни неща – Тя топва кутрето си в нещо, прилично на прах, и го облизва. – Ако поглъщаш малко количество отрова всеки ден, накрая развиваш имунитет към нея. Дори да няма противоотрова.

Тя щраква капачето, става и се отдалечава без дума.

– Е, ама че ден! – бъбри Джордж. – Дамата е един път.

– Джордж – срязва го Джун.

Опитвам се да не се изсмея. Джун и Джордж са напълно слепи за враждебността на Беладона. Твърде заети са да се радват на нощта, в която бяха членове на харема на Беладона.

Който прилича много на харема на императрица Теодора, ми се ще да им кажа.

Харемът с един-единствен изход: в чувала с тежести, запратен в морето, където потъвал, без да остави следа.

Час по-късно ентусиазмът на Джордж се поохладя. По лицето му избива червенина и пулсът му се ускорява.

– Трябва да се махна от тука – пъшка той на жена си. – Какво ми направи тая дама?

– Джордж, не ставай смешен! – с досада му отговаря Джун. – Защо ще й е на Беладона да те трови?

– Защо ли? – подмята прелюбезно Джак. – Ако ми позволите, ще ви откарам до вкъщи?

Джун цвърчи благодарности и тръпне под твърдата ръка на Джак, който я отвежда до Джози, а после я превежда през тълпата на улицата. Джордж се влачи с несигурна стъпка подире им. Джак прошепва нещо на един от портиерите и колата му в миг се появява. Ако Джун беше по-наблюдателна, това щеше да й се стори мънишко необичайно. Обаче Джун не е от хората, които бих нарекъл особено наблюдателни.

Джордж се стоварва на предната седалка и бърбори на Джак за фантастичната нощ. Колата кривва към тъмния ъгъл и спира на червения светофар. Без предупреждение вратите се отварят.

– Здравсти, Джордж! – извиква някой и го украсява с бърз удар в челюстта.

– Какво... – толкова успява да каже Джун, преди главата ѝ да бъде захлупена с тежка качулка и да бъде грубо тласната встрани. Притискана от нечий здрави ръце, тя не може да мръдне.

Вратите се затръшват и колата отново потегля. Пътуването е съвсем кратичко, само около карето сгради, в посока към изоставения товарен хангар на фабрика „Кис-кис Кенди“, ала за Джун продължава достатъчно дълго, за да се увери, че мъжагите се канят да я изнасилват, след което и да я убият.

„Моля ви, спрете, моля ви, моля ви...“

Колата спира и вратите се отварят. Някой измъква сгърчената като червей Джун и я премества през рамо така, че главата ѝ виси надолу и тя припада зашеметена. Друг пък завързва китките ѝ, докато тя врещи от страх под тежката качулка. Не може да диша; нищо не вижда; някой дай помогне, моля ви. Водеха я надолу по стълбите към смърт.

Онези хора спират да вървят и Джун не много нежно е оставена в някакъв стол с лице към стената и с глезени, вързани за краката му. Свалят качулката и я шляпат по бузите. Помещението е мъжделиво осветено и тя не вижда почти нищо. Уплашена е, на крачка от припадък, за да вика безполезния си съпруг на помощ.

Сядай и си мисли, че ще умреш, Джун Никерсън. Сега разбираш какво е да си сама в тъмницата.

Джун не може да разбере, че наблизко, зад нея, седи и Беладона. Може само да усеща присъствието на нещо лошо, на лош човек, който не ѝ желае друго, освен болка, унищожение и забрава. „Не може да е истина – мисли си Джун. – Какво съм направила, за да го заслужа? Сигурно са ме отровили в клуб «Беладона» и сега сънувам кошмар, но ще се събудя до басейна на клуба «Гроувсайд» на открито и ще се окаже, че всичко е било лош сън.“

– Джун Никерсън? Джун Елизабет Никерсън? – чува се глас. Глас иззад нея. Моят, то се знае, по-дълбок и с лек акцент – добавен, за да не познае, че принадлежи на мъжа, който неотдавна седеше до Беладона. Изявявам желание да водя малкия ни разговор и ми се струва, че Джак изпитва облекчение от предложението ми.

– Да – отвръща Джун, изумена, че гласът знае моминското ѝ име, и пита: – Кой си ти? Как, по дяволите, го знаеш?

– Джун Елизабет Никерсън, израснала в Минеаполис при родителите си Пол и Блеър Никерсън?

– Да – отвръща тя с треперещ глас.

– Добре – продължава гласът, – ти трябва да си Джун Елизабет Никерсън, която е заминала за Лондон и Англия през февруари 1935 година.

Джун не отронва ни дума, докато не усеща нечий ръка на гърлото си. Изпищява.

– Отговаряй – произнасям го подсладено зад гърба ѝ – така не може да ме види – и няма да ти сторя нищо. Разбра ли?

Тя хълца твърде силно, за да може да отговори.

– Разбра ли?

– Да – измънква тя накрая.

– Ако не отговаряш на въпросите ми, ще ме накараш да те нараня. Ти не искаш да те боли, нали?

Джун така енергично разклаща глава, че една от фалшивите ѝ мигли излита.

– Добро момиче – хваля я аз. – Та значи ти си Джун Елизабет Никерсън?

– Да – отвръща тя с хълцане.

– Джун Елизабет Никерсън, която е заминала за Лондон и Англия през 1935 година, чиято братовчедка е пристигнала при нея през март същата година и която е напуснала Лондон и Англия през май без братовчедка си?

– Да – кима тя, – да.

– Как се е казвала братовчедка ти?

– Иза... Изабела – изрича го толкова немощно, че звучи като Бела. Кожата ѝ сега е придобила по-блед оттенък на зеленото, отколкото докато Джак ѝ разказваше за котката, дето откъснала пръста.

– На колко години си била тогава?

– На деветнайсет.

– А годините на братовчедка ти?

– Осемнайсет.

– Защо отиде в Лондон?

– Искам да се прибирам вкъщи – ридеае Джун. – Моля ви, пуснете ме!

Хогарт е бил прав. Джун е досадна.

– Ще те пусна, ако ми отговориш на въпросите – повтарям ѝ с театрална въздишка. – Обещавам. – Ясно е, че удачно забравих да уточня кога ще стане това. В този случай незнанието е блаженство.

– Защо беше в Лондон? – настоявам аз.

– Да се запозная с разни хора – хлипа тя. Искане да каже: да си намери симпатичен богатичък съпруг, макар че начинът, по който тая разглезена еснафска дебютантка от Минеаполис би привлякла някой приемлив знатен джентълмен, не се побира в представите ми.

– Харесваше ли братовчедка си?

– Какво искате да кажете? Тя ми беше братовчедка.

– Беше ли ти като родна сестра? Или беше по-умна, по-симпатична и по-красива?

– Не беше по-красива – възразява Джун. – Всички казваха, че аз съм по-красива. Обаче имаше големи зелени очи и момчетата се побъркваха по тях.

Дори тук, дори сега Джун още ревнува. Готвя се да поговорим за диадемата.

– Къде е братовчедка ти сега? – питам аз.

– Не зная – отвръща Джун и пак се разхлипва. – Не зная. Моля ви, кой сте вие? Какво искате? Защо съм тук?

Кой сте вие? Какво искате? Защо съм тук?

– Искам да науча какво е станало с братовчедка ти.

– Тя се омъжи – прошепва Джун. – Замина без мен на маскения бал, запозна се с един мъж, избяга с него, омъжи се за него и ме изостави сам-самичка. – Тя надава настойчив пронизителен вопъл. Писъкът е толкова досаден, че връзвам около устата ѝ парцал и отивам да си належа едно. Джак седи в съседната стая и клати глава. След няколко глътки се връщам. Беладона седи на пода, загърната в наметка, без да трепва.

Навеждам се над рамото на Джун.

– Искаш ли да махна парцала? – питам; вместо отговор тя кима. – Ще бъдеш ли добро момиче? – Тя отново кима. За да изглеждам по-добричък, се връщам да си допия пиенето и я оставям да се пече на бавен огън, докато изчета глава от „Последният мохикан“, за да се нахъся още. След което се връщам и свалям парцала.

– Не ти ли изглеждаше странно? – питам неудържимо разтрепераната Джун. – Братовчедка ти е избягала на осемнайсетгодишна възраст с мъж, когото едва познава, и повече нищо не знаеш за нея?

– Тя се обади в апартамента и остави бележка – успява да изрече Джун. – После ми писа писмо.

– Ясно. Ама на теб не ти се е щяло да останеш сама в Лондон, след като братовчедка ти е избягала и се е омъжила? – продължавам с въпросите, в отговор на

които Джун кима. — После пак сам-самичка си се прибрала у дома при мама и тате. Научи ли още нещо за братовчедка си?

— Да — отговаря Джун, — тя ни писа. Писа, че е щастлива и иска да започне нов живот.

— Вярваше ли го?

Джун отново кима.

— Но никога не сте говорили очи в очи?

— Остави ми бележка! — възразява Джун. — Остави ме сама в Лондон. Замина. И Хогарт замина — и тя отново се разхълцва.

— Ревнуваше я, нали?

— Не.

— Да, ревнуваше — повтарям й аз. — Ревнувала си. По-малката братовчедка, с прекрасните зелени очи, отишла на маскения бал, пълен с богати сносни ергени, пък ти не си отишла. Непростимо от нейна страна, нали? — гласът ми става малко по-заплашителен от обичайната ми очарователна доброжелателност. — Нали?

— Моля ви, пуснете ме — проплаква Джун.

— Кой беше Хогарт?

— Хогарт беше мой приятел — отвърща тя.

— Къде се запозна с тоя Хогарт?

— В „Айви“. На вечеря.

— Симпатичен ли беше? Водеше ли те насам-натат?

— Да — отвърща Джун, — и ми купуваше подаръци.

— Вземаше ли братовчедка си, когато излизаше с Хогарт?

— Понякога.

— Запозна ли те Хогарт с разни хора? Интересни хора?

— Да.

— Бяха ли симпатични? — Симпатични кандидати според теб, глупачке. Адски тъпо. Наистина започвам да говоря като Хогарт. — Не беше ли по-разстроена от изчезването на Хогарт, отколкото на братовчедка си? — питам строго. — Признай си.

— Да. — Два ярки кръга, по-червени от щедро използвания руж, се очертават в средата на бузите й. — Моля ви, не ме убивайте — плаче тя. — Моля ви, пуснете ме.

— С хубава отрова плаче. —

Ама че тъпа ревла, мисля си. Без характер. Толкова време и толкова чудене, а тя едва ли си струва необходимата енергия да се разправяме с нея. Е, аз не съм братовчедката, която, без да се замисли, тя беше изоставила.

— Стига си дърдорили. Не се каня да те убивам. Това ще доведе до твърде голяма бъркотия — продължавам. — Какво казаха родителите ти? Не се ли поинтересуваха за детето, поверено на грижите им?

— Бяха доволни, че тя сама се е погрижила за себе си. Не беше тяхна грешката, че е трябвало да живее с нас, след като пианите й родители са се претрепали — Джун осъзнава какво е изтърсила и реве. Мога само да си представям що за разговори са се водели за невръстното сираче в къщата и колко топло са го посрещнали.

— Млъквай — крещя; скоро настъпва мъчителна тишина, нарушавана от случайните хлипания на Джун. — Голямата ти дъщеря сега е само с две години по-малка от изчезналата ти братовчедка. Какво ще направиш, ако същото се случи на милата ти Хелън?

Очите на Джун се разтварят от изумление.

— Няма да го направите. Не можете...

— Ти ме засегна — казвам сурово. — Хич не ме е еня за скъпоценните ти Хелън и Карълайн, нито за скъпоценния ти съпруг Джордж. Струва ми се много обезпокоително, че нито веднъж не сте се осведомили за здравето и благополучието на братовчедката, изчезнала преди толкова години. Ако е жива. Как ще обясниш подобно недоглеждане?

Джун отново се разплаква.

— Не ми правете нищо — повтаря тя.

Навеждам се и шепна в ухото на Джун.

— Защо го направи? — Тя май ще припадне. — Защо? Отговаряй! Искам да разбера защо го направи. Чак толкова ли мразеше братовчедка си? Заслужаваше ли си да го направиш? Заслужаваше ли си?

— Аз, аз... — Джун прилича на тресящо се нишесте.

– Заслужаваше ли си?

Джун отваря уста, ала от тях не излиза никакъв звук.

В този миг на вратата настойчиво се потропва. От силата на звука Джун заскимтява жално от страх. Звукът нарушава и концентрацията ми и аз бързо отговарям на хлопането, като се питам какво ли е станало. Матео, задъхан. Джак крачи зад него. Матео се втурва натам, където наведена стои Беладона, за да ѝ прошеушне нещо на ухо.

Тъмно е и едва я виждам, но разбирам. Най-сетне. Един от тях се е появил – също като мравка на пикник. Един от членовете на _оня_ клуб.

Един от тях е тук в този момент. Вечерта на всички нощи, в която сме най-луднали. Е, не съм ли умен? Винаги вярвай на прещракването, бих казал, потупвайки коляно. Не казах ли на Беладона, че по някакъв ужасно свръхестествен начин Джун ще ѝ донесе късмет?

Отивам при Матео и Беладона.

– Отърви се от нея – шепне Беладона. – Трябва ми Джак. – Сигурен съм, че под шала кожата ѝ е мъртвешки бяла, макар че очите ѝ блестят със смъртоносно желание, сякаш в следващия миг ще започнат да мятат искри. Джун се свива до бледа незначителност.

Жалкият човек може да разбере само от жалко наказание.

Глупавата крава се уплаши много, фантастичната ѝ вечер беше съсипана и съблазнителните ликуващи планове да командва кравешките си дружки се сгромолясаха и навеки отлетяха.

Още не сме свършили с Джун и Джордж, нито с мамчето и татенцето. Много скоро компанията ще бъде продадена изпод носа им, ще останат без пари, репутацията им ще рухне. Само „най-доброто“ за семейство Никерсън!

Отново се приближавам към циврещата Джун. Тя усеща, че се задава нещо лошо.

– Чао, тъпачко Джун – прошепвам в ухото ѝ и отново завързвам парцала около треперещите ѝ устни, преди да чуя поредния писък. Завързвам и очите ѝ. Почти искам да ѝ благодаря. Тя ни даде възможност да усъвършенстваме техниката, която смятаме да приложим към всеки един от тях. Към този, който е горе в клуб „Беладона“, докато ние долу губим ценно време с разсополивената идиотка.

Беладона се изправя и се приближава, за да разгледа мълчаливо неподвижната си братовчедка. За да усети конвулсията на изненадата и страха, сваля ръкавицата от дясната си ръка и с пръст очертава линия по брадичката на Джун.

– Коя си ти? – пита Беладона с глух шепот. – Защо си тук?

Тя се обръща и тръгва нагоре по стълбите с Матео. Оставям Джун седнала да се поизмъчи още няколко минути, после се връщам, махам парцала и тикам леденостудена чаша пред устните ѝ.

– Изпий го – нареждам – и когато се събудиш, всичко ще е било само най-лошият кошмар в живота ти.

– Моля ви, не ме тровете – мълви Джун, – моля ви.

– Много си скучна да си правим труда да те тровим, тъпанарке – казвам с немалка доза отчаяние. – Пък и си бая дебела да те мъкнем. Ясно? Стига си дрънкала и пий.

Последната забележка за килограмите не е много на място. Обаче Джун по някакъв начин успява да събуди най-лошото в мен. Надявам се, че сте решили вече защо.

Джун и Джордж се събуждат в хотелската си стая. И двамата – със страховтно главоболие и гадене. Случило им се е нещо страховито, по-огромно и по-ужасно от всичко, преживяно досега.

Джордж успява да стане пръв. Ченето му трака; нищо не си спомня след болките в корема в клуб „Беладона“. После поглежда към пакета на масичката. Занася го на Джун, която седи в леглото, и тя го отваря с треперещи ръце. Флаконче с парфюм „Беладона“, разбира се. В кутията има пликче, запечатано с плътен пурпурен восък. Джун бавно го разкъсва и чете написаното на картичката: „Как можа да я изоставиш?“

Връщаме се в клуба – червена тревога. Тренирали сме за нея. Никой, освен служителите не усеща натежания от очакване и тревога въздух. Но не е тренировка. Джози първа е видяла пръстена, докато е пребърквала палтото му. Един от сервитьорите промива филма в тъмната стаичка. Друг, преоблечен като посетител на

бала, седи на съседната маса и слуша разговора. Веднага е измъкнато всичко от джобовите на госта ни и един сервитьор с чевръсти пръсти се свива над кухненския тезгях, за да фотографира документите и всеки къс от самоличността му с „Минокс“, преди да ги предаде на следващия, който ще препише основните данни, за да се използват начаса. Портфейлът ще бъде върнат в джоба на господина, преди той да усети липсата. Не са позволени никакви грешки. Матео се е върнал на вратата да събере външния екип. В мига, в който господинът излезе от клуба, трябва да бъде следен непрекъснато, плановите му – да се открият; къде е отседнал, къде отива. Всеки миг. Не искам и да си издуха носа, без ние да знаем какво има върху кърпичката му.

Джак се втурва в кабинета на Беладона.

– Казва се сър Патерсън Кресуел – съобщава той. – Вече звъним на Причард.

Това телефон ли е?

Беладона отрицателно клати глава. Кожата ѝ е придобила зеленикавата бледост на Джун, а очите ѝ са широко отворени и вторачени в нищото.

– Добре ли си? – пита Джак и се извързва към мен. Отивам до Беладона, коленича пред нея и улавям ръцете ѝ. Тя трепери; аз ги стискам.

– Коя си ти? – питам я сериозно.

– Какво? – възкликва тя стъписана. Само този въпрос може да я стресне.

– Коя си ти сега? – питам пак.

– Беладона – мълви тя.

– Защо си тук?

– Да ги намеря – отвърща тя със засилващ се глас. – Да ги намеря и да видя страданията им.

– Ти вече не си онази – продължавам. – Той не може да си представиш коя си. Ти си Беладона. Ти си в своя клуб, защитена си от тях. Ние сме с теб. Съсредоточи се и мисли. Поеми си дълбоко дъх. Стреляй точно. Цели се в сърцето.

Тя ме поглежда с бездънните си очи.

– Не си ли късметлийка, че не си сваляла лещите? – опитвам се да се пошегувам.

– Късметът няма нищо общо – отвърща тя и излиза да го поздрави.

11

Училищният покрив

Той изглежда точно така, както са очаквали да изглежда Патерсън Кресуел: възпълен, с бузи на петна, червени като петльов гребен, и зъби, които имат належаща нужда от измиване. Пръстенът, който не би трябвало да носи пред хора, така се е врязал в дебелия му пръст, че почти не се вижда. Онова, което най-много ме чопли, е надутата му самоувереност. Да, много ми се ще да видя как високомерието му се изпарява само след една нощ, прекарана в тъмницата.

На страхливците им трябва само една нощ, за да се пречупят.

Да, обаче тук нямаме тъмница. За Джун не ни беше необходима; всичко бяхме планирали за мазето под клуб „Беладона“. Нашата собствена тъмница вече е построена в къщата във Вирджиния. По-точно, приспособихме избата. Така казахме на предприемача, който надали ни е заподозрял в някакви скрити помисли. Беладона ми обясни с най-педантични подробности каква точно я иска. Знам, че тя няма и да стъпи там, нито пък където и да било, ако там е тъмно и влажно, освен ако не е абсолютно наложително. Предполагам, че когато най-после слезем там долу, честта да положи последния щрих ще се падне на вашия скъп разказвач. Само да не си помислите, че имам нещо против. За мен ще бъде удоволствие.

Е, според мен, бихме могли да заемем един фризер за месо от някоя съседна касапница и да заключим вътре сър Пати. Тъкмо това си мисля, докато подслушваме разговора му на съседната маса. Седнал е там с още две двойки.

– Някои са млади, някои са дърти курви, едни ще са ви много признателни за жалките грошове, други ще се навият за няма и шилинг, трети трябва да бъдат заведени на вечеря, четвърти – да ги напиеш, има умни сред тях, има тъпи, някои са добри момичета, други са си направо луди. Тая е от лудите. Побъркана разгонена

кучка.

Сър Патерсън говори за жените. Очарователно.

– Та като спомена кучка, знам една много забавна история за Фелисити Евърдейн – обажда се дамата, която сякаш не го забелязва. – Малкото кралско шпаньолче на дъщеричката й, Пади – можете ли да повярвате, да го кръсти с подобно противно име? – било сгазено от кола и Фелисити се отчаяла как да съобщи на дъщеричката си. Изчакала чак до вечеря, всъщност, чак докато поднесат пудинга. Е, за нейно най-голямо облекчение, секунда по-късно, дъщеря й като че превъзмогнала лошата новина така, че направо била достойна за възхищение. Но когато Фелисити се качила да я целуне за лека нощ, намерила малката, разтресена от ридания. „Защо плачеш, миличко?“ – попитала Фелисити. „Защото убиха Пади“ – отвърнала малката. „Да, ангелче, нали ти казах, докато си ядеше десерта“. „О... – изхлипала щерчицата й. – Аз тогава си помислих, че ми каза _тати_...“

Избухва смях и аз използвам възможността да поканя групата на нашата маса. Държат се така, сякаш са очаквали поканата, сякаш заученото им, отегчено от света безгрижие автоматично ги прави желани гости. Беладона, забулена в алената си чадра, нехайно си вее с ветрилото, за да прикрие напрежението си. Целият инцидент с Джун приключи преди няма и час и половина.

– Вие, сър – посочва тя с ветрило нашата набелязана жертва, – изглеждате така, сякаш котка ви е облизала.

– Сър Патерсън Кресуел на вашите услуги, мадам – представя се той.

– А къде живееете, сър Патерсън Кресуел? – пита тя. Като я гледате, надали бихте се сетили, че тя отчаяно се мъчи да се сети откъде познава този глас.

– В Лондон, Англия, разбира се – отвърща той.

Ветрилото й замира.

– Защо „разбира се“? Не може ли да имате дом и другаде? Например, в провинцията?

– О, да, но разбира се, че имам. В Глостършър. Имението „Чарлтън Уудс“. Ако минавате оттам, отбийте се, моля ви. Ще ви приемем с радост.

– Твърде сте любезен – казва тя, а гласът й е мек като разнищено въже. – А колко време смятате да украсявате нашия град с присъствието си?

– Съвсем кратко, боя се – отвърща той. Сарказмът й напълно му убягва. – След два дни заминавам с „Роял Сплендор“.

– Е, тогава трябва да се върнете в моя клуб – казва му тя и се изправя. – Боя се, че в момента имам други задължения, но на мен би ми било безкрайно приятно да продължим разговора си. Каня ви всичките, стига да желаете, утре вечер, точно в одинайсет часа.

Те кимат утвърдително и тя ги отминава, като оставя след себе си лек полъх на жасмин и момина сълза. Разкошен късмет! Самата Беладона да те избере и да те помоли да се върнеш. Ами че как иначе би могла да постъпи с такива дивни люде като тях?

Просто ни трябва още един ден, за да се подготвим.

Толкова дълго чакахме. Можем да почакаме още няколко часа.

– Чуйте ме: малцина могат да се справят със същината на живота; знаете го добре. Не и такива като тази безполезна гад Патерсън Кресуел, без съмнение. И ако тази същина я изтръгнат като черва и струпат тези черва в кървава купчина в окървавена кофа, както би се изразил сър Патерсън, при тази гледка повечето хора на този свят ще стиснат здраво клепачи. Но не и ти. От толкова време чакаш.

Говоря на Беладона, която крачи нагоре-надолу из всекидневната. Сега е четири и половина сутринта, но всички сме съвсем будни. Звъннахме по телефона на Прич. Екипът на Джак ще резервира няколко каюти в първа класа на „Роял Сплендор“, а Прич ще чака кораба на пристанището в Мейдстоун заедно със своя екип. Пак ще прегледаме плановете си. Ще караме бавно. Методично. Утре ще изкопчим от сър Пати колкото се може повече информация, преди да му поднесем сладка изненадка.

Можем да си позволим да не допускаме грешки.

– Утре трябва да си намериш някаква занимавка – казва Матео. – Нещо необичайно, което да ви отвлича вниманието.

– Като например? – тросва се тя.

– Като например да отидеш до училището на Брайъни – предлагам аз. – От месеци го замисляш. Точно сега е моментът, не мислиш ли?

– Да, сега е моментът – въздъхва тя. – Знаеш какво означава това.

Да, много добре знам.

Няколко часа по-късно тя изненадва Брайъни, като отива с нея и Матео до малкото тухлено училище. Аз ги следвам през няколко пресечки. Лицето на Беладона е бледо, ала спокойно. Не мога да си представя какво си мисли, какви ли мъки е събудил у нея гласът на онзи мъж.

След като Брайъни вече е в клас, а Матео се връща вкъщи, Беладона моли за неотложна среща с училищното ръководство – Хиацинт и Дейзи Хамилтън. Чакам с нея във фоайето и се чувствам като избягал от час. Училището им е прекрасно и винаги съм ги харесвал по простата причина, че носят имена на цветя, като Брайъни*.

[* Вручу (англ.) – дива тиква; hyacinth – зюмбюл; daisy – маргаритка. – Бел.прев.]

– Всичко ли е наред с Брайъни, госпожо Робиа – пита Хиацинт нервно, след като сме се настанили в офиса.

– Да – отвръща Беладона, бърка в чантата си за голямата кафява папка и ми я подава. – Моят управител иска да си поговори с вас. Приятен ден, госпожи. – Тя кима и излиза, като оставя Хиацинт и Дейзи в състояние на доста объркана нервност.

– Боя се, че Брайъни няма да се върне в училище след коледната ваканция – съобщавам им аз.

Сестрите се споглеждат загрижено и се приготвят да посрещнат твърдо най-лошото.

– Някакъв проблем с училището ли? – пита Дейзи.

– Разбира се, че не – отвръщам. – Госпожа Робиа ме помоли да ви поднеса нейните благодарности за всичко, което сте направили за дъщеря ѝ. Тук Брайъни беше много щастлива, но се боя, че ще напуснем страната. Наистина съжаляваме, но бизнес задълженията ни зоват. Освен това госпожа Робиа пожела да ви кажа, че съжалява дето не е взела по-дейно участие като родител в дейността на училището. Както току-що видяхте, за нея все още най-трудното е да контактува с хората, да общува с другите майки.

– Разбираме – казва бавно Хиацинт, макар да не разбира. Всъщност не. Все още не.

– Госпожа Робиа желае да ви поднесе нещо в замяна на всичко, което сте дали на Брайъни. Простете, ако съм груб, но се чудех дали имате строителен фонд за разширения.

Този път сестрите се споглеждат леко слисани.

– Да, надяваме се някой ден да се разширим и имаме такъв фонд, наистина – казва предпазливо Хиацинт. – За беда фондът ни е много малък. Имаме такъв, откакто основахме училището; използваме го за спешни случаи, за ремонти, такива работи. То пък като че непрекъснато възникват спешни случаи. – Тя се засмива печално.

– Надяваме се някой ден... такава беше мечтата ни – да купим съседната сграда – добавя Дейзи. – Тя би била идеално пространство за разширение – щяхме да наемем повече учители, да направим по-голям физкултурен салон, стаи за музика, но за зла беда някой купи зданието! Някаква корпорация. Нямаме представа коя е.

– Да, знам, че продадох сградата – казвам. – Защото я купихме ние.

– Прощавайте, но не разбирам – казва Хиацинт. – Вие с недвижими имоти ли се занимавате?

– Не, не точно. Моля ви, прочетете това внимателно. – Подавам им папката. Те я отварят, поглеждат документа най-отгоре, после се споглеждат, а после вперват тотално слисани погледи в мен. Бузите на Дейзи стават червени като ябълка, която дете е излъскало за учителката си.

– Но това е нотариалният акт за съседната страда – обажда се Хиацинт. – И на него са написани нашите имена.

– Да, точно така – отговарям. – Купихме сградата с явното намерение да я подарим на училището, за да се разшири. Освен това тук ще намерите информация за банковата сметка, с която да платите за цялото необходимо преустройство, на новия ви архитект, на строители, които заслужават доверие, ако щете вярвайте, снабдителите, такива работи. Всички разходи в перспектива ще бъдат проверени от нашите

счетоводители и бързо одобрени, убеден съм. След като ремонтът приключи, ще установите, че има също и фонд за наемане на повече учители от необходимия ви калибър и закупуване на всички необходими учебни помагала. И тъй нататък, и тъй нататък. Ако имате нужда от още пари, можем да се договорим. Освен това има и фонд, който ви се предоставя за ползване по ваше усмотрение, за каквото ви душа поиска. Включително и за дълга ваканция. Заслужили сте си я.

Толкова се бяха слисали, че и гък не можеха да кажат. Пак се спогледаха, после пак погледнаха мен. От очите им, аха-аха, щяха да потекат сълзи.

– Правите всичко това заради нас?! – Дейзи все още не може да повярва.

– Заслужавате го. Прекрасното образование няма цена.

– Но толкова много пари...

– Както вече казах, вие заслужавате много повече. Има само едно условие.

– Да? – по лицата им трепва паника. Това е сън, няма как иначе. Това не може да го бъде; невъзможните мечти не се сбъдват. Не и по този начин. Сега ще кажа, че е само жестока шега, и ще си тръгна също тъй тайнствено, както си тръгна госпожа Робиа.

– Това дарение трябва да остане анонимно – казвам им аз. – Госпожа Робиа не желае по никакъв начин да ѝ се изказва признание. Ако установим, че това условие е нарушено дори в най-малка степен, боя се, че парите ще секнат.

Изопнатите им лица се отпускат.

– Сигурен ли сте? – пита тихичко Хиацинт.

– Абсолютно – отговарям. – Правим го, за да предпазим Брайъни. Това, че майка ѝ е... как точно да се изразя... повече от заможна, не е широко известно. Тя предпочита финансовото ѝ положение да остане възможно най-лична информация. Сигурен съм, че бихте разбрали страховете ѝ.

– Разбира се – мълни Хиацинт.

– В договорите всичко е посочено съвсем ясно. Неколцина господа, работещи за нас, неизбежно ще се свържат с вас, за да се погрижат за всичката канцеларска работа. Нека вашите адвокати прегледат всичко и, моля ви, чувствайте се свободни да се свържете с нас, ако имате въпроси. Нужните ви телефонни номера са в папката. – Усмивам се. – Може би някой ден ще се върнем и ако се върнем, надявам се Брайъни да постъпи във вашето училище. Очакваме отличният ви стандарт да си остане точен както винаги.

– Брайъни ще ни липсва – казва Дейзи.

– И вие на нея – уверявам ги аз и се изправям. – Надяваме се, че тя ще се приспособи сравнително лесно. Трябва да тръгваме.

Протягам ръка и се ръкувам и с двете.

– Благословени да сте. – Сълзите вече бяха потекли по лицето на Хиацинт. – Никога няма да забравим какво направихте за училището.

– Само защото си струваше – казвам и се сбогувам.

– Всичко готово ли е? – пита ме Беладона, щом се прибирам.

– О, да.

Да, тя вече е приключила с всичко това. Приключила е с доброто.

Мътните го взели! Предполагам, че искате да чуете в най-малки подробности всичко, което се случи онази вечер в клуб „Беладона“. Простете; това е един от малкото случаи, когато моята памет ме предава. Не си спомням почти нищо до момента, когато сър Пати пристигна на нашата маса. Знам само, че той изведнъж щръкна на един стол, ухилен и вирнал нос. Приятелите му за нещастие щели да закъснеят. Ама че изненада.

Иска да прекара вечерта с Беладона сам-самичък – и ще си го получи.

Само че не точно така, както си го представя.

– Много необичаен пръстен – отбелязва тя. – Семейна реликва ли е?

– Да – ужилва се той. Ще ми се да излея една здравословна доза беладона в питието му и да видя как ще се зачервят тогава закръглените му бузки. Какви ли усилия струва на Беладона да запази самообладание. Пръстенът е нишанът, нали разбирате. Той го издава.

– Имам го от баща ми, а той от баща си.

– Мога ли да го разгледам малко по-отблизо? – моли тя, самата сладост, и размърдва пръстите си, от които капят перли. – Аз самата страшно обичам пръстени.

– Разбира се – отвръща той и протяга ръка. Голям мазник – и знае напълно добре, че не трябва да носи този пръстен пред хора. Не може да разпознае гласа ѝ. Няма представа, че тя и преди е виждала този пръстен, че самата мисъл за него...

Не, не, не. Стига вече. Съсредоточи се, Томазино. Дишай дълбоко. Остани спокоен. Прицели се в сърцето му.

Пръстенът е изключително бижутерско произведение. Тежък пръстен-печат, от онези, на които обикновено е изобразен фамилен герб, но вместо това този представлява педантично скулптирана змия, която се подава от ябълка и се увива около нещо, което на пръв поглед е дърво, но всъщност представлява много мънишко и свършено голо женско тяло.

Беладона дори не го докосва, но се навежда много ниско над него, а после вдига очи и се усмихва на сър Пати.

– Благодаря – казва тя. – Много е необикновен. Единствен по рода си ли е? Усмивката му леко трепва.

– Така си мисля – лъже той през зъби. – Поне така са ми казали. _Надявам се_, че е единствен.

И наистина, би трябвало да се надява. Колко ли има още? По един за всеки член на оня клуб? Това ли е изтънчената парола, която те носят нагло на пръста си и тя им позволява достъп до места, където не би се осмелил да припари никой нормален човек?

– Разкажете ми, сър Патерсън, за клубовете в Лондон – рязко сменя темата Беладона – Могат ли да се сравняват с моя? Според вас трябва ли да отворя и там клуб?

– Има много нощни клубове, но никой не е така очарователен като вашия – отвръща той. – Клуб „Беладона“ ще разбие лондончани, просто ще ги разбие.

Ако тя не беше с маска от сребърна дантела, инкрустирана с мънички искрящи диаманти, сър Пати щеше да забележи колко кокетно се изчерви. Но той вижда как рубинените ѝ устни се извиват в усмивка, а тъмнокафявите ѝ очи засияват – проклетите да са контактните лещи! Перуката ѝ е платиненоруса и се спуска на букли по гърба ѝ, те сияят на фона на бюстието ѝ от златен брокат, като че са изпредени от сребро. Всъщност тя е същинско видение от злато и сребро. Ръкавиците ѝ са от същата дантела, както и маската, а ветрилото ѝ е от златно фолио и блещука. Такова сияние я обгръща, че постоянните посетители не могат да откъснат очите си от нея.

– Много любезно от ваша страна. Но аз знам твърде малко за частните клубове – настоява тя. – Без съмнение, човек с вашето положение членува в някой частен клуб, ако не и в няколко. Много съм любопитна, тъй като и тук имаме няколко частни клуба. А онези, които имат успех, не се посещават от жени, според мен. Несправедливо е, не сте ли съгласен?

– Наистина, никак не е справедливо. Макар че съм благодарен затова, че за жена ми входът е забранен. – Той се смее толкова гръмогласно, че ми се струва, че яката му ще отхвъркне.

– Как се става член? – питам аз.

– Човек се ражда член, или равните му го препоръчват – отвръща той.

– Разбирам – казва Беладона. – А какво можете да ми кажете за клубовете, които са... да речем, малко по-изтънчени? Клубове, за който човек не знае, освен ако не притежава доста тесни познанства?

– Ах – възкликва той и отрязва крайчеца на пурата си. – Тази тема никак не е подходяща за дама.

– Кое ви кара да мислите, че аз съм дама? – ветрилото ѝ се затваря с трясък.

– Скъпа ми Беладона – казва той, – никога не бих допуснал, че...

– И не трябва да го допускате – срязва го тя.

Известно време цари неловко мълчание. Не, сър Пати не е толкова тъп, колкото изглежда, нито пък толкова пиян, колкото ми се иска. Двойна досада. Почти ми се приискава приятелите му да бяха тук, че да смажат малко ситуацията. Но те липсват, затова дърдорят каквото ми хрумне. Не си спомням какви точно ги дрънках. Каквото и да е, за да го задържа още малко тук. Твърде рано е за Беладона да напусне сцената, а за него – да си тръгне.

Така че седим, бърборим, пийваме. След малко Беладона става, започва да обикаля из клуба и поздравява гостите с мила усмивка. Държи се много по-приветливо от обикновено, сияе, флиртува, смее се. Веселото ѝ настроение заразява целия клуб, като че е махнала с вълшебна пръчица. Нищо лошо не може да се случи днес, мислят си радостно нашите гуляйджии. Оркестърът свири игриво, коктейлите „Беладона“ текат като река, светлините блещукат... и ние сме тук, ние – малцината избраници, ние сме част от магията. Да можеше тази нощ да продължи вечно...

Да, часове наред Беладона е толкова чаровна, колкото сър Пати непоносимо досаден, но той е досадник, за когото имаме отчаяна нужда да си седи там, където можем да го държим под око.

Най-накрая Беладона става, взема си сбогом, благодари на сър Пати за прекрасната вечер и му желае да прекара приятно презокеанското пътуване.

– Позволете на шофьора ми да ви закара до вашия хотел – казва тя и става. – Настоявам.

– Твърде сте любезна – казва той. Естествено, мисли си, че напълно заслужава подобна чест. И защо не? Не е ли той великият сър Кресуел? Не се ли върти светът по негова прищявка?

Матео, нашият шофьор _дел джорно_, учтиво отваря вратата на един от нашите кадилаци пред сър Пати, който се търкулва на задната седалка и изпъшква доволно. Колата потегля, но не в посока на хотел „Сейнт Риджис“. Завива зад един тъмен ъгъл, после зад втори, и докато чака светофарът да превключи на зелено, задните врати изведнъж рязко се отварят. Джак трясва сър Пати с такава прецизност, че онзи няма време и да мигне. Челюстта му ще се натърти и лекичко ще се подуе, а това почти не си личи при такива тлъсти и отпуснати бузи. Нищо, което да се набива твърде на очи и да му напомня какво му предстои.

Имаме двацет минути, докато се свести. А когато се свести, страшно ще съжалява за това.

Сър Пати изпъшква, разтърсва леко глава и отваря очи. Намира се в сумрачно и влажно помещение. Всъщност то се намира в мазето на нашата къща, точно под избата, в която затворихме Джун. Толкова надълбоко под земята е, че колкото и да вика и крещи, никой няма да го чуе. Не и Брайъни, която кротко спи няколко етажа по-нагоре. Вкарахме го тук през бившия вход на складовете на „Кис-кис“, но той спокойно може да си е помислил, че се намира в ада. Със сигурност е толкова далече, далече от клуб „Беладона“, колкото не може и да си представи.

Опитва се да се размърда и осъзнава, че е вързан за стол. Започва да се мятя панически. Тогава забелязва Матео, Джак и мен, застанали пред него, облечени в монашески раса, със скрити зад маски лица. Беладона е облечена по същия начин, но не иска да ни гледа, поне не и лицата ни. Тя е седнала зад нас, зад гърбовете ни, скрита в сенките, до малка дървена масичка, върху която бавно се върти голям ролков магнетофон. Сър Пати не я вижда. Тя не иска да я виждат.

Облечени сме като точни копия на членовете на клуба, и когато сър Пати го осъзнава, очите му се изцъклят в още по-голям ужас и той пребледнява.

– Нищо не съм казал – изрича той с треперлив глас. – Кълна се. Нито думица не съм казал.

– Какво не си казал? – пита Джак. Гласът му е идеално окастрен, първокласен английски, сякаш се е родил в имение. Нищо чудно, че Прич му даде такива хвалебствени препоръки.

Беладона го е помолила да води разпита умерено. Макар да си проведех такъв очарователен разговор с Джун, ние с Матео нямаме достатъчно опит за нещо толкова важно. И макар толкова много да ни се иска да видим сър Пати, проснат в локва от собствената си кръв, измъчван и осакатен точно като нас, ние с брат ми никога не бихме причинили на друг мъж онова, което са сторили на нас. Без значение, че си го е заслужил и въпреки че Матео го каза на онзи отвратителен Поли Болдуин.

Да, всички те го заслужават; заслужават и по-лошо. Всички членове на _оня клуб_. Най-накрая пипнахме един от тях и той ще ни каже онова, което искаме да разберем, по време на дванайсетте часа до отплуването на кораба. Неколцина от нашите сервитьори вече отидоха до хотелската му стая с ключа, който взехме от джоба

му, опаковаха куфарите му, съобщиха на рецепцията, че освобождава стаята и в момента ни носят багажа му, за да го преровим. Може би ще попаднем на някое име в тефтерчето му с адреси, на някой намек, на някаква подсказка. На нещо. Каквото и да е, стига да може да ни помогне.

Сър Пати не отговаря.

— Какво не си казал? — повтаря Джак. Гласът му е спокоен, не твърде заплашителен, но ако аз бях на мястото на сър Пати, без съмнение щеше да ми се иска този да млъкне и да се разкара.

— Кои сте вие? — пита сър Пати с немощен глас. — Гласът ти прилича на този на Норис. Ти ли си, Норис? Как смееш, жалък страхливец! Веднага ме развържи!

Норис? Кой е Норис?

— Не съм Норис — казва Джак. — Опитай пак.

— Кои сте вие? — крещи той. — Какво търся тук аз? Какво искате от мен?

Кой си ти? Какво търсиш тук?

— Според теб кои сме ние?

— Не знам. Не знам защо сте си нарочили точно мен, нито какво търсите в Ню Йорк. Да не би да сте ме проследили до тук? Нямаме право да ме следите! По план трябва да се срещнем чак догодина. Нищо лошо не съм направил, нищичко не съм направил! Книгите са в идеален ред. И думица не съм казал. Честна дума, и думица не съм казал, нито сега, нито когато и да било.

Да, тя знае, че се срещат на всеки три години.

— Мъж като тебе не бива да използва думи като „честен“ в мое присъствие — отговаря Джак. — Ти не си честен и не си джентълмен. Освен това — добавя той, — щом нищичко не си направил, как така сме те нарочили? Не може ли да съществува някое несъответствие, което ти убягва?

— Несъответствие ли? Никога! Не зная изобщо за какво говорите! — крещи той. — Настоявам да ме пуснете! Когато разбере кои сте, хубавичко ще си платите! Това е най-безогледно престъпване на правилата! И вие го знаете!

Споглеждаме се с Матео и без малко не си разменяме усмивки. _Най-безогледно престъпване на правилата_, това ми хареса. Ама че цветисто го изтърси.

— Някой се е разбърлил — продължава Джак. Той е най-съвършеният блъфьор, който някога съм срещал. — Един от нас се е разбърлил. Според тебе кой е той?

Сър Пати очевидно се отпуска — помислил си е, че вече не го грози опасност. Направо за смайване си е — вече не е в паника, просто се намира в непозната тъмна стая с непознати тъмни люде, вързан. Сигурно са свикнали с тъмното — всички членове. Сигурно точно мракът ги плоди.

— Нямам представа — отговаря той. — Досега подобно нещо не се е случвало — със сигурност не и откакто членувам аз. И баща ми също. Не сме имали никакви проблеми от онзи случай с Дъфийлд през 1887 година. И с краля, разбира се. Едуард, проклетият му тъпак с тъпак, и оная ужасна Симпсън. За него знаете. Но несъответствие — никога, не и откакто семейството ми води отчетността. Никога.

Дъфийлд? Кой е Дъфийлд?

— Да — казва Джак, — но все трябва да е някой, щом не си ти. Лично аз случайно съм убеден, че си ти. Палуващ на публично място, размахваш си пръстена пред куцо и сакато. Пред жена, собственичка на нощен клуб. Какво те прихвана, та го направи?

— Тя е просто глупачка, която си пада по пръстени — казва той отбранително и се цупи. — Това нищо не значи. Признавам, не трябваше да си го слагам. Но да привличам внимание към пръстена, ако ме попитат за него, това е най-добрият начин за отклоняване на интереса. Знаете го. Всички го знаем. Нали все това ни повтарят. Нищо лошо не съм сторил.

— Тогава си длъжен да ми кажеш кой би могъл да бъде — Джак изважда бележник. Не обръща внимание на забележката, че Беладона била глупачка. За тези думи той ще си плати по-късно. — Или ще ми кажеш веднага, или ще те оставим да гниеш тук. Никой не знае, че си тук. Никой няма да разбере, ако те погребем жив. На твоє място бих си помислил и бих отговорил бързо. Нямаме време за губене.

Сър Пати се мръщи, ала не казва нищо. Стоим така цяла вечност. Едвам се сдържам да не се обърна и погледна Беладона.

— Много добре — казва Джак и угасва светлините. — Ще останеш тук, докато

промениш решението си.

Отдръпваме се и го оставяме там. Приближавам се към Беладона и тя мрачно поклаща глава. Няма да си тръгне. Ще остане там в мрака, докато той проговори. Понечвам да седна до нея, но тя ми маха нервно.

Не мога да ѝ помогна. Никой не може. Матео ме дърпа и аз я оставям там с нейните демони.

Сядаме в съседната стая и чакаме. Чуваме как сър Пати вряска и вилнее. Шпионите на Джак се връщат от хотела с куфарите и ние бързо ги преравяме, като снимаме всички страници на елегантното му кожено тефтерче за адреси, преди да препишем колкото можем. Онова, което ни трябва, са имена. Имена, адреси, телефонни номера, дори да са кодирани. Прич и неговият екип ще приложат магията си върху всяко име, което им предоставим.

Ще ги намерим, до последния човек.

Най-накрая – сякаш след цяла вечност, но всъщност е минал само половин час, сър Пати престава да вряска и да циври. Същинско бебе. Как лети времето, когато си пленник в тъмното. Как всяка секунда има значение и всеки шум се превръща в ужасяващ непоносим трясък, а всяка стъпка означава само паника и болка.

– Готов ли си? – Джак сякаш изниква пред него от въздуха.

Сър Пати клати глава – това не е напразен опит да се перчи. Дали да престъпи клетвите, които е дал при влизането си в клуба, и да стане предател? Или да ги предаде и да спаси безценната си кожа? Каква дилема. Наистина, въпрос на чест.

– Забранено е да издаваме каквато и да било информация, засягаща членовете на клуба, пред външни лица – казва сър Пати. – Знаете го.

– Ти не знаеш дали съм външно лице.

– Външно лице си, без съмнение – мънка той. – Не си Норис. Достатъчно казах, като споменах името му. Не знам кой си. Знам само, че си безименен мръсник. Свалете маската, сър. Настоявам да си свалите маската!

Джак се разсвива дрезгаво.

– Защо? Ти свали ли си маската? Свали ли я?

Сър Пати мълчи. Няма какво да каже.

– Наказанието за разкриване е отлъчване завинаги – блъфира Джак. – Съдба по-лоша и от смърт.

– Да – шепне той. – От къде го знаеш? Кой си ти?

– Готов ли си да умреш?

Мълчание.

– Готов ли си? – пита отново Джак и дава знак на Матео. Скупчваме се около сър Пати, така че Беладона да не вижда какво се готвим да правим. Той изпищява от внезапна пронизителна болка. Няма да ви кажа какво го накара да крещи така. Няма значение; върху отпуснатата му бяла плът не остана постоянен белег. Не както когато нас ни измъчваха.

Мисля си, че той е изкупителната жертва за онова, което се е случило с Беладона, с нас, той и всички мъже като него на света, нагли, себични копелета, жадни за власт, всички до един.

Не съм казал, че ние сме свестни, нали?

– Списъкът – казва Джак.

– Не – повтаря той, а после изпищява отново, и отново.

Отдръпваме се в другата стая и седим там около четирийсет минути. Беладона се е сгушила в ъгъла, невидима в наметалото и маската. Дребничка и невидима. Според мен, откакто започнахме, по нея не е трепнало и мускулче.

Връщаме се.

– Списъкът – повтаря Джак – или ще умреш. Не се прави на мъченик и не ставай глупак.

Сър Пати като че ли се готви да припадне, така че лисваме върху главата му кофа вода.

– Списъкът – повтаря отново Джак, безмилостен, невъзмутим. – Какво са няколко имена? Те никога няма да разберат. Няма нужда никой да разбира; това ще бъде наша малка тайна и ти обещавам, че няма да кажа никога на никого. Ако искаш да живееш, трябва да ми се довериш. А ти не искаш да умреш, нали, сър Патерсън Кресуел? Нали? – Той извърща главата на сър Патерсън към мижавата лампа. – Не искаш да умреш, нали

така? – почти измърква той. – Не... не, ти не искаш да умреш, не и тук и сега, не и по този начин, студен и забравен. Не като жените, които използвате. Не като тях.

– Никога никого не сме убили! – Гласът му се е превърнал в шепнещ грак. Защиатава се докрай, макар косата му да е залепнала за главата му от пот, а болката да пронизва всяко негово нервно окончание. Не е моментът да лицемерничи. – Никого, никога.

– Убили сте духа им – казва яростно Джак. – Така че ми кажи. Търпението ми наистина се изчерпва. Списъкът или ще умреш.

– Защо аз? – хленчи той. – Защо аз?

– Как умираш наблюдава.

– Защото днес ти е късметлийският ден – отвръща Джак. – Защото все трябваше да е някой. И не си само ти. Това важи за всички членове на клуба, всички до един. Чуваш ли ме? Всички до един. А ако не те убием сега, ще стане още по-лошо, вярвай ми. Много ни бива в занаята и ще те следваме по петите чак до края на противоестествения ти живот. Няма да ни избягаш. Обърнеш ли се, ще ни виждаш – ще следим тебе, жена ти, децата ти, приятелите ти. Сложиш ли цигара в уста, ще ти я запалим. Поръчай си ядене, ще ти го сервираме. Никога няма да знаеш кога ще нападнем и никога вече няма да се чувстваш в безопасност. И ми повярвай, като ти го казвам – заплахата винаги е по-лоша от самото дело.

Джак пристъпва напред и рискува да погледне Беладона. Сега единствено любовта му към нея е способна да го тласка напред.

Тя е само едва различима сянка.

– Списъкът – казва той. Гласът му е по-отегчен от смърт. – Дай ми списъка и изчезваме. Само няколко имена. Знаем, че са шифровани.

Всъщност не знаем подобно нещо. Пак блъфира. Напомням си, че никога не трябва да ядосвам Джак. Той започва да плаши дори мен.

– Норис, Дъфийлд – продължава да мърка Джак. – Норис и Дъфийлд. Норис и Дъфийлд. Тези вече ги знаем. Така че какво значение имат още няколко? Ти вече ги издаде. Не се тревожи. Имай ми доверие. – Гласът му е толкова успокояващ, толкова спокоен, толкова умотелен. – Хайде, бъди добро момче, знам, че го можеш. Само ти си достатъчно храбър, че да го направиш. Да, точно така, само ти. Ти си избраният. Ние те избрахме, защото си най-храбър. Никой друг нямаше да издържи на всичко това, само ти. Кажи ми, ти си добро момче.

Сър Пати му хвърля умотелен поглед. Устата му трепва. Пред себе си вижда само пламтящите очи на Джак. Жалкият акт няма да го доведе доникъде и той го знае.

– Никога на никого няма да кажа – казва Джак. – Имаш думата ми. Те никога няма да разберат. Никой няма да знае, само ти и аз. Кажи ми, и можеш да си тръгнеш.

Устата на сър Пати пак мръдва.

– Бейтс – казва той, толкова тихо, че се налага Джак да коленичи до него, за да чува ясно. – Дашууд, Дъфийлд, Франсис, Хенли, Дойд, Мортън, Норис, Стейпълтън, Томпсън, Тъкър, Уайтхед, Уилкс.

– Кой от тях си ти? – пита Джак. – Кажи ми го и можеш да си вървиш. Свободен, завинаги.

– Уилкс – отговаря той. – Аз съм Уилкс.

Светлината угасва. Нещо остро убожда сър Пати по ръката... и после – празнота.

Не, не, не, не сме го убили. Как можахте да си го помислите?

Почистваме го и го преобличаме. Когато се размърдва след няколко часа, той се намира на задната седалка на кола, карана от Матео, която чака пред кея, на който е закотвен „Роял Сплендор“. Казваме на стюарда на първа класа, че горкият сър Патерсън е, ами, мъжничко попрекалил с пиенето предната вечер и ги молим да ни помогнат да го качим в каютата му заедно с багажа. Даваме им колосален бакшиш и се омитаме. Когато сър Пати най-после се пробужда от вцепенението, той е далече в открито море. Носен от течението, така да се каже.

Не сме ние виновни, че скоро след като се завръща у дома, той получава инсулт, изгубва говорните си способности и остава частично парализиран. Всъщност е доста досадно, че той не може да каже на никого от тях нищо, което да ни е от полза. Прич обаче бързо се задейства и изпраща опитни болногледачки, които той най-случайно познава, от най-лъскавата агенция, да се грижат за лигавещия се сър Пати.

Не така, както се е лигавил като член на оня клуб.

Или може би мънищкото зрънце отрова е уцелило мишената си.

Само, може би. Я си помислете. Колко по-лесно щеше да е да пуснем трошица много силна отрова във вечерната му чашка скоч.

— С хубава отрова плаче. —

Отровата е женско оръжие. Отровата на гнева ѝ често е единственото, което остава на една жена.

Никой не знае още това, но днес е последната нощ на клуб „Беладона“.

Отначало те си мислят, че ще е както винаги: клубът затваря по капризната молба на собственицата, която — ако го знаеха, — се оттегля в спалнята си точно зад ъгъла и отказва да се покаже цяла седмица. Без съмнение той също тъй внезапно ще отвори пак. Толкова е неприятно, че намират клуба затворен и тих тъкмо преди Коледа и всички сезонни празници. Още по-неприятно е да бъдат лишени от клуб „Беладона“ навръх Нова година. Е, добре, казват си гуляйджиите с въздишка, Беладона е голяма умница и е успяла да се измъкне за празниците от града.

Но седмиците прерастват в месеци, а алената порта си стои все затръшната. Слуховете започват да се множат и наставка паника. Улица „Гансвуурт“ е пуста и студена, от реката вее леден вятър, който прониква в костите, и вие като блуждаещ дух. Той се гаври с отчаяните хора, драпащи по социалната стълбица, които се мотаят безцелно наоколо дори и в такова ужасно време и се надяват със свръхнадежда, че ако висят там достатъчно дълго, току-виж някой отворил вратата и ги пуснал в рая.

— Чакайте! Чувам лай! — крещи някой. — Сигурно е Андромеда.

Мечтайте си, мечтайте си. Не е Андромеда. Някакво си улично куче лае, защото е гладно и му е скучно. Андромеда е изчезнала и никой не знае защо.

Зад ъгъла Джак тихо се движи из къщата — тоест, из нашите съединени къщи. Ричард и Вивиан засега са отседнали от другата страна и работят за Джак — проследяват всяка следа, която им заръча. Оркестърът има страшно много ангажименти — всеки иска музикантите от скандалния клуб „Беладона“ да веселят гостите на неговото парти и се надява свръх всякаква надежда някой от тях да издаде нещо, каквото и да било. Разбира се, никакъв шанс — членовете на оркестъра са също толкова смаяни от внезапното затваряне на клуба, колкото и всички останали. Заплатата за половин година, която са получили, е повече от достатъчна, разбира се, за да си държат устите затворени. Никой от тях не дръзва да си навлече гнева на Беладона. Не и ако тя някой ден се завърне.

Тя трябва да се върне.

Джак държи изоставения клуб под острия си, опитен поглед, а с острия си опитен ум разследва. Нужен ни е повече от всякога. Прави всичко, каквото го помоли Прич и наглежда екипа, който помага на жените, а те продължават да пращат всеки ден десетки писма на адреса на клуба. Мнозина от келнерите и персонала на клуб „Беладона“ сега следят кръшкащи съпрузи и отдадени единствено на себе си бизнесмени. Работата е по-лесна, работното време — по-добро. Освен това не причинява чак такъв стрес на краката. Беладона настоява Джак да се свърже с Алисън Дженкинс и да я примамва да се откъсне от бизнеса с внос — износа, за да му помага в управлението на фондацията от офиса на Парк Авеню.

Не искам да изоставя надеждата, че Джак и Алисън ще хлътнат един по друг до уши. Те са родени един за друг. Освен това така умът на Джак ще се откъсне от Беладона и тя с облекчение ще узнае, че мъжът, който така самоотвержено ѝ е помагал, е намерил заслужената любов.

Нещо повече, любовта витае във въздуха: един следобед Матео и Анабет се женят набързо в Градското кметство. На сватбата присъстват и децата ѝ, които много се радват. Засега ще живеят в апартамента на Анабет, докато решат дали искат да се заселят във Вирджиния. Ние също се надяваме на това. Беладона се бори, за да задържи брат ми подръка — тя има нужда от него, но най-накрая решава, че не иска да си усложнява живота, като разкрие нещо пред Анабет. Аз ще трябва да се справям и за двама ни — не че не ставам за тази работа, разбира се. Анабет каза на Матео, че вече има желаните от нея деца и, честно казано, сексът никога не я е влечал особено. Сърцето ми подскочи, когато невярващият Матео ми го сподели. Бяха ми нужни седмици, докато го убедя, че тя наистина може толкова много да го обича, че да го е

казала съвсем сериозно.

Или по-скоро бих казал, че любовта витае във въздуха само за някои от тях. Други сърца са препълнени не с нежност, а със страстна жажда за мъст.

Мълвата продължава да лети като бомбардировач на безкрайни тайни мисии. Халтавия нахал е попаднал в небрано лозе. Докладва всяко едно твърдение, което е подочул, без значение колко е абсурдно. Беладона била убила някого и се наложило да изчезне. Някой искал да я убие. Върнала се била в Европа. Купила замък във Франция. Не, в Англия. Била се оттеглила в Тибет. Загубила всичките си пари. Влюбила се и забягнала с копелето, дете извадило късмета, който и да е той.

Не, не е вярно – изпила шише от собствения си парфюм и това я убило.

Кой да го спре да публикува такива прекрасни клюки?

Всичко, което знаят те, е, че тя е изчезнала. Ще се върне ли някога? Защо си е отишла? Къде ли е заминала? Как е могла да им причини такова нещо?

Всеки, който представлява нещо в обществото, се хвали, че е ходил в клуба, разбира се, и че Беладона го е поканила с облечен в ръкавица пръст да седне на изключителната ѝ маса, че са съзрели намек за усмивка под маската, докато тя си е играла с вишневата къдрица, а висящите от пръстените ѝ перли са се полюшвали хипнотично.

Беладона ги е зарязала на произвола на съдбата. Клубът ѝ затваря също така тайнствено, както е и отворил. Тя лишава всекиго от дара на своето присъствие и по този начин ги щади от жестокостта на стихващия интерес.

Така клуб „Беладона“ ще остане вечно жив.

– И знаете ли какво? – пита Халтавия нахал в колонката си един ден, месеци след като ни е давал надежди, че отново ще видим тайнствената Беладона. – Никой не е успял нито веднъж да я снима. Никой не е успял да запише гласа ѝ, или да скицира лицето ѝ.

Никой така и не разбра коя е тя.

След време клуб „Беладона“ се превръща в жива легенда – хем е там, хем не е, празна черупка на сграда, която някога е била бонбонената фабрика „Кис-кис“, смълчана и запустяла. Всичко е било сън; не е било истина.

Тя не е била истинска.

Никой не би повярвал на истината.

Дневник
1935

__Някъде в провинцията, май 1935 г.__

– Как си, сладурче? – попита Хогарт. – По-добре ли си?

Стаята беше тъмна. Тя лежеше под нещо много тежко и не виждаше нищо – нито лицето на Хогарт, нито собствените си длани. Не можеше да се движи. Какво...

– Какво стана? – успя да каже. – Толкова бях замаяна. Припаднах ли?

– Да, така да се каже – отвърна Хогарт. Гласът му звучеше по-различно. Нисък и нервен. Възбуден – по начин, който тя не бе чувала досега. В гласа му имаше нещо. Нещо, което я плашеше.

– Слушай ме много внимателно – и Хогарт я хвана за ръцете. – Имам да ти кажа нещо. – Той прочисти гърло. – Дълго време те търсих. – Продължи: – Всички те търсихме. Ти си избраната. От всички красиви и умни момичета на света, които сме видели, ти си избраната. Ти, единствена.

– Какво? За какво говориш? – Гласът ѝ звучеше странно, сякаш идваше отдалеч. Едва си отваряше устата.

– Боя се, че не бях съвсем честен с тебе, скъпо дете.

Сърцето ѝ заби. Не можеше да си поеме дъх; корсетът беше твърде стегнат.

– Да, аз те доведох на маскен бал, но много особен – говореше Хогарт. – От много особен, частен характер. Един вид клуб, ако искаш. Това е древен орден на джентълмени, които се срещат от време на време за собствено забавление. – Гласът му ставаше все по-възбуден. – Да, забавление – повтори той. – А ти, мила моя, си

избраното ни забавление за вечерта. Ти бе избрана.

– Не – възрази тя, докато се мъчеше да се надигне. Напразно. Не можеше да помръдне. Беше попаднала в капан.

– Не мърдай – каза той. – Не се и опитвай. Ако започнеш да вдигаш врява и да пициш, боя се, че ще се наложи да ти запуша устата. Освен това тук няма никой, който да може да ти помогне, дори и да чуе писъците ти. Лежи, не помръдвай и бъди добро момиче.

Тя не разбираше нищо. Паниката ѝ растеше. За какво ли говореше той? Хогарт – да ѝ запуши устата? Шегуваше се – нямаше как да е иначе. Грозна шега. Танцуваше с Хогарт, зави ѝ се свят, а сега сигурно сънува.

– Спомняш ли си какво ти казах в апартамента на Джун – да рискуваш да направиш нещо забележително и прекрасно, да промениш напълно целия си живот? – попита я той. – Да пристъпиш сред сенките.

Гласът му не беше същият. Това не беше Хогарт – забавният, припрян Хогарт, който ги водеше на чай в „Кафе роял“.

– Ти, мила моя, направи тази стъпка. Тук си вече сред сенките. И когато си тръгнеш, нищо няма да е същото. Да, ти си нашата избраница.

Той не спираше да говори. Ръцете му здраво стискаха нейните.

– Ние сме създали свои собствени правила и те не могат да бъдат нарушавани – продължаваше той. – Ние не отговаряме пред никого, освен пред себе си. И пред тебе, нашата гостенка – избраница, разбира се. Това е велика чест, препредавана от баща на син, от поколение на поколение. Да бъдеш член на този клуб. Най-изтънченият и великолепен в света, ако си позволя съвсем малко самохвалство. Срещаме се веднъж на няколко години и споделяме тайните си. Да, ние сме обвързани с нашите клетви и с нашите собствени правила и никога няма да ги предадем.

Той пусна ръцете ѝ, после подпря главата ѝ с няколко възглавници. Тя не можеше да помръдне – нещо тежко продължаваше да я затиска. Хогарт поднесе към устните ѝ чаша ледена вода и тя пи. Беше толкова жадна.

– Упоил си ме – осъзна. – Упоил си ме и си ме измамил.

– Да, и ужасно съжалявам. Моля те, прости ми. Беше крайно неуместно.

– Неуместно? – Гласът ѝ беше почти недоловим, макар да ѝ се струваше, че крещи. – Да не си луд? Пусни ме. Не можеш да правиш така, ти трябва да...

– Мога да правя каквото си искам, казах ти. Всички можем – и всички го правим. Този клуб съществува от стотици години и прави каквото си иска. Щастлив съм да ти съобща, че ти си сред най-великолепните гостенки от всички, които сме довеждали тук. И аз съм отговорен за това, че те намерихме.

Ако можеше да го види ясно, помисли си тя отчаяно, върху лицето му сигурно щеше да е изписана онази припряна негова усмивчица. Замахна и се опита да го одере по лицето, но той отново грабна китките ѝ. Беше учудващо силен за такъв дребен човек.

– Слушай ме внимателно – заговори той. – Докато пътувахме из провинцията, за малко да ме загризе съвестта, което никак не е характерно за мен. Ето защо реших да ти кажа това, макар че не бива, защото успях да се привържа към теб. Не ти желая злото. Наистина. Моята привързаност към теб и твоята великолепна младост – твоята невинност и любопитство, и прекрасната ти американска енергичност, ме накараха да избира теб. Плюс абсолютно идеалните обстоятелства на посещението ти в нашата хубава страна. Нямах никакви заслужаващи внимание роднини, не, а и на смотаната ти братовчедка Джун няма да липсваш... Не, съвсем няма да ѝ липсваш.

– Какво?! – Започваше да я хваща истерията. – Какво ще правите с мен?

– Докосването до забраненото изостря фокуса на човека – отвърна той. – Затова си тук. Тук си за членовете на клуба. Разбираш ли, всички те те искат, но само един може да те има. Бъди същото разумно момиче, което аз познавам, прави каквото ти казва той и престоят ти тук ще бъде възможно най-безболезнен.

– Не! – възкликна тя. – Не, не...

– Имаме си правила, нали разбираш – продължи той. – Много-много особени правила. Те не трябва да бъдат нарушавани. Инак онзи, който ги е нарушил, е заклеен завинаги. Никой не рискува подобно нещо, уверявам те. Ние се грижим за гостите си. Ето защо всички пари остават за тебе.

– Какво? Пари? Какви пари?

– Парите, които ще спечелиш тази вечер, разбира се. Ще можеш да изтеглиш тези пари от Швейцарската консолидирана банка. Номерът на сметката е 116-614. Парите ще те чакат там, заедно с всичко друго, което... е, скоро ще разбереш. Също и бижуата, а и с каквито още благоволения реши да те дари той. В миналото всички наши членове са се проявявали като най-щедри натури. Подозирам, че ти ще вдъхнеш щедрост от най-изключителен мащаб. Много съм доволен, наистина.

Не, тя сигурно сънуваше. Гласът на Хогарт сякаш идваше от дълбините на кошмар. Щеше да се събуди и да се окаже отново в Лондон, в малкия им апартамент, а Джун ще хърка на съседното легло.

– Имаме си правила за продължителността на твоето гостуване, мила – обясни той. – Така че няма защо да се тревожиш. Колкото повече заслужаваш, толкова по-дълго ще останеш. Но колкото повече заслужаваш, толкова повече и ще спечелиш. Всъщност е съвсем просто. Съвсем просто. Няма защо да се плашиш. Аз ще те наглеждам колкото мога по-често.

Тя чу звук, който идваше отнякъде. Хогарт целуна свитите й юмруци, пусна китките й и преди тя да успее да изпищи, нахлузиха на главата й качулката и я стегнаха отдолу, така че да не може да гъкне. После придърпаха тежкото покривало още по-стегнато над нея и тя усети как я вдигат и някой я мята на рамо.

Къде ли я носеха? Беше твърде ужасена, за да мисли.

Това трябваше да е кошмар. Хората не си причиняват подобни неща. Хората не...

Носеха я през някакъв студен коридор, нагоре по някакво стълбище, пак надолу през различни стаи. Чуваше как врати се отварят и затварят. Струваше й се, че долавя гласове, мъжки смях. Не можеше да диша. „Ще ме убият – помисли си тя. – Моля ви, не ме убивайте, не искам да умира.“

Спряха рязко и я изправиха на крака; дръпнаха тежкото покривало. Студени гривни, дебели като белезници, щракнаха върху китките й, дръпнаха леко ръцете й от тялото и ги прикрепиха към куки, стърчащи от колони от двете й страни. Опита се да помръдне, но някой я бе привързал през кръста с нещо дебело и кораво – под зеления й, сатенен корсаж и над корсета. После я блъснаха към някакъв стълб.

„Помогнете ми, няма ли кой тук да ми помогне? Не ме убивайте, не тук. Аз съм само на осемнайсет години, не съм живяла още...“

– Само да гъкнеш – прошепна в ухото й нисък глас, който никога досега не беше чувала – и ще ти прережа гърлото. Ясно?

Тя кимна утвърдително, като се сдържа да не се разхленчи. „Няма ли кой тук да ми помогне, моля ви, какво ще правят с мен, помогнете...“

– Господа, моля за внимание – гласът беше на Хогарт. – Мигът, който така очаквахте, най-после дойде.

В стаята моментално се възцари тишина.

– Ще останете много доволни – продължи той. – Наистина много доволни. Тук при нас тази вечер е една американка, сираче, горкичката, само на осемнайсет години. Тя не само е прекрасна, чаровна, енергична, интелигентна, но и съвсем непорочна. Изключително мила. Неизбежно податлива на обучение. Абсолютно омайно създание. Абсолютно омайно девственица.

Нито дума не се чу, но стаята се изпълни с аплодисменти.

– Господа, ето я.

Отвързаха качулката и я свалиха. И тя отново чу онзи мерзък шепот.

– Да не си гъкнала – прошепна онзи. – Зад тебе съм.

Не, не, не...

Стоеше зад огромен, изрисуван параван на нещо като подиум. Отнесоха паравана. Стаята беше тъмна, само нейното лице бе осветено от прожектор, а една по-слаба светлина осветяваше Хогарт, който бе застанал на няколко метра от нея, зад нещо като катедра. Белият му сатенен костюм лъщеше на светлината, в ръката си държеше чукче.

От силната светлина я заболяха очите и тя стисна клепачи.

– Начална цена хиляда лири – обяви Хогарт.

Тя стисна още по-силно клепачи, ужасена и смаяна. Беше я измамил, беше я упоил, а сега я предлагаша на търг на членовете на клуба.

И Хогарт водеше търга.

Не, не, не...

Не можа да се сдържи. Отвори очи и постепенно те свикнаха с ярката светлина, която продължаваше да облива лицето ѝ. Всички насядали долу мъже не издаваха нито звук. Бяха облечени като монаси, с черни раса. Качулки закриваха главите им. Не виждаше лицата им – носеха черни маски.

– Петнайсет хиляди – продължаваше Хогарт. – Двайсет хиляди.

Ръкавици от лъскава черна кожа покриваха ръцете им. Виждаше го всеки път, кога то вдигаха бележниците си.

Всички те изглеждаха ужасяващо еднакви, неразлично безлични мъже, които седят, поглъщат я с очи и наддават мълчаливо.

Беше твърде ужасена, за да помръдне, дори и да можеше. Твърде ужасена, за да изпищи.

– Двайсет и пет хиляди – каза Хогарт. – Великолепно. – Кимна на стоящия зад нея мъж и преди тя да осъзнае какво прави той, онзи развърза корсажа ѝ, свали го и разголи гърдите ѝ.

Мъжете се размърдаха неспокойно на столовете си. Всички я желяеха – всички до един. Усещаше как желанието им се надига към нея и я задушаваше.

Не, не, не...

– Четирийсет хиляди. Четирийсет и пет хиляди. Петдесет хиляди. Отлично – продължаваше Хогарт.

Ужасният мъж зад нея отново пристъпи напред и развърза полата и всичките ѝ фусти. Тя остана пред тях само по кюлоти, обувки, чорапи и златни жартieri, корсета и колието от смарагди и диаманти, което блещукаше като зелен огън на врата ѝ.

– Рекордната регистрирана цена досега, както знаете, е осемдесет и пет хиляди – съобщи Хогарт. – Джентълмени, продължаваме ли?

Залозите пак тръгнаха нагоре.

– Седемдесет и пет хиляди. Осемдесет хиляди. Осемдесет и пет хиляди.

Отново аплодисменти.

Деветдесет хиляди. Сто хиляди лири. Хогарт избърса чело с безупречно бялата си кърпичка.

– Ще продължаваме ли? – Той посочи един от бележниците. – Сто и десет хиляди. Сто и петнайсет хиляди. Сто и дваайсет хиляди. – Нито един от бележниците не се вдигна. – Сто и дваайсет хиляди лири, господа. Крайно задоволително. Наистина, крайно задоволително. Сто и дваайсет хиляди лири, първи път. Сто и дваайсет...

– Един милион лири – прокътна глас.

Всички сподавено си поеха дъх. Само един от тях бе проговорил и пристъпил нагло правилата. Но и бе изговорил тези три думи. Такава колосална сума.

– Сър – намръщи се Хогарт, – това е крайно неуместно.

Неуместно, помисли си тя. Неуместно?

– Бъдете така любезен да пристъпите напред – нареди Хогарт. Мъжът зад нея застана до Хогарт, щом залагащият се приближи. Размениха няколко думи; после Хогарт се върна на катедрата, усмихнат до уши.

– Е, господа, простете ми моята прибързаност. Всичко е в абсолютен ред. Финансирането е сигурно, а и както всички знаем, и преди са били допускани изключения при особено необичайни обстоятелства. Случаят явно е от тях. Исторически случай, бих казал. Да, наистина. Исторически. Ето защо оставям вие да решите. Ще уважим ли този залог? Господа, кой е „за“?

Бележниците бавно се вдигнаха – всички, без един. Предпоследният залагащ.

– Гласуването трябва да бъде единодушно – отново се намръщи Хогарт.

Всички погледи се обърнаха към въздържащия се. След миг той неохотно вдигна бележника си.

– Един милион лири! – извика Хогарт и стовари чука върху катедрата. – Нов рекорд!

Един милион лири, мислеше си той. Невероятно! И всичко това, само защото той я бе открил, благодарение на една отблъскваща американка – оная кошмарна Джун Никерсън, която се опитваше да флиртува с него в „Айви“ онази вечер, когато Хогарт си мислеше, че безвъзвратно си губи времето.

– Господа – обади се той, – всеки момент ще сервират вечерята.

Тя видя как те отпуснаха бележниците си и се изправиха – всички, без един. И се разсмя. С див, истеричен смях. Продадена за един милион лири на маскиран монах! На маскиран луд! Не можеше да се сдържи. Не я беше грижа дали онзи няма да ѝ пререже гърлото – просто не можеше да се спре.

Всички я гледаха – знаеше го. После те също се разсмяха.

Отново поставиха паравана, така че мъжете вече да не я виждат. Това беше сигнал да опразнят стаята и тя чу как те изпъскаха в хор. Отново нахлузиха качулката на главата ѝ и я завързаха здраво, а смехът ѝ замря – започваше да я обзема паника. В мига, в който я отвързаха от колоните, тежкото покривало пак я обви, така че да не може да помръдне. После някой я вдигна, метна я през рамо и я понесе надолу по стълбите, по коридори, нагоре, надолу. Движеха се много бързо. Виеше ѝ се свят и ѝ се струваше, че ще повърне.

Една врата се отвори и затвори. Те спряха. Главата ѝ все още висеше надолу. Махнаха качулката, после – перуката и мрежичката за коса, но беше тъмно като в рог и тя не виждаше нищо. Някой събра косата ѝ в шепа.

„Не ми режете косата. Отрежете ми главата.“

Дръпнаха я силно за косата и някой завърза с нещо очите ѝ. Кърпата беше толкова плътна, че тя не виждаше нищо през нея, нито пък би могла да я развърже, дори и ръцете ѝ да бяха свободни.

Пак тръгнаха нанякъде. В друга стая – врата се отвори и затвори. После я стовариха на легло с лицето надолу. Махнаха обувките ѝ и прикрепиха нещо студено към глезена ѝ. Отвързаха китките ѝ, преобърнаха я и махнаха тежкото покривало. Дръпнаха ръцете ѝ настрани и тя усети как пъхнаха нещо в бележниците, които все още сковаваха китките ѝ. Откопчаха колието. После се махнаха.

Тя лежеше сред непрогледен мрак. Опитва се да се оттласне от онова, за което я бяха завързали, но не можеше да помръдне. Корсетът беше толкова стегнат. Не можеше да диша.

В действителност това не можеше да става. Беше невъзможно.

Озовала се бе в капана на един кошмар. Нямаше как да избяга.

В съседната стая членовете на клуба сновяха и си говореха припряно. Кой ли сред тях бе предложил такава колосална сума? Е, тя наистина беше разкошна. Прекрасна момичешка фигура. Толкова млада, толкова свежа. Толкова податлива на дресировка. Всички въздишаха – не беше честно.

– Възможно ли е, която и да било жена да го заслужава?

– Колко ли време ще му отнеме, как мисли те? Колко ли време ще я задържи?

– Добър въпрос, бих казал. Хиляда на седмица според правилото. Един милион лири са равни на хиляда седмици. В годината има петдесет и две седмици. Това прави... чакайте да видим, деветнайсет години и почти три месеца. Значи трябва да я задържи до 1954 година.

Разсмяха се.

– Не си струва времето – отбеляза някой. – По-зле и от съпруга, да му се не види! И струва цяло състояние, да му се не види!

– Плюс секретността. И разходите. Ега ти главоболието.

– Ще види зор той с нея. Чухте ли я как се смее! Той ще види зор, гарантирам ви го.

Те отново се разсмяха.

Ала все още я желяха. Повече от всякога.

Част трета
Фениксът от хълмовете
1954–1956

Беладона преминава.
Скрий сълзите – не прощава.
Бързай, мили, бягай ти,
още по-добре – лети...

Как умираш наблюдава.

12

Перилата на имението

Застанете на верандата пред голямата къща и се огледайте. Накъдето и да погледнете, каквото и да видите, всичко принадлежи на Беладона. Наша собственост са: земите, веригата от хълмове, потоците и езерата, ридовете и хълмовете, огромният овал на пистата за надбягвания, дългата отсечка на нашата писта за бягане, горите и оградите, зеленчуковата, розовата и цветната градина, оградената с плет царевица и застланите с чакъл пътечки, фонтанът със скулптурите, от който се леят каскади ароматизирана вода и по-малките фонтанчета, разпръскващи ситни капки около него, лазурният басейн и езерото с рибките, тайнствената *_grotta_** и причудливите ѝ дълбини. Оборите, гаражите, стрелбището, дърводелската работилница и десетките къщици наоколо, както и къщи за целия персонал в имението. Всичко сто хиляди хектара, собственост на *_La Casa della Fenice_***.

[* Grotta (итал.) – пещера – Бел.ред.]

[** La Casa della Fenice (итал.) – къщата на Феникса. – Бел.ред.]

Нищо не може да се сравни с лекия полски бриз, лъхащ в лицето ти!

Докато свързаните ни градски къщи в Ню Йорк, хладни и изтънчени, принадлежат на града, Ла Фениче е съвсем различно място. Голямата къща сред плантациите излъчва свежест и уют, щом пердетата се размърдат и някой отвори широко прозореца, за да се наслади на околните гледки. Беладона знае точно защо съм избрал тази къща: тя ни напомня за Италия.

Ех, да бяхме и сега там, в Ка д'Оро. Да беше тук Леандро. Колко ни липсва той; как ми се иска да можех да поговоря с него, да ми даде някакво напътствие. Колко горд си мисля, че би бил той от онова, което създадохме в клуб „Беладона“. Как дадохме на Джун урок, който тя никога няма да забрави, какво сторихме на сър Пати. Как Беладона едва не се поддаде, щом го съзря, щом чу звука на гласа му и забеляза блясъка на пръстена му.

Но тя не се поддаде.

Оставили сме реалността на всичко това зад гърба си – поне засега. Ширналото се огромно имение ни е обсебило – опитваме се да се ориентираме как бихме го управлявали така, че всичко да върви гладко, това е. Нищо не можем да приемем наготово.

Голямата къща сред плантациите вече имаше здрава структура, а обновлението бяхме започнали още преди месеци. Помните това, нали? Събрахме доколкото можахме нийоркския ни архитектурен екип, издигнахме лагер и сформирахме смени, които да работят денонощно – искахме да си свършат работата и да се махнат. Кой знаеше кога ще ни потрѣбва да се нанесем, ако някога наистина го направим?

И тогава за наш късмет се появи сър Пати.

За негов лош късмет.

Още щом чу имената, Прич разбра какво означават те. Това бяха членовете на клуб „Адски огън“. Такъв клуб наистина съществувал, обясни той – малка сбирщина от дегенерати от средата на осемнайсети век. И подвизите им, и пианските им гуляи били известни на всяко учениче. Тартор им бил някой си сър Франсис Дашууд. Това е кодовото име на техния лидер, предполагам.

Рицари на сър Франсис от Уикоум – така наричали себе си членовете на клуб „Адски огън“; срещали се в пещерите под развалините на Медхамското абатство, което не е кой знае колко далеч от Лондон. Прич не се учуди, че членовете на този клуб са взели имената на основателите на „Адски огън“, за да защитят анонимността си. Тяхна собствена перверзна шегичка, предполагам. В днешно време някои хора твърдят, че оригиналният „Адски огън“ не бил толкова зле, но Прич, който винаги очаква от човешкото поведение най-лошото, никога не е вярвал в това. Ами че дори Чърчил е написал малък рефрен за тях:

„Женствеността в одежди монахински

лежи край Медхам, поругана от монаси низки.“

– Освен това си имали девиз – добави Прич. – „Fay se que voudras.“*

[* Прави каквото си искаш. – Бел.прев.]

– Съвпада. Но как да открием истинските имена зад шифъра?

Просто е, отвърна Прич. Щял да започне дискретни разследвания в Лондон – сега, когато разполага с името на сър Пати. Да провери обичайните заподозрени, известни като свързани със семейство Кресуел. Да подслушва телефонните разговори на сър Пати. Разбира се, лично той надали ще приказва много заради инсульта. Няма значение. Със сигурност много хора ще го посещават, а и ония ужасно компетентни болногледачки, които Прич му изпрати от лъскавата агенция, ще присъстват на всяко посещение, когато не ровят из пощата и не се присламчват към семейството.

– Те вече са абсолютно незаменими за него – съобщи ни Прич злорадо.

– Всеки ден го чакаме да пукне – добави Прич по време на последния ни телефонен разговор. Гласът му определено звучеше бодро. – Само изчакайте до погребението. Точно тогава ще пристъпим към последния напън – и се изкиска. – Някое важно лице или ще отиде на службата, или ще се обади да поднесе съболезнования. Вие само изчакайте.

И така, чакаме. Междувременно аз с оправдана гордост оглеждам най-новата ни придобивка, която се простира над зеленото ширнало се поле на източна Вирджиния. Ла Фениче е действаща ферма, макар че през последните десет години е била жестоко пренебрегвана, със стотици крави, коне, волове, бикове, прасета, овце, пилета, патки и гъски и безкрайни ниви със сено, овес и люцерна. Бързо поправяме старата къща на надзирателя на около половин километър надолу по хълма от голямата; точно там живее подобраната ни колекция от шпиони – предпочитаме да ги наричаме „охрана“. Двама са келнери от клуба; пристигат още двама: единият е леко поизносен от годините, прекарани в столицата Вашингтон. Всичките са заклет ергени на възраст и безупречно надеждни. Така казва Джак. Така се надяваме и ние. Имат достатъчно ум да се засмеят на табелата, която Беладона избра да окачи над входната им врата и на която пише: „Къщата на Тантал“. Знаят, че Тантал е син на Зевс, прокълнат заради наглостта си и прегрешенията си и изпратен в Хадес, където, щом се опита да утоли жаждата си, водата се отдръпва, а като се опита да напълни стържещия си корем, храната изчезва.

Изкушавани завинаги. Нищо чудно, че Беладона се е сетила за този мит.

Този квартет ми харесва много. Те са доволни от работата и от разгърналия се около тях пейзаж. Чистят им къщата, а жените на някои от нашите градинари им готвят. Даваме им парите, които ни искат, и ги оставяме да се оправят сами. Орландо се отбива да се увери, че всичко е наред. Освен това е трудно да не харесаш хора, нарекли се с кодови имена, взети от детските залъгалки: Намиг, Премиг, Кимни, Глъч.

– Аз съм старата майчица – казва ми Глъч и с това приключваме.

Първата им работа е да надзирават сградата от редицата порти, добавени за подсилването на огромната врата от ковано желязо на главния вход и порутената барака до нея. След като ремонтът приключва, поредният от полупенсионираните шпиони на Джак, мъж със забележителното име Тибалд Уинфри, се нанася там с жена си Анита. Семейство Уинфри са тихи, непретенциозни и държат всичко под око, нямат търпение да им се даде полезна работа и записват в дневник всички, които ни посещават. Колчем на вратата се появи кола или камион, веднага проверяват самоличността и се обаждат в къщата за потвърждение. За всеки случай има и камери, скрити под стряхата на къщичката, които снимат всяка влизаща и излизаща кола. Камери са скрити в красивите скулптирани фенери покрай алеята до къщата; камери има край басейна, лабиринта и градините.

Нали знаете, стари навици. Не обичаме изненади.

Тибалд обича да готви гъмбо, а Анита рядко я виждаме без плетка. Изобщо не приличат на ужасните Маркус и Матилда...

Не, не, не. Не искам да говоря за тях. Не искам да мисля за последния път, когато сме живели в огромна изолирана къща. Не къщата на Леандро. Другата.

За разлика от къщата в Белгия, обаче, ще е невъзможно да оградим с ограда огромните хектари земя, така че срещата със Стан Пенроуз, главния пазач, ни вълнува. Той има цял кучкарник с кръвожадни кучета, които му правят компания,

когато той и хората му ежедневно обикалят земите, поддържат в ред ливадите, чистят горите и храсталаците и проверяват местните растения и животни. Орландо е много доволен от положението на постоянен патрул. Когато Орландо казва, че искаме да разширим кучкарниците и да развъждаме хрътки, лицето на Стан грейва от радост. Стан е едно към едно копие на Калвин Кулидж: той е човек, който не говори много, с прости вкусове, но познава земята и ние чувстваме, че можем да му се доверим, без да се налага да изтъкваме причините си, за да искаме постоянен патрул. Всъщност имам чувството, че той ще ни стане също толкова добър приятел, колкото Орландо и Матео, така че – една грижа по-малко за мен.

Освен това поставяме редица от порти и скрити камери по служебното шосе, което живеещите тук са свикнали да използват. Много съжаляваме за неудобството, обясняваме, докато раздаваме ключовете. Заради сигурността на всеки е. Не обичаме да влизат в нашата територия, а има прекалено много хора, проявяващи твърде голямо любопитство към графинята. Те нямат друг избор, освен да се съгласят. Повече от дузина селски семейства живеят в къщици на около километър и половина от нашата къща, по-близо до нивите, както и пазачи, овчари, градинари, коняри, живеещи до конюшната, и нашият шофьор – Темпълтън. Той също е откритие на Джак, живее над гаража и обича колите горе-долу също толкова, колкото и разговорите, които дочува за тях.

Не можем да им кажем, че всички тези мерки за сигурност не са толкова, за да спрем хората да влизат, а за да стопираме неколцина нещастници, извадили лош късмет, да излязат. Заключени. Оставени да гният.

Но преди да се справим със самия имот, трябва да направим къщата годна за живеене. Екипът ни е инсталирал мънички копчета за охраната, скрити във всяка стая. Натиснеш ли едно, то автоматично включва звънец, различен за всяка стая; звънците звънят в Танталовата къща, в стаята на Орландо и в моята стая, разбира се, в кухнята и в будката на охраната. Така всеки, който знае шифъра, бързо ще се притече на помощ.

Малкото остатъчна параноя стига далеч.

Двамата с Беладона решаваме да има много тематични стаи, в които да играем и да си почиваме. Едната е цялата в огледала, така че естествено я кръщаваме Стаята на Нарцис; друга е цяла в купчини кадифени възглавнички в ярки цветове и олтар със статуи на Буда, Ганеш, Тор и Аполон – в чест на всички богове, за медитация. Има стая с бiliarд и с миниатюрно електрическо влакче с десетки релси, подредена за Брайъни и за куклата й Сам – да си играе с влакчето. Има музикална стая, осветена от лампи, чиито абажури са направени от пергаментови откъси на една от ранните симфонии на Моцарт, в която има роял, клавесин и всичко за струнен квартет. Стените на зелената стая са тапицирани с корк, тя е пълна с цветя от нашите оранжерии: камелии, люляци, орхидеи, а под тях – пищни папрати. Стените и таванът на балната зала са от най-фина кована мед, която отразява и леко изкривява всички форми и цветове по дрехите на танцуващите и ги преплита в щур пачуърк*.

[* Пачуърк – изкуство за изработване на завивки от различни цветни парчета. – Бел.ред.]

Беладона мрази балната зала. Хвърля й едно око, казва, че е прекрасна и отказва да стъпи в нея.

Купуваме на търг цяла библиотека с петнайсет хиляди тома, принадлежала някога на имението на Мадам дьо Помпадур – всички те са подвързани с цветен марокен, върху който е отпечатана нейния екслибрис*, а страниците са позлатени, – за да ги подредим по полиците на нашата библиотека. После изкормям книгите, повредени от годините на пренебрежение, и скривам вътре кутии цигари и разни дребни предмети.

[* Екслибрис (лат.) – художествено изработен етикет, използван за отбелязване чия собственост е книгата. – Бел.прев.]

Един от любимите ми номера.

Из големия салон са пръснати гигантски мраморни маси, групички пухкави канапета, кожени клубни столове и няколко шезлонга, наподобяващи гондоли, тапицирани с яркочервена коприна – цвета на коктейла „Беладона“. Стените са украсени с прекрасните живописни фризове на Мариса с нимфи и богини. Огромен канделабър, тип Валадие, царува над салона – голи женски фигури обгръщат всяко стъбло и танцуват с вдигнати ръце, които подпират извитите свещници от златни

листи. Официалната трапезария е не по-малко величествена: огромната стъклена маса, на която могат да седнат четирийсет души на интимна вечеря, е гравирана от Лалик и се осветява отдолу, тъй че сякаш сияе с вътрешна светлина. По стъклените полици на различни равнища е нареден порцелан от Милтън, рибни блюда от Уедууд, блюда за дивеч от Спод, блюда за стриди от Стафордшър и глинени съдове на Брайъни, които е правила в училище. Огромни сводести прозорци гледат към розовата и цветната градина и ги отразяват в бледозелената и сребриста светлина. По-малката семейна трапезария до кухнята скоро ще стане любимо място на всички деца в имението: подът е направен от дебела плоча – подвижно мраморно стъкло, която покрива басейн с пьстърва. Така гостите ни могат сами да си уловят вечерята.

На горния етаж има осем стаи за гости, всяка в различен цвят. Стаята на Брайъни в бледорозово има тъмносин таван, на който са изрисувани съзвездията – също както в Ню Йорк. Стаята на Розалинда е свързана с нейната, а моята е надолу по коридора, до тази на Орландо. Банята на Беладона е божествена. Сякаш по-голяма и от спалнята, в нея има луксозен шезлонг, тапициран с кадифе в десен зебра, плюшен килим в съответния колорит и две малки канапета, отрупани с кадифени възглавници с извезани по тях различни животни. Ваната, на подиум в ъгъла, е толкова дълга и дълбока, че човек почти може да плува в нея, а купчините хавлии на полиците над нея са от най-фин египетски памук. Дръжките на вратите са отлети по калъп от дланта на Брайъни, а стените са покрити с някои от любимите снимки на Беладона от италианската провинция. По-малки снимки в сребърни рамки стоят на тоалетката на Беладона. Любимото място за оцветяване на Брайъни е под масичка от розов мрамор, просната на пода, докато Беладона, отпусната в креслото, чете на глас някоя от петдесет и двете книги на мадам Помпадур с приказки.

Спалнята на Беладона е не по-малко прекрасна – цялата в бяло и сребърно, с лъскави сребърни завеси пред белите ленени щори, избродирани със сребърни нишки с известни максими на Волтер. Огромното ѝ легло е покрито с бяла кожа и отрупано с десетки възглавници, всяка в различен нюанс на бялото и най-бледото кремаво. Лампите са направени от седеф и кухи раковини. Светят с мека и изящна светлина.

За разлика от Беладона, такава, каквато е сега, твърда и недостижима.

От друга страна, градините са просторни и приветливи. Розовата градина е великолепа – лехи с различно оцветени цветове, поръбени с подрумчета и магданоз, които да прогонват вредителите. Обичам да се заседявам с часове в ароматната градина с билки и цветя; фрезите миришат на сливи, а перуниките – на кайсии; орловите нокти и поветът пълзят по первазите; лавандулата, розмаринът, сладката лазаркия и маточината се състезават един с друг в луда надпревара. Тук растат мента и мирта, жълт жасмин и виолетки. Майоран, риган и босилек преливат от глинени саксии. И на всекиго е наредено да стои далеч от олеандъра.

О-хо, убийствен полъх!

Беладона – сладък звук._

Дни наред Беладона чете средновековните книги по градинарство на мадам Помпадур, за да създаде специален участък в градината. Там всички цветя си имат особено значение: смокиново дърво за „Имам своя тайна“, лимонов гераниум за „Неочаквани срещи“, утрянниче за „Загубих всичко“. Рододендронът казва: „Внимавай, опасна съм.“ Дървото на Юда – за предателство, десетки пеонии – за гняв. Лавър – за предателство.

Кръщаваме я Градината на адския огън. Знам, градинарите се чудят, когато Беладона им дава подробни наставления какво точно иска, но тях си ги бива в работата и знаят достатъчно, че да си затварят устите и да изпълняват нарежданията ѝ. Дори и на тях обаче е забранено да докосват един от ъглите на Градината на адския огън. Там тя е посадила мандрагора.

Мандрагората официнарум, предпочитаният талисман на заклинателите, увит в саван като мумифициран труп, е почти толкова забавна, колкото и атропа беладона. Хубав дълъг корен може да израсне и до метър и половина дължина и да прилича на човек. Е, почти. Практически невъзможно е да се отглежда мандрагора при този климат, но Беладона иска да опита – полива земята наоколо с медена вода, както ѝ е казала Катерина. Катерина ѝ е обяснила всичко, докато двете си седяха в кухнята в Италия и кълцаха босилек за сос песто. Тя ѝ беше казала, че мандрагората притежава магични сили, че на повърхността расте като голяма розетка, почти плоска, с дълги

листа и синкаво-лилави цветове с къси дръжки, а плодовете са сгушени в сърцевината на розетката като мънички домати. Но онова, което има значение, се намира под земята – самият крив корен.

– Копай го само по залез – наредила е Катерина. – Не го изскубвай насила, инак ще изпиши. Увий го в саван и го дръж на тъмно.

Избягвам Градината на Адския огън. Всеки я избягва. Предпочитаме другите градини или поляната с хамаци и удобни столове, разположени стратегически на места, от които се откриват прекрасни гледки, където статуите на Роден са мъчливи стражи – също като Андромеда пред клуб „Беладона“. Лъкатушна чакълена пътека води към басейна – лазурните му плочки са същите като в Ка д’Оро; над дълбокия край се извисяват чифт гигантски херувими, а от обърнатите им урни в басейна се излива вода. В къщата край басейна има малък тапициран салон за тренировки по джудо, съблекални, сауна и парна баня, ароматизирана с евкалипт. Още по-нататък по друга пътека се стига до широко стълбище от варовик – на всеки няколко стъпала са аранжирани саксии с гигантски хортензии. Стълбището е оградено от две по-тесни каменни стълбища, по които неспирни поточета вода са изкопали коритца, по които се спускат към езерата с рибки, към пещерата и нейния павилион. Той наподобява кукленска къща за възрастни – уютна къщица със сламен покрив; вътре върху покрития с теракота под тук-там са постлани марокански молитвени черджета. Огромна камина с перваз от мрамор със сиво-зелени жилки заема едната стена. Люлеещи се столове и голям диван, отрупан с любимата купчина бродирани възглавнички на Беладона – пъстра яркоцветна купчина от кадифе и коприна – изпълват стаята. Тук тя се крие, когато ѝ се иска да се заключи сама и да крои заговори. Тя е единственият човек тук, чиито настроения водата не може да успокои, шуртяща с нежни струи точно зад прозорците.

Шуртенето на водата не може да я смири. Само неговият писък в мрака, когато го зарежем да гние в тъмницата, където му е мястото.

Пещерите на първоначалните членове на клуба „Адски огън“ били издълбани във варовика от роби, които после използвали камъка, за да павират местните пътища, беше ни казал Прич. В пещерите, техните собствени лични тъмници, стените постоянно сълзали. А стъпките по хрущящите, застлани с чакъл пътеки, лъкатушещи в мрака и осветени единствено от няколко мъждиви факли, чиито пламъци зловещо трепкали в невидимите въздушни потоци, звучали силно и заплашително.

Хрущящият звук – той е ужасът, по-лош от внезапния хлад, подобен на призрочни пръсти. Хрущенето и приглушеното хлопване на дебелия дървен врата, която се затваря, и ехото на стъпките, които заглъхват, докато не остане нищо, освен черен мрак. Може би там, в килията, има малко гърне с капак, за да се пишка в него. Може би има изсъхнал крайшник хляб. А може би не.

Спи сладко, миличко. Кой знае кога ще дойдем пак да те проверим?

Точно тогава винаги започват писъците.

Не, най-важните стаи в Ла Фениче не са великолепно наредени и пълни с прекрасни неща. Те са известни само на неколцина и са скрити зад тайна стена в бившата винарска изба. Всъщност избата си съществува и съдържа хиляди каталогизирани, прашни бутилки, струващи цяло състояние. Всеки, който слезе за бутилка „Д’Икем“, подходяща за изпиване с десерта, не би подозирал какъв страховит ужас се спотайва зад стената.

В тъмницата сме изградили своя собствена проста постройка. Няма прозорци, които да гледат към разкошната природа; има само малки стаи, в които е тъмно като в катраница, с груби тухлени стени и ниски тавани, миришещи на влага и отчаяние още преди да сме затворили някого вътре. Има дебели дървени врати с желязна решетка, която прегражда малкия квадратен отвор. В стените са забити куки, та той – пленникът, да не може да избяга.

Не си говорим за тъмниците. Стига ни да знаем, че съществуват.

Сигурен съм, забелязали сте, че пропускам много от значителните и тревожни подробности около преместването ни. Ще се задоволя само да кажа, че пътуването към Вирджиния, точно след Коледа, не беше никак приятно. Беладона бе затворена и мрачна, каквато беше от седмици насам. Брайъни пък беше разтревожена в резултат на състоянието на майка си и ту обличаше, ту събличаше Сам, докато най-накрая се

уплаших, че горкичката кукла ще се разпадне. Макар Брайъни да няма и седем години, тя е хем притеснителна, хем прозорлива. Всъщност тя често се справя с мрачните настроения на майка си по-добре от всички нас, включително и Матео. Тревожи ме, че това хубаво момиченце доброволно се опитва да сподели бремето на майчините си борби. Децата толкова често са щедри по рождение. И все пак наблюдавам внимателно Брайъни, за да забележа дали няма да се прояви някак бащиният ѝ характер.

Всички я наблюдаваме. Но и за това не говорим.

Брайъни ще бъде много нещастна, когато разбере, че няма да се връщаме в Ню Йорк, че сме я откъснали от ежедневието ѝ там и от любимото ѝ училище. Според мен трябваше да я подготвим, преди да тръгнем, за да може да се сбогува с приятелите си, но на Беладона не ѝ се занимаваше с това. Нито пък с каквото и да било. Тя даде на Джак пръстен от тежко лъскаво злато, върху който бе гравирано изящно „Б“, но почти нищо не му каза – не и след като бяхме слезли заедно в тъмното. Ние с него проведохме дълъг и ужасно болезнен разговор и той обеща редовно да ни се обажда. Знам, че сърцето му се разкъсва, но той е такъв стоик, колкото Беладона е непреклонна.

Джак вече ми липсва, но още повече ми се иска и Матео да е с нас. Твърде много е, за да се надявам, егоистично и несправедливо е да искам утре и те да пристигнат да живеят тук. Трябва да дадем на Матео и Анабет време да бъдат заедно, далеч от цялата ни лудост. Не мога да виня скъпото си малко батенце, задето иска да е по-далеч от нас. Просто...

По дяволите! Поне на един човек от тези, които познавам, му е хубаво.

Един ден, скоро след като пристигнахме, намирам Брайъни да се къса от плач под една от огромните мраморни маси в салона. Сам, облечен в яркорозов бански костюм, седи в скута ѝ.

– Какво има? – питам внимателно и се опитвам да я прегърна. Тя ме отблъсква и аз бързам да извикам майка ѝ. Този разговор отдавна трябваше да се проведе.

Беладона идва и сяда до дъщеря си под масата, прегръща я, докато риданията преминават в хълцане.

– Искам си Жабчо – казва Брайъни, а сълзите се стичат по бузите ѝ. – Искам Дромди. Искам Дрънкалото. Искам си кученцата. Искам си вкъщи.

– Кученцата трябва да останат в Ню Йорк – меко отговаря Беладона.

– Защо? – пита Брайъни. – Защо не ги вземем тук с нас? Има много място, където те да си играят!

– Знам, сладичката ми – отвръща майка ѝ. – Но ние не ги взехме с нас по няколко причини. Първо на първо, Джак остана там сам-самичък, без нас, а ние не искаме той да се чувства самотен, нали така? – Брайъни се нацупва, после клати глава. – А и кучетата трябва да пазят къщата в Ню Йорк. Те са домашни кучета, принадлежат към тамошната ни къща и трябва да си стоят там. Не искаш да плачат всяка нощ, защото им е мъчно за дома, нали така? Кучетата не могат да си кажат, че им е зле, но хората могат – и въздъхва тежко.

Брайъни поглежда майка си. Не знае какво да каже.

– Това е единственият дом, който познават – продължава Беладона. – Боя се, че ако дойдат тук, може да тръгнат да обикалят твърде надалеч и да се загубят и никога вече да не ги намерим. – Тя не може да каже на дъщеря си, че ирландските хрътки са твърде известни и не можем да рискуваме да ги познаят. Дори и на това затънтено място във Вирджиния няма как поне някой да не е чувал за клуб „Беладона“ и лаещите му стражи.

– Искам си вкъщи – разплаква се пак Брайъни.

– И аз си искам вкъщи, но засега трябва да поостанем тук – казва Беладона. – Тук ще си намерим много нови приятели, а ти ще отидеш в ново училище и...

Брайъни започва да риде съвсем на сериозно. Не бих казал, че я обвинявам.

– Не искам нови приятели, не искам ново училище! Искам си вкъщи! – пищи тя. – Мразя те! – зарязва Сам при Беладона и изтичва в стаята си, хвърля се на леглото и се разридава сърцераздирателно.

Беладона ме поглежда с поглед, който ме плаши. Не, тя не прилича на себе си от онази сцена в мазето насам. Или може би прилича повече на себе си, отколкото ми

се иска да признае. Настръхнала е като топяща се ледена висулка, увиснала от стряхата, а аз продължавам да я чакам да се откърти.

– Да го доведе ли? – питам. Тя вдига Сам и кима и аз бързам към килера, където Бианка крие изненада за Брайъни.

Двамата с Беладона се качваме заедно горе и влизаме в спалнята на Брайъни. Тя продължава да подсмърча. Беладона ляга до нея на леглото и Брайъни се опитва да я изтика настрани.

– Чуй ме, миличко, много сгреших, като не ти казах по-рано, че ще се местим да живеем тук – казва Беладона. – Не исках точно по Коледа да ти помрачавам настроението. Но всички скоро ще свикнем, надявам се. Тук има много други деца, с които да си играеш, и е много по-хубаво и по-чисто, отколкото в Ню Йорк. Ще ми простиш ли?

– Не – отвръща Брайъни, забила лице във възглавниците. – Ню Йорк ми харесва. Мразя Вирджиния.

– Не те виня, че харесваш Ню Йорк – казва Беладона след няколко минути. – И на мен ми харесва също както на тебе. Но ние винаги можем да отидем там на гости, нали знаеш? Може би след няколко години ще можем да се върнем да живеем там. Ще видим. Междувременно имам нещо за тебе, което се надявам да ти помогне да се чувстваш по-добре. Не искаш ли да видиш какво е то?

– Не. Не ме интересува – отговаря Брайъни, заровила лице в чаршафите. – Махай се.

– Но той има нужда от тебе – продължава Беладона.

След няколко минути Брайъни се надига – любопитството е взело връх над мъката.

– Ето го – казва Беладона. – Целият е твой. Казва се Базилико.

Той е миниатюрно дългокосместо дакелче, което сме кръстили с италианската дума за босилек. Много е шантав и прилича на малка космата наденичка с краченца. Направо нямам търпение да видя какво ли ще направят ловджийските хрътки, като го видят.

– Майка му се разболяла и не можела да се грижи за него – обяснява Беладона – и затова той наистина има нужда от тебе. Купили сме му хубаво мъничко легълце и той може да спи тук при тебе, за да не се чувства самотен. Искаш ли да се грижиш за него?

Брайъни поема в ръце гърчещото се вързопче и кученцето веднага облизва сълзите от личицето ѝ.

– Моичък си е, така ли? – пита тя.

– Да, твой е. А другата седмица ще си вземем и други кучета за къщата. – Беладона избърсва очите на Брайъни и я кара да си издуха носа. – Това, че ще си вземем нови кучета, не значи, че трябва да престанеш да обичаш Дромди, Жабчо и Дрънчалото, нали? – добавя тя. – Можеш да обичаш много-много и най-различни кучета.

– Ирландски хрътки ли ще бъдат? – пита Брайъни.

– Не, друга порода, която се нарича неаполитански мастиф, и ти можеш да избереш три от кученцата, които се родиха преди две-три седмици. Много сладки кученца са. Ще пораснат много големи и много глезени – и много податливи на дресировка. А сега, мисля, трябва да измислим наистина хубави имена за новите кученца, нали? Томазино ще ти донесе звездния атлас и ще видим няма ли да намерим нещо, което ти харесва. Бива ли?

Брайъни кима и гушва по-силно Базилико. Нашите неаполитански мастифи ще пораснат големи и страшни кучета, огромни и набити, с отпуснати челюсти, от които капят лиги. Те са много по-добрички, отколкото изглеждат, особено ако кучешката им чувствителност ви одобри, но ще ги дресиране изключително за нашите нужди.

Целият персонал ще знае с какви команди да ги строява – ей тъй, за всеки случай.

Човек не бива да бъде твърде предпазлив.

Брайъни решава да ги кръсти Касиопея, Хектор и Дризълпус.

– Защо да не ги кръстим Жабчо, Дромди и Дрънчалото? – пита тя отначало.

– Ами ако Дромди, Жабчо и Дрънчалото ни дойдат на гости? – отвръща Беладона.

– Няма ли да се объркат с другите кученца? Освен това всеки човек и всяко животно има правото да си има собствено, само негово, специално име. Не мислиш ли?

Всеки човек, но не и Беладона.

Когато се представям на местните фермери и на другите работници в имението, им казвам да я наричат графинята, ако и когато я срещнат. Много естествено, нали, а и съвсем уместно. Тя не иска никога вече да я наричат отново Ариел; не би могла да го понесе. Нито пък можем да я наричаме Беладона, щом може да ни чуе някой, който не знае коя е всъщност. Тя ни каза да я наричаме Бела, макар това име да ѝ е толкова омразно. Но точно така я наричахме в къщата в Ню Йорк, в случай че Брайъни може да чуе. Тя си мисли, че майка ѝ се казва Бела. Бела делла Робиа, графинята.

Добре звучи – като звън на звънчета.

Всички съседни също мислят така. Те направо се скъсват от старание да заслужат покана и да посетят обновената с такава фантастична грижа от тъжната италианска вдовица къща, макар че никой от тях да не е припарил по-близо от дългата алея, която лъкатуши от главната порта към голямата къща. Тя сигурно е толкова заета, без съмнение. Каква тръпка – имаме си истинска благородничка тук, в махалата, в Кинг Хенри, Вирджиния!

Не трябва много време, за да плъзнат нови слухове, дори и без помощта на местния вариант на Халтавия нахал. Няколко доста мащабни дарения вече са разпратени до местната Полицейска асоциация за благосклонност, до канцеларията на шерифа, до проекта за разкрасяване на парковете, доброволната пожарна команда, училищната библиотека, духовия оркестър и фонда на съда. Местните политици, както и настоятелството на болница „Джеферсън Дейвис“, направо преливат от благодарност към колосалната щедрост на графинята. Само ако има нещо, което можем да направим за вас, вие само се обадете, моля ви.

Да, графинята явно е цяло чудо! Толкова щедра и толкова тайнствена!

В момента обаче сме по-заинтересовани да се запознаем с останалия персонал, който наследихме заедно с имота, и да продължим с усиляването на охраната. Бързо разбираме, че на селяните тук са плащали жалки грошове, лъгали са ги и са ги зарязвали. Мнозина от тях бяха в отчаянието си готови да се преселят в земи, които да смятат за свои. Само дето нямаха къде да отидат. Изплатихме им неплатените надници, утроихме заплатите им, постегнахме съборетините им, прокарахме им ток, свястна канализация и телефони. Казахме им, че искаме Ла Фениче да се превърне в най-доходната ферма в цяла Вирджиния и че ако им трябва нещо, ако искат да предложат или да научат нещо, да се обръщат към мен. Попитахме ги кой би бил най-добрият управител и назначихме онзи, когото избраха те: човекът се казваше Гилбърт Скот. Накратко, фермата, служила някога за посмешището на окръга, беше на път да стане най-преуспяващата и най-красивата в него.

Охо, как се възнаграждават малко вяра и много пари!

Ала има едно семейство, което скоро се превръща в по-важна добавка от другите към пъстрата ни компания. Беладона започва да обикаля имота – често заедно с Орландо – и никой от местните селяни не знае коя е тя. Мислят я за гувернантка на Брайъни или може би за жената на Орландо. Викат ѝ Бавачката. Един следобед тя вижда някакъв фермер, седнал на стълбището пред къщата си, а до него жена му, бременна в последния месец. Той дялка от дълга пръчка нещо, което явно прилича на бастун.

След няколко дена привиквам този фермер в канцеларията на Гилбърт, която се помещава в малка сграда до Танталовата къща, и му казвам да донесе всичко, което е дялkal досега, както и последните си работи. Когато пристига и оставя на прага бастуна и една издута чанта, той е толкова нервен и не усеща, че е свалил кепето си и го върти ли, върти в ръце. Никой друг от местните не е бил викан на подобна среща.

– Бейнс, нали така се казваш? – питам аз. Беладона седи отвън и слуша разговора ни. Все още не е в настроение да разговаря с когото и да било от нашите селяни. – Джибидая Бейнс?

– Да, сър – отговаря той.

– Откога живееш тук, Джибидая? Мога ли да те наричам Джибидая?

Той кима, изненадан от моята учтивост.

– Цял живот, сър. Баща ми беше фермер. И дядо ми, и баща му.

– Да не си потомък на роби, работили на тази плантация?

– Да, сър, така ще да е.

– Седни, моля. – Посочвам му стол, той присяда на ръба и продължава да върти кепето в ръце, като че ли се готви да скочи всеки миг. Внасям торбата му, изсипвам всичко на масата и няколко минути разглеждам безмълвно фигурките.

– Мога ли да те попитам откъде взимаш дървото?

Кепето продължава да се върти като колелото на забуксувал в калта камион.

– От гората – казва Бейнс. Нервността му е толкова осезаема, че мога да я пипна. – Не от дърветата. Само каквото аз и щерка ми можем да съберем по земята. Там търсим храна. Никога не сечем дървета, никога.

Вземам една малка фигурка – глава на момиченце.

Косата ѝ е изрязана с такъв изключителен финес, че е почти като истинска.

– Това дъщеря ти ли е? – питам.

– Да, сър – отговаря той. – Щерка ми Сузана. Скоро ще навърши седем години.

– А жена ти е бременна.

– Да, сър, Дион, така се казва. Акушерката разправя, че щяла да има близнаци, и щото ѝ е зле, ѝ издялках бастун, за да ѝ е по-лесно като върви.

– Я да го погледна – внимателно прокаравам пръст по него. – Знаеш ли какво си направил?

– Не, сър – отговаря той. – Надявам се да не съм сбъркал нещо.

– Не, Джебедея, нищо не си сбъркал – казвам сериозно. – Ти си изработил едни от най-красивите дърворезби, които съм виждал. Това си направил.

Той е толкова смаян от думите ми, че спира да върти кепето в ръце. Бил е сигурен, че се готвя да го изритам заедно със семейството му навън, в студения, жесток свят.

– Всъщност – продължавам, – искам да те наема да направиш дърворезбата по перилата на парадното стълбище на голямата къща. Те са от череша или може би от леска, така мисля. Интересува ли те предложението ми?

Той все още е толкова шокиран, че само успява да кимне.

– Много добре. Ела с мен. – Той ме поглежда. Все още не може да повярва.

Събираме фигурките му, слагаме ги обратно в торбата и се отправяме бързо към къщата. Когато вижда огромното стълбище, което се вие грациозно до площадката, а после и до втория етаж, ценето му увисва. След това прокаравя пръсти по дървото и го почуква, за да провери здравината му. Цветът е прекрасен, но самите перила са дебели и безформени.

– Как мислиш? – питам.

– Дървото е добро – отвръща той. – Леска.

– Ние вече сме насекли парчета горе-долу със същия размер, така че да можеш да опитваш разни модели – съобщавам му. – Направи няколко образеца и от там ще тръгнем. Искаме всеки от тях да се различава по нещичко от предходните – да има постоянно променящ се орнамент. Как ти звучи?

Горкичкият Бейнс, сърцето му тупти шокирано. Направо рухва безчувствен, когато му казвам колко сме готови да му платим.

– Чуй ме – продължавам. – Смятахме да доведем скулптор от Италия да свърши тази работа. Но много повече бихме искали да я свършиш ти. Ще платим на другите фермери твоя дял от работата на полето, така че не се безпокой.

– Да, сър – отговаря той. Очите му започват да блестят. Не си правя шегички с него, няма да го уволня. Той започва да живее като в сън.

Колко обичам да откривам истински талант и да му позволя да разцъфти!

– Има нещо, което ще искам от тебе, преди да започнеш.

– Да, сър – той мигом се изнервя пак.

– Искам да изрежеш фигурка – портрет на малката дъщеричка на графинята. Тя се казва Брайъни. На години е горе-долу колкото твоята Сузана. Ще ти бъдем безкрайно благодарни, ако можеш да си организираш времето така, че тя да може да ти позира. Може би така ще се запознае със Сузана. Ще е хубаво за нея да си има другарче за игра.

Това, мисля, го шашка най-много от всичко. Децата на господарите не си играят с децата на селяните. През 1954 година така просто не се прави. Не и тук, в Кинг Хенри, Вирджиния.

Скоро той ще научи, че Беладона прави каквото си иска.

Ето как Сузана Бейнс става най-добрата приятелка на Брайъни, а нашите перила влизат в устите на хората на километри разстояние от имението. Не само защото дърворезбата е толкова поразителна – гирлянди от преплетени плодове, цветя и клонки, извиващи се в заплетени орнаменти. Но и защото Бейнс е бил допуснат в къщата, за да ги изработи.

Разбира се, не каним никого от съседите да види знаменитите перила, макар че те се опитват да получат покана, като всяка седмица ни канят на балове, вечери, коктейли и лов. Учтиво отказваме. Децата им ходят в същото училище като Брайъни и се опитват да се самопоканят, но ги изхитряме. Решават, че им е излязъл късметът, когато Брайъни обявява, че кани на рождения си ден през февруари всичките си съученици от втори клас. Всички надежди обаче са попарени, когато тя го празнува в сладкарницата на главната улица в Кинг Хенри, а графинята не се вясва никаква.

Съседите има да чакат да видят и чудесата в дома ни, за които се носи мълва, и неговата господарка. Беладона иска да бъде оставена на мира, затова не смее още да излезе извън имението. Няма и нужда, то е толкова огромно. Тя често излиза на езда с Орландо – язди кобила на име Артемида, кръстена на кобилата в Ка д'Оро, която толкова обичаше. Говори с Джак почти всеки ден и често с шпионите от Танталовата къща се упражнява в стрелба по мишена на стрелбището, сбутано в ъгълчето на гората близо до Градината на адския огън. Темпълтън кара Бианка на пазар; тя кара Розалинда и Брайъни на училище сутринта и следобед ги взема. Брайъни да се приспособи и да се чувства доволна – за това сме загрижени най-вече.

А аз, какъвто съм си неуморим, полагам последните щрихи върху нирваната на декорирането. Това е малка компенсация за незаменимата ми роля в клуб „Беладона“, който ми липсва повече, отколкото бих могъл да изкажа. Колко кастрати са господствали над изключително отбрана паплач в най-фантастичния и желан нощен клуб на света? Но предполагам, че известно време мога да живея и без него. Налага се да призная, че все още се чувствам изтощен. От всичко.

От чакането.

Продължаваме да чакаме сър Пати да ритне камбаната, но той се държи и лигави ли, лигави пеленките. Надявам се, че страда от неописуемо унижение; това е най-малкото, което заслужава.

Така че когато се събуждам една сурова сутрин в началото на март и усещам, че коляното ми пулсира, чудя се какво ли може да означава това. Денят си тече, Брайъни се връща от училище, всичко като че ли си върви съвсем по реда. Докато най-накрая тя дотичва от къщата на Сузана, а бузките ѝ горят.

– Тя ражда! – вика Брайъни, щом се втурва в къщата. – Извикайте леля Руби!

Само дето акушерката няма телефон. Бедняците в този окръг нямат телефони; дори течаща вода нямат. Чудех се как ли преди са викали лекар, когато някой селянин се е разболявал, докато най-накрая Стан ми казва, че или използвали един очукан пикап, или кон и двуколка. Бившите собственици изобщо не ги било грижа.

Е, нас обаче ни е грижа. Дион и Джебедея са настояли леля Руби, акушерката, да се погрижи за раждането. Тя е тукашна легенда на близо седемдесет години и малко глуха, но досега не е изпуснала нито едно бебе, така ми казват. Ако нещо се обърка, карам ги да се закълнат, че ще ни позволят да ги откараме в болница. И те неохотно се съгласяват.

Нищо няма да се обърка – не и с тези близнаци. Ето защо Беладона толкова се вълнува от това раждане и обикаля около къщата на семейство Бейнс, където другите селяни не могат да я видят. Те не биха могли да разберат защо тя толкова се вживява в това раждане, а аз без съмнение няма да тръгна да обяснявам.

Темпълтън пристига с леля Руби, която спокойно си каканиже и се суети. Беладона крачи напред-назад сред дърветата, а Брайъни и Сузана седят тихо край къщата и си играят на кукли. Когато след няколко часа родилни мъки бебетата идват на бял свят, Брайъни ме намира. Усмива се до уши.

– Момченца са – обявява тя. – Езра и Езекиил. Сузана ги кръсти така.

Прекрасни са.

– Да вървим да ги видим. Момчета близнаци – като мен и брат ми – казвам аз.

Тя мушва ръчица в моята и запява някаква глуповата песничка, докато вървим по

пътеката.

Щом виждам Дион на леглото със сънена усмивка и съвършените, увити в пеленки, момченца до себе си, се задавам.

— Прекрасни имена — обаждам се. — Библейски. — Усмивам се и се опитвам да се овладеея. — Графинята е много щастлива за вас и за цялото ви семейство. — Понякога съм такъв войник, че заслужавам медал за храброст. — Тя реши да отпразнуваме кръщенето. — Това е заповед, а не въпрос. — Хубаво частно празненство за всички тук, за да посрещнем първите новородени бебета, откакто графинята се засели тук. После ще има и ужасно тържество с много навалица за любопитните съседи, за да си затворят устите за известно време.

Джебедея и Дион се смеят.

— Грижете се добре за прекрасните си дечица — казвам аз, хващам Брайъни за ръката и пожелавам на всички лека нощ.

Дион, с нейния майчински инстинкт, е твърде проникателна и усеща, че нещо става, но никога няма да попита какво. Но и да попита, все ще е тая. Името на Тристан не беше споменавано от онзи така отдавнашен разговор с Леандро насам.

И сега нямаше да го споменат.

Разпращаме поканите и цялата махала мигом започва да ври и кипи. Най-накрая ще се срещнат с тайнствената графиня! Ще се намъкнат в голямата къща и ще огледат огромното имение! Ще пият джулеп и ще клюкарстват! Ще я посветят в чудесата на Кинг Хенри!

Честно казано, никога няма да проумея как така и най-малката сдържаност създава такава суматоха. Вероятно, защото неприлично богатите не са свикнали да ги смайва някой от собствената им черга. Или не могат и да си помислят, че може и да не бъде на тяхното. Вече сме чували разни истории за някои от тези хора, които твърдят, че са потомци на заселниците от Джеймстаун. По-скоро са потомци на английски затворници. Ще ми се да ги натикам всичките в тъмница, за да си прекарат една прекрасна вечер в размисъл, но това е твърде евтино. Няма значение как семействата им са натрупали състояния и са извоювали обществено положение — измамите, кражбите, робският труд и хитростта са изиграли голяма роля, подозирам, — щом парите продължават да ваят. Колко удобно е да имаш памет, съсипана от бърбъна!

Един от тях е Осбърн Робъртсън, кмет на Кинг Хенри. Най-известен е с купоните по празниците, яйчения коктейл на Коледа, грога за коледните подаръци, шампанското на Нова година, бордото (като кръвта на нашия Господ, така казва) на Великден и с жена си Дипи, която току си вре носа някъде. После Джъстин Блекуотър, наследник на големи памукови плантации, и жена му Летиша, прочута с ловните си излети и отбиванията си по местните плевни, за да се освежи по доста необичайни начини; Хюбърт и Мъфи Лейтън, „стоманените хора“, чиито сърца сякаш са направени от същия материал; полковник Уейд Роби и жена му Клодет, чийто брат, Реджиналд Маринър, е понастоящем шеф на полицията. Явно никога не можеш да го завариш в кабинета му, освен когато се отбива да си получи заплатата и да вдигне полата на секретарката си. Сестрата на Реджи, Констанс, е омъжена за някой си Рори Честърфийлд, прочут с това, че цели птиците по телефонните стълбове от пътническата седалка на своя пакард кабриолет. И май само с това.

Бих продължил, но е толкова досадно! Не че всъщност сме имали удоволствието да се запознаем с някой от тези очарователни люде. Те могат да почакаат. Мама Глъч и нейната челяд в Танталовата къща ни държат в течение и вече са ни направили няколко прекрасни предложения за местни инвестиции в пренебрегваните отрасли на бизнеса. Май вече притежаваме много по-голям дял в Кинг Хенри от нашата плантация. Беладона просто кима одобрително, когато ѝ съобщаваме какво сме намислили.

Ето защо съм толкова изненадан, когато тя казва, че иска да слезе в града с колата. От известно време Темпълтън я учи да шофира и често двамата си устройват надбягвания по дългата ни писта. Досега обаче се е опитвала да кара по истинско шосе само призори, когато почти няма коли. Темпълтън е толкова доволен от ученичката си, колкото някога и Дино в Ка д'Оро, и се радва как почти веднага е овладяла съединителя и смяната на скоростите.

Трябва да отида в града с Джебедея, за да огледаме някакви образци на рядък

дървен материал, постъпили в дъскорезницата, собственост на сина на Реджи Маринър, Купър. Товарите се точат капка по капка със седмици и затова сме казали на Купър да ги задържи, докато пристигне цялата партида; не искаме в къщата постоянно да пристигат доставки, карани от любопитни шофьори. На Бейнс всъщност не му се ходеше, но аз толкова му пях на главата, че най-накрая той се смили. Сега се притеснява още повече, когато вижда, че „Бавачката“ се гласи да се метне зад кормилото на един от най-разбрияните ни пикапи – марка шевролет.

Не питам Беладона какво става. Може би иска да види някоя и друга физиономия, по-различна от нашите, преди голямото парти. Може би иска да се упражнява в кормуване на дневна светлина. Нямам представа. Да се опитваш да се справиш с капризните й настроения се превръща в почти невъзможна задача, дори и за прозорлив човек като вашия мил разказвач. Така че, когато Орландо, който настоява да дойде с нас за всеки случай, щом я вижда, избухва в смях, аз се отпускам и решавам, че всичко е наред. Облечена е в дрехите си за градинарство – оцапан с кал джинсов гащеризон, износени гуменки, червена карирана риза и безформен пуловер. С коса, прибрана под стар шал, и евтини пластмасови тъмни очила тя прилича на бедната братовчедка на Джуди Гарланд в „Лятно цвете“.

Денят е хубав и слънчев и мирише на пролет. Скачаме в шевролета – Бейнс и аз се возим отзад, на мен ми се пее, ветрецът гали лицето ми, тъмните нощи в клуб „Беладона“ са далече-далече, сякаш в някакъв друг живот. Прекрасното ми настроение мигом се изпарява, щом излизаме на главната улица и местните алчно вперват в нас любопитни погледи. Беладона не им обръща никакво внимание. Изскачам от пикапа по възможно най-грациозния начин и махам на Бейнс. Искам да огледаме дървения материал и да си вървим право вкъщи.

– Не мога да вляза там – съобщава ми Бейнс.

– Че защо? – навъсвам се аз.

– Там не пускат цветнокожи – обяснява ми той.

Мътните да го вземат! Ама че съм тъп и безмозъчен.

Нищо чудно, че не искаше да идва с нас, но е твърде деликатен, за да ми напомни за действителността. Нищо чудно, че хората ни зяпат така. Напълно сме забравили тези неща, заключили се в нашия собствен свят. Там ние не съдим за хората по цвета на кожата. Само по чернотата в сърцето.

– Прости ми, Джебедея, моля те – бързам да кажа аз. – Аз съм идиот. Ще донеса дървото тук, за да го огледаш. И без това на слънце по-добре ще видиш структурата му.

Когато ме вижда, Купър е всичко друго, но не и раболепен. Той знае, че съм от имението на графинята, но не знае какво точно е положението ми там и затова сега се прави на южняшки джентълмен с всички сили. Когато го моля да изнеса дървото навън на слънце, той все още е самата любезност, но усмивката му помръква, щом ме вижда да разговарям с Джебедея. Всъщност лицето му претърпява почти мигновена трансформация.

– Налага се да ви помоля да се върнете вътре, сър – казва ми Купър. Той е рус, с белезникави мигли, които му придават смътна прилика с херувим, а бузите му внезапно порозовяват силно. Както и плешивината му, която той напразно се опитва да прикрие с по-дълги кичури.

– Защо? – аз пускам широка усмивка. Това е малка хубава игра на омайване за двама и знам, че съм много по-добър, отколкото той някога ще бъде.

– Не може така да се излагате с този тип пред хората.

– Що за тип? – питам аз и съм самата невинност. – О, говорите ми за господин Бейнс? Ами че той е много ценен член на персонала на графинята. Любимият й скулптор, по-точно. Тя се доверява на преценката му по всички въпроси, засягащи дървения материал.

– Хич не ме интересува на коя казвате, че бил ценен член – казва Купър. – Той по-добре да не си показва муцуната с бели хора. Нали така, Бейнс? Не ти е тука мястото и не ща да те гледам. Хайде, омитай се, преди да съм се ядосал. – Двама от служителите му са застанали до него и единият му подава палка, с която той заплашително започва да потупва дланта си. Толкова с южняшкото гостоприемство и с всяка мисъл да се подмазва на служителите на графинята. Оглеждам се и забелязвам, че повечето собственици на дюкяни по главната са надушили кръв и са наизлезли да

зяпат.

– Извинете... – обажда се Беладона.

– Не говоря на вас, гос'жа – срязва я Купър. – Глейте си работата.

– Но, сър, аз говоря на вас – казва тя и отваря вратата. – И това е моя работа. Не ми харесва някой да ми заповядва. Със сигурност не и такива като вас.

– Брей, к'ви сме надути принцеси – ухилва се Купър. – Не знаеш ли к'во праим тука с принцесите, дето си падат по негри?

– Не, не зная – отговаря тя и сваля слънчевите очила. От очите ѝ буквално се излива огън. – Защо не ме просветите?

Ако той имаше поне една читава мозъчна клетка, можеше и да се досети коя е тя. Обаче той няма. Не е свикнал надути северняци да му нареждат да кротува.

– Туряме ги на мястото им – отговаря той.

– И кое е това място? – пита тя. – Място като затворническата килия, която вие може би вече имате за роден дом в резултат на постоянните ви публични пьянски ексцесии? Място като съдилището, където баща ви редовно плаща гаранция, за да ви пуснат? Почетно място като главата на лоса, която сте окачили над камината си?

– Ти отде знаеш за лоса, ма?! – Бесен е. И аз бих побеснял на мястото на лоса. – Ти за к'ва се мислиш, ма?! – той пристъпва по-близо заедно със своите юнаци и се опитва да си докара заплашителен вид. – Махай ми се от очите, преди да съм се ядосал. Че ако се ядосам, ш'съжбяваш, да знаеш.

– Вие явно вече сте се ядосали – обаждам се аз. Тези негови постоянни „к'ви“, „к'во“ вече ми лазят по нервите. – А ние ще си правим каквото си искаме, по дяволите. Освен това още не сме решили кое парче дърво ни харесва повече. – Понякога е такава досада да вземаш решения.

– Затваряй си чекмеджето – срязва ме той и тряска с палката по шевролета. Бейнс се снишава и покрива главата си с ръце. Орландо се приближава бавно да огледа драскотината, физиономията му не е от най-щастливите.

– Просиш си го, мъжки! – казва Купър.

– *Non e un ragazzo*_* – отговаря Орландо.

[* *Non e un ragazzo* (итал.) – Не е малък. – Бел.ред.]

– К'во рече? Тоя да не е жабар? Е, аре омитайте се от тука и си вземайте жабаря и го товарете на обратния кораб за Жабария – казва Купър. Кръвта му е кипнала, а бузите му сякаш ще избухнат.

Орландо ме поглежда, аз също, после поглеждам Беладона. И преди да осъзнаят какво ги е ударило, трите екземпляра от най-чистата порода южняци се стоварват по гръб наред улицата.

Беладона прикляка до Купър, който все още не знае какво го е сполетяло, и измъква палката от ръката му. Отново си слага тъмните очила, така че той да не вижда очите ѝ; не е свикнала на сблъсъци лице в лице без маска.

– Мислех, че вие, мъжете от Юга, сте възпитани и гостоприемни – казва тя много тихо. – Явно съм сгрешила какви сте. Сега ще ме караш ли да съжбявам или ще се върнеш в хубавото си дюкянче и ще ми донесеш пари, задето ми одраска колата? Дали да си поприказвам с баща ти как публично си се нахвърлил върху пикапа ми, а и за отвратителната ти липса на възпитание? – гласът ѝ става все по-заплашителен. – Да си поприказвам ли, а? – Той се опитва да стане и тя настъпва врата му с износената си гуменка. – На тебе говоря, а аз не съм ти давала позволение нито да обиждаш хора от моята компания, нито да ставаш прав. Не, на твое място точно сега не бих правила такъв опит – продължава тя. – Ще те предупредя веднъж – само този път. Ако някога, когато и да било, аз те чуя да се изразяваш по подобен начин пред който и да било мъж, жена или дете, лично аз ще ти отрежа езика и ще го дам на прасетата. А ако се опиташ да ми навредиш – на мен или на когото и да било от моите хора, ще дойда посред нощ при тебе, ще ти прережа гърлото и ще оставя кръвта ти да изтече. А после ще те дам на прасетата и ще закопая костите ти там, където никой никога няма да ги намери. – Тя се усмихва сладко. – Ясно ли се изразих?

Той едва успява да кимне, толкова е шашардисан, че и гък не може да обели. Още не знае какво го е съборило – хватка от джудо, луда жена или и двете.

Единственото, което се върти в ума му, това е лицето на лудата жена и спокойният, заплашителен тон на гласа ѝ. Гняв, който бълва огън и жупел – това той го осъзнава. Тихото, спокойно сплашване – не.

Тя сръчно скършва палката на две о коляното си и я пуска до лицето му.
– Много ми беше приятно да преговарям с вас – казва тя.
Графинята пристигна. Добре дошла в махалата!

13

Търкаляне в сеното

– Написал съм нещо прекрасно. Искаш ли да го чуеш?

– Не – отвръща Беладона. – Остави ме на мира.

Да го вземат мътните. Май този ден ще е от ония. Напоследък доста дни са такива, откакто зарязахме Купър да лежи в праха. За лош късмет тази очарователна сцена съвсем леко разсея гнева, който Беладона не си е признала от срещата ни със сър Пати насам. Този гняв клоочи толкова бясно – също като кафето в тези нови измишльотини, електрическите кафеварки, – че се боя, че скоро ще избухне експлозия, по-мощна и от Каракатау.

– „Скъпа Лора – продължавам аз невъзмутимо. – Искам да ти благодаря за всички писма и да те помоля да ми простиш, че не ти отговарях. Бях...”

– Стига! – прекъсва ме тя през зъби. – Какво си мислиш че правиш, по дяволите?

– Пиша на Лора, разбира се – отговарям аз. – Бих добавил, че отдавна трябваше да го направя.

– Никой не те е молил да добавяш нищо.

– Мислех си, че ще е на късмет. Първо Лора дойде в клуба, после Джун, после сър...

– Не смей да ми споменаващ името му – срязва ме тя гневно. – Искам да го чуя само когато ми съобщиш, че е мъртъв.

– Добре – съгласявам се аз. – Извинявай. – Предполагам, че моментът не е особено подходящ да ѝ кажа за Джун, тъпата му крава с крава. Тя и семейството ѝ избягали от Канзас сити след фалит и позор, точно както го бяхме планирали. Обратно сред студения пейзаж на Минесота, под мамината и таткова родна стряха, а мама и татко не знаят какво да правят с дъщеря си, която дрънка нещо за някакви, дето я били отвлекли и измъчвали. Нито пък разбират, че и доста от техните имоти също ще изчезнат. Не ми се мисли какво ще стане тогава с крехкото им здраве. Не че тази мисъл не ми дава да заспя. Това е съвсем малка цена за онова, което са сторили на Беладона, за пренебрежението и презрението. Задето дори не са я потърсили. Задето са я оставили на...

Не, не, не, още не сме стигнали до там.

– Веднага скъсай това писмо. Не искам нито Лора да идва тук, нито който и да било – казва Беладона. – Искам да мине това тъпо тържество и да ме оставят на мира.

Тъй че аз драматично скъсвам писмото пред нея и си излизам. Само дето забравих да ѝ кажа, че това е само копие. След като обсъдих положението с Матео и Джак, хвърлих се надълбоко и изпратих истинското писмо още преди близо месец. Подправянето на подписи все още е едно от любимите ми хобита. А и току-що получих отговор. Лора благодареше на съпругата на Леандро за любезната покана да ѝ гостува за по-дълго във Вирджиния. Била изпълнена с благодарност, задето ѝ писала след всичкото това време. Че щяла да доведе със себе си и един-двама приятели, с които смятала да пътува, щом графинята била така любезна да ошастливи и тях с гостоприемството си.

Пристига заедно с тях другата седмица, и знам, че ще има доста крясъци, когато Беладона разбере.

Ще ви спестя последвалата неприятна ситуация. Няма нужда да ви запознавам с подробностите. Не съм свикнал враждебността на Беладона да е насочена срещу мен; нито пък ми се ще някога да ми се случи пак. Няколко дни ми бяха нужни да изляза най-после от стаята си и да спра да се цупя. Често ми се иска да бях по-груб, каквато е тя – това щеше да ми улесни живота. Но не, аз съм осъден да бъда такъв, какъвто съм, защото съм си добричък по природа.

Най-накрая Беладона изпраща Брайъни с дар за примирие – снежният пейзаж на Утрило, който жадувах да окача в спалнята си, и аз се смилявам. Освен това тя има

нужда от мен, за да уредя подробностите покрай празненството. Отначало си мислехме да бъде маскарад, но това напомня твърде силно за клуб „Беладона“, въпреки че хиляди тържества по целия свят все още са вдъхновени от скандалните ни тематични вечери. Хората просто са твърде мързеливи, че да си наумят собствени идеи за забавление.

Да те ласкаят досадници е като да продаваш лед зимно време: безполезна работа.

Така че решаваме да бъде обикновено следобедно барбекю за селяните, след като семейство Бейнс се върне от кръщавката. По-късно същата вечер ще бъде големият, официален бюфет за всички съседи. Каквито и кибици да се опитват да вкарат, ще е напусто – охраната е подсилена с колеги на редовния персонал, приятели на Джак, уж случайно отбили се насам. Те ще се смесят с гостите в стройните си бели смокинги – с опушено сребърни чаши джулеп в ръка – и ще се слоят съвършено с тълпата.

– Как да я наричам?

– Коя? Графинята ли?

Лора кима.

– Всъщност ние с нея никога не сме си говорили...

– Според мен в момента е най-добре да я наричаш „графиньо“. Ако желае да бъде наричана по друг начин, тя ще ви каже. Тя има малко особено отношение към имената.

– Навеждам се към нея и ѝ прошепвам последното изречение поверително.

– Ясно – въздъхва облекчено Лора. – Благодаря.

Тя е развълнувана, че е тук. Личи си по блясъка на очите ѝ, същите на цвят като синята лятна рокля, с която е облечена, когато слиза да пийне с нас на верандата, след като е разопаковала багажа си. Кълна се, че тази жена е създадена за летни рокли с тесни корсажи и разкроени поли над шумолящи пластове фусты. Забелязвам, че още харесва еспадрили с връзки около глезените. Отварям бутилка „vin Santo“, донесено от Тоскана, и щом го вижда, тя се усмихва.

– Това ми напомня за Леандро – казва тя.

– Виното или гледката?

– И двете. Брат ви също ли е тук?

– Не. Искане ми се да беше тук – отговарям. – Той се ожени и сега живее със семейството си в Ню Йорк.

– Прекрасно – мърмори тя.

– Да, хубаво е, но понякога ужасно ми липсва.

– Не е същото без него – казва Беладона. Застанала е зад нас толкова безшумно, че когато чуваме гласа ѝ, и двамата подскачаме. – Здравей, Лора.

Не ѝ протяга ръка – все още мрази да я докосват. Необичайно горещо е и тя държи чашата си, пълна с леден чай, до китката си, за да охлади пулса си. Стар номер на дамите от Юга, или поне така ми казаха. Южняшките красавици не бива да се потят. Били твърде изящни или някакъв подобен абсурд. Как успяват да заченат и да произведат на бял свят отвратителните образци на човешкия род, с които щяхме да се срещнем след три дни на празненството, изцяло ми убягва.

– Здравейте, графиньо. Благодаря ви, че ме приехте – Лора се изчервява до уши. Забелязвам, че е ужасно нервна и не забелязвам и намек от склонността ѝ да се цупи. Беладона, сериозна и видимо скована, изобщо не изглежда зарадвана, че я вижда. – И благодаря, че поканихте и приятелите ми. Те би трябвало да пристигнат вдругиден.

– Как се казват те? – питам, въпреки че прекрасно знам. Трябва да се преструваме, че не знаем нищичко за Лора – или поне нищичко от онова, което може да ни е казала в клуб „Беладона“. – Знаем, казахте ни, но се боя, че паметта ми вече не е като преди.

– Хю, Хю Тревенен. – Тя се изчервява. Знаем какво означава това. – И Гай, Гай Линдел. Най-добрият приятел на Хю.

– С нетърпение чакаме да се запознаем с тях – вмятам.

– Благодаря – отвръща тя. – Това значи много за мен – повече отколкото предполагате. Не сме били заедно в Америка почти от година, нали разбирате.

– Аха – казвам аз. – И къде се срещнахте за последно?

– В Ню Йорк. – Тя лекичко тръсва глава. – Гай ме заведе в клуб „Беладона“. Това беше едно фантастично място сред отвратителен квартал. А най-необикновеното беше, че се запознах с нея, със самата Беладона. После, като се замислих, това беше като цветен сън. Тя носеше невероятни маски и костюми, а също и ръкавици с пръстени над тях. Бях смаяна, когато получих покана да отида в офиса ѝ. Сякаш четеше мислите ми, толкова много знаеше за мен. Когато ѝ казах, че мечтата ми е да пея, тя ми позволи да го направя. В нейния клуб, представяте ли си! После ми предложи да ми изпрати човек в Лондон, който... – тя млъкна засрамено.

– О, да, чувал съм, че тя помага на жени – обаждам се аз, – които са изпаднали в необичайни или нещастни обстоятелства.

Лора се разсмява рязко.

– Да, моят съпруг би могъл да мине за такова нещастно обстоятелство.

– Няма нужда да говорите за него – бързам да я прекъсна аз. Поглеждам Беладона, която незабележимо кимва. – Но ще ни разкажете ли за Леандро? Това много би ни харесало.

– Знаете ли как се запознахме? – пита Лора.

– Отдавна чакаме да ни го разкажете.

– Наистина ли? – Лора изглежда стъписана. Беладона почти дума не ѝ е казала досега.

– Наистина – казвам аз. – Но, не бързайте. Няма къде да ходим и какво да правим, ще ви изслушаме.

Забелязвам, че Лора видимо се отпуска – иска ѝ се да угоди на домакинята, ала не разбира съвсем защо. Не е заради общото им минало. Сякаш мигновено е попаднала под властта на някакво заклинание. Беладона не я посрещна особено радушно; всъщност е на ръба на враждебността. Да си признаем, тя внушава страх. Лицето ѝ е сковано и безизразно, сякаш си е сложила маска на застиналата учтивост, която прикрива ужасяваща бездна. Искане ви се да направите всичко, което е по силите ви, за да накарате това лице да трепне или да се скрие там, където не може да ви причини болка.

– Заради мащехата ми стана. – Лора скръства длани в скута си и вперва поглед в съвършено оформените овали на ноктите си, като се мъчи да не губи самообладание. Сърцето ми подскача и се приготвям да се предам с щастлива въздишка. Всякакви съмнения, които може да са ми останали за нейната егоистична *petulanza**, се изпаряват като слънчевите лъчи във вечерното небе.

[* *Petulanza* (итал.) – арогантност, нахалство. – Бел.ред.]

– Майка ми почина от отравяне на кръвта след много тежка бременност – продължава Лора. – Бебето също. Нарекох го Софи, макар че не ми дадох да го видя. Бях само на седем и половина години, но вече бях достатъчно голяма, за да помня.

– Сигурно ви е било много трудно, когато е починала Беатриче – вмятам аз. Сещам се за саркастичния коментар на Лора по адрес на приятелката ѝ в Мерано и се чудя дали е забравила какво е казала преди толкова много години.

– Ужасно, и аз много се озлобих. – Тя се обръща и ме поглежда. – Никога не съм забравяла какво съм казала в Мерано, Томазино, защото се срамувах от себе си. – Тя отпива от виното и не се усеща, че рони бишкотата на трохи. – Беатриче се беше влюбила в един партизанин, който се криеше в Ка д'Оро между пътуванията си до Рим, и забременя. Някои от местните твърдяха, че бил шпионин, колаборационист, но аз знам, че това беше злонамерена клюка, която разпространявах, за да уязвят Леандро и да навредят на репутацията му. Не можеха да го унижат, нали разбирате. Беатриче никога не би си позволила да бъде с мъж, който е нечестен. Поне в това съм сигурна.

– Значи госпожица Беатриче в крайна сметка наистина е била образец на добродетелност – казвам аз.

– Тя беше жена, колкото и да струва това. – Лора прехапва устни.

– Тя ви липсва – казвам.

– Ужасно. Минаха близо десет години, трудно ми е да го повярвам. След като се случи, Леандро не искаше да говори за нея. Сякаш бе затворил сърцето си. Докато не срещна вас. – Тя се осмелява да погледне Беладона, която се полюлява мълчаливо, загледана в залеза. – Толкова му се сърдех. И на нея също, че бе умряла толкова млада и силна. Почти я мразех.

– И му се нахвърлихте.

– Да. Всеки се нахвърляше на Леандро. Той беше лесна мишена, притежаваше достатъчно власт и богатства, за да има такива врагове, с които биха се гордели и Борджиите.

– Чудя се дали не си е мислил, че е наказан – казвам аз.

– За какво точно? – пита Лора.

– Наказан, задето е бил безмилостен и е преуспял, защото фантастично е забогатял. Нали знаете, кармично отмъщение, задето сте се издигнали по подобен начин.

– И си се осмелил да се правиш на Господ – промърморва на себе си Беладона.

– Никога не съм го питала за нещо подобно. Не ми влизаше в работата – казва Лора. – След като войната свърши, веднага му отидох на гости, но се чувствах като непотребен спомен за Беатриче, за онова, което той бе загубил. И когато забременях с Рупърт, трябваше да се върна у дома. Ние предимно си пишихме, след като се родиха синът ми и дъщеря ми Касандра.

– И как точно се вписва тук мащехата ви? – Връщам се отново на темата за лошата вещица. – Кога баща ви се ожени повторно?

– При първа възможност – отвръща Лора с огорчение. – Точно четири месеца, след като майка ми почина. Предаде се – не можеше да се справя сам. Нищо не разбираше от деца и беше благодарен, че някоя жена може да се погрижи за него или за мен и Спенсър, моето братче. Вместо ново бебе си взе нова жена. Само дете Вивека беше пълна противоположност на мама.

– Май си покажахте ноктите!

– Да. Тя казала на баща ми, че трябва да избира – или тя, или ние, и той избрал нея. Нас ни пратиха в пансион в Швейцария на другия ден след сватбата. Ако се държахме наистина лошо според Вивека, когато се връщаме у дома през ваканциите, тя ни затваряше в детската, където всичко бе приготвено за горкичката мъртва Софи. И ни оставяше там без никаква храна и без да има кой да се погрижи за нас. – Лора се смее тъжно. – Двамата със Спенсър се утешавахме взаимно, че като пораснем, ще намерим начин да избягаме. Онова, което не можех да проумея, беше как така баща ми потъпка паметта на майка ми. Мислех си, че са били щастливи заедно.

Седим известно време в мълчание. Беладона се поклаща, втрещена в празнотата.

– Когато навърших петнайсет, Вивека се опита да ме обреже – изтърсва Лора, после закрива устата си с ръце. – Не знам защо ви го разказвам. Никой, освен Леандро не знаеше за това.

Разбрахте ли сега? Всичко, само за едно одобрително кимване от Беладона.

– И какво стана? – питам аз внимателно.

Лора се обляга назад и затваря очи. Изразът на лицето ѝ смайващо наподобява този на Беладона, но само за миг.

– Вивека каза, че съм била incorrigible*. Ако бяха подписали документите, сигурно никога нямаше да мога да се измъкна от там. – Гърлото ѝ е свито. – Но ги чух как заговорничат. Когато се върнах в училище, Беатриче ме завари потънала в сълзи. Разказах ѝ всичко и тя веднага отиде при Леандро. Той се обади на един свой приятел, съдия в Лондон, който ме постави под попечителство на държавата до навършване на пълнолетие. После до началото на войната живях у Леандро. Така че можете да си представите какво означаваше той за мен.

[* Incorrigible (фр.) – непоправима. – Бел.ред.]

– Много повече от собствения ви баща.

– Леандро сигурно беше изровил нещо – или за баща ми, или за Вивека, за да ги накара да капитулират. Така и не разбрах какво, а той, естествено, така и не ми каза – продължава Лора. – Сигурно съдията е имал някакъв интерес в корабоплаването или е дължал услуга на Леандро, че толкова бързо уреди нещата. Кой знае докъде са стигнали тези хора – не и аз, със сигурност. Едвам схващам как и кога са се запознавали един с друг.

– Кой ли, наистина – мърморя аз. Поглеждам Беладона, но в сумрака не мога да разчета израза на лицето ѝ.

– Но аз си получих своето – казва Лора.

Не съм изненадан. Винаги съм я смятал за хитра лисичка.

– И как го постигнахте? – питам.

– Всъщност, заслугата е на Беатриче. Бащата на една наша съученичка беше

журналист. Беатриче се свързва с него и той отиде в клиниката, където щяха да ме обрежат, като се представи за баща на проблемно дете. После написа статия за родителите, които зарязват децата си – без да споменава имена, разбира се, но с това предизвика невероятен срам, защото всички в нашия кръг знаеха за кого го е написал.

– Значи Вивека наистина много ви е обичала – казвам.

– Ох, физиономията, която направи, поддържаше духа ми години наред. Дори повече от благодарния поглед на брат ми. Тогава осъзнах, че меките и слабите могат да отмъщават за себе си.

– Ако някога безсилните открият силата – внимателно казва Беладона на вечерните звезди, – те често осъзнават какво дълбоко удовлетворение може да им донесе отмъщението.

– Да – обажда се Лора. – Страхотно е.

Хитрушата му с хитруша!

– Къде е сега брат ви? – питам.

– В Сингапур. Има си семейство и е щастлив, макар че се виждаме рядко. За него е по-добре да е по-далече.

– А Вивека?

– Още е в Глочестършър с баща ми, харчи му парите и ме мрази. Единственото, което я радва, е, че знае колко съм нещастна с Андрю.

– Андрю е съпругът ви, както разбирам – казвам аз. Тя кима. – Ами защо тогава сте се омъжили за него, ако ми позволите да попитам?

– Бихте си помислили, че съм понаучила това-онова за живота, но всъщност предполагам, че съм се омъжила за мъж, който прилича на баща ми. Външно очарователен и любвеобилен, но вътрешно... – тя въздъхва. – Бях такава глупачка. Чрез журналиста аз разбрах, че притежавам доста значително състояние под попечителство.

– Струва ми се, че по-скоро сте се омъжили за човек, който прилича на Вивека. Тя пригласява несъществуващ свободен кичур, с познатия жест.

– За медения ни месец Андрю каза, че искал да ме заведе на някое специално място. Глупачката аз – мислех си, че ще е някой лъскав частен нощен клуб, а то излезе най-известният бардак в Париж. В хола беше пълно с десетки полуголи момичета – седяха по канапетата, смееха се, бърбеха и флиртуваха с мъжете, поднасяха им питиета. По-шокирана не съм била през живота си. „Мосю Андрю – поздравявах го момичетата, – къде се загубихте?“ Не мога да повярвам, че съм била толкова наивна!

– Чувал съм за един клиент, когото толкова много обичали в любимия му публичен дом, че когато умрял, в деня на погребението му всички момичета си увили черен креп около интимните части – опитвам се аз да разведря разговора. – Оплакали го така, както си знаели.

– Томазино – Лора се опитва да се усмихне, – вие наистина прекалявате.

Небето сега е тъмно лазурно и ние седим в неприятно мълчание. Егоистичната кучка Лора от Мерано като че е не по-материална от сън. И въпреки че Лора още не го забелязва, след като ни разказа своята история в уханныя сумрак, докато си почивахме на тази веранда, която ни напомня тосканската, тя съвсем неблагоприятно се присъединява към щурма на Беладона в царството на отмъщението.

– Е – казва най-накрая Лора, сякаш четете мислите ми, – никой не може да се сравнява с Леандро.

– Да – казвам аз. – Да, така е.

Два дни по-късно Беладона връща коня си обратно в конюшната след дълга езда, и изведнъж чува звуци. Звуци от много особен вид, звуци, които не е чувала от много, много отдавна. Странно, мисли си тя, като засега все още не я обхваща паника, че някой е нахлул в нейната собственост. Връзва коня на парапета пред конюшната и надниква вътре. Не вижда никого от онези, които трябва да са там – нито Фредерик Фъркин, главният коняр, на когото обикновено може да се разчита, нито пък синът му Клайв. Те обичат конете твърде много, че да позволят да им се случи каквото и да било. Нещо става. Тя бързо повдига една от саксиите със здравец до главния вход, измъква откъртената тухла под нея и изважда хубавичък мъничък тъпонос „Деринджър“ с две цеви и перлена дръжка, увит в малка кесийка. Проверява пистолета

и вдига предпазителя. Както казах, човек не може да не бъде твърде предпазлив.

Звучите продължават. Тя се промъква напред, в едната ръка с пистолет, в другата – с камшик за езда, без да издава никакъв звук – иска да види кой или какво е това. Надниква предпазливо във всяка ясла поред, докато върви към дъното на конюшната, и най-накрая чува тих, плътен мъжки смях и женски кикот в отговор. И ги вижда: тялото на мъж, с оголени задни части с полепнали по тях сламки, голият му гръб – загорял и силен; женски ръце го обгръщат и той се навежда да целуне пак жената. Дланите ѝ галят гърба му. Ноктите ѝ са яркочервени, също като на Андромеда.

Гледката на тези алени нокти вбесява Беладона повече от всичко. Тя затъква камшика в колана си и стреля в покрива. Ехото от изстрела е по-силно от оръдеен изстрел на бойното поле на Манасас.

Двойката подскача. Мъжът мигом се претъркулва настрани, а жената под него бързо придърпва дрехите, за да прикрие голотата си. Мъжът припряно навлича панталоните си, а погледът му бавно пълзи по тялото на Беладона. Той се усмихва широко, въпреки пистолета, насочен в лицето му. Очите му са тъмносини и сияят от удоволствие при гледката на тази *equestrienne**, застанала над него в целия си блясък: косата ѝ се къдри на букли след напрегнатата езда; износената кожа на ботушите ѝ, оплескана с кал, прилепнала към краката ѝ; тесните ѝ бричове за езда и бледосинята риза поло; ръкавиците от ярешка кожа с цвят на сено, стиснали здраво пистолета; гневът, който пламти в зелените ѝ очи.

[* *Equestrienne* (фр.) – ездачка – Бел.ред.]

– Кой, по дяволите, си мислите, че сте вие? – пита Беладона.

– Гай, разбира се – казва той, докато закопчава лениво първо панталоните, после ризата си. Говори с английски акцент и излъчва сексуална самоувереност, която, общо взето, не се крепи на кой знае какво.

– Да, разбира се. Колко съм глупава, че питам – процежда тя през зъби. – Гай*! Много умно. Какво друго бих могла да си помисля?

[* *Gui* – името на героя на английски означава също мъж, пич. – Бел.прев.]

– Гай Линдел е ваш слуга, мадам – продължава той, без да се притесни. – Имам високата чест да бъда поканен в къщата Ла Фениче от скъпата ми приятелка Лора Гарнет, заедно с другия ми скъп приятел, Хю Тревенен, който, вярвам, се очаква да пристигне по някое време този уикенд. – Той се обръща към любовницата си, чиито бузи все още пламтят от страст. Или от срам. – А това е другата ми приятелка, госпожица Нанси Конрад.

– Госпожица Нанси Конрад, другата ви приятелка – казва Беладона. – Трогната съм. Бихте ли била така любезна, госпожице, да ми кажете кой ви е поканил в това имение? Без съмнение, не е господарката му.

Нанси е твърде стъписана, за да отговори.

– Аз – обажда се Гай, щом Нанси го поглежда смаяно и приключва с обличането. – И за тази импровизирана, хм, ситуация вината е само моя. Зарязахме багажа в къщата и бяхме така омагьосани от великолепната природа, че решихме да се разходим. Единствено аз съм отговорен, че си позволих безсрамната свобода да помоля госпожица Конрад да ме придружи тук.

Беладона свъсва вежди.

– Без съмнение, Лора Гарнет е подчертала пред вас, че в този дом съществуват няколко правила, които се очаква от всички гости да ги спазват.

– О, да, подчерта ми. – Гай нахлузва със сумтене ботушите си. – Но вие да не би да сте главният екзекутор на Кинг Хенри, Вирджиния? – пита той саркастично и посочва пистолета. – Или може би просто робувате на правилата на дома? Чакайте да се досетя – вие сте гувернантката, или инструкторката по езда. Не, чакайте, сетих се – вие сте по-рано пристигнала гостенка, излязла на ежедневната си езда и неприятно изненадана от звуците на удоволствие, които се чуват от конюшната. Какъв шок! – Той се изправя, бръсва една заблудена сламка от панталона си и закопчава колана си. – Простете, но мисля, че трябва да вървя.

– Не бързайте толкова – обажда се Орландо, щом се втурва вътре, също с пистолет в ръка. Аз го следвам по петите, а до мен са Стан и лаещите хрътки. Нанси преглъща писъка си, а Стан накарва кучетата да млъкнат.

Орландо поглежда Беладона и тя му дава почти недоловим знак, че всичко е наред. В крайна сметка тя не е натиснала паникбутон, но Стан е чул изстрела и

затова ни повика.

– _Certo_*? – пита той и тя кима.

[* Certo – Сигурна ли си? (итал.) – Бел.ред.]

– Боже мили – възкликва Гай, след като моментално схваща какво е направил. Умник е този Гай. Спомням си го добре от клуб „Беладона“, седнал до Лора на банкетата. Да, Гай, който за пръв път беше дошъл на Бала на стихииите – с Перегрин не знам си кой и Селест някоя си там, модаджиите. Тогава си приказваха за някакъв кавалер социопат, Шулци се казваше, онзи с развратните кожени каиши. Мътните го взели. Тогава исках да разбера нещо повече за Гай, но бях разсейван: първия път от Анабет, а втория – от самата Лора. А Прич ми беше наредил да следя мъжа на Лора, не приятелите й. Мътните го взели – два пъти! Май нещо ми се изплъзва.

– Боя се, че съм обидил моята скъпа домакиня – казва той и се покланя със замах. – Най-смирено ви моля за прошка.

– Молете се, за каквото си щете – тросва се Беладона, – но няма да го получите. Нищо, че сте приятел на Лора и сте поканен тук с мое разрешение.

Тя подава пистолета на Орландо и измъква камшика за езда от колана си. Разтрепераната Нанси се скрива зад гърба на Гай.

– Къде е Фредерик? – оглеждам се аз. – А Клайв?

– Няколко от конете избягаха и те тръгнаха да ги гонят май – обяснява Гай. – В правото си сте да ме обвините и за конете, макар че конкретно за този инцидент аз не нося вина. Ние просто се случихме на мястото и се възползвахме от, хм... Поемам вината.

Беладона не му обръща внимание и се насочва към Нанси.

– Къде живеете, когато не пребивавате без разрешение на чужда територия? – пита тя с настоятелен тон.

– В Ричмънд – отговаря Нанси. Бузите й вече не са зачервени и тя е толкова пребледняла, сякаш е видяла в конюшната призрак, а не своя хубавец.

– А откъде го познавате този... – камшикът на Беладона трепва. – Тази личност?

Устните на Гай трепват – едвам удържа усмивката си.

– Запознахме се преди седмица, и... и той... той ми предложи да пътуваме заедно до тук – отговаря Нанси. – Нямах представа, че...

– Къде и как се запознахте?

– На една вечеря у Бамби Симпсън. Ние сме братовчедки с Дипи Робъртсън, вашата съседка. Там ще отседна.

Беладона ме поглежда. След малко ще се обадя на Дипи да го потвърди. Само жена на име Дипи може да има братовчедка на име Бамби.

– Ще ви откараме до Робъртсънови – казва сухо Беладона. – Предлагам ви да тръгнете веднага с моя шофьор. Инак ще трябва да си проведем един изключително неприятен разговор с вашите братовчедки. И ви обещавам, че никак няма да бъдат доволни, ако им кажа истината.

– Съжалявам – прошепва Нанси и очите й се насълзяват. Горкото глупаче. Тя не знае, че Беладона всъщност не й се сърди, а се опитва да я предпази. Гай е онзи, който трябва да трепери.

В този миг Фредерик влиза в конюшната и води два от конете. Клайв е развързал Артемида и я води. Поглеждат ни учудено и кучетата пак се разлайват.

– Всичко наред ли е, гос'жа? – пита Фредерик, докато се опитва да овладее цвилещите коне, подплашени от кучешкия лай и миризма. Очите му са се окръглили от тревога.

– Какво се е случило? – пита отсечено Беладона.

– Хермес, както обикновено. Беше много неспокоен и аз реших да го изведа за малко. Не исках да оставям конюшната така, гос'жа, ама баш тогава и Есекс побягна и, боже, ама толкова странно се държаха, все едно нещо ги е прихванало, пък аз не щях да им се случи нищо лошо. Трябваше да оставя тука Клайв. Ужасно съжалявам. – Той увесва глава, съкрушен от чувство за вина и срам.

– Аз съм виновен, гос'жа – намесва се Клайв. – Найх че не тряа да мърдам. Сбърках. Моля ви, недейте да обвинявате татко. Ние си знаем как беше.

– Никой не е виновен, Клайв – казва му Беладона толкова тихо, че само той го чува, и се опитва да се усмихне.

– Мерси, гос'жа – обажда се Фредерик. – Няма да се повтори.

Тя кима, докосва рамото му с камшика, после и рамото на Клайв, който сега усърдно търка конете след импровизирания им галоп.

Стан и кучетата се отправят към гаража, за да съобщят на Темпълтън да изкара колата пред къщата. Извеждаме навън Гай и Нанси и ги следваме по застланата с плочки пътека, покрай която растат ружи и рози, до къщата. Гай е обгърнал с ръка разтрепераната Нанси, като защитник, но си личи, че вече му е омръзнала. Тя вероятно си мисли, че изживява любовната история на века с този поразително романтичен англичанин, когато става въпрос просто за овъргалване в сеното. Поне не е шпионка, успокоявам се сам за този крайно срамен пробив в нашата охрана. От всичко, в което би могла да се препъне Беладона, това е...

Изведнъж чуваме в далечината детски викове и спираме ма място. Брайъни е – гонят се между дърветата със Сузана. Виждат ни, махvat ни и притичват към нас. Кой знае защо поглеждам към Гай и се учудвам, когато забелязвам, че под загара е смъртно пребледнял.

Брайъни се приближава, смее се.

– Познайте какво стана! – казва тя. – Сузана хвана жаба! Или жабок. Много е сладък. Вижте!

Сузана се приближава с жабока, който внимателно е обгърнала в шепа.

– Мамче, може ли да си го гледаме? Може ли? Моля ти се! – моли Брайъни. – Моля ти се, моля ти се, моля ти се!

Беладона прикляка.

– О, много е хубав – казва тя с глас, поразително различен от онзи, с който само преди минути разговаряше с Гай. – Но не мислиш ли, че на неговата майчица ще ѝ е мъчно за него? И на братчетата и сестричетата му също? Сигурно вече са полудели да го търсят. Чуй. – Тя се изправя и долепя шепа до ухото си. – Чувам ги как квакат. Бас ловя, че си говорят за това как мъничкото жабче е изчезнало. Бързо да го върнем там, където сте го намерили, преди семейството му да се е притеснило. Става ли?

Брайъни и Сузана се споглеждат, разкикотват се и побягват. Предпазливо поглеждам отново Гай, който щом стигаме къщата, възвръща самообладанието си. Нанси посочва багажа си в антрето, до неговия. За миг взема куфарите и кимва на Нанси да го последва.

– Съжалявам – казва тя, когато Гай я целува по бузите за довиждане.

– Ще се видим утре на празненството – казвам на Нанси и лицето ѝ светва. – Предайте на семейство Робъртсън, че очакваме и тях с нетърпение. – Мога да си представя какви обяснения ще дава на Дипи за това. Без съмнение, ще измисли някоя боза за това колко красиви били земите ни и колко сме били гостоприемни.

– Къде е Лора? – пита ме Беладона.

– Сигурно е на разходка – отговарям аз. – Към розовата градина. – Естествено, тръгнала е в другата посока. Ако е била вкъщи, когато е пристигнал Гай, на Беладона можеше да ѝ се спести тази абсурдна среща. Е, добре, от това обаче ще излезе нещо, казвам си аз. Нещо необичайно.

– Къде ще настаним Гай? – питам аз и поглеждам към опърпаните му, но все още хубави куфари.

– В жълтата стая – отговаря студено Беладона.

Гай я поглежда странно.

– Наричали са ме как ли не – казва той тихо, – но страхливец – никога.

– Жълтата стая е любимата стая на дъщеря ми – обяснява Беладона с глас, студен като леда в нашия пунш. – Тъй като тя явно ви направи такова изключително впечатление, без съмнение ще е доволна да ви настаним там. Тя избра тапетите и цвета на мебелите.

После моята наблюдателна мила затъква камшика зад лакът, като войник, и излиза от къщата, а погледът на Гай я сподиря чак докато се изгубва в далечината.

му, но лицето ѝ се сбръчква от разочарование, когато разбира, че Хю не е с него.

– Ще направи всичко възможно – успокоява я Гай.

За мой късмет по време на тази интерлюдия съм се скрил на едно от любимите си места – пхнал съм се зад големия лакиран китайски параван, изрисуван с дракони, вързани за колесници, и други зловещи сцени, в един от малките кабинети зад големия салон. Страхотно е да се наднича иззад пантите. Макар че когато Гай и Лора седат на коженото канапе с леко „Пуф!“, нямам представа, че ще стана свидетел на толкова нежна сцена.

– Има работа във Вашингтон, нали знаеш – продължава той. – Това е единственият начин, по който може да напусне Лондон. Закле се, че ще направи всичко, което е по силите му, за да пристигне тази вечер тук. Междувременно аз ще се старая с всички сили да те забавлявам.

– Чух, че вече успешно си позабавлявал домакините ни – казва Лора тихо. – Наистина, Гай, как можа?!

– Да, признавам, бях непослушен – казва той безгрижно. – Но тази моя малка лудория не беше замислена предварително, ако си мислиш така. Нанси е една малка сладурана, конюшните бяха празни... Нали ме познаваш. Щом плътта жадува, _carpe diem_*

[* Carpe diem (лат.) – използвай времето – Бел.ред.]

– Да, познавам те и тъкмо затова съм толкова слисана – че плътта ти жадува толкова силно – възкликва тя с все по-нарастващ гняв. – Тук не ти е нашият бляскав Лондон, където сякаш всеки чука всяка. Имаш ли въобще представа коя е графинята и че съм чакала години наред тя да ми се обади? Че тя е единствената ми връзка с Леандро и Беатриче? Щеше ми се поне веднъж да беше помислил и за някого друго, освен за себе си.

Чувам как Гай дрънчи с кубчетата лед в чашата си. Трябва му малко време, за да отговори.

– Съжалявам, Лора – казва той най-накрая. – Наистина съжалявам. Не трябваше да постъпвам толкова необмислено. А сега нашата достойна домакиня презира и мен.

– Е, аз поне не те презирам. Знаеш, че никой не може да ти се сърди толкова дълго, освен ако не е някоя от хилядите ти любовници, която си отпратил с багажа обратно при мъжа ѝ. Твоят проблем е, че ти сякаш винаги успяваш да се справиш с всичко, независимо какво е то.

– Невинаги – възразява той. – Мисля, че си намерих еша. Разкажи ми за нея.

– За коя, за графинята ли? – Лора се разсмява. – Нали не говориш сериозно?

– Защо не? Тя е привлекателна, богата, умна. Всъщност по-привлекателна, по-богата и по-умна от почти всички жени, които някога съм срещал. Но в нея има нещо, което ми убягва. Нещо, което кипи под повърхността и което абсолютно ме омагьосва.

– Да, но всъщност то е не толкова необикновено, колкото вдъхва ужас. Аз почти не я познавам; виждала съм я само веднъж – преди, когато бях в Мерано при Леандро, а на мен изобщо не ми се иска да си спомням този нелеп случай.

– Ти никога не си се държала нелепо, прескъпа ми Лора – казва той. Вечният галант. – Кога си била в Мерано?

– Преди седем години. Да, през 1947-ма. Тя беше там с бебето си и двама от най-странните мъже, които някога съм виждала. Единият все още е с нея, тук – Томазино. Вече сте се срещали, сигурна съм.

– Онзи дебелият, с черната къдрава коса.

– Не е дебел. Просто е едър. – Защищава ме твърдо Лора и сърцето ми се преобръща в гърдите. Съвсем забравих, че някога не съм я харесвал. – Томазино се движи толкова грациозно, че не мога да го нарека дебел. И е толкова забавен! Странното е, че неговият брат близък, Матео, много повече приличаше на графинята. Темерут. Рядко обелваше дума, доколкото си спомням. Леандро ми каза, че и двамата са били измъчвани през войната, случило им се е нещо абсолютно отвратително, а на Матео му отрязали езика. Когато Томазино ми каза, че брат му се е оженил, бях страшно изненадана; той винаги ми се е струвал някак си, ами, отнесен. Никак не ми приличаше на човек, който може да се влюби. Не че Томазино не е същият – той просто го прикрива по-добре. Както прави и графинята.

– Да, разбрах. Има смисъл. Почти никакво време не сме прекарвали заедно с нея, но вече имам чувството, че в нея има нещо навито като пружина, нещо твърдо и нащрек

– казва Гай замислено. – Не точно страшно, но невероятно нашрек. Когато се срещнахме за първи път, докато я наблюдавах в конюшната, останах с впечатлението, че гневът ѝ не е насочен толкова към простъпката ми – крайно неуместна, признавам, – а към това, че някой е успял да проникне в имението въпреки охраната. Тя не обича контролът да не е в нейни ръце. Поне това се вижда.

– Научила го е от Леандро, убедена съм. Той имаше скрита охрана из целия Ка д’Оро. Това си е необходимост, когато притежаваш такова богатство и власт. Не е само параноя да се тревожиш за шпиони, отвлечения и тям подобни.

– Да, но охраната може да се използва не само за да не се допускат хора отвън, а и за да се контролират тези, които са вътре.

Охо, този Гай наистина е от опасните. Хитър и проникателен.

– Може би. Трябва да питаш Томазино за тая работа. Или Орландо – казва Лора. – Знаеш ли, онази вечер си поговорихме дълго. Томазино ми задаваше разни въпроси, а тя седеше с нас на верандата в люлеещ се стол. Сега, като се замисля, тя почти нищо не каза. И все пак си тръгнах с впечатлението, че това е бил един от най-прекрасните разговори, които съм водила някога.

– Така че не знаеш откога живее тук.

– Не съм много сигурна. Може би от няколко години. Тя беше в Италия, когато Леандро почина, а това беше преди три години. Доскоро бяхме загубили връзка. Защо ме питаш?

– Защото тя ми напомня за някого.

– За кого?

– За Беладона. От клуба. Загадъчната дама на нощта, която със сигурност притежаваше силна собствена воля.

– Да, прав си. Все още продължавам да нося ръкавици от боядисана ярешка кожа заради нея.

– Ти пъ в клуба ѝ, нали?

– Да, мой мили Гай, но ти не беше там тогава, нали?

– Не, ангел мой, нямаше ме. Налагаше се да напусна града преди тебе. Не си ли спомняш?

– По-скоро те прогониха от града – казва тя мило.

– Е, учудвам се, че успях да мина покрай кучетата. Всъщност два пъти даже.

– Всеки е успял. И никой – повече от мен. – Лора се смее тихо. – Чудя се какво ли е станало с клуба. Затвориха го също толкова тайнствено, колкото го и отвориха. Нали?

– Тъкмо това си мисля. – Гай отново започва да трака с ледените кубчета. – Трябва да съм луднал, но не смяташ ли, че графинята би могла да бъде самата Беладона?

Следва дълга пауза.

– Никога не ми е идвало наум – казва най-накрая Лора – и според мен никога не би могло да ми хрумне, докато ти не го спомена. И знаеш ли, според мен не си прав. Графинята е доста... Как се казваше?... Саможива. Тиха е. Струва ми се, че е човек, който иска да го оставят на мира и всъщност е ужасно срамежлив. Беладона беше много по-самоуверена и владееше положението, поне с мен беше такава. Според мен се изисква грамадно количество енергия и хладнокръвие, за да общуваш с хората в нощен клуб. Не виждам как един срамежлив и необщителен човек би могъл да издържи, а ти? За мен знам, че не бих могла.

– Не, всъщност не. Предполагам, че си права – казва Гай. – Споменавам го само защото нещо тук ми се разминава. Ти ми спомена, че графинята вече е имала бебе, когато е срещнала Леандро.

– Да, Брайъни. Съвсем мъничка беше, само на няколко месеца. Графинята беше в Мерано заедно с бебето, Томазино и Матео.

– Значи Леандро не е истински баща на Брайъни?

– Не, но той я осинови. Според мен това беше една от причините да се оженят – Брайъни да има баща, който да ѝ даде името си. Но никога не бих я попитала за това, ако точно това си намислил. Личният ѝ живот с Леандро не ми влиза в работата, нито пък в твоята. Вече ти казах много повече от онова, което е редно.

– Знаеш, че за тези неща съм дискретен.

– Да, но знам също, че обичаш да си тикаш гагата тук и там. А сега трябва да

се преоблека и да си поплача хубавичко, защото Хю го няма.

– Аз на твоето място щях да продължа да се надявам.

– Отказала съм се да се надявам още преди векове, скъпи ми Гай – казва тя с огорчение. – Толкова много обичам Хю, че не мога да си позволя никакви надежди. Разбираш ли ме?

– Да, мила моя. Или поне така се надявам.

– Обещавах ли довчера да се държа прилично?

– Ще се помъча с всички сили.

– Добре. Сега ела ми помогни да си закопчая роклята.

– С удоволствие.

Чувам как възглавничките по коженото канапе прошумоляват, щом двамата се изправят, и стъпките им, които заглъхват в големия салон. Коляното ми започва да пулсира с внезапен спазъм. Това, че чух Гай да сравнява графинята с Беладона е тревожно, меко казано.

Сякаш тя вече не иска той да не ѝ се мярка повече пред очите.

– Лека нощ, мамо – Брайъни става от масата, прегръща и целува майка си.

– Лека нощ, мамо на Брайъни – казва срамежливо Сузана и двете побягват.

Беладона вдъхва твърде голям ужас на Сузана, за да се осмели да се приближи дотолкова, че да я прегърне. Двете момиченца се държат безупречно, защото тази вечер Сузана ще преспи при Брайъни, а Беладона им е казала, че ако са послушни, утре и двете ще могат да останат до късно на празненството и после да преспят в къщата на семейство Бейнс. Една грижа по-малко. Няма нужда да знаят, че нашите шпиони – охранители ще бдят цяла нощ около къщата на Сузана за всеки случай.

Розалинда ги подкарва нагоре, а ние се местим в големия салон, за да изпробваме няколко различни вида „вода на живота“. Гай бе съвършено очарователен и разказваше смешни истории, които караха и деца, и възрастни да го слушат като омагьосани. Сега, естествено, историите ще станат малко по-като за възрастни.

– Прекрасна вечеря – казва Лора и Беладона се принуждава да се усмихне лекичко. Внезапно осъзнавам с ужас, че се чувствам съвсем самотен и моят брат ми липсва жестоко. И Джак. Липсва ми някой, който познавам добре и комуто бих се доверил; още едно мъжко присъствие. Докато не напуснахме Ню Йорк, аз не бях осъзнал колко много разчитам на спокойното и стабилно държание на Джак. Той никога не молеше за нищо. Съвършваше си работата и искаше нова.

Само от любов към Беладона.

Матео и Джак, и двамата – далече, и двамата вплетени в живота ни в Ню Йорк. Поканих и двамата на това тържество, разбира се, но и двамата се извиниха, че програмата им била много напрегната. Единствената добра новина е, че Матео ми съобщи, че Джак почнал да се увърта около Алисън, точно както се бях надявал аз – познатият вам сватовник.

Но аз няма с кого да се сватосам и май това съжаление донякъде ми проличава по лицето. Беладона ме докосва леко по рамото, когато минава покрай мен с изящна чаша „Поаре Уилям“ – любимото ѝ вино.

– Надявам се Матео и Анабет да дойдат това лято с децата – казвам аз поради липса на по-добра реплика. – Но те сигурно ще искат да отидат на лагер.

– Лагер? Какво пък е това? – пита Лора.

– Летен лагер – обяснявам. – За децата, които прекарват там хубавото топло време, скатани далеч от погледите на родителите си, в отвратителни малки къщички, които наричат „бунгала“. Принуждават ги да се занимават с идиотски дейности като художествени занаяти и организиран спорт. – Правя се, че се потрисам от ужас.

– Там, откъдето идвам, не ходят на лагер – обажда се Гай.

– О, така ли? – питам. – А откъде идвате?

– Повечето хора твърдят, че идвам от ада – отвръща той. – Или поне там ми казват да вървя.

Лора се засмива снизходително.

– Ти си направо абсурден.

– Надали – отвръща той. – Ние наистина не ходим на летен лагер. Предполагам, че е така, защото добрите английски момченца и момиченца ги пращат в едно нещо,

което вие американците наричате „пансион“, и затова през лятото родителите им се чувстват виновни и им позволяват да се приберат вкъщи. После тези отдадени на децата си родители ги зарязват пак и хващат пътя за Европа или за където там отиват след сезона. Но децата са доведени вкъщи; дългът е изпълнен. – Той не може да удържи леката нотка на огорчение в гласа си.

– Ама че родители, няма що. Нали? – питам аз.

– Майка ми не беше от тях – отговаря той и върти пръстена си. Проста златна халка с инкрустиран руски александрит. Това е рядък, невероятен камък, който на дневна светлина изглежда зелен, а на свещ – червен. Напомня ми силно на котешкото око на Леандро, което подигравателно намига. – Но тя почина, когато бях на осем години. Никога не съм се разбирал добре с братята си. Бях най-малкият син и най-непотребният – след наследника и заместника. Всъщност, ако ви кажа, че израснахме във взаимна омраза, насърчавани от роднините да се възприемаме един друг като съперници и конкуренти, направо е меко казано.

Забелязвам, че не споменава нищо за баща си.

– Брат ми Джон Франсис беше изключително голям палавник – продължава Гай. – Беше страстен към опиума и си оставяше наргилетата навсякъде – прислужниците се спъваха в тях. Обикновено криеше запасите си в красиви руски златни кутии за емфие, принадлежали навремето на Распутин, но си навлече страхотна беля, като ги остави в „Сотбис“, за да бъдат оценени за разпродажба и забрави да извади наркотика преди това. – Той гълта питието си, обляга се назад и небрежно кръстосва крака. Не мога да преценя дали ни баламосва, или не.

– О, Гай, вечно прекаляваш – казва Лора. – Само като си помисля, че очакваш всички да вярват на небивалиците, които разказваш.

Той се усмихва лукаво.

– Само хилядите жени, които са били влюбени в мен, им вярват.

– Каквото и да кажеш, нали? – смее се тя.

– Искам да кажа само едно: нито е кой знае какво, нито е кой знае колко трудно да подмамиш една жена, която се мисли за влюбена, за да вярва на всяка дума на своя любим.

– А съблазняването на тези хиляди жени си е природна дарба, с която ти без съмнение си щедро надарен – казвам аз саркастично.

– Да, разбира се – отговаря ми той, вече с явна ирония. Или поне така се надявам. – Да съблазниш жена е много просто, ако тя е склонна да се поддаде. С много малко усилия човек почти мигновено може да стане страстен и убедителен. – Той става и си налива ново питие. – Ако обаче не е склонна, съблазняването прилича на война. От сръчните маневри на Наполеон Бонапарт съм си извлякъл няколко неподлежащи на съмнение уроци. Неговите планове за съблазняване и бой са сред малкото уроци по история, които си направих труда да науча в училище. Макар че, за беда, Бонапарт силно е презирал жените. За разлика от мен. Той е заповядвал на тези прекрасни дами да дойдат в палатката му, нареждал им да се съблекат, без да си прави труда да вдигне поглед от бумагите, правел си кефа с тях и ги отправял по живо, по здраво.

– Но вие никога не ги отправяте като него – казвам аз. – Или поне не и преди да сте изступали сено от тях.

– Туш – усмихва се добродушно Гай. – Но сте прав: не ги отправям по живо, по здраво. Обикновено те много се радват да си тръгнат по своя собствена воля.

Шегува се, но в гласа му се долавя някаква странна нотка. Поглеждам Беладона. Както обикновено, тя не е казала нито дума, но гледа Гай много напрегнато. И той го знае. Чудя се за кого ли е предназначен този разговор всъщност. Може би има нужда от малко симпатия и се опитва да накара Беладона да го хареса поне мъничко. А може би трябва да бъде препариран и закачен да съхне в стаята на Нарцис.

– Това е, защото Гай използва препарирана маймунска ръка за преспание – обажда се Лора и потреперва.

– Отвратително!

– Това преспание някога е принадлежало на поета Суинбърн – пояснява Гай. – Освен това той е използвал копитото на любимия си кон за мастилница, а на него е било написано името на коня и датата на смъртта му.

– Какъв изтънчен ужас – мърморя аз. Този разговор стигна твърде далеч.

– О, хайде, стига сме говорили за подобни неща. Стига вече с мастилниците на

Бонапарт и провалените летни ваканции. Сигурна съм, че разговорът е достатъчен, за да се види манталитетът на английските аристократи – обаждат се Лора. – Аз се ожених за един от тях и съм му яла попарата.

Беладона рязко се изправя.

– Лека нощ.

Не казва нищо повече и напуска стаята.

– О, боже – възкликва Гай и отново я проследява с очи.

Меко казано. Въпреки първоначалната си преценка този Гай наистина започва да ми харесва, макар че не мога да схвана точно кое го кара да тиктака. Поне засега не. Отново се скастриям, задето не казах за него на Прич, а трябваше. О, стига де, Гай няма да избяга. Не и преди да сме му проверили родословното дърво.

Да, Гай определено е интересна добавка към Ла Фениче. Вероятно може да се представя за очарователен ангел, бликаш от хумор и остроумие, и пак така бързо да се превърне в дявол – гневен и жесток.

Също като Беладона.

– Знаете ли какво ми се случи, като бях малък? – пита Гай Брайъни и Сузана. Седнали са на верандата, хълмовете се мерзелят в далечината, закусват на другата сутрин, а той им разказва разни истории. Момичетата го гледат с опулени от радост очи. Тъй като притежават женска впечатлителност, Гай успява да ги омае. На бас, че би успял да омае и костенурена черупка.

– Е – казва той и гълта на един дъх прясно изцедения сок от портокали. – Тогава толкова често боледувах от гадни настинки и гадни кашлици – и тук той се прави, че го е налегнала кашлица, а момичетата направо припадат от смях, – че докторът реши, че трябва да ми извадят сливиците. Веднага!

– На мен сливиците вече ми ги извадиха – съобщава Брайъни. – Когато живяхме в Ню Йорк, в болницата. Трябваше да ям всеки ден сладолед, защото имах възпалено гърло.

Сега вече Гай знае, че сме живели в Ню Йорк. Мътните го взели!

– А на тебе извадени ли са ти сливиците? – пита Гай Сузана. Та клати отрицателно глава. – Късметлийка си – казва той. – Понякога много боли.

– Мен ме болеше, но мама ми каза, че съм била голям юнак – казва Брайъни.

– Не се и съмнявам – продължава Гай. – Обаче аз май не бях голям юнак. Ревах ли ревах, защото гърлото ме болеше, а докторът ме оперира вкъщи, там, където живеехме в Англия. Не отидох в болницата, където сестрите можеха да се погрижат за мен.

– И кой се грижеше за тебе? – пита Сузана. – Твоето майче?

– Да – отвръща той. – И разни бавачки, които идваха, когато моето майче не си беше вкъщи. Ама знаете ли какво стана? Докторът ми извади сливиците и ги сложи в една чиния. Една от бавачките ги занесла в кухнята. После брат ми се втурнал там, грабнал ги от чинията и ги изял!

– Брррр! – възкликват момиченцата.

– Помислил си, че са ягоди – обяснява Гай. – Ама че глупаво момче! Той май така и не ми прости.

– Никога не искам да изям сливица! – обявява сериозно Сузана.

– Значи няма – казва й Гай.

В този миг Сузана забелязва майка си, с двете й братчета на ръце, която й маха, и се стрелва към тях.

– Ще дойдеш ли с мен, Брайъни? – вика тя, докато тича надолу по хълма.

– Трябва да питам мама – нацупва се Брайъни. – Ама тя още спи. – Брайъни добре знае, че не бива да безпокои сутрин майка си. Възползвам се от момента и се присъединявам към тях.

– Може ли да отида до Сузанини? – пита Брайъни. – Моля ти се, може ли, моля ти се?

Гай се преструва, че се разплаква.

– Искаш да кажеш, че не исках да останеш с мен?

Брайъни го поглежда, после поглежда и мен – явно се разкъсва между старата приятелка и новия си приятел.

– Защо не поостанеш малко с Гай, а после ще отидеш у Сузанини за обяд – предлагам ѝ аз. – Можете да си играете двете цял следобед и после да се върнете тук, за да се преоблечете за празненството. Как ти звучи?

– Добре – казва тя.

– Тогава тичай да кажеш на Сузана и веднага се връщай – казвам. – Можете да излезете на разходка с Гай и кучетата, да му покажеш градините. Значи, иди да вземеш и кучетата, става ли?

– Това много би ми харесало – обажда се Гай. И на мен би ми харесало; така мога да се обадя в Танталовата къща и да наредя на Намиг да ги следи и да подслушва какво си говорят. Бързо се обаждам, връщам се на верандата и си наливам сок.

– Тя е невероятно дете – казва Гай.

– Така е – отговарям.

– Мога ли да те помоля за нещо?

– Разбира се.

– Къде бяхте разквартирувани по време на войната? – пита ме той.

– Откъде знаеш, че съм воювал?

– Войнишки инстинкт.

– Разбирам – въздъхвам аз. – В Италия. Близко до Лука. Но не бяхме разквартирувани – казвам аз. – Двамата с брат ми избягахме при партизаните. Заблуди за величие, такива глупости. А ти?

– Индия. Цейлон. Ужасен кошмар, но пък ми останаха полезни контакти. Там започнах бизнеса си. Чай. Внос – износ.

– Това обяснява тена ви. – И благосклонността на жените, убеден съм – последните остатъци от колониалните съпруги са припадали по него под мрежите против комари. – Защо ме питате?

– Просто се чудех – казва той небрежно.

Ами да, много ясно.

– Искате да кажете, чудели сте се къде съм се запознал с графинята ли? Това е дълга история – предпазливо казвам аз. – Твърде дълга за това утринно слънце. – Твърде дълга за теб. И точка. – А вас сега ви очаква една млада дама, което не бива да я карате да прави.

– Точно така – казва той. – Не ми влиза в работата, бих добавил. Няма да ви питам втори път.

– Прав сте.

За мой късмет Брайъни излиза тичешком от къщата, прегърнала Базилико, а мастифите подтичват подир тях и лаят юнашки. Докато се отдалечават, чувам как Гай пита Брайъни иска ли да ѝ изпее една глупава песничка. Тя пуска Базилико на земята, пхва длан в неговата и той запява:

„Тали-о, тали-о, биф уак уак!

Пилци, рибоци и старият Юниън Джак!

Приказка ми разкажи, че инак няма да се върна пак,

тали-о, тали-о, биф уак уак!“

– Много е хубава – кикоти се Брайъни. – Искаш ли да ти изпея и аз една? В нея се разправя за шпиони.

– О-хо, шпиони, уха-уха-уха! Ще ме научиш ли на нея? – пита той.

– Да, да, да, да, да – казва Брайъни, и вече е започнала да пее:

„Шпиони, шпиони, шпиони, шпиони,
шпиони, шпиони, шпиони,
милиони, милиони, милиони, милиони,
милиони, милиони шпиони.
Нищо не можеш си купи,
нищо не можеш направи, щот’има
милиони, милиони, милиони шпиони,
шпиони, милиони, милиони шпиони.“

После тя се завърта на пета и пада на земята, като се смее.

– Може да стане и с бонбони и пирони, знаеш ли – казва тя на Гай.
– О, да – казва той. – Но с шпиони най-ми харесва. Кой те научи на тая песен?
– Томазино. Той е бил шпионин. Както и чичо Джак. И Матео. Матео и Томазино са близнаци. Той не живее тук с нас, защото се ожени за Анабет. Щото беше много самотен.

– Томазино ли ти каза, че е бил шпионин?
– Той разправя, че не е бил, но знам, че е бил. Когато още не е бил толкова дебел – пошушва тя затворнически. – Винаги го познавам кога лъже. Кутрето му почва да трепери.

Това дете е прихванало някои много лоши навици.

– Така ли? – Гай свива кутрето си и започва да го размахва. Брайъни се превива от смях. – Кой е чичо Джак? – пита той. – Истински чичо ли ти е?

– Тцъ. Той работи за мама, за Томазино и за Матео. Живее в Ню Йорк. И ние едно време живеехме там, в старата ни къща. Остана там с кучетата, за да не са самички.

Тези двамата много си говорят за самота, не мислите ли? Гай май още не е схванал.

– Твои кучета ли бяха?

– Били кучетата на къщата, така казва мама – и затова трябвало да останат в къщата.

– На бас, че мога да позная имената им – казва Гай.

– Ха на бас, че не можеш.

– Хммм, чакай да си помисля. Миси, Принц и Лейди.

– Не бе, глупчо, това са тъпи имена! – казва Брайъни. – Тъпи, тъпи, тъпи!

– Съгласен съм. Веднъж имах куче на име Реймънд. И това име е доста тъпо, но кучето не беше тъпо. Беше Джак Ръсел териер и много обичаше да лае.

– Какво стана с него?

– Много остаря и умря, докато спеше. Беше добро куче и живя добър кучешки живот, а сега е в кучешкия рай и гони зайци и пеперуди.

– О – възкликва тя и божественото й лице светва от ужас. – Моите домашни кучета не са умрели. Трябваше да останат в Ню Йорк с чичо Джак и ме чакат да им отида на гости. Тук си имам нови кучета.

– Виждам – казва Гай. – Как се казва мъничето?

– Базилико – гордо казва тя. – Така е босилек на италиански. Той е миниатюрен дългокосмест дакел. А това са Касиопея, Хектор и Дризълпус. Те са неаполитански мастифи. Тука, тука! – подвиква тя на кучетата и те веднага се подчиняват и тичат да я близнат по лицето. Базилико тича наоколо и лае като луд. Едвам им стига до глезените.

– Хайде да се обзаложим, че сама си ги кръстила, нали? – пита той. – Това са най-хубавите кучешки имена, които някога съм чувал. Много по-хубави от Миси и Принц.

– И Лейди. Какво е облог?

– Същото като бас – отговаря той. – Нюйоркските ти кучета също ли бяха неаполитански мастифи?

– Тцъ – клати глава тя. – Ирландски хрътки.

– О, разбирам. И тях ли ги кръсти с такива хубави имена?

– Да – Жабчо, Дромди и Дрънкало.

Гай се смее.

– Май знам как точно е получил името си Дрънкалото.

– Дрънкалото е момиче, глупчо. Жабче и Дромди също.

Ирландска хрътка на име Дромди. Това име звучи доста близко до Андромеда от детска гледна точка.

– О, разбирам, разбирам – усмивката на Гай разцъфва и тъмносините му очи заискриват от доволство. Да, още вчера го подозираше, когато говори с Лора. Самодоволното му проникателно копеле! Сигурен е, че е на път да разреши прочутата по цял свят мистерия на нечестивата Беладона. И то само защото най-добрият му приятел върти любов с жена, която някога била приятелка с едно жизнено италианско момиче на име Беатриче. Завоите и обратите на тази сага са го отвели до един съвсем невинен разговор с едно прекрасно малко момиченце, чиито кучета търчат из една

плантация в Кинг Хенри, Вирджиния.

Всичките ни планове, заговори и внимателна подготовка отиват по дяволите заради един безхитростен разговор за сливици, кучета и шпиони. Гай е загрял, че Дромди всъщност е Андромеда. Мътните го взели. Прав съм, че се боя от Гай. От него би излязъл добър шпионин. Сега съм убеден, че военновременните му подвизи в Индия и Цейлон не са се ограничавали само до издирване на подходящи места за чаените му плантации. Той прекалено много прилича на Леандро и Джак – тих и настоятелен. И на мен също много прилича – по такъв очарователен начин изкопчва информация, докато получи желанния отговор.

Прекалено много прилича на Беладона. Хитър и търпелив.

Копнежът ми по Джак се засилва – да си излея сърцето, да помоля за съвет. Ала не мога да го направя – не е честно спрямо Джак да му говоря за моите тревоги, че друг мъж обръща внимание на Беладона. Нито пък мога да проведа подобен разговор по телефона. Но Джак би знаел какво да направи, как да се справи с Гай. Джак – твърде натоварен с чувство за чест и цялостност, на него можем да се доверим. Той никога не би се опитал да любопитства така открито, макар че също така отчаяно иска да знае всичко.

Чудя се кое ли е онова, което прави двама мъже, очевидно обсебени и неизтощимо любопитни относно една и съща жена, толкова еднакви и все пак толкова различни. Хващам се на бас, че Гай, изпълнен с хищна жажда за живот, ще е склонен да действа, да се бори упорито за онова, което иска, докато Джак не би могъл да се сдържи да не потисне същите тези желания. Може би тъкмо заради това Беладона се доверяваше толкова много на Джак. Знаела е, че той никога няма да престъпи границата, която Гай вече наруши.

Онова, което ме тревожи, е, че тя проявява към Гай любопитство от такъв характер, каквото не е проявявала към никой мъж, откакто я познавам. И това не е само заради странната му реакция, когато за пръв път видя Брайъни.

„Нищо не можеш направи,
щот'има
милиони, милиони, милиони шпиони, шпиони.“

Гай успя да разкрие твърде много неща за твърде малко време. Без съмнение той е загрял, че тази информация е безценна и затова може да си позволи да си трае и да чака. После може да посочи цената.

Чудя се какво ли смята да прави.

Няма да казвам на Беладона.

Възхищавам се на кройката на белоснежния си смокинг за утрешното празненство, когато телефонът извънхва и Намиг ми съобщава, че се обажда Прич. Разкошно. Може би има спешни известия за нас. Нищо не може да придаде такава пикантност на едно парти като една дългоочаквана смърт.

– Хвърли топа най подир – известява ми доволно Прич.

– Разби ми сърцето – отговарям, като се опитвам да сдържам напирашото в мен веселие. Поне един от онези го няма вече. Колко остават още? Обаждам се на Намиг да съобщи на Графинята да вдигне телефона. – Пепел при пепел и пръст при пръст отива. На по-хубав човек не би могло да се случи. Каква е следващата стъпка?

– Има погребална служба в „Сейнт Мартин ин дъ фийлдс“ след три дни.

Междувременно пратих екипа в къщата да извърши предварителното почистване. Да дезинфектира стаята на болника, нали разбираш. – Разбирам и още как! – Вторият екип по план трябва да се задейства на самото опело.

– Прич, ти си голяма работа – смея се аз. – И аз не бих имал такава наглост, да ровичкам из чекмеджетата на човек, докато го погребват!

– Че кога ще ти падне по-сгодно време? – пита той. Направо го виждам как свива рамене. Твърде много радост му се е събрала на нашия прекрасен предан Прич, докато е търсел документи, банкови сметки, дневници и писма до приятели, които сър Пати е забравил да изгори, преди да замине на съдбоносното пътешествие до Америка.

– Шепа избрани хора, включително и аз самият, ще присъства сред опечалените,

разбира се.

– Разбира се.

– Ще ви докладвам възможно най-бързо.

– Здравей, Харис – обажда се Беладона. Разбирам, че е изслушала практически целия разговор – без аз изобщо да усетя, че е вдигнала слушалката.

– Здравей – отговаря той. – Радвам се да чуя гласа ти.

– Колко е хубаво да чуем новината ти.

– Да, госпожо. С какво още мога да ви бъда полезен?

– Веднага щом установиш самоличността на опечалените, ми се обади.

– Разбира се. Вече съм изпратил на място допълнителни подкрепления.

– Благодаря – отвръща тя. – Оценявам го.

– Радвам се, че мога да ви служа – казва той и затваря телефона.

Промъкваме се лека-полека още по-близо. Но междувременно имаме да провеждаме празненство. Къщата скоро ще се напълни с шумни непознати, които ще се нахвърлят на ментовия джулеп и ще мацкат с лапи всичките ни прекрасни неща. Знам, че Беладона изпитва ужас от тази вечер. Вече ми каза, че няма да ходи на барбекюто след кръщавката на Езра и Езекиил. Изобщо не съм си мислел, че ще отиде. Тя не иска да вижда близначетата. Брайъни ги прекръсти на Ези и Зики и пита майка си защо и тя не може да си има братче. Беладона просто се усмихва и й казва, че ще си помисли дали пък не може да й намери.

Довечера няма да си мислим за бебета. Беладона ще бъде без маска, но вече си е сложила маска. Нервите й са като стомана.

Стоманен капан, който се готви да щракне.

15

Създадени един за друг

Парите на богатите нищо не струват.

Така решавам в тази благоуханна юнска нощ, когато започват да пристигат гостите за така дългоочакваното парти, което ще сложи край на всички партита в къщата Ла Фениче.

Произнасят името й погрешно – „Фенис“. Звучи като Венеция*. Разбира се, ако някой от тях някога заминеше за там, щяха да видят величествената опера „Ла Фениче“. Но карай! Заяждам се. Защо им е да ходят във Венеция да разглеждат забележителности, когато тия в Кинг Хенри са такава красота и напълно им стигат!

[* На английски Венеция се произнася Венис. – Бел.прев.]

Поне по-рано днес бяха красота, когато бях домакинът на великолепия гуляй на открито за селяните. Хлапетата се стрелкаха насам-натам, спираха помежду игрите на гоненица и на топка да хапнат малко печено пиле или ребра, или да си гризнат от сладките и бишкотите на Бианка, нямащи равни на себе си. Гай беше най-големия шлагер – играеше на разни игри, докато остане без дъх, перчеше се с пръстена, който тайнствено променяше цвета си от червено в зелено всеки път, когато го потърка. На възрастните им стигаше да сложат столове и да постелят одеяла на поляната и радостно да гушкат безкрайни чаши от специалния ми пунш, подправен с бърбън, разни миризми и няколко билки от градината. Всякаква работа, освен храненето на животните, беше забранена и всички побързахме да приключим с досадните задължения възможно най-експедитивно. Лесно беше да се смееш на кокошките, които се разкудкудякаха като луди, ако те очаква хубав южняшки пунш.

– Ето как ще изглеждат гостите по-късно – обявявам аз пред кокошарника и пред всички, събрали се тук. – Също като прекрасните ни кокошки, когато ровят за червеи.

В по-късния следобед всеки полегна да дремне, а ние с Лора се върнахме на балкона на втория етаж. Почивахме си, а свежата зеленина на пейзажа се ширеше безкрай под краката ни.

– Разкажете ми как срещнахте Хю – предложих аз. Беладона ме беше помолила да измъкна подробности и тъкмо сега беше моментът. – Призовете го, та като пристигне по-късно, да е като по магия.

– Запознахме се съвсем случайно – каза Лора и се облегна назад. Много й се искаше да говори за него. – На едно домашно парти в Девън преди около година и

половина. Името му ми беше познато отнякъде. Хю Тревенен. Знаех и за жена му, разбира се – Никол, лейди Пембридж. Всеки в нашата „среда“, както се изразяваме, я знае.

– Искаш да кажеш, знае каква такса взема тя за услугите си? – попитах грубо.

– Не, по-точно каква такса не взема – отвърна Лора. – Разбира се, Андрю беше твърде „зает“, така че отидох сама. Никол също била ангажирана с нещо. Бях подранила малко и преди вечерята си направих дълга разходка. После се качих горе да се изкъпя и преоблека. Да ви кажа, този дом беше доста напредничав – засмя се тя. – Почти всички стаи за гости си имаха бани. Така че тъкмо седнах на леглото и започнах да си събувам обувките и чорапите, и разбрах, че в банята има някой. Чух го да си тананика доста фалшиво. – Тя се усмихна. – Всъщност един верен тон не можеше да уцели. Не знаех какво да правя и тъкмо се чудех дали да почукам на вратата на банята или да извикам някой прислужник, вратата се отвори и той излезе от там. Само по хавлиена кърпа, горкичкият.

– Пак добре, че е имал и това – казах аз.

– Точно така. – При спомена за това тя се усмихна широко. – „Божичко – възкликна той, щом ме видя. – Какво?! Коя сте вие?!“

– Тъкмо се готвех да ви задам същия въпрос – отвърнах му аз. – Освен това смятам, че ми дължите обяснение, тъй като това е моята стая.

– Божичко – повтори той. – Сигурно е станала някаква ужасна грешка.

– Или пък е работа на някой ужасен шегаджия.

– Моля за извинение – каза ми той. – Ужасно съжалявам. Нямах представа, че...

– И не сте видели в банята женските дрехи? – подразних го. Той поаленя – така се беше спекъл, че не можах да продължа – нито да се страхувам, нито да се ядосвам.

– Толкова се боях, че съм закъснял, та нищо не съм забелязал... О, боже! Нямах представа. Колко неловко от моя страна.

Той потъна в креслото, а аз отидох до банята и му подадох халата си. Когато го облече, не можеше да ме погледне в очите.

– Ще се облека в банята незабавно и ще извикам някой прислужник да премести нещата ми – каза той. – Не разбирам как така подобно... подобно нещо никога досега не ми се е случвало. Много ви моля, простете ми.

Е, аз вече бях успяла да преодолеея шока и започвах да усещам хумора в ситуацията. Освен това той изглеждаше ужасно миличък... и толкова самотен.

– Не – казах му. – Според мен ще е по-добре вие да се облечете тук, а аз да мина през банята. – Той доста се стъписа. – Говоря сериозно – продължих аз. Не знам защо бях толкова дръзка. – Щом и двамата вече сме тук, нека се преструваме, че така я караме от години. Няма да се бавя и секунда.

Грабнах роклята и нещата си, взех най-бързия душ в живота си, навлякох си набързо дрехите и си мацнах малко пудра и червило. Не знам защо ме беше страх, че може да си отиде, докато изляза.

– Но той не си беше отишъл – вметнах.

– Не, седеше точно както го бях оставила, в същото кресло, този път напълно облечен. Погледна ме – все още беше ужасно стегнат – и се усмихна.

– Изглеждате прекрасно – каза ми той.

Не знаех какво да кажа и затова го помолих да ми стегне корсажа. И той го стегна, макар пръстите му да трепереха. После отново седна, докато аз се суетях с бижутата.

– Знаете ли – рече ми той. – Май през всичките тези години, откакто съм женен, не съм гледал жена ми как се облича.

– Имаше нещо в тона, с който каза „жена ми“, което ме прониза право в сърцето – каза Лора и ме погледна. – Знаете ли, рекох му аз, през всичките тези години, откакто съм женена, уверявам ви, никога не съм гледала как мъжът ми се облича.

И двамата се разсмяхме.

– Искате да кажете, че е твърде интимно – казах аз. – Нещо, свързано с това, че частичното облекло възбужда повече от голотата.

– Не ми се удава особено да мисля в един и същи миг за Андрю и за възбуда.

– Е, и какво стана по-нататък?

– Измъкнахме се от стаята, след като се уверихме, че никой не ни следи. Той предполагаше, че някой би могъл да го следи, за да го хване в крачка.

– Искате да кажете, за снимки на потенциална ситуация на изневяра – казах аз.
– Точно така. Но по-късно открихме, че е било невинна грешка на персонала.
Всъщност, Гай го откри.

– Тогава ли се запознахте с Гай?

– Да, Хю и Гай са първи приятели. Той каза, че щял да потърси Гай. Гай можел да оправи всичко.

О-хо-хо, ха на бас, че може!

– Във всекидневната имаше сребърен поднос с пликове на него, така че всеки господин да намери името на дамата, която ще придружава – продължи Лора. – Наблюдавах как мъжът, когото бях заварила в стаята си, дръпна някого настрани. Сетих се, че това ще е Гай. Забелязвах, че и двамата ме гледат. Струваше ми се, че и всички останали ни гледат. – Тя се изчерви, и, както обикновено, красиво розово сияние обля изцяло лицето и шията ѝ.

– Ами, късмет – рече му Гай. – Страшно маце е.

– Така си е – отвърна Хю, – но не зная коя е. Ама че съм глупак, да му се не види! Забравих да я питам как се казва.

– Влиза пакостникът – намесих се аз. – Миличкият Гай.

– Не е толкова лош, след като го опознае човек. Наистина не е. Той ми се представи, разказа ми за Хю Тревенен и жена му, Никол, лейди Пембридж, и ми каза, че аз съм най-хубавото нещо, което изобщо можело да му се случи. И всичко това – пет минути преди вечерята. Беше пълен абсурд, но то ме накара да се поотпусна. После Гай за всеки случай ми пошушна, че може би не е чак толкова добра идея да седнем един до друг на масата. „Освен това – рече той – вечерите са най-успешни, когато настаниш един до друг хора, които са люти врагове. Например, жената и любовницата, или някой злощастен драматург и най-нелюбимия му критик. Капка презрение пасва много добре на разговора“. – Тя пак се засмя. – Все още дума по дума помня какво каза, защото думите му бяха толкова, не зная как да се изразя, толкова тропо*.

[* Троppo (итал.) – твърде много. – Бел.ред.]

– И толкова верни – добавих аз. – Как мина вечерята?

– Почти не си спомням – отвърна ми тя. – Ние с Хю се опитвахме да откъснем поглед един от друг, но беше безнадеждно. Постоянно си мислех, че това прекрасно чувство е нещо като предупреждение, че в Хю има някакво очакване, сякаш е седнал на банкет и в същото време очаква да грабнат хапката от устата му, преди да успее да отхапе и една дори. Че го преследва чувството, че винаги ще бъде нещастен и разочарован. И тогава осъзнах, че бих могла да кажа същото и за себе си. След вечерята не можех да мисля за нищо друго, освен за Хю – продължи тя. – Как само исках да го заваря в стаята си, когато се качих горе!

– Неприятно ли ще ви бъде, ако ви попитам дали го намерихте?

– Не, разбира се, че не – отвърна тя, а очите ѝ танцуваха. – Но не го намерих. Не тази нощ. Ужасно съжалявах. Но беше твърде опасно. Последното, което бих могла да рискувам, беше някой да ни свари заедно и с най-голяма радост да докладва на съпруга ми. Или на жената на Хю.

– Според мен трябва да запознаем Андрю и Никол – предложих аз. – От тях май би излязла идеалната двойка.

– Наистина – въздъхва Лора. – Но се боя, че това няма да е чак до там лесно.

– Никога не е лесно. Моля ви, продължавайте. – Знаех, че тепърва почва най-сочната част от историята.

– На другата сутрин лежах на канапето в кабинета, пред камината, когато влязоха двама гости и започнаха да си клюкарстват за Хю и Никол – продължи Лора. – Нямаха представа, че и аз съм там. Чудех се как да постъпя – и тогава видях Гай да се разхожда из градината. Той ме погледна, после погледна и тях – и веднага се зае със ситуацията. Точно тогава разбрах, че Гай е истински приятел на Хю.

– Дами – рече той, щом влезе. Направо кипеше от жизненост, много добре си го спомням. Виждах всичко в огледалото. – Пред мен стои една дилема, която само вие можете да разрешите. Дали да се кача горе и да дремна набързо преди обяд, или да се върна към великолепието на природата... в който случай съвсем отчаяно се нуждая от компанията на възхитителни създания като вас. – И им целуна ръка. Те, естествено, се кикотеха, но измъркаха, че не били подходящо облечени за излизане на открито.

– Репутацията на Гай го изпреварва – казах аз. – Такъв съблазнител ли се е родил?

– Не знам – отвърна Лора с обичлива усмивка. – Тези двете определено го помислиха за такъв. Той им каза, че ако успеят да се върнат точно до седем минути, облечени топло, веднага ще тръгнат. Те хукнаха да се обличат, Гай се приближи, наведе се над дивана и ми съобщи, че Хю ме чака и че стаята му е в края на коридора, срещу рицаря с лъскавите доспехи. И така започна всичко.

– Срещу доспехите. – Въздъхнах дълбоко. Толкова мразя нещастните любви. – А сега какво ще правим?

– Не знам – жално каза Лора. – Беладона, от клуба, ме свързва с един детектив в Лондон, но ми каза, че и той трябва да бъде абсолютно сигурен, че случаят е непробиваем. Толкова трудно е. Въпреки че хойка толкова много, Андрю не иска развод.

– Да не би да не иска да загуби достъп до парите ви?

– Да, разбира се, но трябва да мисля и за децата. Както Хю мисли за своите.

– Андрю знае ли за Хю?

– Не, според мен не. – Тя пригладжа косата си по свой обичай. – Страхувам се, че ще разбере и че това ще е краят на всичко. Точно затова Гай ми е толкова мил. Не мога да се виждам с Хю, ако го няма Гай да си вре носа насам-натам и да се уверява, че всичко е тип-топ. Той наистина е ужасно сладък.

Тя въздъхна пак и се умълчахме, потънали в мисли за невъзможната любов.

Когато гостите започнаха да пристигат, накарахме ги да паркират гордо лъсналите си хромирани бегемоти в стройни редици на пистата. Всеки номер на кола, сниман вече от скрити камери на вратата, се засича в списъка с кръстосан индекс, изготвен от Намиг и Премиг, за да се установи чия собственост е тя. Всичко тази вечер бе организирано с военна точност. Вероятно тук има повече хора от охраната, облечени в бели смокинги, разхождащи вездесъщите сребърни бокали с леден ментов джулеп, отколкото гости. Такова огромно имение и толкова много гости не е толкова лесно да се държат под контрол, както клуб „Беладона“, разбира се, и ние сме леко нервни.

Но няма как. А и тази единствена вечер скоро ще свърши.

Беладона е застанала в преддверието – поразителен портрет на ведрата елегантност. Огромен рубин, който отива на цвета на очите ѝ, сияе, окачен на колие на врата ѝ. Сложила си е и подходящи обеци от рубини и перли. Гъстата ѝ, кестенява коса е свита на кок, също като на Лора, а червилото ѝ е тъмнорозово. Облечена е с бледозелена рокля без презрамки от сатен „Дукеса“, която страшно ѝ отива, – стегната здраво в кръста, с дълги до лактите ръкавици от същия плат, така че да не ѝ се налага да докосва директно ничия длан. Нито един пръстен не украсява пръстите ѝ, макар че мнозина от гостите ѝ са прихванали пристрастието към пръстените от знаменития клуб, за който са чували толкова много.

Беладона се принуждава да се усмихва лекичко и гостите ѝ нямат представа, че тя брои минутите, докато си тръгнат. Вече е успяла да понесе пороя от комплименти на семейство Робъртсън и изчервената им гостенка Нанси. Особено сърдечно поздравява Купър Маринър – от дърводелския склад, който щом вижда домакинята, се оцветява в такъв очарователен нюанс на моравото, че се налага да се ошипя по китката, за да не се разсмя. Чували сме за хрътките на семейство Блекуотър и за фиаското на Лейтън с обзавеждането и колко трудно е да се оправи човек с всички тия, ами, ужасни хора там долу. Гостите се оглеждат за Брайъни и Сузана и развълнувано се местят от стая в стая, като коментират фантастично натруфеното облекло на дамите. Графинята измърморва учтиво и отказва да лапне стръвта. Ами, че тя в момента е клюка номер едно в махалата: колко приятелски се държала с отхвърлените. Сигурно е, защото толкова много време е живяла в Европа, казват си те.

Тези варвари от нищо не разбират. Ние от Кинг Хенри, от друга страна, притежаваме всички отговори и знаем, че те излизат от бутилките с бърбън.

Предполагам, че е така, защото алкохолът е консервант. Държи ги добре спиртосани.

Беладона не показва никакви признаци на досада, когато гостите нахлуват и тръгват да обикалят къщата, съвсем слисани, сочат с пръст рибите в по-малката трапезария, опитват се да не пипат с пръсти ценните предмети в другите стаи, докато

най-накрая разбират, че ги наблюдава навъсен келнер с поднос сандвичи с раци в едната ръка и кобур близо до другата. Те тичат в тръс към богато отрупаните маси на верандата или към бара, за неизброими чаши пунш или бокали с джулеп. После идва време да се позавъртят из великолепната медна бална зала, където оркестърът свири мелодии на Коул Портър и като че ли всичко на този свят е наред.

След час-два на Беладона вече ѝ е дошло до гуша и тя се качва горе, в синята спалня, за да си поеме дъх, като оставя вратата леко открената. Там тя намира Лора в потиснато състояние, която чака, седнала в едното от двете сребристосини кресла с облегалки-възглавнички, което е обърнала към балкона, разположен почти по цялото протежение на втория етаж. Споглеждат се, ала не казват нищо. Да можеше само Беладона да разтвори душата си и да си позволи да има приятел. Да можеше само да...

Вратата се отваря и те чуват мекото шумолене на сатенени поли. Чува се приглушено тупване и две доста едри тела се отпускат на най-близкото до вратата канапе. Няма представа, че на креслата, обърнати срещу балкона, седи някой.

– Видя ли свещника? – обажда се с гърлен, повлечен глас едното от телата. – Случайно знам, че струва поне четирийсет и пет хиляди долара. А може би и петдесет.

– Не думай – отговаря другото. – Според теб тя колко пари има точно?

– Цели кофи. Кофи и кофи с пари.

– И откъде, ако мога да знам?

– Ами откъде. Спечелила ги е по обичайния начин – по гръб, откъде!

Лора смръщва чело. Очите на Беладона се присвиват. Всъщност тя си мисли, че тези двете са сред най-забавните същества, които е чула през цялата вечер, но без съмнение няма да им достави удоволствието да им го съобщи.

– Хей, Шърли Маринър, ти си била мръсница!

– Не повече от тебе, Летиша Блекуотър.

– И слава богу.

Следва кратка пауза, през която Шърли и Летиша се наслаждават на моралното си превъзходство. Шърли се е напъхала в ярка синя тафтена рокля с толкова много фусти, че в тях може да се скрие цяла армия; ансамбълът ѝ завършва шапка с паунови пера. Безкрайните харбалички в пастелен цвят на Летиша я карат да прилича на огромна локва разтопен шербет. Още по-зле са обувките им – те са инкрустирани около токовете с редове изкуствени диаманти. Изкопираните пръстени и ръкавици, и маскаради са си гаф, но гледката на вдъхновени от Беладона обувки на селски бал в Кинг Хенри, Вирджиния, ми идва твърде много. Нещо просто трябва да се направи. И то веднага!

– Оная безбожна стая с всичките ония извратени статуи! Никоя почтена християнка не би държала подобни неща у дома си.

– И ония отвратителни голотии в салона! Срам и позор.

– Ония гадни малки рибки в трапезарията! Колко противно.

– Това отвратително момиченце, дето си играе с дъщеря ѝ! Можеш ли да си представиш?!

– Не че искам моята Мелиса да си играе с нея.

– Нито пък моята Поли.

– Не, в никакъв случай!

– Дипи каза, че била се оженила за някакъв кошмарен италианец. Затова се надува и се представя за графиня. Колкото тя е графиня, толкоз и аз съм Мами Айзенхауер!

Лора прехапва устни, щом Беладона поклаща глава и ѝ прави жест да си мълчи. Най-накрая въздебеличките дебютантки се надигат, въздишат с радостна злоба и след като са си наврели носа във всички останали стаи на етажа, за да видят къде какво има и какво няма, се завръщат на пиршеството на долния етаж.

Беладона за пръв път тази вечер се усмихва широко. Става, без да каже и дума, и оставя Лора, намира ме и ми прошепва на ухо една общо взето великолепна идея. Тръгвам да намеря Орландо, довеждам го, оправяме си папионките и приближаваме Шърли и Летиша. Двете са застанали близо до купата с пунш в сияйната медна бална зала и са се увлекли в клюки. С дълбок поклон – аз се подпирам на един от бастуните на Леандро с лъвски глави на дръжките – ние ги каним на танц.

С пърхане и гугукане колкото за цял магазин за декоративни птички Шърли и Летиша със скърцане правят дълбок реверанс и се усмихват превзето, поласкани, че

двама мъже, толкова приближени на графинята, са ги избрали. Изправят се, аз ги заобикалям и те изобщо не забелязват как замахвам рязко с бастуна. Остро като бръснач острие изскача и се връзва под определен ъгъл в блестящите токове на Шърли. Мигнеш ли, ще го пропуснеш. Абсолютна точка за мен.

Орландо отвежда Летиша, Шърли лукаво пърха с мигли насреща ми. Подавам бастуна на келнера, който сервира пунша.

– Твърдят, че аз съм най-добрата танцьорка в целия окръг – заявява ми тя самодоволно, щом музиката започва да свири. Тя фактически ме подмята по целия дансинг и се старее всеки гост в залата да я забележи. След около минута лудешки валс обаче токчетата на Шърли се откършват и тя се стоварва непохватно в ръцете ми с остър, грозен вик.

– Какво става, скъпа госпожо? – питам аз, а от устата ми направо капе загриженост и внимание. – Добре ли сте?

– Токчетата ми! – крещи тя. – Хубавите ми токчета „Беладона“!

Нещо не е доразбрала. Тя е токчето, а Беладона е нейната домакиня.

Помагам ѝ да изкуцука извън дансинга и тя сърдито отблъсква ръката ми, щом стигаме до стената и може да стои права, без да губи равновесие. Всеки се е вторачил в нея с прикрита радост, а няколко от дамите се кискат на глас. Устата на Шърли се е превърнала в черта. Тя сваля обувките си и се отправя с тежка стъпка към един стол, после се стоварва върху него и оглежда обувките внимателно. Токчетата не се чупят така. Не и направените по поръчка токчета на Шърли Маринър.

Забелязва някаква сянка, която пада върху пауновете ѝ пера, поглежда нагоре и среща безстрастният поглед на графинята.

– Четирийсет и осем хиляди шестстотин петдесет и пет долара и двацет и четири цента – казва тя хладно, преди да се обърне и да се отправи към гостите си. – Но за такъв свещник си струва, не мислите ли?

Шърли пребледнява и едва не припада. Съвсем е забравила за токчетата.

Когато празненството започва да затихва, изпращаме Лора в павилиона да чака Хю. В тази част на имението входът за гостите е забранен и тя може да тъгува в пълно усамотение, без да се притеснява от такива като Шърли и Летиша.

Беладона отива на балкона, за да може да наблюдава как Лора се отправя по пътеката към басейна и павилиона, а унилите ѝ рамене се прегърбват все повече с всяка крачка. Небето е сияйно тъмносиньо, осеяно нагъсто със звезди. Оркестърът все още свири и хората се смеят, но сърцето на Беладона е натежало.

Остава там и наблюдава всичко и нищо. Най-после на вратата се почуква. Влизам, заедно с още един наш гост.

– Простете, графиньо, но бих искал да ви представя на господин Хю Тревенен – обявявам аз.

Значи, той все пак пристигна. Прекрасно. Хю се усмихва нервно, сивите му очи са уморени. Той е слабиък, не много по-висок от Лора, по еспадрили е, а светлокестенявата му коса е изтъняла на слепоочията. Във вида му няма нищо зрелищно, което да се набива на очи – изобщо не прилича на Гай, – но ми се вижда приятен и отчаяно копнеещ да види Лора.

– Ужасно съжалявам, че пристигам в такъв късен час – казва той. Забелязвам, че има прекрасни дълги пръсти и не носи халка. – Моля ви, простете ми, че наруших уединението ви.

Страшно ми харесва как тия излъскани англичани казват уединение. Звучи така, сякаш подрязват плет.

Беладона свива рамене.

– Няма нужда да се извинявате – казвам му. – Много се радваме, че сте тук. Предполагам, че Гай също ще ви се зарадва. Където и да се губи в момента. – Сигурно се гушка с Нанси в плевнята. – Но никой няма да ви се зарадва повече от Лора.

– Твърде сте любезен – казва той, толкова сериозни, че ми идва да го прегърна.

– Тя е в павилиона – казвам. – Ще ви отведе до пътеката, която води към басейна, и ще ви упътя. Това е малка къщичка със сламен покрив – няма как да я подминете. Предполагам, че Лора се е заключила, но резервният ключ е под саксията с карамфилите, вляво от здравеца.

Хю не помръдва – слисан е малко.

– Защо стоите тук като пън – дразня го аз, – когато тя ви чака от толкова време?

Не мога да не се зарадвам, когато виждам внезапното срамежливо щастие, проблеснало в очите му, и преображението на нервния му израз. Сякаш цялото му лице греива от любов.

Хю ни пожелава лека нощ и благодари за последен път, аз го отвеждам до пътеката и му подавам фенерче. Той буквално тича надолу, после, щом стига до къщата, забавя ход и запристъпва на пръсти. След минутка само открива ключа под саксията с карамфили. Лора се е хвърлила по лице на леглото и се къса от плач, затова не чува нито как вратата тихо се отваря, нито как Хю пуска резето. Не чува тихите му стъпки, докато се приближава до нея. Мисли, че сънува, когато чува нейният любим я вика по име. И продължава да мисли, че сънува, когато се надига и се мятат в прегръдките му.

В къщата Беладона все още стои на балкона. Видяла е как Хю бърза по пътеката, така както преди това видя Лора да върви – така унила, и това беше толкова неотдавна. Не знае и не вижда какво ще става, но Гай е застанал в тъмното, скрит в сянката на огромен дъб, и я наблюдава. От неговото скривалище лицето ѝ е ясно осветено изотзад и той забелязва любопитната смесица от задоволство и тревожна меланхолия. Както и умора, мисли си той, а и примирение.

Не е и помръднала, когато няколко минути по-късно той чука на вратата, която Хю е оставил отворена.

– Искате ли едно питие? – пита той, когато тя се обръща, за да види кой е.

– Не. – Тя му обръща гръб, ясен знак за липса на интерес.

– Мога ли да ви задам един въпрос? – пита той. – Отнася се до дъщеря ви.

О-хо-хо, какъв е настоятелен! Знае, че така ще му обърне внимание.

Тя се обръща. Лицето ѝ не изразява нищо.

– Днес следобед тя ме попита може ли двете със Сузана да ме наричат чичо Гай и аз ѝ казах, че трябва да вземе разрешение от вас – казва той и се настанява удобно в едното от сребристосините кресла. – Тя ми каза, че вече имала един чичо Джак в Ню Йорк и искала да си има чичо Гай във Вирджиния.

Лицето на Беладона е все така невъзмутимо.

– Нямам нищо против – казва тя. – Щом така иска Брайъни.

– Не ми се иска да си мислите, че проявявам някакво своеволие спрямо нея – продължава Гай, – като се имат предвид обстоятелствата на нашата първа среща. Искам да кажа, моята първа среща с вас.

– Като се имат предвид тези обстоятелства, очаквам да ми отговорите на следния въпрос: защо тя ви стресна толкова? – пита Беладона и сяда на другото кресло. Роклята ѝ тихо шумоли.

Гай вперва поглед за няколко минути в ноктите си, лъснати също толкова идеално, колкото и обувките му, и чак тогава отговаря. Беладона нито помръдва, нито се опитва да го кара да бърза.

– Тя изглежда съвсем като сестричката ми – казва той най-накрая. – Гуендолин. Моята Гуени. – Очите му се насълзяват. – Нали разбирате, много рядко говоря за нея. Когато за пръв път видях Брайъни отдалече, сякаш Гуени бе възкръснала. Беше само илюзия на светлината, това е. Също и самозалъгване, предполагам, но колкото по-добре опознавам Брайъни, толкова по-малко си приличат двете. Но физиономииите, които прави, фактът, че постоянно пее и танцува ми напомнят страшно за Гуени. Тя почина много отдавна, когато беше деветгодишна.

– Съжалявам – казва Беладона, макар че гласът ѝ остава студен и безучастен. – На колко години бяхте вие?

– На дванайсет – отговаря той.

Дълго време двамата седят в непринудено мълчание. На него очевидно не му се иска да говори за Гуендолин, а тя не изпитва нужда да го разпитва. От време на време случаен пьянски смях се издига към балкона. На някои от гостите очевидно не им се тръгва, вероятно, защото се твърде пьяни, че да си спомнят къде са колите им. Няма значение – Намиг и Премиг с най-голяма радост биха ги откарали където трябва.

– Радвам се, че Хю е тук – казва той най-накрая.

– Разкажете ми за него.

Гай, който очевидно е неуморима натура, е твърде доволен, че може да бъде в

услуга.

– Хю има прекрасни обноски, както може би сте забелязали, но това е просто дружелюбна фасада – казва той. – Баща му беше прочут с това, че спеше, с която му падне. Веднъж по време на пиански гуляй разрязал крака си и крака на любовницата си с бръснач, та да се свържат кръвно. И сякаш това не било достатъчно, ами показвал наляво и надясно снимки от случката и гордо си показвал белега пред куцо и сакато. – Гай поклаща глава. – Според него трябвало да вижда децата си възможно най-рядко и така, както повечето момчета от нашата класа, а аз умишлено използвам тази дума, Хю е бил възпитан от бавачката си. Тя била обичлива жена; според мен това го е предпазило да не полудее. Бавачката разресвала вълнените му гащи с четка за коса, за да не го стягат и бодат. Тя го обичала и го защищавала от всички и най-вече от баща му. Майка му била много заета да забавлява обществото, да обикаля по партита, по соарета, по чайове и така нататък, за да не се занимава със страховитата бъркотия, която създавали в живота ѝ нейните деца, а и съпругът ѝ.

Той не може да удържи нотката на безпокойство, която се прокрадва в гласа му, а погледът му е съсредоточен върху трепкащите в далечината светлини. Тя осъзнава, че Гай говори и за своето детство, че си спомня за болката и пренебрежението, който никога не могат да избледнеят.

– Кога се запознахте? – пита тя.

– В училище. Той беше осемгодишен, а аз – на девет, така че вече бях изживял в повече една година обиди и унижения. Според мен откъсването от бавачката и заменянето ѝ със суровата реалност в училище е шок, от който така и никога не се възстановяваме напълно. – Не го казва, защото очаква съчувствие, а просто защото е вярно.

– И как беше в училище?

– По-добре да не ви разказвам.

Но тя настоява: налага си да седи спокойно до него и да му задава онези въпроси, да понася неговото изключително мъжествено присъствие само защото той може да ѝ отговори на някои от въпросите, измъчвали я години наред. Исква да го слуша как говори, защото той знае кое е оформило онези – членовете на оня клуб. Беладона си ги представя в училище – обсебени от наказанието, трепващи при звука на хубав бой с камшик, който да раздвижи кръвта им. Наслаждаващи се на властта, която им дава положението им в обществото, те се подиграват с нея, радват се на нещастията и мъките на своите връстници.

– Все пак, разкажете ми – настоява тя.

– Като че задачата, която си поставяха частните училища, които постепенно започнах да презирам, беше да забранят всичко, което доставя някакво удоволствие – казва Гай. – И затова храната е лоша, леглата са лоши, отоплението е лошо, учителите са лоши, всичко е лошо. Господ да е на помощ на всяко момченце, което проявява признаци на слабост или на отчаяние. Няма кого да помолиш за помощ, няма към кого да се обърнеш, никой не те закриля.

Сякаш ставаше дума и за нея. За онова, което ѝ бяха сторили.

– И никъде никакви жени, освен готвачките, които напомнях по-скоро за Атила, вожд на хуните, отколкото за бавачката, за мама или за момиченцата, с които си си играел, преди да те пратят там – продължава той. – След като мама, след като...

След като майка му е починала, иска да каже, но не може. Тя го разбира инстинктивно.

– Училището ме направи твърд. Станах доста предприемчиво хлапе, спец по свиването на нещо като ласо от канап, с което хващах плъховете, когато си покажат носовите от малките дупчици, надушили сиренето, което им бях поставил за примамка – продължава Гай. – Другите момчета направо ми се възхищаваха и се стараеха да не изпаднат в немилост пред мен, иначе намираха умрял плъх в джоба си или в леглото си. Научих този номер от един съученик. Казваше се Ландис. Когато Ландис пристигна, момчетата смятаха да му приложат редовната свинщина – да му се нахвърлят отгоре и да го търкулнат в прахта, за да му покажат кой командва тук. Ландис обаче надхитри грубияните. Когато се настани в стаята и започна да разопакова багажа си, всички бяха смаяни, като видяха хубавите му четки за коса от слонова кост с монограми, от онези, които можеш да видиш на тоалетката на някоя дама. Едно от момчетата, поне педя по-високо и петнайсетина килограма по-тежко, ги грабна – явно си мислеше, че

сега ще стане хубава тупаница. Ландис замахна и му фрасна един в мутрата. Онзи падна, облян целият в кръв. После Ландис му подаде ръка, вдигна го, изтупа го, ритна го по задника и го прати да пасе. Ландис ме научи да се бия и да се защитавам. Това беше единственият начин да заслужиш уважение в училище – с внезапна груба сила. На Хю не му беше толкова лесно – беше дребен и крехък. – Той прокарва ръце през косата си. – Ако училището не ти пречупи духа, то без съмнение те кара да повярваш, че превъзхождаш другите, задето си се усъвършенствал. И те превръща в лаком за любов.

– Искате да кажете – за въргалие в сеното – казва тя.

Гай се усмихва.

– Особено за въргалие в сеното.

– И за отмъщение – добавя тя.

Гай я поглежда любопитно.

– Да, точно така. Нощем двамата с Хю лежахме в леглата си, треперехме и не можехме да заспим от студ и мечтаехме за отмъщение.

– И успяхте ли? – пита тя.

– В известна степен – отговаря той. – Необходимо е да го планираш.

– Разбирам – казва тя. – Но кажете ми с какво точно се занимава Хю?

– Работи в „Лойд“. Застрахова чаените ми плантации.

– А жена му?

– О, да. Великолепната Никол.

– Както разбирам, Лора изобщо не прилича на нея.

– Точно така. Лора има сърце.

– Защо се е оженил за Никол? – пита тя. – По същата ли причина, поради която Лора се е омъжила за Андрю?

– Гордост – казва той. – Инат. Глупост. Но най-вече, за да си го върне на баща си.

– Не разбирам – казва Беладона. – Тя е лейди Пембридж, нали? Значи не е опозорил семейството си, като се е оженил за нея.

– Мога ли да ви се доверя? – казва Гай. – Това никога не съм го казвал на никого.

– Разбира се – отвръща Беладона. Чуди се какво ли се готви да й каже, а аз се чудя защо изобщо те разговарят така. Не е само нуждата й да опознае мъжете от класата на Гай. Макар че очевидно тя си има начин да измъква признания от най-интимно естество. Заради напрегнатия, въпросителен, ала твърд поглед на зашеметяващите й зелени очи, поглед, който сякаш предизвиква човека: „Каж ми, аз трябва да знам“.

Но Беладона прекарва сама с Гай повече време, отколкото е прекарала с който и да било мъж, откакто дойдохме в Америка. Това ме тревожи, ала продължавам да го харесвам. Не мога да се сдържа. Той е ужасен развратник, но е забавен и чаровен, предан на Хю и Лора, а и лекува собственото си наранено сърце. Може би затова тя се отнася благосклонно към него. Той не е поискал от нея нищо, освен да го изслуша.

– Никога не съм имал доверие на Никол. Може би винаги съм знаел, че е опортюнистка като мен – казва Гай. – Но Хю беше влюбен и аз се опитах да се радвам за него, макар и да знаех, че нещо е... как да го кажа? _Криво._

И затова наках да я проследят.

Погледнах Беладона. Очаквах да го упрекне, но тя само го гледаше напрегнато.

– Открих нещо от най-тревожен характер и със седмици се чудех как да постъпя – продължава той. – Нали разбирате, сватбата трябваше да се превърне в едно от събитията на сезона. – Той поклаща глава. – Но трябваше да предпазя Хю. Вечерта преди сватбата, след като попрекалихме с пиенето, заведох го на разходка, за да поизтрезнее. Семейството му бе наело апартамент, всъщност цял етаж, в „Кларидж“. Имахме съседни стаи, съединени с врата, така че да мога да го наглеждам. Идеята беше моя, разбира се – той въздъхва. – По някакво странно съвпадение нашата разходка ни отведе до къщата на родителите му късно в навечерието на сватбата му.

– На родителите му, за които се е предполагало, че са в „Кларидж“.

– Точно така. За късмет, Хю беше достатъчно пьян и не можа да осуети намеренията ми, защото аз го вкарах в градината и му посочих една стълба, като бях подкупил един прислужник да я постави там – беше опряна на стената и водеше до

прозореца на една от спалните на горния етаж. Подадох му фенерче и му казах да се качи. Казах му, че не може да се ожени, ако не се качи по стълбата.

— Значи, той се е качил и е светнал с фенерчето — казва тя тихо. — И какво е видял?

— Баща си. И Никол.

Тя се смръщва и извързва поглед.

— Да — казва той. — Никога няма да забравя лицето му, след като слезе. „Имаш ли снимки?“ — попита ме и аз кимнах утвърдително. Не каза нищо повече — хванахме такси и се върнахме в „Кларидж“. Опитах се да му се извиня; отначало той просто не знаеше какво да каже.

— Явно са го преодолели — казва тя.

— Да. И той се направи на гламав — никой не заподозря нищо — нито баща му, нито Никол, чак докато не дойде време да потеглят на меден месец. Хю покани баща си в стаята си и му подаде плик със снимки, а после му каза, че никога вече няма да му проговори, докато умре, и че ако се опита пак да докосне жена му, ще изпрати тези снимки във вестниците, че негативите са вече у неговите адвокати, въобще семейството да върви по дяволите. Същата вечер, след като щастливата двойка полегнала в брачното ложе и Никол се приготвила да поднесе безценната си девственост на своя любим, той дал и на нея плик със снимки и й казал, че няма да я докосне, докато не получи доказателство, че не е бременна от баща му, а после ако той поиска, тя трябва стриктно да изпълнява точно каквото й казва, за да произведат наследник.

— Сигурно му е устроила страхотна сцена.

— Страхотна. Сълзи, молби, извинения. Той обаче бил непреклонен. Тя нямала друг избор, освен да се подчини, поне на първо време. Успяла някак си да спечели пак благоволенieto му, защото знаела, че чувствата му към нея не били угаснали съвсем. След като набързо му родила две деца, тя се завърнала към старите си лоши навици. Само дете го правела по-дискретно. И тогава той срещнал Лора.

— Според мен Никол и Андрю биха били идеалната двойка — казва Беладона и махва с ръка. — Те като че ли се заслужават един друг.

Гай се подсмива.

— Прав си. Работя по въпроса.

— Толкова ли е трудно да получиш развод в Англия?

— Не е нещо толкова необичайно — казва той, — но ако Никол разбере за Лора, на Хю ще му се стъжни живота.

— Разбирам — казва тя.

— Знаете ли — казва той. — Начинът, по който току-що махнахте с ръка, ми напомня за една жена, която срещнах. Всъщност, не точно я срещнах — просто се запознахме. В Ню Йорк.

— Чакайте да позная. Името ѝ започва с Б и завършва с клуб.

— Как се досетихте? Сигурно заради очите.

— Да, убедена съм, че съм единствената жена със зелени очи в Америка — казва тя саркастично. — Не сте първият, който го забелязва.

Гай се усмива — този път наистина.

— Ходили ли сте в клуб „Беладона“?

— Искате да кажете, дали съм висяла навън и съм чакала кучето да ме избере?

Не, боя се, че не. — Тя не лъже. Разбира се, че никога не ѝ се е случвало. — Не обичам да бъда сред хора.

— Тогава защо, ако мога да попитам, се подложихте на това празненство днес?

— За да се отърва от обществените задължения и за да дам тема за разговор на досадните ми съседи — отговаря тя. Гласът ѝ отново е леден. — Сега, след като видяха къщата и моите ексцентричности — особено тази, че свободно общувам със смятаните от тях за социално и морално нисшестоящи, ще престанат да ми досаждат с покани за идиотските си партита, пиянски ангажименти и ловни експедиции. И ще ме оставят на мира.

Гай се чуди за един мимолетен миг дали не греши. Той знае, че тя казва истината, че иска да я оставят на мира. Може би Брайъни е имала куче на име Дромди, а не Андромеда, и неговите подозрения са чисто съвпадение.

А може би не. Тя е толкова неподвижна. Толкова е властна. Слуша го с такова

властно съсредоточение. Има достатъчно пари да купи Английската банка. Тя излъчва непроницаема мистерия: и той разбира, че се влюбва.

Той става, протяга се и ѝ пожелава лека нощ. Лицето ѝ отново става безизразно учтиво, същото, каквото го видя той, когато за първи път влезе в стаята и седна в сребристосиния стол.

Познавам този поглед, казва си Гай, щом се отправя към стаята си. Твърде много пъти съм го виждал – гледа ме от огледалото.

16

Бащи и синове

– Да бъдеш изяден се е смятало за голяма чест – казва Хю. – Точно това ми каза Гай за някои канибалски племена, които срещнал по време на пътуванията си. Ако някой хапне от плътта на най-свирепите си и най-храбри врагове, то свирепостта и храбростта преминавали в собственото му тяло и се предавали от баща на син.

– Разбирам – отговарям му. – Благодаря ви, че споделихте с мен тази ценна информация. Ще го имам предвид следващия път, когато ми се прииска да опека някой съсед на шиш.

Хю се смее, а Лора се усмихва. Намираме се край басейна, следобед на другия ден, пийваме леден чай – моят подсилен със здрава глътка бърбън – и се радваме на относително спокойствие след вчерашните експесии.

Гай тръгна на, както се изрази, „експедиция“ с Брайъни и Сузана – изследват лабиринта и пътеките нататък, така че ние с Беладона слушаме как Хю ни разказва за него.

Нищо не отпуска езика така, както една здравословна доза физическа любов.

– В Цейлон няма канибалски племена, глупчо – казва Лора и отпуска глава на рамото на Хю. Той я целува по косите. Хубаво е да ги гледа човек, решавам, какъвто съм си великодушен. Поне някой тук заслужава да бъде щастлив.

– Не, но джунглата е дива и това му допада – отговаря Хю. – Гай избра да избяга от семейните окови веднага, щом му беше възможно; за него цялата английска аристокрация от имението беше пълен боклук. Баща му беше грубиян и тиранин – пред него моят направо прилича на човек. За едно дете е ужасно да осъзнае, че баща му нито го иска, нито го обича. Това просто човек не би могъл да понесе.

Не знаем какво да кажем и Хю млъква. Осъзнавам, че всички разбираме тази ужасна истина. Всички ние, които седим със сребърните бокали, пълни с леден чай, в този хубав ясен следобед. Обвързани от тиранията на детството си.

– Освен това Гай бе лишен от наследство, което си е истински подвиг за син на английски лорд. Но след като майка му почина, а после и сестра му, единственото, което искаше, беше да избяга. А когато обвини баща си, че е убил и двете, вдигна се чудовищен шум. Говоря за майка му и сестра му. Макар че, разбира се, баща му не я беше убил, освен ако не смятаме умишленото пренебрежение за бавна форма на убийство. Знам, че Гай мислеше точно така.

– Моля ви, обяснете ми – казвам аз. – Нещо не разбирам.

– Гай и Гуендолин, сестричката му, винаги са били изключително близки. Майка му беше деликатно създание и така и не успя да се възстанови напълно след раждането на Гуен. Тя обичаше Гай страстно – искам да кажа, повече от по-големите му братя, което, боя се, отчасти обяснява тяхната антипатия към него. Но тя не можеше да се грижи достатъчно за домакинството, тъй като беше болна и често се налагаше да пази леглото. Гай беше изцяло предан на Гуен, особено след като майка им почина.

– На колко години беше той, когато се случи това?

– Чакайте да видя, той е една година по-голям от мен, така че е бил на осем години. Гуен беше на четири. – Той клати глава. – Невероятно трудно ми е да повярвам, че тази година Гай става на четирийсет. Което значи, че догодина и аз ставам на толкова. По дяволите!!!

– Не си чак толкова съдран чувал – обаждат се Лора.

– Благодаря, скъпа – казва той, – за този вот на доверие. Значи, след като майка им почина, според мен Гай започна да се чувства още по-отговорен за сестра си. Баща им рядко се свърташе вкъщи, слава богу, а и когато си беше вкъщи, изобщо

не се интересуваше от децата. Доколкото си спомням, ако те искаха да го видят, трябваше да си уредят среща чрез личния му секретар.

– Защо казвате, че Гай е обвинил баща си, че е убил майка му? – питам.

– Защото баща му отново я накарал да забременее въпреки изричната заповед на лекаря. Месеци наред тя се чувствала ужасно зле, а после абортирала. Пак момче. Защо баща му така усилено се е грижел за продължението на рода ми убягва. Може би е разбирал, че е възпроизвел на този свят двама от най-големите негодници в Англия, а единственият му достоен син презира и него, и убежденията му. Според мен никога няма да го проумея. Нито пък Гай. – Той поклаща глава. – Както и да е, бременността и смъртта на бебето довършиха майка му. Крееше няколко месеца, после умря. Гай никога не прости на баща си.

– Ами сестра му?

– Почина от шарка, струва ми се, или от заушка – продължава Хю. – От някоя от онези детски болести, които всички прихващаме и с които обикновено се справяме. Нямаше причина тя да се разболява толкова; да умира – още по-малко. Гай беше в училище, тя си беше вкъщи и решили, че се е разболяла от грип или нещо такова, една от типичните трески, които децата получават от време на време, нещо такова, и затова не обръщали внимание на симптомите, докато не станало твърде късно. Бавачката била направо ужасна. Смятала, че децата не бива да се разглезват – особено момиченцата. Гуен беше страшно издръжливо мъниче. Не искала да се оплаква, нито да тревожи баща си или бавачката. Било безсмислена трагедия.

– Гай при нея ли е бил, когато е починала? – пита Беладона.

Хю я поглежда озадачено.

– Да, смешно е, че ме питате. Според мен връзката между Гай и Гуен беше почти телепатична, така че когато тя се разболя, той усетил, че нещо не е наред. Спомням си го съвсем ясно. Бяхме в училище, той ме събуди посред нощ и ми каза, че заминава, че е наложително, защото Гуен била болна и имала нужда от него. Казах му, че се е смахнал, че ще го набият с пръчка и ще го затворят в избата, ако дръзне да избяга, но той каза, че не му пукало и че вече бил подкупил един от пазачите да го хвърли с колата до гарата. И че бил длъжен да го направи. Дадох му колкото дребни пари бях скрил в чорапите си и той тръгна. Стигнал до вкъщи, разбира се – говорим за Гай, не за някой друг, – промъкнал се вътре и се качил в стаята на сестра си. Тя била ужасно зле, но, според мен, се напредила да го дочака, за да може да се сбогува с него. Казала му да не бъде тъжен, че отивала на небето при мама и братчето им и че винаги ще го обича и ще бъде негов ангел хранител.

По бузата на Лора се спуска сълза. Боя се, че и в моето гърло напират хълцане.

Хю спира да си поеме дъх.

– Умряла в прегръдките му, което, сигурен съм, все пак е било малко утешение за него. Но после го обзел гняв. Останал с Гуен, докато телцето ѝ изстинало. Никой не дошъл да види как е тя, абсолютно никой. После той се промъкнал на долния етаж по стълбата за прислугата. Долу баща му давал много важна вечеря.

– Никой ли все още не знаел, че Гуен току-що е починала или че Гай е в къщата? – питам аз.

– Точно така – отговаря Хю. – Така че когато Гай нахлул в трапезарията – малко момче, което крещяло с всичка сила на баща си и тупало с малките си юмручета по гърдите му, както го бил научил приятелят му Ландис – било страхотна сцена. Добре възпитаните млади джентълмени не си позволяват да избухнат публично – и то най-вече пред видни приятели и колеги на баща си. Но на Гай не му пукало. Той крещял на баща си, че е убил майка му, а сега и хубавото му сестриче, че Гай нямало да види покой, докато баща му не бъде наказан, задето е мръсник и убиец. А после му казал, че никога повече няма да му проговори, че винаги ще го мрази – до края на живота си, до деня, в който ще научи, че е умрял и са го зарязали да гние. За да го обуздаят и да го сложат на легло, трябвало да се включат почти всички прислужници – толкова бил истеричен.

– Горкото момченце. Колко ужасно! Никога не съм знаела подробностите – прошепва Лора.

– И знаете ли, най-ироничното е, че това по всяка вероятност е единственият случай, когато бащата на Гай всъщност е бил горд със сина си – добавя Хю. – Избухването на Гай доказало на скъпото татенце, че Гай притежава характер и кураж.

Че може да се бори за онова, в което вярва. Гневът и заплахите принадлежали на онзи език, който баща му използвал за укротяване на всеки срещнат. Бил мъж с императорска воля и власт. Имах нещастieto да се срещна с него един-единствен път – и той ме уплаши почти до смърт.

– Как се казва бащата на Гай? – питам аз небрежно и се опитвам да не поглеждам Беладона. Според описанието бащата на Гай изглеждала точно такъв човек, какъвто би могъл да бъде Негова светлост. – Жив ли е?

– Граф Роси Кромарти – той се позасмива невесело. – И името като човека. Но умря преди сума ти време. Още преди да свърши войната, според мен. Гай ми рече, че си получил заслуженото.

Мътните го взели. Щом е умрял по време на войната, графът със сигурност не може да е той. Разбира се, нереалистично е от моя страна да си мисля, че всеки богат английски гад, за когото чуем, може да бъде Негова светлост. Че ако продължавам така, мога да заподозра и бащата на Хю. Или пък на Лора. Или даже на Прич. Мътните го взели – два пъти! Трябва да престана.

– Значи сега граф е най-големият син – казвам аз, като премълчавам съмненията си.

Хю кима.

– Джон Франсис. Абсолютен негодник. Последното, което чух за него, е, че е започнал да откача от пиене. По-голямата част от имението си е отишла. Не си спомням къде е сега Фредерик, вторият син. Сигурно стреля по маймуните в гръб – ей тъй, за спорт из горите на Южна Африка. Той си е такъв.

– Гай върна ли се в училище? – питам.

– Да – отвръща Хю. – Върнаха го, след като графът си поговори с директора. Идваше у нас да прекарва всички ваканции и веднага щом навърши осемнайсет години, избяга. Тъй като братята му го мразеха също толкова, колкото ги мразеше и той, те много се зарадваха, че са се отървали от него. Доколкото знам, Гай замина за Африка и Индия и се намерихме пак през войната. Бяха го изпратили в Индия, както и мен. След края на войната бизнесът му потръгна. Същите „полезни“ контакти, предполагам. Ювелирни камъни, внос – износ, онези чаени плантации в Цейлон и бог знае още какво. Познавам Гай добре и затова не го разпитвам за подробностите.

– Но той ви е добър приятел – казвам.

– Най-добрият – съгласява се сериозно Хю. – Знам, че се държи отвратително с жените, но сърцето му е добро и чувствително, когато положението стане напечено. Нямах да седя тук с жената, която обичам, без всичко онова, което е направил той за мен. За нас. И не иска нищо в отплата – Той се намръщва. – Според мен Гай малко прекалено се гордее с желязната си воля. Доста съм мислил за това, защото му се чувствам страшно задължен. Но се боя, че той подхожда към чувствата си така, както армията към своите войници. Той е майстор на прикриването.

Що се отнася до това, намерил си е еша.

Хю може да остане още само четири дни и Лора е неутешима – след като той си тръгва, тя се затваря в павилиона и тъгува. Смята да си тръгне скоро, но я убеждавам да поостане още няколко седмици. Децата й са на пътешествие с баща си, така че няма причини да се връща в самотната къща. Следващия път, когато Лора ни гостува, настоявам аз, трябва да доведе Рупърт и Касандра. Ще бъде добре за Брайъни, на която Гай жестоко ще й липсва, след като си замине. Но отлагаме и това. Лора ни моли да позволим и на Гай да остане, за да могат да пътуват за Лондон заедно. После той смята да замине за Цейлон. Проблеми с чая – само това казва. Няма го вече доста време.

За най-голяма изненада на всички Гай и Беладона започват да излизат всяка сутрин на езда. Идеята да оседлае коня, за да има с какво да се занимава, беше на Лора, но тя скоро изгуби интерес. Вместо нея излизат те и Фъркин ги наблюдава с доволна искрица в окото.

– Роден ездач е този – възкликва той гордо.

– Макар че не може да се сравнява с графинята – казвам.

– Никой не може да омагьосва животните като нея – съгласява се той. – Но той изглежда наистина чудесно на кон.

Беладона не обсъжда сутрешната си езда с мен и аз не я питам. Ежедневието ни върви гладко и приятно, съвсем в тон с юлската жегата. Те стават от сън и излизат да яздят. Закусвам безгрижно с Лора и тя ми говори за Хю и Гай. Постепенно сме започнали да се обожаваме един друг, а и тя не ме разпитва за Беладона. Обикаляме из къщата или четем. Аз разчиствам планините от бумажки, а Лора пише писма. Плуваме. Обядваме късно с лека храна. Често в късния следобед, когато е по-хладно, се занимаваме с градинарство. Брайъни си играе със Сузана и другите деца. При нужда се свързвам с Джак и Прич. Все същото. Бъдете търпеливи! Заговори и планове...

Поеми дълбоко дъх. Дръж здраво пушката. Прицели се в сърцето му.

След вечеря седим на верандата и наблюдаваме танца на светулките. Останалият свят е сякаш толкова далече. Тук той не може да ни нарани.

Точно това си повтарям постоянно. Чакам. Нещо ще се случи. И то скоро. Беладона се променя. Нещо мъничко в нея омеква – и това е дело на Гай. Тя се бори с това, забелязвам, но не толкова упорито, колкото някога.

– Доста по-весела си напоследък – казвам ѝ през една ухання нощ, когато двамата сме сами.

– Какво искаш да кажеш? – пита ме тя.

– Искам да кажа, че твоята веселост може би отчасти се дължи на Гай Линдел, господина от плевнята.

– Брайъни е ужасно привързана към него – казва тя с безизразен глас.

– Аз също, по свой начин. Както и Лора, разбира се. Той е ужасен чаровник. И е приятен, когато човек престане да обръща внимание на злощастното му либидо. – Не мога да ѝ кажа, че той ми харесва най-вече заради това, че си мълчи за подозренията си по отношение на нейната истинска самоличност. – Но предполагам, че с теб той се е държал като идеалния джентълмен.

След като казвам това, чакам да ми откъсне главата, но тя не го прави.

– Да, точно така – казва тя след неловка пауза. – Ние яздим и много рядко си говорим. Или когато си говорим, не е за нищо важно. Малко ми напомня на Джак. Само че не е толкова добросъвестен. И все пак смятам, че двамата са еднакво достойни, всеки по свой начин.

– Вярно е. Но Джак е твой служител и знае много неща за тебе. Минали сме през това...

Не, не, не, не искам да си спомням за сър Пати. Не биваше да повдигам въпроса.

– Както и да е – бързам да се поправам аз. – Просто се безпокоя за тебе, това е. Безпокоя се, че ти може би се безпокоиш за него. Има ли някакъв смисъл в това?

– Не, със сигурност няма. Коляното ти ли го подсказа? – пита ме тя саркастично. – По дяволите, Томазино, мразя, когато си прав. Но ако ще се почувстваш по-добре, мога да ти кажа честно, че не разбирам защо се отнасям благосклонно към него. И това е всичко по темата за Гай Линдел.

О-хо-хо, какво стана тук?

Хитрец не можеш да надхитриш.

Куфарите са опаковани, билетите – купени. Къщата ще утихне, а аз се готвя да се цупя дълго след като Лора и Гай си заминат. Твърде много съм свикнал с лицата им.

Последната вечер, преди да заминат, Беладона сън не я лови и посред нощ тя слиза в библиотеката, за да намери някоя хубава отегчителна книга, която някога е приспивала мадам Помпадур. Докато се връща по коридора към стаята си, тя забелязва, че вратата на Гай е открената и светлината се излива като блестящо злато на килима.

Той също не може да си намери място.

Любопитството я надвива и тя надниква вътре. Гай е по пижама и копринен халат в лешников цвят, седи на леглото с малка сребърна рамка в ръце. Толкова напрегнато се вижда в снимката, че не забелязва Беладона и тя инстинктивно разбира, че снимката сигурно е на майка му и на сестра му. Главата му е наведена, а по лицето му е изписана такава мъчителна тъга, че тя не може да удържи острата болка, която пронизва сърцето ѝ. За никой мъж не я е боляло, не и през всичките тези години,

откакто умря Леандро.

Тя се отдръпва и почуква на вратата.

– Видях, че лампата свети – обажда се тя. – Всичко наред ли е?

Той мигновено изтрива меланхолията от лицето си и оставя снимката на масата с лицето надолу. Всъщност той е смяян, че тя се интересува добре ли е той. Никога досега не го е правила; тя не обича да говори за чувства, независимо дали за неговите или нейните. Не е от онези, които той би нарекъл съчувствени натури.

– Добре съм, благодаря – той я поглежда и се опитва да се усмихне. – Обичам жени, облечени в мъжки пижами.

– Искате да кажете, че ви харесват жени без пижами – дразни го тя.

– Но, графиньо – казва той, – ако не ви познавах толкова добре, щях да си помисля, че ме сваляте.

Лицето ѝ незабележимо се стяга.

– Не ви свалям – казва тя.

– Не – отговаря той. – Не съм си го помислял дори. Искате ли да влезете? Или да поседнем някъде другаде?

Без да разбира защо, тя влиза в стаята му, сяда в креслото, тапицирано с бледокремав сатен и придърпва коленете си към гърдите в защитна поза.

– На Брайъни чичо Гай страшно ще ѝ липсва – казва тя. – Ще ѝ пишете ли?

– Разбира се – отвръща той. – Ще ѝ изпратя телеграма от Цейлон.

– Колко дълго трябва да останете там?

– Не много, надявам се. Докато се оправят нещата.

– Разбирам.

– Повечето хора биха ме запитали какви точно неща.

– Това си е ваша работа, Гай.

– Бих ви казал всичко, което искате да узнаете.

– Така ли? – пита тя. – Например?

– Например колко сте чудесна.

– Не съм казвала, че искам да го чуя – отрязва тя. – Освен това знам, че не съм чудесна. Вие изобщо не знаете каква съм.

– Знам, каквото съм видял. И знам какво искам.

– Какво искате? – лицето ѝ бързо приема израза на учтиво равнодушие, който тя използва като маска при общуване с непознати. Само дето Гай не е точно непознат.

– Вас, разбира се.

– Защо?

Той я поглежда озадачено. Досега никоя жена не му е задавала подобен въпрос.

– Защо ви искам? Искате да кажете, защо ви искам такава, каквата сте? – размишлява той. – Честно, наистина ли се смятате за такова чудовище? Можете ли да ме погледнете в очите и да ми кажете, че не се интересувате нито от мен, нито от който и да било мъж?

– Да – казва тя. – Да, мога.

– Разбирам. – Не иска от нея да го погледне в очите и да го каже. Бои се, че може да го направи. – Но все пак не ви вярвам.

– Няма значение какво си мислите и какво искате, Гай – казва тъжно тя и скубва мъха от една кадифена възглавничка. – Това няма нищо общо с вас.

– Каквото и да е било онова, което се е случило с вас. За да станете такава, искам да кажа.

Тя го поглежда стреснато.

– Знам, че нещо ви се е случило – продължава той. – Нещо, което предполагам, че е твърде ужасно, за да можете да говорите за него. Сякаш сте... – не зная как да се изразя – сякаш потискате нещо. Дълбоко у вас е заседнало нещо, което ви гризе. Ще ми се да мога да ви помогна – казва той пламенно. – Как бих искал да ми позволите! Искан ми се да повярвате, че можете да ми се доверите. Мога да чакам, докато ми повярвате.

– Не моля за съжаление – казва тя. – Не искам да ме съжаляват.

– Не ви предлагам съжаление – казва той тихо. – Предлагам ви любов. Знаете, че съм влюбен във вас.

– Не можете да ме обичате. Аз не го искам – казва тя. Точно същото каза някога на Леандро. Дали си спомня? – Аз не съм способна да обичам. Аз нямам сърце.

– Не е вярно – възразява той. – Вие обичате дъщеря си; обичате Томазино. Лора и Хю и всички хора, които живеят тук, ви обожават, знаете. Те виждат добротата ви, макар че вие не я виждате.

– Стига вече – казва тя рязко и се изправя. Когато Джак ѝ заговори по този начин, тя го накара да се закълне, че никога вече няма да ѝ говори така. Но Джак знаеше много повече неща от Гай. А Гай означава за нея много повече от Джак. – Не искам никога повече да ми го казвате.

„Мисля за това всеки ден – какво ми има – беше казала тя на Леандро. – Но не мога... Според мен никога не бих могла, никога... Не искам да бъда такава, но друг начин не знам. Това е твърде дълбоко в мен и не мога да го преодолеея.“

– Не ме интересува – казва Гай. – Обичам ви така, както досега не съм обичал жена през живота си. И не се срамувам да го кажа. А ако някога сте мислили за някой друг, освен за себе си, трябва да знаете колко е мъчително за един мъж да се разкрие пред жена, когато знае, че тя ще го отхвърли. Но това не ме спря и аз няма да оставя нищо, което кажете, да ме спре и ще продължа да ви обичам до сетния си ден.

– Точно това ми каза и Леандро. – Тя е забила поглед в пода. – Че ме обича. Че можеш да изгаряш от гняв и омраза към един човек и все пак да обичаш друг.

Но Леандро беше достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо. С него беше различно. Леандро я спаси.

– Не ви разбирам. – Гай се изправя. С объркана болка той осъзнава, че наистина изобщо не я разбира. – Защо той да не е трябвало да ви обича? – въздъхва той. – Но вие сте права. Вземам го предвид. Не зная коя сте вие, графиньо. Вие дори не ми казахте името си. – Той я поглежда, очите му са пълни с болка. – Защо не можете да ми се доверите? Защо не можете да ми кажете коя сте? Коя сте вие? Коя?

Той прави крачка към нея и тя се свива в кремавото кресло. По лицето ѝ трепти такава паника, че Гай мигом спира.

– Какво става? Какво казах? – пита той отчаяно. – Графиньо, какво има? Какво?

Тя вече не го вижда, осъзнава той. Отстъпва инстинктивно, сяда на леглото и притегля завивките.

Тя все още е свита в креслото, вцепенена от паника, като притиснато в ъгъла животното.

– Ще доведе Томазино – казва ѝ Гай. – Ще стана бавно и ще отида да доведе Томазино. Става ли?

Той се претъркулва на леглото, отваря широко вратата и тича по коридора до стаята ми. Мигом се събуждам от трескавото му думкане по вратата.

– Не знам какво казах – задъхано ми казва той.

– Убеден съм, че не сте виновен вие – казвам му, докато бързае към стаята му. – Изчакайте тук. Не, не, извикайте Орландо. Стаята му е в края на коридора, срещу старинния часовник. – Той кима и се втурва нататък.

Влизам, като мърморя тихичко на италиански, после сядам на леглото и чакам тя да дойде на себе си. Не съм я виждал такава, откакто живяхме в Ка д'Оро. Мислех си, че никога вече няма да я видя такава, каквато беше някога. Мислех си, че е несломима, като стоманен капан. Толкова дълго беше твърда, далечна, непоклатима.

– Не мога да бъда разбрана – каза тя на Джак, когато го отхвърли. – Аз съм творение на въображението, нищо повече... Сега не мога да направя нищо, за да поправам това, освен да ги намеря и да ги накарам да страдат.

Не зная как да ѝ помогна; не мога да понеса това сам. О, как искам Матео да беше тук. Той можеше да я успокоява като никой друг.

Погледът на Беладона е вторачен неподвижно в някаква точка над леглото на Гай. Не искам да я докосвам, защото се страхувам, че ще отключи нещо още по-лошо. След малко обаче тя потръпва силно и вперва поглед в мен.

– Накарай го да се махне – казва тя и започва да се люлее напред-назад. – Накарай го да се махне.

За миг в ума ми се мярка отдавна забравеното потно чело на господин Кестен. „Накарай го да се махне“. Точно това му каза тя, в Мерано, когато той толкова я уплаши.

Коя си ти? Защо си тук?

– Той си отиде – успокоявам я аз. – Всички си отидоха. Няма страшно. Ти си си у дома във Вирджиния и няма нищо страшно. Хайде, време е за сън. – Поглеждам и забелязвам на вратата едрото тяло на Орландо и гледката ме успокоява.

– Кара миа – казва ѝ Орландо. – *Avanti, per favore, cara**._

[* *Cara mia. Avanti, per favore, cara* (итал.) – Скъпа моя. Елате, ако обичате, скъпа. – Бел.ред.]

Сякаш в транс, тя бавно става и отива при него. Тръгват към стаята ѝ. Той ѝ говори тихичко на италиански, гласът му е плътен и успокояващ, като този на Леандро, и остава при нея, докато тя заспи. После я пази, докато се събуди.

Гай ги гледа как се отдалечават и когато слагам ръка на рамото му, той едва не изскача от кожата си.

– Съжалявам, Томазино – казва той и прокарва ръце през косата си. – Нямам представа какво казах, та я уплаших толкова. Казах ѝ, че я обичам, това е. Защото наистина я обичам. – Той ме поглежда. Личи, че е потресен. – Знаеш ли, досега никога не съм го казвал и исках да го кажа, защото е вярно.

– Радвам се затова, Гай, повярвай ми. На твоя страна съм – казвам аз сериозно. – Макар че бих се обзаложил, че тя не е възприела точно онова, което е излязло от устата ти.

– Точно така – казва той, въздъхва и се връща в стаята си. Сяда на леглото, прегърбен. Бръчки на умора, които преди не съм виждал, прорязват лицето му. Изглежда ужасно, ужасно тъжен и ми се иска да можех да му кажа нещо утешително.

Мътните да го вземат! Тази вечер се чувствам абсолютно непотребен.

– Нещо ужасно се е случило с нея, нали? – казва той, без да очаква отговор. – Знам. Някой мъж ѝ е причинил нещо ужасно, нали?

– Не можеш дори да си представиш – казвам аз.

– Бих направил всичко, за да ѝ помогна – казва той. – Ако тя ми позволи.

– Знам – отвърщам. – Но сега най-хубавото, което можеш да направиш за нея, е да си хванеш самолета утре. Тя отново ще дойде на себе си. Аз ще се погрижа за това.

Той ме поглежда и се опитва да се усмихне.

– И ти не ми се доверяваш – казва той.

– Тъкмо напротив, скъпи Гай. Доверявам ти се повече, отколкото предполагаш. – Толкова много искам да му кажа, че е прав, че тя е Беладона, разбира се, но не мога.

Той ме поглежда и мисля, че разбира. Но е твърде голям джентълмен, за да каже каквото и да било. Забелязвам как лека следа от чара му на негодник се мярка по лицето му.

– Ще хвана самолета – казва той. – Но ще се върна веднага, щом мога. Ще ѝ кажете ли довиждане от мое име?

– Разбира се. И не забравяйте да донесете няколко котешки очи за мен – отчаяно нуждаещия се.

– Хризоберили, искате да кажете? От къде знаете, че те идват от Цейлон? – пита той.

– Леандро имаше такъв – казвам аз. – Талисман срещу зли сили, така казваше. След като умря, той ми го завеща, но аз се смятам за недостоеен да го нося.

– Ти си гъсок, Томазино – казва ми тихо Гай. – Какво щеше да прави тя без тебе?

О-хо-хо, колко харесвам мъжете, оценяващи стойността на скъпоценните камъни, които са несравнимо безценни!

И нямам предвид котешкото око.

Брайъни тъгува страстно след заминаването на Гай – почти толкова силно, колкото и Лора след заминаването на Хю. Но настроението ѝ значително се разведрява, когато няколко дни по-късно пристига първата телеграма.

„Мила ми Брайъни – пише там, – Ужасна жегата. Ужасни буболечки. Ужасно много чаени листа. Ужасно самотен без тебе. Връщам се ППВ*. Обич, чичо Гай.“

[* ППВ – при първа възможност. – Бел.прев.]

Брайъни започва да подскача из стаята и да пее някаква глупава песничка, после му рисува картинки със Сузана и му пише сладки разказчета, които му изпраща с препоръчана поща.

Идва септември и Брайъни пак тръгва на училище. Минава и следващият месец; появява осезаем хлад, докато копаем лехите, а Беладона полива привечер мандрагората с медена вода. Тя прекарва много време в своята градина или язди с Орландо и Фъркин. След онзи случай с Гай тя ми се извини, а аз ѝ казах, че не разбирам за какво говори.

Всеки понеделник, току преди вечеря, звънецът на вратата звъни и Брайъни търчи да отвори. Там е Джими, момчето, което носи телеграмите. Тибо от стражевата къщичка го е пуснал да мине по алеята до къщата. Носи телеграма от Цейлон за малката госпожица. Оставяме Брайъни да се разпише и да я прочете самичка няколко пъти, преди да склони да сподели с нас какво ѝ пише чичо Гай.

После идва понеделникът, когато се събуждам и коляното ми пулсира. Звънецът не звъни, Джими го няма, телефонът мълчи. Само свирнята на шурците и от време на време хлопката на някоя крава прозвънва, докато вечеряме. Брайъни се къса от плач и накрая заспива, въпреки че Беладона се опитва да я увери, че чичо Гай е добре и стават такива неща.

Но в това отношение Брайъни е същата като мен. Винаги усеща кога нещо не е наред.

Когато и следващата седмица не пристига телеграма, обаждам се на Прич и го моля да разбере какво става в Цейлон. Привикваме по случая и Хъбард и Нод, задействаме връзките с посолството. Обаждам се на Хю и Лора, но никой нищо не е чул.

Сякаш Гай е изчезнал вдън земя.

И когато следващия понеделник, следобед, звънецът на вратата звъни, самата Беладона отваря вратата, като си мисли, че Хъбард или Нод носят спешно съобщение. Вали като из ведро, небесата са тъмни и заплашителни, гръмотевици трещят като стомаха ми, когато съм гладен. Мъжът на прага е мокър до кости; шапката му, килната върху лицето му, е подгизнала, от шлифера му капе вода. Облегнал се е на вратата така, сякаш тя е единствената му опора. И е точно така. Опитва се да се изправи, да каже нещо, залита и се строполява на пода в безсъзнание.

Беладона изкрещява името ми и аз дотичвам начаса. Обръщаме го, но вече знаем кой е. Гай, естествено. И изглежда като самата смърт.

– Ще извикам лекар – казва тя, втурва се в коридора и натиска копчетата за спешен случай, за да повика помощ. – Брайъни не трябва да го вижда такъв.

– Не се тревожи – успокоявам я. – Тя е на сбирка на момичетата скаути до шест часа.

Орландо и Хъбард пристигат бързо, отнасят Гай на горния етаж, в жълтата стая, събличат мокрите му дрехи, обличат му пижама и го завиват с одеяла. Той стене от болка и изгаря от треска. Кожата му има странен цвят; дланите и стъпалата му са яркочервени. Сигурно е някоя ужасна тропическа болест.

Когато доктор Грийнауей пристига, той прекарва с пациента сравнително малко време.

– Не е заразно, слава богу – казва той. – Но той е много болен. Боя се, че е треска денга. Много време съм живял в Африка през войната и затова веднага познах някои от симптомите. Червените длани и стъпала, обривите. Денга е, няма съмнение. Често я бъркат с жълтата треска или с тифа. Погрешното лечение би могло да го убие.

– Той няма да умре, нали? – пита Беладона.

– Искрено се надявам – отвръща докторът. – Ако треската му се влоши, бързо ще разберем. Но ако е бил силен, преди да се зарази, има доста добър шанс да се измъкне. Във всеки случай: петдесет на петдесет.

Това не е особено окуражаващо.

– Трябва ли да го настаним в болница? – питам. – Бихме предпочели да го лекуваме тук. Можем да му осигурим денонощни грижи – каквото кажете. Само ни кажете!

– Предполагам, че ще може, тъй като точно сега не бива да го местят много –

казва намръщено докторът. Не му се иска да обиди скандалната графиня, която практически финансира цяло крило на болницата „Джеферсън Дейвис“, но му е нужна денонощна квалифицирана помощ. Постоянно наблюдение и интравенозно вливане. Ще се обадя тук-там.

– Благодаря, докторе – казва тя. – Ще получи най-добрите грижи. Под ваше наблюдение, разбира се.

– Пълна и абсолютна почивка на легло. Бистри течности, ако може да ги задържи. Сестрите ще ви съветват. Много ще го боли – наричат денгата „треската, която троши кости“. Утре първата ми работа ще е да се отбия тук.

– Много сме ви благодарни – казва Беладона. – Оценявам всичко, което направихте. Голям късмет изкарахме с вас.

Той се изчервява, усмихва се, нахлупва шапка и излиза навън на дъжда.

След няколко минути телефонът звъни. Обада се Тибо от портала.

– Надявам се, че всичко е наред – казва той. Гласът му звучи притеснено. – Младият господин помоли това да бъде изненада. За Брайъни, рече. И затова аз го прекарах през втория портал и не се обадох, както е редно. Изглеждаше страшно зле.

– Не се плаши, Тибо – казвам му. – Много е болен, има треска. Веднага щом се оправи, ще имаме нужда от твоето знаменито гъмбо.

– Ти само кажи кога – казва той и затваря.

Значи това било. Изненада за Брайъни, дошла от джунглата. Мисълта за джунглите никак не ми харесва – напомня ми за гората в Белгия.

Или за опит да покориш непокоримото.

17

Завръщането на блудника

– Брайъни, ангел мой, има една добра новина. И една лоша. Искам да бъдеш много храбра, когато ти я кажа. Можеш ли да бъдеш изключително и извънредно храбра? – казва Беладона на дъщеря си, след като първата сестра пристига, погрижва се за Гай, дава ни кратки наставления и се настанява в съседната спалня. – Коя искаш да чуеш първа?

– Лошата – казва сериозно Брайъни. – Чичо Гай е мъртъв като татко, нали?

– Не, миличко, не е мъртъв. Но чичо Гай е много, много болен, има ужасна треска. Това е лошата новина. Добрата е, че чичо Гай дойде тук, за да му помогнем да оздравее.

Лицето на Брайъни се преобразява.

– Той наистина ли е тук?

– Наистина, в жълтата спалня е, точно както миналия път. И специално са дошли сестри да се грижат за него.

– Чичо Гай е тук! – Брайъни се хвърля на врата на майка си. – Може ли да го видя сега, моля ти се? Може ли? Може ли? Моля ти се, може ли?

– Да, но само за минутка. Спомняш ли си, като беше болна от грип в Ню Йорк и ти беше толкова лошо, че през цялото време плачеше? – пита Беладона и Брайъни кима. – Е, чичо Гай иска да плаче, защото му е много лошо, но не може. Според нас той знае, че има силна треска, но не знае колко много е болен. Не можем да му показваме колко ни е мъчно, затова трябва да се стараем с всички сили да бъдем весели. Нали разбираш, чичо Гай не изглежда здрав, както когато тръгна от тук. Щом започне да оздравява, пак ще заприлича на себе си.

– Обещавах ли? Честно? Заклевах ли се?

Беладона коленичи и прегръща Брайъни.

– Да, милото ми момиче, обещавам. Той няма да умре. Ние няма да му позволим, нали?

Брайъни клати глава.

– Да му занесем ли Сам, който ще му помогне да се почувства по-добре?

– Още не – казва Беладона. – Гордея се много, че моето момиченце е толкова храбро.

– Ще му помогна да оздравее! – обявява Брайъни. – Да вървим, мамо. Да побързаме. Той има нужда от нас. – Ръка за ръка те бавно се изкачват на горния

етаж.

– Сега трябва да сложим тези маски – казва Беладона и взема маските от масата с превързочни материали пред стаята, – защото не искаме чичо Гай да се разболее от нашите микроби. Той е много слаб. – Тя завързва маските и бутва вратата. Брайъни притичва до леглото, където Гай лежи, бълнува и се мятва в треска. Сестрата се намръщва зад маската си, но когато Брайъни го хваща за ръката, нищо не казва.

– Много е горещ и потен, мамо – Брайъни поглежда майка си с насълзени очи. – Не може да ме познае.

– Ще те познае, веднага щом се събуди. Заради треската е, миличко. Той не знае нито какво говори, нито къде се намира, нито кой е при него. Трябва да бъдем търпеливи и да стоим тук тихо, докато му стане по-добре.

– Мога ли да идвам при него всеки ден?

– Да, всеки ден по малко, след училище. Можеш да си пишеш домашните тук и постоянно ще говорим на чичо Гай. Скоро той ще се събуди, защото ще чува гласа ти. Докторът каза, че това ще е най-доброто, което можем да направим.

Сестрата май насмалко не получава припадък, като чува това. Беладона я гледа втренчено с пламнал поглед и най-накрая тя извърща неловко глава.

– Хубава идея, мамо. Може ли и Сузана да дойде?

– Трябва да питаме майка ѝ – казва ведро Беладона. – А сега целуни чичо Гай, та да оздравява и му кажи довиждане, защото не искаме да го уморяваме.

Брайъни се навежда над леглото и го целува, после се изкикотва.

– Брадата му бодне – казва тя. – Прилича на пират.

– Кажи му го, като се събуди.

– А сега ти го целуни, че да оздравява, мамо – нарежда Брайъни.

Беладона няма избор. За първи път устните ѝ докосват буза на мъж от... от Леандро насам.

Докато Гай спи и сънува, и изглежда като самата смърт, ние седим в стаята със сестрите, препоръчани от доктор Грийнауей. Скоро любимка ни става не много сръчната, ала не чак толкова опака като другите, сестра Сам, която обикновено поема късните следобедни смени.

– Тя се казва сестра Сам, също като твоята кукла – казва Беладона на Брайъни.

– Тя момче ли е под роклята? – пита момиченцето.

Беладона едвам потиска напушилия я смях.

– Не, миличка, тя всъщност се казва Саманта – обяснява тя. – А ние трябва да я слушаме и да правим всичко, което ни казва.

Сестра Сам не си поплюва и е доста голям инат, но е способна и страстно предана на трескавия си подопечен. Чудя се с кого ли бих могъл да я уредя. Може би с Темпълтън, шофьора? С Фъркин от конюшните? Съсредоточавам се върху уменията си да събирам двойки като начин да се поразсея, особено след като прочетох писмото от Джак, което Беладона ми даде по-рано през деня. Джак ще се жени за Алисън след няколко месеца и ни моли да му дадем благословията си. Колко прекрасно. Брайъни може да бъде шаферка, а аз ще си уший хубав нов костюм.

– Радваш ли се? – питам Беладона. – Аз поне се радвам. Но той не е бил влюбен в мен.

– Беше влюбен в жена, която не съществуваше – казва тя унило. – Това е бреме, което не тежи на съвестта ми, Томазино. Наистина.

– Разбирам – мърморя аз и чакам да каже още нещо.

– Той заслужава добра жена, която да го обича. Радвам се за него – казва тя. Според мен протестира малко по-силно, отколкото трябва.

– Ами Гай? Той добър човек ли е? – осмелявам се да попитам.

Лицето ѝ придобива познатия равнодушен израз.

– Не знам – казва тя след малко. – Надявам се, макар и само заради Брайъни.

– Хю знае, че Гай е добър. Както и Лора. Това, без съмнение, означава нещо.

– За какво намекваш?

– За нищо – казвам аз и съм самата невинност. Очевидно е изпаднала в едно от настроенятия си. Гай винаги ѝ е оказвал странно влияние и неговото присъствие в дома ни, макар че той все още да е фактически в безсъзнание, е разрушително.

За пръв път от много време, нали разбирате, Беладона не знае какво да прави с някого. И нещо по-лошо – този някой е мъж.

Тя ми казва, че иска да остане сама, но прекарва все повече време в стаята на Гай – седи там с Брайъни или чете, седнала на люлеещия се стол, който е донесла там от верандата. Помага на сестрите и бди над Гай, сякаш е нейно дете. Не мога да ви опиша колко учудващо и хубаво е човек да я гледа как го гледа. Заради Гай тя омеква. Крепостните стени около сърцето ѝ се ронят с всеки изминал ден и тя се плаши от това почти толкова, колкото и от мисълта за Негова светлост. Може би, защото Гай е безпомощен, изгаря в треска в жълтата спалня, вика името на мъртвата си сестричка в делириум, а тя не трябва нито да се страхува от него, нито да му говори. А и защото Брайъни го обича толкова много.

Или може би защото Беладона е уморена от борбата, от заговорниченето и кроенето на планове. Не ми говори как вървят работите на Прич, както едно време. Вместо това се е съсредоточила върху разклатеното здраве на Гай, особено сега, когато най-накрая е започнал да оздравява. Все още е много слаб, мускулите и ставите му пламтят от болка, но всеки ден енергията му малко по малко се възвръща и вече не трябва да горим чаршафите му и да носим хирургични маски.

Чувствам се много самотен.

През следващите седмици ежедневието ни се променя. Брайъни се връща от училище, хвърля си учебниците, изтичва по стълбите и се втурва в жълтата стая, където вече я чака майка ѝ. После разказва на чичо Гай всичко, случило се през деня. После слиза долу да хапне, да се види със Сузана, да си поиграе навън. Ако времето е топло, вечеряме на верандата. Брайъни и Беладона се връщат в стаята на Гай и Брайъни пише там домашните си, а после сменя ролята и всяка вечер разказва на Гай приказка за лека нощ. Беладона придърпва люлеещия се стол до леглото и слуша. Сега Гай вече стои седнал на леглото и яде повече. Нещо се променя и в него. Вече не мога да си представя този изпит, бледен мъж да се въргала весело в сеното, или пък да е заобиколен от обожателки в клуб „Беладона“. Навремето той говореше без притеснения, саркастично, с безжалостно, язвително остроумие за живота и любовта. Сега почти не говори. Не ви ли звучи това ужасно, ама ужасно познато?

Една вечер, след като Брайъни си е легнала, а нощната сестра е задрямала пред телевизора в съседната стая, Гай протяга десница към Беладона. Тя отначало я гледа, като да е някакво извънземно творение, после я поема и се вглежда внимателно в дланта му, проследява линиите с нокът.

– Имаш линии на безпокойството и на пътуването – казва тя. Той се усмихва. – Но имаш също и много дълбока линия на влиянието – добавя тя. – По-дълбока от линията на живота ти.

– Какво означава това? – Гласът му все още е доста дрезгав и според мен заради това звучи невероятно секси.

– Означава, че влиянието, което ти предстои да изпиташ, ще е много мощно.

– И какво друго? Кажи нещо за сърцето ми!

Тя го поглежда, прехапва устна и отново поглежда надолу.

– Линията на сърцето ти започва много високо, което означава емоционална уязвимост, често скривана зад маската на твърдост или коравосърдечие.

– Като Беладона – казва той.

– Какво? – възкликва тя. – Какво искаш да кажеш?

– Тя вечно носеше маски. Кой знае за какво си е мислила?

– Кой ли знае, наистина. – Бръчката между веждите на Беладона се задълбочава.

– Но защо я спомена току-що? Все още ли ти напомням за нея?

– Напомняш ми единствено за себе си.

– Не искам да съм самата себе си – казва тя, без да се усети как се е издала. Нито пък осъзнава, че пръстите ѝ продължават да проследяват линиите по дланта му. Досега никога не е гледала никому на ръка без ръкавици.

– Защо? – пита той тихо и стиска пръстите ѝ в шепа.

– Не мога да ти кажа.

Не могат да откъснат очи един от друг. Не зная защо, но по някаква налудничава причина те ми напомнят за Матео, който прави мълчаливите си фокуси, докато живеехме у Леандро.

– Моля те – казва той. – Опитай. Кажи ми. Кажи ми какво пише на собствената ти длан.

– Предателство – казва тя. Лицето ѝ почти недоловимо се раздвижва на меката

лютикова светлина, сякаш някаква странна прозрачна маска е долетяла и е покрила лицето ѝ. Но тази не е твърда и студена като обичайната ѝ маска на ледена учтивост. „Виждам през нея – казва си Гай. – Виждам през маската, защото я обичам.“

Не пуска ръката ѝ и донякъде очаква да започне да я обзема паника, но не става така. Тя знае, че той няма сили да я надвие.

След няколко минути той въздъхва и пуска ръката ѝ.

– Никога не бих те наранил – казва той. – Ти ме спаси. Дълга ти живота си. Бих направил всичко за тебе: и не само за да ти се отплатя, защото ме излекува от треската. – Бузите му поруменяват. – Знаеш ли, веднъж Лора ми каза, че Леандро ѝ писал, че ти си му казала, че той те е спасил. А сега ти спаси мен.

– Не съм си го мислела така.

– Тогава защо се страхуваш толкова от мен? – Гласът му преминава в още по-дрезгаво стържене. – Знаеш ли какво е жена, толкова скъпа на сърцето ти, да се страхува от тебе?

Беладона клати глава.

– Страх ли те беше от съпруга ти? Леандро биеше ли те?

Тя е видимо шокирана.

– Леандро! Да ме е бил? Не, разбира се. Откъде ти хрумна?

– Защото не понасяш да те докосват – отвръща Гай. – Току-що ме докосна за пръв път.

– Не е заради Леандро – казва тя. – И Лора ще ти го потвърди. Леандро наистина ме спаси.

Моля те, мила моя Беладона, моля те, продължавай да говориш. Кажи му всичко, не се затваряй точно сега. Той може да ти помогне; може да ни помогне. Ние имаме нужда от него, той е толкова добър за теб, о, моля те.

– От какво те е спасил?

Беладона започва да се смее. Същият смях, както когато се опиташ да говоря с нея за пръв път, когато ѝ казах за мистър Линкълн. Кратък, лаещ изблик на горчив смях, на ръба на истерията. Той събужда задрямалата сестра. Тя влиза, казва им да се успокоят и да бъдат тихи. И се връща пред телевизора.

– Никога не съм срещала толкова настоятелен човек като тебе, Гай – казва му тя, когато се успокоява. – Ти си също като Касиопея и Хектор, когато се борят за кокал.

Също като Андромеда, иска му се да каже, но премълчава. Очите му блестят, той прехапва устни.

– Вероятно е поради неоспоримата ми любознателност – опитва се да се пошегува той.

О-хо-хо, този умник започва да говори като мен!

– Съмнявам се – казва тя и се изправя. – Време е и двамата да спим.

– Аз съм си легнал – казва той с тъжен, слаб глас. – Ти ме спаси.

– Май ме бъркаш с дъщеря ми – казва Беладона. – Тя реши, че ти трябва абсолютно да оздравееш. Спомняш ли си каквото и да било от онова, което ти каза тя, докато ти беше трескав? – Гай клати отрицателно глава. – Седеше тук и ти говореше с часове. Носеше със себе и Сам – куклата, не сестрата – и дълго обсъждаше с него всичко, което ще правите заедно, след като оздравееш – продължава Беладона. – Щял си да я учиш да язди, знаеш ли? После ще я водиш в Цейлон, за да смачка с плюкалото за мухи всички лоши комари, заразени с денга.

Изведнъж Гай заприличва на малко момче, което чака мама да го целуне за лека нощ. Мисля, че Беладона го разбира, защото преди да успее да се сдържи, тя се навежда и докосва с устни челото му. И това не е правила никога преди, или поне не когато той е буден.

– Не ме оставяй – прошепва той.

– Заспивай, Гай – шепне му тя. – Не знаеш за какво ме молиш.

– Не, знам – той продължава да шепне. – Обещай ми, че няма да ме оставиш.

– Можеш да останеш тук, докато оздравееш – знаеш го. Колкото и време да е нужно.

Ще е нужна цяла вечност, тъй му се иска да каже. Но затваря очи и се преструва, че заспива.

Седмиците се превръщат в месеци и Гай се превръща в също такава част от пейзажа като селяните и животните. Беладона му подарява бастун, покрит със сложна дърворезба – помолила е Бейнс да го изработи. Двамата излизат всеки ден на разходка, отначало само по верандата, после все по-далеч и по-надалеч. Когато укрепва още повече, той започва да язди предпазливо най-кроткото ни конче; мастифите го следват, а Брайъни топурка покрай него на Пабло, последната добавка към нашата менажерия. Пабло е рошавото пони, подарък от Гай за неговата малка любимка, и Базилико пощурява от ревност.

Преодолявам страха си и Гай се превръща за мен в заместител на Матео и Джак – мъжът в къщата, за когото копнеех. Говорим с часове – за лъжци, любовници, за отварите, които обича да пие Помпадур, за местата, където е бил. Една хладна вечер, когато Беладона си е легнала рано, защото я боли глава, намирам Гай, сядам с него в залата за медитация и питам дали мога да му се доверя, наистина да му се доверя. Той ме поглежда със смешен израз на лицето, казва ми, че ми дава честната си дума, че вечно ще ми бъде задължен за гостоприемството ми, може да се закълне в това.

– Няма нужда да стигате чак до там – казвам аз закачливо.

– Какво има? – казва той.

– Трябва да ви разкажа една история. Неприятна история.

– Онова, което се е случило с тебе през войната – тази история ли?

Разбира се, че тази. Този път ми е по-лесно да я разкажа обаче, без каменното лице на Матео и просълзеното съчувствие на Анабет да ме разсейват. По дяволите! Май започвам да ставам твърде съзливо-сентиментален в своята псевдопривързаност.

– Много съжалявам, Томазино – казва той, когато привършвам. – Бих искал да можех да направя нещо за тебе.

Наливам си още едно питие.

– И аз.

Знам, че всичко това е свързано по някакъв начин, но нямам никаква представа как.

– Тя сама трябва да ти го разкаже.

– Аха, значи в края на краищата ми нямаш доверие.

– Не, имам ти доверие – отговарям. – Защото не си казал на графинята, че си сигурен, че тя всъщност е скандалната Беладона.

Очите на Гай се оцъклят от смайване и той се позасмива от все сърце за пръв път от много време насам.

– Ах, Томазино, дяволе хитър! – възкликва той и ми сипва едно. – Пия за твоите върховни умения.

– За какви умения говорите, любезни ми господине? – ухилвам се аз.

– От мен би излязъл много скапан шпионин – казва той. – Издавам се твърде бързо. Ти, от друга страна, имаш вроден талант за... хmmm, за какво точно? За прикриване. Любезно те моля да ми простиш, но тук графинята те надцаква.

– Не бих могъл да бъда по-съгласен.

– Надцаквам го с какво? – пита тя. Както винаги, появила се е съвсем безшумно. Честно, понякога тя много ме изнервя.

– С потайност – казвам аз радостно. – За всички подли тайни на Ла Фениче.

– Ах, да – казва тя саркастично. – Ние сме гнездо на интриги, прочуто по цял свят.

– Моето легло е студено – казва Гай. Радвам се, че пак е станал предишният Гай.

– Не е смешно! – срязва го Беладона.

О-хо-хо, в какво състояние е само! Време е за мен бързо да изляза зад кулисите.

– Как е главата ти? – питам я внимателно, когато ставам да си тръгна.

– Добре съм, благодаря – казва тя. Гласът ѝ омеква едва-едва. – Просто съм уморена.

Уморена от чакане. Уморена от желание. Уморена от незнание какво да прави с мъжа, седнал срещу нея, чието сърце аха-аха ще се разбие, също като нейното.

– Искаш ли питие? – казва Гай. Тя сяда и кима. Още не може да признае колко много иска да бъде с него. Че той вече не я плаши, макар че е нощ и е тъмно, а те

са заедно в една и съща стая в нейната къща.

Той внимава да не докосне пръстите ѝ, когато ѝ подава чашата. Той никога не я докосва, осъзнава тя, щом сяда в креслото срещу нея. Той няма да я докосне, освен ако тя не го помоли. Той толкова я обича, той няма да...

– Леандро не е баща на Брайъни – изпуска се Беладона изведнъж.

Гай ѝ се усмихва с невероятна нежност – знае какво ѝ струва това признание.

– Знам – казва той много нежно, за нейно смайване. – Знам, защото Лора ми разказа как сте се запознали в Мерано и че тогава Брайъни вече е била родена. Но ти благодаря, че ми го каза. Ти сигурно...

– Какво още знаеш? – извиква тя и настроението ѝ мигом се променя. – Томазино или някой друг ли ти е разказвал? Казаха ли ти, че...

– Не – прекъсва я той бързо. – Нито думица, къдна ти се. Томазино е истинска скъпоценност, а в редките случаи, когато съм го питал за нещо, той винаги ми е казвал да се обърна към тебе по всички въпроси, които ме интересуват. А аз очевидно не съм се осмелил. Или съм?

Тя не отговаря.

– Осмелил ли съм се? – настоява той.

– Не – признава тя. – Но какво друго знаеш?

Гай се умълчава; после вече не може да се сдържи.

– Знам, че ти си Беладона – казва той.

– Това вече го пробва – обажда се тя с примирен глас.

– Не си спомням кога, но сега съм сигурен – продължава той, без да обръща внимание на забележката ѝ. – Не е само заради зелените ти очи, разбира се, макар че според мен те са най-необикновените в света. Не и защото си живяла в Ню Йорк и притежаваш необходимите средства да задвижиш цялата операция. Или дете Брайъни ми говореше за ирландската си хрътка на име Дромди, което подозрително прилича на детински вариант на Андромеда. А за начина, по който се движиш, по който държиш главата си, по който слушаш. Сигурно си изслушвала всички онези жени, които са идвали при тебе за помощ горе-долу по същия начин.

– Не знаеш за какво говориш – мънка тя.

– Може би не – казва Гай, – но ти окончателно се издаде преди няколко седмици, когато беше неочаквано горещо. Току-що се бях събудил от дрямка, слязох долу и ти беше на верандата. Вееше си с ветрило. Издаде те начинът, по който го затвори с трясък. Само една жена на света си затваря ветрилото по подобен начин.

– Значи, ветрилото ме е издало? – пита тя саркастично.

– Знам, че няма да ме излъжеш – казва той тъжно.

– Не искам да те лъжа, Гай – казва тя. – Никога не съм те лъгала.

Поглежда го и не вижда нищо друго, освен неговата разтапяща се нежност, която се смесва с ужасния страх, че тя ще избяга и дори няма да погледне назад. Тя отваря уста да каже нещо, ала не може.

И преди е онемявала така, в Белгия. Когато се запознахме, когато тя не можеше да...

Гай става и се приближава, после коленичи пред нея.

– Залагам честта си, никога на никого няма да кажа.

– Стани – казва му тя. – Не мога да понеса да те гледам на колене.

Но той дори не помръдва и тя вече не може да овладее ръцете си, същите онези ръце, които в отчаяние са затворили ветрилото с трясък. Тя протяга ръка и прокарва пръсти по челюстта на Гай – при това изненадващо докосване до кожата му очите ѝ се напълват със сълзи.

– Какво се е случило с тебе? – пита той, макар да знае, че не бива да очаква отговор. – Моля те, нека ти помогна. Моля те, моля те, нека бъда с теб.

– Никога не съм била с Леандро – казва тя на Гай, сякаш изпаднала в транс. – Никога не съм се любила с него и никога няма да си го простя, защото не можех да му дам нищо, да му бъда жена, да го обичам, наистина да го обичам така, както жената трябва да обича мъжа. – Гласът ѝ се задавя. – Не можах, даже след всичко, което той направи за мен. Въпреки че той спаси и мен, и Брайъни, и ме обичаше, и ми помогна да разбера, и...

– Не познавам друг начин. Това е твърде дълбоко в мен, че да мога да го променя. –

Гласът ѝ сякаш идва от някакъв друг свят.

— Аз не знам как се докосва мъж, как се целува мъж, Гай — казва тя. — Толкова абсурдно звучи. Никога не съм докосвала мъж, не съм целувала мъж, както наистина се целува, защото така искам — близо двайсет години вече. Двайсет години. Разбираш ли за какво ти говоря?

Той бавно клати глава, от очите му бликват сълзи и потичат по бузите му. Пръстите ѝ все още докосват лицето му и тя бърше сълзите му също толкова нежно, както Анабет избърса сълзите на Матео, когато той си мислеше, че тя ще изчезне завинаги.

— Обичам те — прошепва той. — Не искам да...

Тя се навежда и го целува, толкова внезапно, толкова силно, чу той си мисли, че сънува. Прегръща я и я целува, докато тя вече не може да си поеме дъх. После Беладона се отдръпва и той забелязва, че тя трепери.

— Какво направих? Аз не мога така да постъпвам! — шепне тя. — Не мога да постъпвам така с тебе.

— Не си отивай...

— Не мога така! Не разбираш ли? Не мога, не мога, не мога...

Гай се страхува да помръдне.

— Трябва ми Томазино — казва тя. В гласа ѝ все по-силно се долавя паника. — Трябва ми веднага.

— Ще го намеря — казва Гай. Все още се плаши от спомена за онова, което се случи последния път, когато тръгна да ме търси след любовно признание. — Чакай тук, ще го намеря. Обещавах ли ти, че ще изчакаш тук?

Беладона го гледа втренчено с разширени, умолителни очи и той припряно изтичва от стаята. Трябва да си кажа, очаквах го, така че се връщаме само след минутка.

— В библиотеката — казва ми тя с бавен глас. — Библията на Помпадур.

Веднага разбирам за какво ми говори. Умница си е тя, милата ми Беладона! Библията е последното място, където бих го потърсил. Тичам — колкото ме крака държат към рафта, изкачвам се по стълбата, вадя библията и се връщам на бегом. Гай ѝ подава питие и сам обръща едно.

Тя посочва Гай.

— _Certo?_ — питам.

— Дай му го — казва тя с глух глас и става. — Тогава ще разбере. — Тя поглежда към Гай, но вече не вижда нито него, нито мен, нито тази стая. Изведнъж ме обзема ужасен страх. Не мога да я оставя сама; тя не бива да бъде оставяна сама. Натискам копчето за спешни случаи до камината и скоро Орландо дотичва.

— Би ли имал нещо против да придружиш графинята до стаята ѝ? — питам аз с най-небрежен тон.

— С удоволствие — казва той. Знае, че ще му обясня при първа възможност. Първо трябва да се обадя в Ню Йорк на Матео. Ще му се наложи да зареже всичко и веднага да пристигне. Междувременно Гай е притиснал библията на Помпадур до гърдите си и изглежда съвсем слиян. Само преди минута жената, която обича, го целуваше със страст, за каквато цял живот бе мечтал, а сега тя сякаш изчезваше пред очите му.

— Томазино, помогни ми — моли Гай и потъва в креслото си.

— Това е дневник. — Опитвам се да накарам гласа си да не трепери. Наливам си питие, като повечето го разливам, толкова треперят ръцете ми. Не съм виждал дневника, откакто тайно го преписах за нея в онази къща в Белгия. — Скрит е вътре.

— Всичко ли е написала тя?

— Да. Помоли ме да го препиша така, че да се чете, но аз не съм променял нито дума. Беше написан в трето лице. Това била единствената възможност. После ще разбереш. — Вече съм допил чашата си и си наливам нова. — Няма да ти казвам нищо повече, освен че никой, освен мен, не го е чел. Разказал съм най-лошото на брат ми. Тя го даде на Леандро в Ка д'Оро — молеше го да го прочете, но той отказа.

Гай като че е пребледнял и уморен. Прокарва пръсти по меките краища на библията на Помпадур. Чудя се дали пък не си мисли, че прекалявам с мелодраматичността. Но не е тъй.

— И думица да си споменал на някого за това — отиде ти животът — казвам аз. — Съгласен ли си?

- Съгласен.
- Честна джентълменска?
- За джентълмен ли ме смяташ?

Усмивам се, радостен, че мога да се шегувам, защото сърцето ми е така натежало, че ми се струва, че ще ме придърпа на пода и никога няма да мога да стана пак.

– Знам, че си, заради онова, което вероятно си й казал.

– Тя е Беладона – казва Гай с известна почуда и без никакво съмнение знае, че предчувствията не го лъжат. Той става, като продължава да стиска библията така, сякаш ще му се откъсне ръката.

Дневникът, преписан с моя силен, уверен почерк – той друса нервите ни. Включва прекалено много спомени, които по-скоро бих искал да забравя.

Тази нощ в Ла Фениче няма да се спи.

Част четвърта

Тайната на Библията на Помпадур

1935–1947

Откъде ли идва тя?
Скрита в тайна пещера
сред жестокост и лъжа
крее в непрогледен мрак
похитената робиня,
изоставена да гине.

18

Дневникът на отчаянието

Някъде в провинцията, май 1935 г.

– Коя си ти?

Гласът беше мъжки, плътен и спокоен. Не беше мъжът, който се бе заканил да й пререже гърлото. Не и на Хогарт. На някой друг. Не знаеше какво да каже. Беше твърде ужасена.

– Коя си ти? – повтори той. – Коя си ти? Защо си тук? Какво ще правиш? Отговори ми! Коя си ти?

– И за... Изабела – каза го толкова тихо, че прозвуча като Бела.

– Не. Ти вече не си Изабела. Този живот свърши. Онази Изабела вече я няма. Сега ти ми принадлежиш.

Гласът му се приближаваше. Все по-близо и по-близо и тя усети, че вече е почти до нея. Направи опит да се отдръпне, но беше парализирана от ужас.

– Животът ти е сведен до нещо съвсем просто. Съвършено просто. – Той докосна бузата ѝ с пръст. Беше с ръкавици. Тя не можа да се възпре и трепна от страх и отвращение.

– Животът ти не означава нищо – важи единствено цената, която аз му определям. Твоят свят е мой, той е такъв, какъвто го определя аз. Единственото ти предназначение в този живот е да робуваш за мое удоволствие. Нямах друг живот, освен да служиш за мое удоволствие. – Дъхът му пареше шията ѝ. – Ти си моя.

– Не! – Тя се опита да разтърси глава. – Не, не, не...

– Ти си сам-самичка на света и никой не го е грижа за теб, освен мен. Ти си моя.

Усети го как се отдръпва. После чу тракането на кубчета лед в чаша. И той се засмя.

– Купих те за доста абсурдна сума, не си ли съгласна? Малко ме нервира това изразходване на капитал. – Гласът му изобщо не звучеше изнервено. – Дали го

заслужаваш? Дали струваш един милион лири? Такава сума трябва да ти платя. Да, един ден ще ти позволят да си я получиш. Тя се намира в Швейцарската консолидирана банка, сметка № 116–614. Можеш ли да го запомниш? Хогарт трябва вече да ти го е споменал. Никога не забравяй тези цифри. Те са твоето бъдеще.

Усети, че се приближава. Гледаше я втренчено. Усещаше го дори през превръзката на очите.

– Да, твоето бъдеще – повтори той. – Но не и твоето настояще. Твоето настояще принадлежи на мен и само на мен. И затова, когато те питам коя си, единственото, което ти се позволява да кажеш, е „Твоя съм, господарю“. Ти си тук, за да правиш онова, което аз ти кажа. През цялото време, през което си тук като моя гостенка, никога няма да ти се позволи да узнаеш кой съм аз, нито каквото и да било за другите членове на клуба. Забранено ти е да питаш. Забранено ти е да знаеш как изглеждам. – Той дръпна ръката ѝ и я задържа за миг до лицето си, задържа пръстите ѝ върху него така, че тя да усети, че е с маска. – Сега ти ми принадлежиш. Аз съм твоят господар, а ти – моя робиня.

– Не съм робиня – прошепна тя. Не можа да се сдържи.

– Но, разбира се, че си, сладка моя. Ако обичаш, без тия американски глупости. По целия свят има милиони и милиони роби. Винаги ги е имало и винаги ще ги има. Поради войните, поради глада, просто заради глупав лош късмет. Работят за робски надници робски труд, приковани с вериги, метафорично казано, към техните господари. Повечето жени мислят така за съпрузите си, нали знаеш. Че той е господар на дома и трябва да му се подчиняват.

Докато го казваше, свали ръкавиците си. Прокара ги по брадичката ѝ, после леко я шляпна с гладката кожа. Тя извърна глава, но той отново обърна лицето ѝ към себе си.

– Да, да му се подчиняват – повтори той. – Предполагам, че такава сладка и невинна девственица като теб не е запозната с „Кама сутра“. Е, ще се запознаеш, вярвай ми. Това ще е част от обучението ти, скъпа ми девойко, и то много полезно. За всички нас. Членовете на клуба. Особено, когато някой се отегчи от обичайното.

Иска да говори – осъзна тя. Иска да говори, за да проточва всичко до безкрайност и да я измъчва още повече...

– В „Кама сутра“ пише, че ако един мъж иска да се ожени за някое момиче, а то не го иска, той просто трябва да я напие, за да не може тя да се съпротивлява. Или още по-просто – може да я открадне. След като вече е отвлякъл милата дама, тя е на разположение за онова, което онези мръсници, могулите, са наричали удоволствие. Какво мисли тя за всичко това или за мъжа, който я е упоил или отвлякъл, изобщо няма значение.

– Аз не съм за продан – каза тя.

– Но, разбира се, че си, скъпо ми момиче. Всяка жена е за продан, независимо дали това ѝ харесва или не. Всички жени са курви. Сигурен съм, че Хогарт ти го е казал; той ми каза. И че ти си се опънала. Да, мила ми девойко, повечето жени са благодарни за унижението си, за това, че се държат с тях като с курви. Това просто затвърждава ниското им мнение за себе си и за тяхното положение. – Той се засмя. – Колкото по-скоро го признаеш, толкова по-щастлива ще бъдеш.

– Щастлива ли?! Какво?! – Искаше ѝ се да го изрита, да го удари, да запуши ужасната му уста и ужасните думи, които излизаха от нея. – Копеле гадно! За кого се мислиш?!

– Аз съм Негова светлост – каза той спокойно. – Аз съм твой господар и ти ми принадлежиш.

– Не! Не! Пусни ме! Пусни ме! Аз не съм за продан! Пусни ме! – Вече не можеше да понесе мисълта за това как я бяха измамили и какво ѝ причиняваха и започна да крещи с всичка сила. Опитваше се да се освободи, макар и да знаеше, че няма смисъл. Бореше се, бореше се с веригите, докато най-накрая усети как той застава зад нея и ръцете му я придърпват, притискат я към него. Той настоятелно се притискаше към гърба ѝ. Усещаше очертанията на тялото му под расото.

– Един милион лири – повтори той. – Купих те за един милион лири. Ето защо съвсем оправдано приех, че си за продан. – Той се отдръпна от нея, съвсем мъничко. Още не беше готов, не и за онова. Удоволствието да ѝ говори и да я гледа как се бори беше твърде наситено, че да го прекъсне.

– Разбираш ли, сладката ми, почти всяка връзка – независимо дали между мъж и жена в царството на спалнята или между мъж и мъж в царството на бизнеса – се основава върху борбата за власт и господство и само върху нея. Проста бартерна система. Мъж като мен има много прости нужди. Парите и властта, която те купуват. Общественото положение и властта, която произтича от него. И сексът, разбира се... и удоволствието, което му доставя той. Повечето мъже са достатъчно глупави да ги управляват сексуалните им нужди и биха направили всичко, което е в тяхна власт, за да задоволят своята похот. Ние, членовете на клуба, сме открили един съвсем уникален начин да задоволяваме нашите.

Той се приближи още повече и тя усети ръцете му върху тялото си. Никой мъж досега не я беше докосвал така. Никой. Тя започна да се гърчи яростно, докато горещите му сухи пръсти си проправиха път нагоре по корема ѝ и се спряха на гърдите ѝ.

– Мъж, управляван от нагона си, иска задоволяване – говореше той, – но най-често и за най-голямо нещастие става така, че дамата, която той желае, се инати. Отблъснатият мъж трябва да направи нещо, за да бъдат нуждите му задоволени. Той я обсипва с дарове като бижута, къща или студена твърда валута. Гodeжен пръстен и тъй нататък. Тези дарове създават у дамата илюзия за сигурност и съвсем естествено тя се чувства длъжна да се предаде. Мъжът взема онова, което иска, но не след дълго се отегчава. Междувременно всички нейни материални нужди са задоволени и тя е обвързана с тягостно задължение към този мъж – нейния бог и господар. Той е свободен да търси удовлетворение другаде и се чувства сигурен, тъй като знае, че тя и всички дребосъци, които тя би могла да роди, изцяло зависят от него и неговите прищевки. Ала колкото повече иска той, толкова повече иска тя в замяна. Затова той решава, че трябва да се направи нещо в тази зловещна ситуация и търси удоволствие другаде.

Пръстите му обхванаха гърдите ѝ и той започна да описва лениви кръгове върху тях, като я притискаше по-близо. С вързани очи и безпомощна, тя въпреки това продължаваше да се мъчи да се отдръпне и той изведнъж я пусна. Тя чу звук като от откопчаване на тока, а после той се върна точно както преди за минута. Колкото повече тя се напругаше да се отдръпне, толкова повече я притискаше той към себе си и тя усети, че е затъкнал предницата на монашеското си расо в колана. За да може да го почувства, когато се притиска в нея. Точно както той иска да го почувства.

– Това е твоят нов живот – заяви той – и той има едно-единствено предназначение: да ми служиш. Предишният ти живот, когато бе свободна да бъдеш глупава и тъпа и да водиш скучно, защитено, празно съществуване, свърши. Не би ли предпочела да станеш част от един от най-великите експерименти на човешкото поведение? Мой собствен експеримент. Непресъхващ източник на удоволствия, откъснат от света, за да ми служи. Моя и само моя.

Тонът му беше толкова спокоен и небрежен.

– Ти си тук, за да ми служиш – продължаваше той. – Да служиш и на когото аз посоча. Това е висше призвание. Би трябвало да се смяташ за голяма късметлика, задето са те отличили така.

– Какво? Ти луд ли си?

– Не, не съм луд. Изобщо не съм луд – отговори той. – Луд съм само от желание да си компенсирам загубите. Луд съм само да те дресирам и то както трябва. Обучението ще бъде дълго, бавно и изключително чувствено.

Щом каза това, той ошипа толкова силно зърната ѝ, че тя извика. После спусна ръка надолу по корема ѝ. Другата бавно пропълзя нагоре и обхвана шията ѝ.

– Нали разбираш, миличката ми, само един изключително хитър и изключително богат, и притежаващ изключителна власт мъж, като мен, може да си позволи такъв лукс, какъвто си ти – прошепна той в ухото ѝ и притисна главата си в нейната. – Редкият лукс да притежава една жена, с която може да прави каквото си иска, абсолютно всичко. Да намери и да купи своя лична робиня, която след подходящо обучение може да стане всичко, което той иска, и да върши всичко, което той пожелае. Само мъж, като мен, може да си позволи да купи необходимото мълчание, за да се сдобие с нея и да уреди всичко необходимо. Да я откъсне от света, да прави с нея каквото си поиска и да постъпва с нея, както си поиска, за периода от време, който трябва да спазваме като членове на клуба. Продължителността на този период

зависи от платената сума, както знаеш. И както без съмнение вече си разбрала, на мен ми се позволява да те задържа за много дълго време.

Той въздъхна щастливо. Беше толкова близо. Тя не можеше да диша.

– А сега ще те питам пак и ако си умното момиче, за което те мисля, ще ми кажеш онова, което искам да чуя. Коя си ти? Моя си. Ти си моя. Кажи го.

– Не.

– Когато ти кажа: „Коя си ти?“, отговорът е един-единствен, защото ти си моя. Ще отговаряш: „Твоя съм, господарю“. Аз съм твой бог и господар. Трябва да го разбереш съвсем ясно и тогава ще разбереш и кой съм аз. И защо си тук. Прислугата е инструктирана да се обръща към мен с Ваша светлост и ти също ще се обръщаш така към мен. Ще ме наричаш или Господарю, или Ваша светлост, или Негова светлост. Това е името ми: Негова светлост. Нямам друго име. Аз съм твой господар и ти си моя робиня, с която мога да правя каквото си искам. Вярвам, че се изразих съвсем ясно.

Той отново я пусна и стана от леглото. Тя не можеше да чуе какво прави. Килимът беше толкова дебел, че заглушаваше стъпките му.

Не, не, не, беше се върнал и сега бе седнал зад нея. Ужасните му горещи сухи пръсти обхващаха гърдите ѝ над корсета, отново усети дъха му в ухото си. Тя се разтрепери, без да може да се контролира.

– Разбираш ли, сладка моя, няма как да спечелиш. Ако се съпротивляваш, съпротивата ти само ще ме разпали, както вече усети. А ако се подчиниш, тогава ще се наслаждавам на удоволствието от пълната ти капитулация. Сама разбираш, че нямам друг избор, освен да правиш онова, което ти кажа. Никой няма да те чуе, ако викаш. Никой не знае къде си, никой не знае, че си тук, сама с мен и с всичко, което желая. А дори и да знаеха, щеше ли да ги е грижа?

– Джун – прошепна тя едва-едва.

– Джун? Тая смотана малка уличница? Тая безнадеждно тъпа малоумница? – Той се изсмя рязко. – Не, сладка моя, Джун много скоро ще хване пътя за дома. И как ще се вкисне само, когато Хогарт ѝ се обади по телефона и получи писмата от теб, в които ѝ съобщаваш, че си заминала далече-далече с един прекрасен образец на мъжественост, с когото си се запознала през уикенда на великолепия бал с маски, докато тя е лежала вкъщи със stomашно неразположение. Да, срещнала си най-прекрасния мъж на света, влюбена си лудо и скоро ще се жениш. Хогарт ще се погрижи за всички подробности. Не, Джун страшно ще се вкисне, ще си стегне набързо куфарите ѝ вече няма да е обременена от своята по-красива и по-добре възпитана братовчедка с невероятните зелени очи. Нито пък ти ще трябва да се притесняваш повече за ужасната си роднина.

Внезапна вълна на чиста ярост изблизна от нея. Тя започна ожесточено да се бори.

– Хайде, свършвай с всичко това – кресна му тя в истерична страст. – Хайде де, направи го! Копеле такова, гадно отвратително копеле! Давай де, изнасили ме! Нали това чакаш? Гад, гад, гад...

– Аха, знаех си. – Той се разсмя доволно. – Знаех си. Много съм доволен от теб. Боец си ти. – Едната от ръцете му пусна гърдата ѝ и се плъзна надолу по бедрото ѝ.

Тя се опита да го ритне със свободния си крак, но той беше твърде силен.

– Няма да повярваш, като ти кажа, че скоро ще ме умоляваш да те докосна. Ще се молиш за това. Ще ми се молиш, на мен, твоя бог и господар.

Той сръчка лекичко хълбока ѝ, стана и заобиколи леглото, така че да застане лице в лице с нея. Когато тя отново чу смеха му, нададе див писък.

– Но, сладка моя, да те измъчвам с очакване за мен, е твърде голяма наслада. Чудех се как да постъпя, дали да не те обладая както си искам, без да ти кажа думица, но сега разбирам, че съм взел правилното решение. Да! Разбира се, че ще те освободя от драгоценната ти девственост. Макар че, естествено, аз предпочитам да мисля за това като за изнасилване. Трябваше да се сетя, че ще искаш да се отървеш от нея. Или поне така ми каза Хогарт, че ти просто не се чувстваш обвързана от условностите.

– Хогарт е лъжец – изкрещя тя.

– Да, подозирам, че е. Но за теб не е сгрешил. Просто няма как да се отрече, че си абсолютното съвършенство. А и аз отдавна те наблюдавам.

– Какво?

– О, да, скъпа ми девойко, ти нямаш представа кой съм аз, нито как изглеждам, нито пък някога ще научиш. Но аз съм те виждал. И то много пъти. Хогарт бе решил, че би могла да си подходяща и излезе съвсем прав. Ти беше избрана. Сега ми принадлежиш и ще правиш каквото ти казвам.

– О, да, мислиш си, че си точно онзи, който трябва да го направи – каза тя сърдито.

– Разбира се, че съм – отвърна той. – И съм платил твърде скъпо за тази чест. Ще измине само мъничка частица от живота ти и ти ще ме молиш да спра. А когато свърша с теб, ще започна отначало. И пак, и пак. Пак и пак, докато вече не си спомняш кога животът ти е имал друг смисъл, а не да правиш онова, което ти кажа, в мига, в който го кажа. Че цялото ти съществуване зависи дали изпълняваш прищевките ми и нищо друго. Нищо друго не съществува.

Говореше все по-бързо и по-бързо, а плътният му глас ставаше все по-мрачен.

Не, не, не...

– ... Старият ти живот свърши, няма го вече. Онова момиче вече не съществува – каза той. – Тя вече не е онази, която беше, тялото ѝ, името ѝ. Ти нямаш име. Ако те наричам някак, то ще бъде Дула. Така е на гръцки „прислужница“. Ти си моя прислужница, моя робиня и съществуваш, само за да ми доставяш удоволствие. И, както вече казах, скоро, по-скоро, отколкото би се осмелила да си представиш, че е възможно, ще ме молиш да правя с теб каквото си поискам. Ако ти кажа да си отвориш устата, ще я отвориш. Ако ти кажа да коленичиш, ще се строполиш на пода. Ако ти кажа да си разтвориш краката и да ме молиш, ще го направиш.

Тя избухна в неконтролируем смях, също както по време на търга. Никога досега не бе чувала подобно нещо, нито си бе представяла, че е възможно. Тя беше отвъд всичко; истерична и сигурна, че скоро ще умре.

– Ти си напълно луд – каза тя, смеейки се като луда между хлипанията. – Пусни ме, пусни ме, пусни ме...

– Не, няма – отвърна той. – Но знанието, че ми принадлежиш и че мога да те използвам както си поискам, ми доставя направо непоносимо удоволствие. Ако това ме прави, както ти така мило се изразяваш, луд, то се боя, че такъв е лошият ти късмет.

Смехът ѝ секна, но тя продължаваше да хлипа.

– Не, нищо нямаш право да кажеш – освен да отговориш на един прост въпрос. Коя си ти?

Тя мълчеше.

Той я заобиколи, дръпна я за косата и обърна лицето ѝ към себе си. Болеше. Тя прехапа устни, за да не извика.

– Когато те попитам: „Коя си ти“, отговаряш: „Твоя съм, господарю“. После те питам: „Защо си тук“, а ти отговаряш: „За да ти се подчинявам, господарю“. А после те питам: „Какво ще правиш“ и ти отговаряш: „Каквото пожелаете, господарю“. Разбра ли?

Тя поклати глава. Не можеше да престане да трепери. _Никой ли няма да дойде и да ме спаси! Който и да е, моля ви! Аз съм само на осемнайсет. Не искам да умирам._

– Три прости изречения: „Твоя съм, господарю“, „За да ти се подчинявам, господарю“, „Каквото пожелаете, господарю.“

Ръцете му я дърпаха, гласът му беше груб.

– Не е чак толкова трудно – каза той. – Ще ги произнасяш, когато те попитам. Толкова често ще ги произнасяш, че ще се превърнат в част от тебе.

По-скоро усещаше, отколкото чуваше нарастващия гняв в гласа му, но нейният глас беше изчезнал. Опита се да отвори уста, но не можа.

Той пусна косата ѝ и се отдръпна. Тя не можеше да чуе нищо. Опита се да се надигне и да седне, но не можеше да запази равновесие и осъзна, че той е скъсил веригите, с които бяха приковани китките ѝ. Ръцете ѝ бяха приковани неподвижно. Страшно тежки ѝ се струваха оковите на глезена ѝ. Беше напълно безпомощна. По бузите ѝ, изпод превръзката, се стичаха сълзи.

Помогнете ми, няма ли кой да ми помогне, моля ви, защо съм тук, не му позволявайте да ми причини зло, прогонете го, какво съм направила, че ме доведоха тук, защо, защо, защо, накарайте го да се махне...

Почувства го пак до себе си и инстинктивно се опита да се дръпне.

– Продължаваш да се бориш – обади се той. – Чудесно.

Обгърна отново шията ѝ с ръка и я стисна като в менгеме.

– Не мърдай – прошепна. – Готвя се да срежа превръзката на очите ти. Искam първия път да виждам лицето ти. Това е единственият път, когато ти се позволява да ме гледаш. Дръж си очите затворени, инак ще те ослепя.

Тя чу как нещо прещрака и усети върху лицето си гореща, ярка светлина.

– Не мърдай – заповяда той и закри очите ѝ с длан, за да не може да вижда. Усети го как леко се размърда. Подреди няколко меки възглавнички зад нея и под задника ѝ. Вдигна я почти до седнало положение – просто така. Тя се опита да ги изрита, въпреки онова, което току-що ѝ беше казал.

– Веднъж вече не ми се подчини – каза той, отдръпна длан от очите ѝ и се разсмя тихо. – Много съм доволен, наистина. Ще бъдеш наказана за това.

Очите ѝ бавно свикнаха с тъмнината и тя видя, че лампите светеха право в лицето ѝ – огромни крушки, окачени на прътите на леглото. Останалата част от стаята тънеше в мрак. Извърна глава и ѝ се стори, че различава смътни силуети – можеха да бъдат очертанията на мебели. Веригите, с които бяха приковани китките и глезена ѝ, бяха направени от златни звена, прикрепени към куки на прътите. Прътите бяха повече от четири – по цялото протежение на леглото имаше пръти, които поддържаха балдахина, сякаш беше затворена в нещо като златна клетка. После погледна нагоре и видя огледалото. Започна да хленчи и затвори очи. Не искаше да го гледа, докато я обезчестява. Не искаше да го гледа как я убива.

Сякаш изминаха цели векове, а всъщност бяха само няколко минути. Тя лежеше, стиснала клепачи, защото не можеше да понесе гледката. Онази част от нея, която все още искаше да се бори, разбираше, че той си играе с нейния ужас, вдъхва всяка капчица от страха ѝ, сякаш е великолепен нектар. Почувства как я заливат омраза и гняв.

Някой ден щеше да се освободи, някой ден щеше да го намери и да го накара да си плати, някой ден...

Усети, че е застанал в края на леглото и я гледа. Отвори очи – не можа да се сдържи. От нейния безпомощен ъгъл той изглеждаше направо огромен, а онази част стърчеше изпод колана му, който придържаше предницата на расото му. Никога досега не беше виждала голотата на мъж и не можеше да откъсне очи от отвратителната гледка.

– Харесва ли ти това, което виждаш? – Той се смееше тихичко.

Беше гигантско, надвиснало над нея чудовище и гневът ѝ се претопи в чист жалък ужас. Той искаше да ѝ причини болка с тази ужасна стърчаща част от него.

Искаше тя да се бори и да пици. Искаше го и тя знаеше, че ще се бори и ще пици. Отново захленчи от страх – притиснато натясно животно.

– Пусни ме, пусни ме, пусни ме... –

Качулката на расото се спускаше над черната маска. Маската покриваше почти цялото му лице, с две малки дупки на ноздрите и две големи – за очите. Виждаше само устата му – пълните му устни се усмихваха развратно.

– Това е лицето на дявола – каза той. – Гледай внимателно, защото сега е единственият път, когато ти се позволява да го видиш.

Приближаваше се, пълзеше все по-близо към нея по леглото и тя не виждаше нищо, освен подигравателната му усмивка и две тъмни очи, които пламтяха зад черната маска.

Наведе се над нея. Блесна златна светкавица – пръстенът на ръката му сияеше на ярката светлина. Беше парализирана. Той разтвори краката ѝ. Искаше да го изрита с неокования си крак, но той сякаш бе налят с олово, направо ненужен.

– Коя си ти? – попита той, надвесен над нея.

– Не, не, не...

– Ако искаш да кажеш „Не“, ще казваш „Не, господарю“. – Ръцете му започнаха да шарят по тялото ѝ; ноктите му бяха остри и драскаха леко по кожата ѝ около корсета. В докосването му нямаше никаква нежност, само неутолимо желание да притежава, да остави белега си.

– Ще бъдеш ли разумна, Дуло, умнице моя – попита той, – или ще влошиш положението си още повече?

– Моля ви...

– Моля, какво?

– Моля ви, господарю – сподавеният шепот едва излезе от гърлото ѝ.

Това трябваше да е някакъв кошмар, моля ви, моля ви, нека се събудя и отново си бъда на сигурно място в малкия си апартамент и Джун да бърбори по телефона, моля ви, моля ви...

– Аха – изръмжа той и коленичи между краката ѝ.

Тя затвори очи. Хленчеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

– О, не – каза той. – Вече го видях и сега ще гледаш как аз те обладавам. Ще гледаш собственото си опозоряване. – Той се наведе и положи длани върху лицето ѝ, върху челото ѝ, отвори насила клепачите ѝ.

– Виждаш ли това? – попита той, като сочеше онова, стърчащото право към нея, огромно, немислимо. – Знам, че не можеш да откъснеш очи от великолепието му. – Той отново се разсмя. – Виждаш ли го? Виждаш ли? Отговори.

– Да – прошепна тя едва-едва.

– Да, какво?

– Да, господарю.

– Да – каза той. – Аз съм твой бог и господар, а ти си моя робиня. Ти се подчиняваш на моите заповеди и почиташ само мен. Подчиняваш се на това и почиташ това. – Той беше вече върху нея и удари първо едната ѝ буза, после другата, а накрая брадичката ѝ с отвратителното твърдо стърчащо нещо.

При гнусния допир тя започна да пици. Енергията отново бликна в краката ѝ и тя започна диво да рита.

– Махни се от мен, махни се от мен, долна гад, долна гад, спри...

Пицеше ли, пицеше, но преди да успее да помисли, той се спусна надолу и внезапно легна отгоре ѝ и нахлу в нея с яростен тласък. Нечовешка болка я разцепи на две. Пицеше от болка и ужас. Смахът му кълтеше отвъд писъците ѝ. Той спря за най-кратък миг и отново започна да се движи. Цялата му тежест се движеше напред-назад. Тя не можеше да диша – болеше я долу, гърдите я боляха, той ѝ причиняваше болка, корсетът я стягаше. Той искаше да изцеди живота от нея, движеше се с небрежни тласъци, които я вкарваха в агония. Удължаваше своето удоволствие и нейните мъки.

– Искаш ли да спра? – попита той.

Тя пицеше ли, пицеше.

– Искаш ли да спра? – попита той пак.

– Да – изхленчи тя.

– Да, какво? – Той пхна ръце под една възглавница и я приближи още повече. Щеше да я прекърши. Искаше тя да умре.

– Да, господарю.

Не можеше да спре да пици, но чудовището продължаваше да я притиска с тежестта си. Задушаваше се, не чувстваше нищо, освен болка. Внезапно той започна да помпа все по-бързо и по-бързо, все по-грубо, по-грубо вътре в нея, а гадният смях продължаваше да ехти. Той разтвори насила клепачите ѝ и извърна нагоре лицето ѝ – тя видя маската, развратната извивка на устните му; дланите му се отпуснаха върху раменете ѝ и той навлезе още по-дълбоко.

Тя щеше да умре. Никой не би могъл да понесе тази болка и да остане жив.

След един последен яростен тласък той спря. Не помръдваше. Стори ѝ се, че лежи върху нея цяла вечност. Не можеше да диша. Затвори в ужас очи, за да не вижда подигравателно ухилените му устни.

– Ти си моя – каза той. – Ти ми принадлежиш.

Отново вдигна ръце към лицето ѝ и отвори очите ѝ.

Протегна се към малката масичка зад главата ѝ, взе една чаша, като че ли пълна с вода. Вътре имаше и лед.

– Изпий това – нареди той и допря чашата до устните ѝ.

Страхуваше се да пие, може би това беше отрова и след като я бе обладал, той искаше да я убие, но вече нямаше никакви сили да се бори. Питието беше студено и вкусно.

След като го изпи, той остави чашата долу и бавно се отдръпна от нея. После се надвесил над лицето ѝ.

– Колко много кръв! – възкликна. – Великолепно. Сега, след като вече си окървавена, може да започне истинското обучение.
Той се погали и размаза кръвта по лицето ѝ, по шията ѝ, по гърдите ѝ.
Отново започваше да ѝ се вие свят. Заспиваше.
– Добре дошла в клуба – каза той.

Не знаеше колко време е била в безсъзнание. Събуди се в пълен мрак; все още ѝ се виеше свят, цялото тяло я болеше и отново бяха завързали очите ѝ. Смътно усещаше как някой я повдигна леко, отнесе я в банята, постави хладна кърпа между бедрата ѝ, избърса лепкавото, сложи я на тоалетната, отнесе я обратно в леглото. Развързаха корсета и го махнаха. Най-накрая можеше да си поеме дъх. Беше твърде изтощена, за да продължи да се бори. И отново заспа.

Когато се събуди пак, някой подложи под гърба ѝ корава възглавница, нахрани я със супа, като пъхаше лъжицата в устата ѝ и ѝ даде да изпие нещо студено и леко нагарчащо. Отново заспа. Следващия път, когато се събуди, нямаше представа коя е датата, колко време беше изминало. Бяха я преобърнали настрани. И двете ѝ ръце бяха завързани с вериги за един от пръстите от страни на леглото.

Той лежеше на леглото до нея. Тя беше съвсем гола, както и той – притискаше се силно в гърба ѝ. Чувстваше дължината му, ръцете му я стискаха в задушаваша прегръдка. Беше твърде изтощена, че да успее да се отдръпне.

– Коя си ти? – прошепна той в ухото ѝ.

Тя усети колко е надървен. Той разтвори леко краката ѝ и се плъзна вътре в нея. Болката бе така мъчителна, че тя се загърчи и изкрещя. Той се разсмя. Колкото повече пицеше тя, толкова по-силно се смееше той.

– Коя си ти? – попита той. – Ще спра, когато ми кажеш.

Тя не можеше да каже нищо.

– Моля те, о, моля те, о, моля те, спри...

– Ти ми принадлежиш – каза той.

Болката я убиваше.

– Много ли си охлузена? Много ли те боли? – попита той.

– Да – изхленчи тя.

– Да, какво?

– Да, господарю – прошепна тя.

– Така е по-добре. Искаш ли да спра?

– Да, господарю.

– Много добре. Коя си ти?

– Твоя – едвам го прошепна. Готова бе на всичко, само да спре.

– Твоя? Какво? Не те чувам.

– Ваша светлост – прошепна тя.

– Трябва да кажеш „Твоя съм, господарю“. Точно това. Кажи го.

– Моля ви, спрете. Моля ви, господарю.

– Не ме слушаш какво ти казвам – каза той, но рязко се отдръпна от нея. – Не се подчиняваш. Какво да правя с тебе? Какво?

– Махни се.

– Никаква надежда, миличка моя – изсмя се той отсечено. – Особено щом продължаваш да не ми се подчиняваш.

Той се промъкна върху нея и навря лицето си в нейното. Разроши косата ѝ и я събра на опашка в юмрук. После дръпна рязко главата ѝ нагоре и тя извика, а той я целуна с такава ярост, че тя не можеше да си поеме дъх. Настоятелната му уста беше по-лоша от задушавашия корсет.

– Кога ще започнеш да проумяваш, че ми принадлежиш? – Той отново се дръпна. – Целуни го – каза той. Устните ѝ усетиха колко е твърд. – Целуни го.

Тя извърна глава. Никога, за нищо на света.

– Трябва да се научиш да се подчиняваш – каза той.

Отново се покачи върху ѝ и я облада отзад толкова внезапно, че тя изкрещя.

– Това ли искаше?

– Не, не, не...

– Не какво?

– Не, господарю. Спрете, моля ви се, спрете...

Той престана, стана от леглото, но се върна бързо. Миришеше на сапун. Отново застана срещу нея.

– За твой късмет аз съм от придирчивите, за разлика от повечето. А сега ще правиш каквото ти казвам. Отвори уста!

Тя се опита, но успя да я отвори едва-едва. Хлипаше твърде силно. Той стисна носа ѝ и на нея ѝ се наложи да отвори уста.

– Аз съм твой бог и господар – изръмжа той и го напъха в устата ѝ. Искаше да я задуши. Това задушаване бе по-лошо от корсета. Той искаше тя да умре. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Задушаваше се... Беше мъртва. Мъжете не правеха така. Това не можеше да се случва с нея. Болката нямаше край. Къде беше? Кой ден? Коя година? Коя беше тя? Какво бе направила, че да заслужи такова нещо? Няма ли кой да я спаси?

О, моля ви, о, моля ви...

Отново можеше да си поеме дъх. Лежеше, а ръката му я обгръщаше.

– Коя си ти? – повтаряше той. – Коя си ти, коя си ти, коя си ти?

– Твоя – прошепна тя. – Твоя съм, господарю.

– Защо си тук?

Беше толкова уморена. Защо не се плъзне в още по-тъмния мрак и да не умре?

– За да ти се подчинявам, господарю.

– Какво ще правиш?

– Каквото пожелаете, господарю.

И така нататък, и така нататък... Будеше се в мрак. Някой, не Негова Светлост, я хранеше и отнасяше до банята; всеки път я потапяше във ваната. Решеше косата ѝ, издухваше носа ѝ. Според нея беше мъжът, който се заканваше да ѝ пререже гърлото, – и се страхуваше от него твърде много, че да му се съпротивлява. Той я приковаваше отново към леглото. Само за китките. Махна оковите от глезена ѝ. Тя не можеше да помръдне, дори и да искаше. Спеше. Събуждаше се, за да го намери до себе си. Ръцете му я обгръщаха. Обладаваше я. Както поиска.

Тялото ѝ постепенно започна да оздравява. Приспособяваше се по свой начин; капитулираше, защото нямаше друг избор. Волята за оцеляване го поддържаше. Умът ѝ бе престанал да работи. Вече не можеше да мисли ясно. В тъмното нищо нямаше смисъл. Това не можеше да е истина. Беше толкова замаяна. Винаги беше тъмно, той винаги беше там, горещите му сухи пръсти поглъщаха всеки инч от тялото ѝ, омразният глас мърмореше неспирно в ухото ѝ.

– Коя си ти? – питаше той.

– Твоя съм, господарю – отговаряше тя. Беше ѝ все по-лесно да го изговаря.

– Защо си тук?

– За да ти се подчинявам, господарю.

– Какво ще правиш?

– Каквото пожелаете, господарю.

– Смятам да направя от твоята уста най-изтънчената уста в света – каза той един ден. Или една нощ.

Нямаше представа къде се намира и колко дни, седмици или месеци са изминали, откакто беше започнало мъчението. Може би в стаята имаше прозорци, но тя не виждаше нищо друго, освен мрака, който се процеждаше под превръзката на очите ѝ.

– Ще направя от пръстите ти най-чувствителните, божествено галещи пръсти в света. – Беше в разговорливо настроение. – Ще извая от тебе най-покорното и чувствено създание, докосвало някога мъж. Ти, сладката ми, ще се прочуеш. Със скандална слава, осмелявам се да добавя – жената, струвала един милион лири на един от членовете на клуба. Милион лири в Швейцарската консолидирана банка. Банкова сметка 116-614. Никой няма да знае коя си всъщност, как се казваш всъщност, откъде идваш. Ще знаят само до какъв екстаз можеш да ги докараш и колко ще им струва това. Всичко, което знаят, ще е, че си моя. Само моя.

Не спираше часове наред. А може би бяха и дни. Не и преди тя да започне да го моли да престане.

– Когато се научиш как трябва да се държиш, ще махнем превръзката от очите ти

– каза й той по-нататък. Точно това тя мразеше най-много – омразният звук на неговия спокоен, плътен глас и омразното чувство, че лежи до нея, а пръстите му лениво я галят, след като свърши.

– Няма нужда да я носиш, когато не съм тук – каза той. – Но когато съм тук, ще се научиш как да си я връзваш сама, защото никога не трябва да виждаш лицето ми. Мислиш ли, че съм чудовище?

– Да, господарю.

– Много добре. Искаш ли да видиш лицето ми?

– Не, господарю.

– Ако се самозабравиш и се опиташ да видиш лицето ми, наказанието ще е бързо и много по-болезнено, от колкото можеш да понесеш. Разбираш ли?

– Да, господарю.

– За тебе аз нямам лице. Никога няма да имам.

– Да, господарю.

– Ти изцяло зависиш от моето благоволение. Нищо друго не ме интересува, освен моето желание, и не отговарям пред никого. Ти си съвсем сама. Ти си моя.

– Да, господарю.

– Това е твоят свят – каза й той. – Ръцете ти са там, където ги поставя аз. Когато ги поставя. Аз управлявам това царство, законите в него са мои и само мои, а ти си моя вярна робиня. Нищо не може да ме спре.

Той навлезе грубо в нея, толкова безмилостно, че тя изпищя.

– Искам да пициш – каза той. – Ти си нищо. Нищо друго, освен моя.

И така продължи.

Той не се появи, както й се стори, доста по-дълго от обикновено. Всичко си беше както преди: хранеха я, миеха я. Тя лежеше в тъмното и дремеше. Не можеше да мисли. Нямахме за какво да мисли, освен за него и за онова, което й беше направил досега. Всеки път, когато се събудеше, тя се боеше, че ще го завари легнал до нея и че дъхът му ще пари шията й. А сега се страхуваше, че никой никога вече няма да дойде при нея.

Докато веднъж се събуди внезапно и той беше върху нея.

– Липсвах ли ти? – попита той, когато свърши, отпуснат върху нея така, че тя не можеше да си поеме дъх.

– Не, господарю.

– Вечната девственица – позасмя се той. – Коя си ти?

– Твоя съм, господарю.

– Защо си тук?

– За да ти се подчинявам, господарю.

– Какво ще правиш?

– Каквото пожелаеш, господарю.

– Мразиш ли ме?

– Да, господарю.

– Чудесно. Сега ще имаш още една причина да ме мразиш.

Той се отдръпна и тя чу, че взе нещо от масичката до леглото, после отвинти капачката на бурканче. А после се върна и втри в нея някакъв крем. Леко я засмъдя; мирисът му напомняше канела.

– След малко магията му ще се задейства – каза той.

– Какво е, господарю?

– Подарък – отвърна той. – Изненада. Почакай и ще видиш.

След няколко минути тя сякаш пламна. Не точно я сърбеше, но усещаше оловна тежест и все по-засилваща се непоносима болка, която настояваше да я докоснат там, където той беше в трил крема. Непоносимата болка щеше да си отиде, само ако той я докоснеше. Без да се усеща, тя бе започнала да трие бедра едно в друго. Каквото й да е, но да премахне тежестта, ужасната болка. Трябваше да се докосне там.

– Какво си мислиш, че правиш? Забранявам ти да мърдаш! – обади се той.

– Какво ми направи, господарю? – прошепна тя.

– Специален мехлем – отвърна той. – Заслужи си го.

Той стана и дръпна нагоре веригите, с които бяха приковани китките й, така че

ръцете ѝ се вдигнаха над главата. После върза нещо около всеки от глезените ѝ и ги прикрепи към два от пръстите. Беше разчекната, отворена, уязвима и я болеше непоносимо.

– Искаш ли да те докосна? – попита той. – Искаш ли?

– Не, никога, искаше ѝ се да каже, никога, копеле недно, никога няма да те пожелае, освен да пожелае да видя трупа ти. – Но думите не идваха.

– Да, господарю – каза тя вместо това.

Пръстите му пълзяха по бедрата ѝ.

– Къде искаш да те докосна?

– Ти ме измами...

Той я удари силно между бедрата. Ужасно я смъдяха, но тя почти не ги усещаше, толкова я болеше...

– Не съм ти искал мнението ти. Отговори ми.

– Моля те. – Болката я влудяваше. Тя сякаш бликаше от нея и се разливаше по всеки неин нерв. Процеждаше се в самите ѝ пори. – Моля те, господарю.

Отново я бе измамил. Чрез измама я беше накарал това да ѝ хареса. Да го пожелае.

– Лошо момиче – каза той. Беше приклепнал над нея и силно опипа зърната ѝ. После намаза с крема и тях и постави върху им нещо студено и болезнено стегнато, за да останат твърди. Почти мигом и те започнаха да я болят. Тя отчаяно жадуваше влудяващият сърбеж да спре.

– Къде ме искаш? – попита той.

– Там, където...

– Искаш ме там?

– Да.

– Да, какво?

– Да, господарю.

– Значи искаш да те докосна. Наистина ли?

– Да, господарю.

– Искаш да те обладая? – Гласът му буботеше.

– Каквото и да е. Каквото и да е, господарю. – Усещаше, че полудява.

Той стана от леглото.

– Върни се – извика тя. – Върни се, господарю. – Не можеше да се сдържи. Той трябваше да направи нещо. Каквото и да е.

Той ѝ се смееше.

– Искаш да се върна – мъжът, когото ти мразиш – каза той. – Мъжът, който те отвлича, дрогира, изнасили, измъчва. Който ще продължи да те изнасилва и измъчва за свое удоволствие. Колко прекрасно.

– Ти ме измами. О, моля те...

– Но сега ме желаеш.

Тялото ѝ беше луднало, всеки неин нерв пламтеше. Някаква мъничка частица от нея, която все още бе запазила разума си, знаеше, че онзи крем, който той беше втрил в нея, я накара да каже онези думи. Знаеше, че продължава да го мрази и че никога няма да го пожелае, никога няма да поиска той да се върне, никога вече, не и докато умре.

– Коя си ти?

– Твоя съм, господарю. Твоя, твоя, твоя.

Почувства ръцете му върху себе си – галеха бедрата ѝ, пропълзяваха все по-близо.

– Моля те, о, моля те, о...

Когато я докосна, тя едва не припадна. Никога през живота си не беше изпитвала такава наслада, нито такова физическо облекчение – докоснеше ли я, вълна след вълна я обливаха. Нямаше никаква представа, че едно тяло би могло да се почувства по подобен начин.

Когато той се отдръпна, тя изстена.

– Недей, върни се, господарю...

– Леле, леле – обади се той. – Колко бързо дамата промени решението си. От малка сополива девственица се превърна в малка молеца мръсница. Направо ме смайваш. Явно беше много доволен от себе си. Развърза краката ѝ.

– А сега ще се чукаш както трябва – каза той.

– Върни се, господарю – повтори тя. Някакъв глас, който излизаше дълбоко от нея, се молеше. Онази частица от нея, която все още бе запазила разума си, бе отвратена, но тялото ѝ надделя. Наистина щеше да полудее, ако той не се приближеше. И преди да разбере какво прави, краката ѝ се обвиха около него и тя се движеше в ритъм с него.

– Така ще бъде – каза ѝ той и забави трескавия ритъм. И тя си помисли, че ако той не я докосне пак, в същия този миг, ще изпищи.

– Скоро няма да имаш нужда от крема, за да се почувстваш така, каза той. – Само като чуеш гласа ми, и това ще ти стига.

Той се изтръгна от прегръдката ѝ.

– Не, господарю. Не си отивай, господарю, моля те...

– Искам да те чуя как ми се молиш – рече той и подръпна цицките на зърната ѝ. Сякаш щеше да умре от вълните наслада, които я заляха, от горещината, която нахлу в тялото ѝ.

– Моля те, господарю – каза тя. – О, моля те, моля те...

И така продължаваше.

Ала сега тялото ѝ бе омагьосано от неговото. Той го знаеше.

Отиваше си. Тя не знаеше за колко време, но го молеше да не си тръгва. Скоро той се връщаше и щом чуеше звука на отвинтващото се капаче, тя започваше да се моли. Знаеше, че той иска това. Караше я да се моли. Караше я да... (Тук липсват страници – Бел. на Томазино.)

– Ще ми бъде мъчително трудно да издържа без тебе няколко дни, а може би и повече, но имам работа, която не може да чака – каза той и въздъхна пресилено. – За щастие, в мое отсъствие ти ще ми станеш още по-ценна. Без значение къде се намирам и какво правя, мислите ми винаги ще са при моята Дула, която ме чака, и когато отново се върна при тебе, ще се зарадвам много, като те чуя да се молиш.

Той я целуна и я остави в тъмното. Най-накрая тя заспа и когато се събуди, нещо се беше променило. Тя лежеше в тъмното, но превръзката на очите ѝ беше махната. Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, тя различи силуета на Хогарт – седеше на стол до леглото. Белезницата на лявата ѝ китка все още бе прикрепена към дълга, навита верига, завързана за един прът, но можеше да се надигне и да седне, а също и да се движи по леглото. Можеше и да облече копринения халат, който намери до възглавниците.

– Добър ден, миличка – каза той весело. – Длъжен съм да призная, че наистина изглеждаш великолепно.

– Върви по дяволите, долна гад. Гаден садист.

– Ах, прекрасно дете! Не си загубила духа си, забелязвам. Напредваш великолепно. Наистина, ти си всичко, което се надявах, и още повече. Негова светлост е много доволен от своята Дула, много доволен, наистина.

Усмиваше се щастливо.

– Нали виждаш, лесно е да му се угоди – каза Хогарт. – Не е като някои други. Желанието му е като желанието на тигъра за плячка – да владее, да притежава, да поглъща. Особено онова, което е забранено. Естествено, ти винаги ще бъдеш нещо забранено, защото бе доведена тук въпреки волята си.

Той взе една книга.

– Нека ти прочета нещо – продължи Хогарт. – Боя се, че не съм заченат от французин, *_comme d'habitude_**, но въпреки това мисля, че това е много подходящо за ситуацията, апропо. Като се има предвид, че е било написано преди около двеста години от някой си Бенджамин Ръш. „От деня, в който се омъжиш, ти не бива да имаш собствена воля – е казал добрият доктор. – Подчинението на твоя пол на нашия, е наложено от природата, от разума, от провидението.“ – И тъй нататък, и тъй нататък... Я да видим... съпругът ти „често ще изисква неразумни жертви от твоята воля пред своята. Ако случаят е такъв, ти пак го почитай и му се подчинявай. Най-щастливите бракове, които познавам, са тези, в които подчинението, което препоръчвам, е най-пълно“. Доста мъдър е бил този доктор Ръш, не мислиш ли? Някои го смятат за баща на модерната психология.

[* Comme d'habitude (фр.) – Както обикновено. – Бел.ред.]

– Не съм омъжена – рече тя.

Хогарт затвори книгата с трясък, изправи се и пригладя самото си.

– Ако бях на твоё място, мила ми девойко, бих си рекъл, че „всъщност съм омъжена, макар и по най-необичаен начин. Че съм била принудена от лошото си семейство и нещастните обстоятелства да се омъжа за мъж, когото не обичам, но на когото трябва да се подчиня, защото нямам друг избор“.

Тя не знаеше какво да каже.

– Според мен трябва да ти намерим пръстен. За да скрепим този брак. Да, чудесна идея. Ще я предложа на Негова светлост. Той е извънредно щедър, както знаеш. – Хогарт заобиколи леглото и я огледа с критично око. После погледна часовника си, окачен на тънка верижка.

– Е – каза той, – боя се, че временно ще трябва да те оставя. Ще се върна да те нагледам при първа възможност, обещавам. Междувременно, не бива да се притесняваш за братовчедка си. Джун отдавна е осведомена, че ти си сгодена и отплава при мама и татко, в която и забравена от бога дупка да живеят те. Откакто замина, вече мина доста време, ако става за въпрос. На твоё място не бих очаквал посещение от скъпата Джун в обозримо бъдеще.

Хогарт си тръгна. Стаята беше празна и тъмна.

От колко време вече беше тук? Джун била заминала преди доста време. Колко време?

Никой не знаеше къде е. Никой на света не можеше да ѝ помогне. Никого не го беше грижа.

Стори ѝ се, че полудява.

Отключиха капаците и ѝ позволиха да седи на малката тераса, заслонена от високи гладки стени. Въздухът беше топъл, често валеше, но тя не знаеше нито кой месец е, нито къде се намира, нито какво ще се случи, нито...

Хогарт се върна. Когато се събуди, той седеше на стола до леглото и си играеше с възела на вратовръзката си.

– Трябва да се движиш – каза той. – Не искаме да се отпуснеш или да не си във форма.

Тя започна да се смее истерично.

– Откога се тревожите така за здравето ми?

– Аз винаги се тревожа за тебе по свой начин – отговори той. – Ако щеш вярвай.

От тогава нататък, когато го нямаше Негова светлост, я пускаха да седи навън или да се разхожда, след като се стъмни. Виждаше внушителния силует на къщата, но те изключваха цялото осветление и тя не можеше да различи ясно формата ѝ. По земята имаше пътечки, които се виеха през гори. Хогарт я придружаваше, както и още някой, който вървеше зад тях. Иззад дърветата мъже с монашески раса я наблюдаваха и я следяха втренчено.

Стаята, в която я държаха, беше доста удобна и ѝ позволяваха да чете. Понякога и Хогарт идваше да чете при нея.

– Ето тук има един забележителен разказ – обади се той един ден и вдигна поглед от книгата, която четеше. – За една мадам, някоя си Тереза Бъркли, която държала публичен дом близо до Портланд плейс. Тя ценяла не толкова момичетата си, колкото играчките. Хммм. Много вярно. Държали пръчките във вода, за да остават зелени и гъвкави. Китайски вази, пълни с прясна коприва. Каиши от волска кожа с гвоздеи.

– Отвратителен си, Хогарт.

– Най-голямото ѝ изобретение обаче се появило през 1828 година – продължи той преспокойно. – Конят от Бъркли, или „шевалет“ на френски. Това било един вид сгъваема тапицирана стълба, която се приспособявала към ръста, на която желаещият клиент бил завързван така, че лицето му се подавало отгоре, а отдолу – интимните му части. И така, докато отзад го биели с камшик, отпред го обслужвала някоя от момичетата на мадам Бъркли. Тези викториански нрави се били невероятно шокиращи, бих казал.

– Защо ми казваш това? – попита тя. – Това новата играчка на Негова светлост ли ще бъде?

– Казвам ти го само за да разширя кръгозора ти, скъпо дете. За да разбереш, че не си първата, която се е подчинила на царството на... как да го кажа? На фантазията.

– Това не е фантазия – каза тя с горчивина в гласа.

– Маркиз дьо Сад е казал, че животните се изяждат едно друго, докато ние ядем животни – каза Хогарт, остави книгата си и я изгледа внимателно. – Че човекът звяр яде другите животни без морални угризения, защото смятаме животните, които ядем, за по-низши от нас; ние сме техни господари. Защо тогава, разсъждава скъпият маркиз, да не може хората да използват други хора за свое собствено удоволствие и да правят с тях каквото си искат? Не е ли чисто лицемерие да се преструваме, че някаква бездна разделя човешките същества и кравите?

– Това да не би да е някакво оправдание за това, което ми сторихте? – попита тя.

– Скъпият маркиз можеше да научи света още на много неща, стига да бе приложил повече дисциплина над собствената си натура – продължи той, без да й отговори. – За разлика от мен. Самоконтролът още повече засилва удоволствието от загубата на контрол. Мъжете всъщност са много прости същества, знаеш ли. Ако изпълняваш желанията им, те те ценят все повече. В разумни граници, разбира се. – Той въздъхна щастливо. – Маркизът е имал великолепно тъмница в своя замък в Соман. И тук имаме тъмница, знаеш ли. Направо се потрисам, като си те представя затворена там. Но ако не се държиш както трябва, точно там ще отидеш.

Той се изправи и излезе, без да каже нито дума повече.

Тя се върна от разходка и Негова светлост я чакаше, легнал по гръб на леглото, така че да не вижда лицето му. Бързо й завързаха очите, после я вдигнаха, хвърлиха я на леглото и приковаха ръцете й за него. Негова светлост беше в лошо настроение, сякаш някаква пулсираща енергия течеше във вените му и го правеше незадоволим. Стори й се, че ще я скърши на две.

След това той като че се поуспокои и заговори.

– Според правилата на клуба цената на нашите гости е хиляда лири на седмица – каза той. – Това означава, че мога да те държа тук близо двамазет години. Дали мисълта за това те радва така, както радва мен?

„Не, не, не“ – искаше й се да изпищи, но се боеше да каже истината.

– Да, господарю.

– Когато те освободя, в швейцарската банка ще те чака едно великолепно състояние – с натрупаните лихви, естествено. Мога да те освободя и по-рано, ако ми омръзнеш, но не виждам причина да предполагам нищо подобно. Разбира се, обучението ти тепърва започва, ала съм много доволен от това как напредваш. Може би ще те върна обратно на света, когато ми спечелиш обратно милиона лири, който бях принуден да платя за теб.

– Никой не те е принуждавал, господарю – измърмори тя. Очакваше да й причини болка, но не последва нищо подобно.

– Ах, но точно тук грешиш, сладката ми. Ти ме принуди. Желанието ми си струваше парите. Разбери го. Върху тебе, върху тялото ти бе окачен етикет с цена. Вече има много, много мъже, до които е стигнала мълвата за момичето, струвало на един от членовете на клуба един милион лири. Ще ме молят, много ще ме молят, и ще ми посочват цената, която дават да я вкусят. И аз трябва да бъда много хитър и да пресметна как най-добре да си възстановя инвестициите в твоето обучение, като се радвам на максимална възвръщаемост. Таксата, която ще плащат, се полага на тебе. Такива са правилата. Другото обаче... – гласът му заглъхна.

Спокойният му, плътен глас я хвърляше в паника. Тя се вцепени. Първо Хогарт, после и това. За какво говореше...

– Докато продължава обучението ти, ще се научиш как да изпълняваш различни услуги, без значение колко противни ти се виждат. Ще свикнеш и с тях, точно както свикна с всичко досега. Нямах избор. Ти ми принадлежиш и нямаш права над живота си. Предлагам ти да се утестиш със знанието, че си била избрана и че всеки път, когато

се подчиняваш, това те приближава до последния път.

Той стана. Тя чу как вратата се отвори, в стаята влезе някой и остави някакви неща на масичката до леглото.

– Трябва да бъдеш белязана – каза той. – Трябва да познават, че си ти. А сега лежи и не мърдай.

Той седна зад нея и я нагласи внимателно, така че главата ѝ да е в скута му и да не може да мърда. Вдигна лявата ѝ ръка и стисна силно китката ѝ. Другият нежно докосна безименния ѝ пръст и преобърна дланта ѝ.

– Точно така – каза Негова светлост.

Тя чу пронизително бръмчене. После – остра пронизваща болка, отново и отново, в пръста. Пръстите на Негова светлост стиснаха китката ѝ. Тя ридаеше от болка, отвратителното виене продължаваше.

Шумът секна. Бинтоваха леко пръста ѝ. Негова светлост пусна китката ѝ и стана. Тя чу някакъв шум, после вратата се отвори и затвори. Той се върна.

– Прекрасна татуировка, общо взето – каза той. – Изобщо, прекрасно беше – иглата, която се забива в плътта ти... И гледката на твоята прекрасна кръв. За втори път белязана с кръв. Когато раната оздравее, гледката много ще им хареса. Много съм доволен, наистина.

Той я намаза с крема и след като тя се възбуди отчаяно, той я облада веднъж, и още веднъж, и още, докато най-накрая се изтощи и заспа, плътно притиснат до нея.

Събудиха я и нахлузиха качулката на главата ѝ, въпреки че беше с превръзката на очите. Облякоха ѝ корсета и го стегнаха, така че едвам си поемаше дъх.

Разкопчаха веригите и я увиха с тежкото покривало, което си спомняше, вдигнаха я и я понесоха, метната на нечие рамо. Кръвта нахлуваше в главата ѝ. През някакъв коридор, през стаи, надолу по дълго стълбище. Стори ѝ се, че ще повърне, толкова силно ѝ се виеше свят. Продължаваха да слизат по стъпалата. Най-накрая предпазливо я свалиха на земята и свалиха тежкото покривало и качулката. Седеше в края на, както ѝ се струваше, удобен широк и мек шезлонг. Разкопчаха белезниците и вързаха китките ѝ за куки на стената. После избутаха главата ѝ много близо до стената, близо до мястото, където бяха завързани китките ѝ. Челото ѝ бе притиснато във възглавница. Закопчаха на тила ѝ ремък, така че да не може да помръдне с глава.

– Удобно ли ти е? – каза в ухото ѝ гласът на Негова светлост. Тя усети как ръцете му я обвиват. Беше седнал точно зад нея на креслото. – Хогарт го измисли – каза той. – Недей да мърдаш, докато манипулираме.

След като той стана, точно пред лицето ѝ се вдигна пластина. Пръсти докоснаха лицето ѝ – не можеше да сбърка докосването на сухите му горещи пръсти, които галеха устните ѝ. После пластината се спусна.

– Прекрасно – каза той. Пак беше зад нея и се нагласяше така, че да я приклеши в скута си. Тя изкрещя от болка и тревога. После изведнъж той се отдръпна.

– Не мърдай – предупреди я той.

Пластината се вдигна и лицето му се появи там. Той я целуна ожесточено, после се дръпна.

– Отвори уста – изкомандва той.

Тя отвори уста. Нямаше избор. Той се напъха в устата ѝ, докато тя се задави.

Той пак мина отзад и я обви с ръце.

– Прекрасно – каза той на някого зад себе си. – Но ръката трябва да е отвън. Първо трябва да видят татуировката, и, второ, ръката трябва да е на разположение.

Той стана и се върна след няколко минути. Тя чу и други гласове. Откачиха лявата ѝ ръка и я приближиха до пластината. Тя усети, че той отново е минал от другата страна – пръстите му дръпнаха през дупката в стената, сграбчиха нейните и той я накара да го гали, докато отново се възбуди. Беше твърд и неумолим.

– Прекрасно – каза той.

И така се започна.

И продължаваше, и продължаваше, и продължаваше...

– Ще правиш каквото ти казвам – нареди ѝ той. – Всеки от тях е платил кралски откуп за една ласка от твоите устни. Всички до един. Може би са членове на клуба. А може би не.

Загуби чет колко пъти я караше да го прави. Десетки, стотици. Времето не значеше нищо. Тя бе разчленена – ръката ѝ, пръстите ѝ, устните ѝ, там, където я докосваше Негова светлост. Тя вече не съществуваше като личност.

Нищо не му харесваше повече от това, което я караше да прави в тази стаичка. Да я приклепва в скута си, докато другите мъже издевателстваха над нея и тя ги обгръщаше с устните си, докато той шепнеше в ухото ѝ и ѝ нареждаше какво да прави. Понякога, докато я връзваха, той я намазваше с малко крем, зарязваше я, и я оставяше да подлудее от гърчове, а после се връщаше и я слушаше как му се моли.

Това винаги го караше да се смее от удоволствие.

После започна да я изкарва от къщата. Първо затягаха корсета, слагаха ѝ качулката и я увиваха с тежкото покривало, така че да не може да мръдне. После я пренасяха през лабиринта от коридори и стълби до един гараж и я натикваха отзад в една кола. Понякога пътуването беше толкова дълго, че тя заспиваше. Понякога седяха в колата и чакаха. Чувахе се скриптене на чакъл – алея. Спира кола. Не можеше да мисли за бягство. Нямаше дрехи, нямаше обувки, само корсета. Обкръжаваха я отвсякъде – така трябваше. Негова светлост беше в колата – усещаше го, усещаше мириса му, макар той никога да не я докосваше. Искаше да изчака. Отнасяха я в сграда. Носеха я през стаи, нагоре, надолу, нямаше значение. Ръцете им, които я мацкаха, миризмата им, отвратителният допир на телата им.

И той – винаги зад нея, шепне в ухото ѝ.

– Коя си ти?

– Твоя съм, господарю.

Но веднъж щраква зъби. Пътят до къщата е неравен и неудобен, и цялото тяло я боли. Негова светлост я бе оставил за няколко минути с мъж, който я накара да пици. Тя го ухапа силно. Искаше зъбите ѝ да се впиват все по-дълбоко в омразното му тяло, докато започне да пици по-силно от нея.

Отведоха я обратно в къщата и там Негова светлост я затвори, но не в стаята ѝ. В друга стая, надолу по дълго стълбище и после по тесен коридор. Колкото повече вървяха, толкова по-студено и влажно ставаше. И тя започна да се мята. Нямаше смисъл. Тя чу как се отваря тежка врата. Тръшнаха я на легло, свалиха тежкото наметало и качулката, прикрепиха белезниците за вериги, вградени в стената, и си тръгнаха. Не можеше да диша от корсета. Не виждаше нищо.

Беше тъмницата, за която ѝ бе разправял Хогарт.

Тъмницата дълбоко долу. Чу ужасни животински звуци, дрезгавите си ридания.

Пищеше ли, пищеше, но никой не идваше.

Оставяха ѝ подноси с храна и напитки, но нямаше апетит. Имаше ведро, в което да се облекчава. И нищо друго. Нито светлина, нито звук, освен ужасното животинско стържене.

Щяха да я оставят тук завинаги.

Когато Негова светлост най-накрая дойде, за първи път тя почувства истинска благодарност, че е дошъл. Друг човек, който диша и я докосва, – и тя разбира, че е още жива.

– Заслужи си наказанието – каза той. – Много ме ядоса. Устата ти е предназначена само да дава удоволствие, не да причинява болка. Разбираш ли ме?

– Да, господарю – прошепна тя. Не ѝ беше останал дори глас, нищо.

– Защо си тук?

– За да ти се подчинявам, господарю.

– Дадох ли ти разрешение да го ухапеш?

– Не, господарю.

– Ще хапеш ли пак?

– Не, господарю.

– Ако не се държиш както трябва, ще останеш тук, в моята тъмница, много, много дълго. Много по-дълго от сега. Това ли искаш?

– Не, господарю. – Тя така яростно разтърсва глава, че той започва да се смее. После я натисна на дюшека и... (Тук липсват страници. – Бел. на Томазино.)

Не я пусна да излезе от тъмницата като че цяла вечност. Често идваше с още някой.

– Искаш ли ме? – питаше.

– Да, господарю.

– Искаш ли и него?

– Щом така искаш ти, господарю.

(Тук липсва половин страница. – Бел. на Томазино.)

Най-накрая дойдоха и я отведоха обратно в стаята ѝ. Никога не беше се чувствала по-щастлива, както когато легна в топлото легло с меките възглавници, когато се потопа във ваната. Чистота. Книги за четене.

Ала не я пускаха навън.

Той много дълго не дойде.

– Спомняш ли си това? – попита Хогарт. Беше влязъл в стаята ѝ с нещо, което приличаше на вързоп от смарагдовозелен сатен. – Изглеждаше особено съблазнителна в зелено.

– Защо си донесъл тези дрехи? – попита тя.

– Отиваме на много особен маскен бал – отвърна той.

И преди бе казвал същото. Преди всичко, преди да я измамят. Преди, в нейния друг живот, когато можеше да мисли.

Преди, когато беше още жива.

Хогарт се усмихна широко.

– Време е – каза той и остави вързоп на леглото, после извади колието от диаманти и смарагди от джоба си и го размаха небрежно пред нея. – Три години минаха, сладка моя. Време е за нов търг.

– Не може да бъде – възкликна тя. Това означаваше, че три години са се изнизали.

– И тъй като ти беше такова послушно момиче, Негова светлост реши, че е редно да задържиш тази великолепно огърлица. Един вид подарък за годишнината. След тази вечер, разбира се.

После той извади една по-малка кутийка от джоба си и отмахна въображаема пращинка от повърхността ѝ. Отвори я и ѝ я показа. Смарагдът беше огромен, инкрустиран между два мъничко по-малки жълти диаманта на плътна златна халка.

– Сватбеният ти пръстен – каза той. – Или си забравила? Скоро ще ти го поставят, след като приключат с тебе. Тази вечер трябва да видят татуировката. Само ти от всички наши гости си белязана. Това е високо отличие.

Той затвори кутийката и излезе.

Тя беше на двацет и една години, имаше милиони в банка някъде в Швейцария, великолепно смарагдова огърлица – в комплект с пръстен. Те не означаваша нищо. Тя не означаваше нищо. Тя беше нищо...

(Тук липсва половин страница. – Бел. на Томазино.)

Тя не знаеше кое е по-лошо – да не знаеш, или да знаеш със сигурност какво точно ще ти сторят. Ала не можеше да мисли. Умът ѝ вече не можеше да работи както трябва.

Пред нея беше изрисуваният параван, зад нея – стълбът, широкият ремък я притискаше към него. Ярката светлина в очите ѝ, мъжете в монашески раса и маски – в краката ѝ, гледат я алчно. Табелките чакат в скутовете им.

– Господа – започна Хогарт, – някои от вас може да са пробвали насаме наслажденията на забранения плод благодарение на щедростта на нашия най-щедър купувач от миналия търг. Тази вечер, както може би вече сте предположили, двама от вас ще имат най-необикновената и най-прелестна възможност да притежават нашето изключително прелестно създание – тази, която струва един милион лири, ще ви дари с ласките си. Гласовете се броят до пълно единодушие. Двамата, които заложат най-много, господа, двамата, заложили най-много ще бъдат допуснати да я обладаят тук на място, за един час. Само за час. Естествено, срамежливите и непорочните сред вас не бива да се кандидатираат.

Лека вълна на смях се плисна из залата.

– Да разбирам ли, че никой сред вас не е срамежлив и непорочен? – попита Хогарт и се изкиска лукаво. – Много добре. Залагането започва от десет хиляди лири. Десет хиляди лири, господине. Петнадесет хиляди. Двадесет хиляди.

Както и предния път, докато вървеше залагането, свалиха корсажа ѝ, после полата и фустата. Зачуди се трескаво дали Негова светлост залага. Какво щяха да правят с нея, какво...

– Сто хиляди долара – каза Хогарт. Чукчето падна. – Чудесно. Вие, господа, дали деветдесет и пет и сто, заповядайте точно след пет минути.

Дръпнаха паравана и затегнаха превръзката на очите ѝ. Чу, че местят мебели. Откачиха я от стълбовете и я издърпаха около метър по посока на Хогарт, после я накараха да застане на четири крака на дълга, тясна маса.

Негова светлост беше там. Усещаше миризмата му, разпозна допира на горещите му сухи пръсти, който проследиха гръбнака ѝ, после слязоха по-надолу и той втри мъничко крем в нея. Мацна и зърната на гърдите ѝ, после ги ошипа. Тя прехапа устна, за да не извика.

– Трябва да правиш, каквото поискат – прошепна той в ухото ѝ, докато рошеше косата ѝ. – Трябва, защото аз ти казвам. Ти ми принадлежиш и трябва да правиш каквото кажат, и да им се молиш да не престават. Защото аз го казвам. Ако ме разочароваш, ще те хвърля в тъмницата и ще те зарежа там да гниеш. Разбираш ли ме?

– Да, господарю – прошепна тя.

Той избърса с целувки сълзите от бузите ѝ.

– Господа – каза Хогарт. – Цялата е ваша.

След това тя прекара дълго време на легло. Някой ѝ донесе горчив чай. Винаги беше горчив – чаят, с който я пояха, откакто бе дошла тук. Но я караха да го пие. Постепенно започна да се чувства по-добре и Негова светлост започна да идва често. Не я оставяше на мира. Как така не се уморяваше, въпреки че беше доста възрастен, тя не можеше да разбере. Знаеше само, че е незадоволим. Понякога оставаха в стаичката с пластината в стената толкова дълго – мъж след мъж, – че заспиваха на фотьойла. После той я събуждаше и всичко започваше отначало.

И продължаваше все така, докато един ден Хогарт се появи и съобщи, че се местят.

– Задава се война – каза той. – Заседяхме се твърде дълго на едно място.

Тя не разбираше. Мислеше си, че говори с някакъв тайнствен шифър. Вече не можеше да мисли. Не можеше да си спомни нищо от днешния на следващия ден, освен звука от гласа на Негова светлост в ушите си, допира на пръстите му и мириса на кожената възглавничка, за която толкова обичаше да я връзва, така че да може да я чувства и да я гледа едновременно.

Ядеше супата, която ѝ даваха, изпиваше чая и чаша студена, сладка вода, и усещаше как я обзема дълбока апатия. Едва си държеше очите отворени, докато я увиваха в наметалото; отнесоха я в гаража и я натикаха в колата. Увиha я в одеяла и тя заспа на задната седалка. Пътуваха сякаш дни. Но можеше и да са само няколко часа. Нямаше значение, че са я упоили и сега я откарваха на някое още по-затънтено място. Нищо нямаше значение.

Беше мъртва за света.

Той никога нямаше да я пусне да си отиде.

Новата къща беше по-студена от старата, беше мъгливо и ветровито и през цялото време валеше. Когато не вдигаха щорите, тя никога не разбираше ден ли е, нощ ли е. Нямаше значение. Винаги беше сиво и влажно. Пред къщата имаше дълга тераса и те я пускаха да се разхожда по нея и по околните ливади. Виждаше и високата, гладка каменна ограда, опасана с бодлива тел, която заграждаше целия имот. Къщата беше голяма, иззидана от камък, и като че ли имаше много стаи, но тя така и не виждаше друга стая, освен собствената си.

Негова светлост скоро дойде и остана като че по-дълго от обичайното. Отначало почти цялото време прекарваше с нея в стаята ѝ, което не му беше много свойствено. Каза ѝ, че ако бъде послушна, може и да не си слага превръзката на очите. Работеше на бюрото – оправяше някакви документи с гръб към нея, докато тя четеше или дремеше. Понякога тя скицираше с остри, твърди моливи и се опитваше да се научи да рисува. Веднъж той се протегна и тя мярна нещо лъскаво на пръста му. Тежкия златен пръстен. Зачуди се лениво къде ли е нейният пръстен – онзи, който ѝ беше показал Хогарт. Онзи, за който ѝ каза, че бил венчалният ѝ пръстен.

После Негова светлост ѝ нареди да си завърже очите ѝ да легне. Той като че не можеше да ѝ се насити. Пак и пак, о, пак.

Спря само веднъж, когато някой почука на вратата.

– Не мърдай – нареди ѝ той.

Той стана и тя чу гласове. После ръката му стисна здраво лявата ѝ китка. Сложиха нещо студено на безименния ѝ пръст. После чу бръмчене. Не както бръмчеше иглата за татуиране – по-плътен звук. Правеха нещо с пръстена, но не болеше.

Не разбираше нищо.

Той я пусна. Гласовете се отдалечиха и затихнаха. Той легна до нея и хвана лявата ѝ ръка.

– Ти си моя – рече той. – Никога няма да можеш да го свалиш.

Не искаше да я пусне да стане от леглото. Дни наред, и още дни, и още. Нямаше значение. Тя беше нищо. Лежеше в тъмното, а той беше до нея, върху нея, зад нея. В един миг – като звяр, в следващия я галеше. Тя вече нямаше никаква представа за времето.

Когато той беше там, времето спираше.

После той си тръгна. Тя се събуди и него го нямаше. Бяха махнали превръзката от очите ѝ и отворили капациите на прозорците. Погледна пръстена. Беше онзи, с огромния смарагд и двата жълти диаманта отстрани. Опита се да го махне и накрая разкървави пръста си, но пръстенът не поддаваше. После забеляза радиото на бюрото. Не беше слушала радио от години, осъзна тя. От радиото се чуваха гласове. Истински хора. В истински свят. Отново можеше да разбере колко е часът, кой ден е. Пет години, откакто не беше чувала радио.

Светът воюваше, а тя беше отрязана от него. Чудеше се какво ли прави Негова светлост на фронта. Вероятно нещо също толкова ужасно, колкото ужасен беше самият той. И Хогарт. Представяше си го в изопната по него униформа с лъскави копчета.

Слушаше радио денонощно. Нямаше с кого да си говори и си говореше с радиото. Гласът ѝ звучеше странно и далечно. Прислугата, която я хранеше и наглеждаше, не ѝ отронваше и дума. Те работеха за Негова светлост – това беше всичко, което трябваше да знае. Матилда – така ѝ беше името на онази жена. Набитата, грозна жена, онази, дето бъркаше нещо онази вечер, преди толкова много време. Онази, първата нощ. Матилда, която стегна толкова силно корсета ѝ, че не можеше да си поеме дъх. Матилда ѝ носеше горчивия чай и яденето на подноси. Другият прислужник се казваше Маркус. Беше чула как Хогарт се обръща към него с това име. Беше силен и тя се плашеше от него.

Чудеше се дали и той е бил сред онези, зад пластината. Или пък е онзи мъж, който я беше заплашил, че ще ѝ пререже гърлото.

Донесоха в стаята ѝ цели купчини нови книги, още скициници, комплект акварелни бои. Един ден вкараха вътре пиано и нотни листове. Както и книги, по които да се учи да чете нотите и да свири.

Понякога почти се чувстваше личност, жив човек. Слушаше новините от войната, тревожеше се за хода ѝ, бе започнала отново да мисли. С всеки ден способността ѝ да мисли нарастваше мъничко. Започна да се опитва да пише с един от моливите за скициране – мънички драсканици, после и думи. Думите се превърнаха в изречения. Пишеше ги на късчета от хартията за рисуване, само по няколко наведнъж, защото се страхуваше, че я следят, после ги нахъсваше на мънички парченца и ги гълташе.

Не беше толкова замаяна, където и да се намираше къщата, в която я бяха затворили. Може би беше от студения влажен въздух. Може би беше заради това, че Негова светлост не беше идвал близо три години. Нито веднъж. Трябваше да има нов търг, но не я заведоха. Може би бе отменен заради войната.

Никой не я докосваше. Никой не ѝ говореше, освен гласовете от радиото.

После Негова светлост пристигна – събуди я посред нощ, мачкаше плътта ѝ като луд. В стаята беше тъмно като в рог, но той беше с маска, както винаги. Стисна китките ѝ и долепи дланите ѝ до лицето си. Целуна пръстите ѝ. После прокара пръстите ѝ по шията си, по гърдите си, надолу, надолу, надолу...

– Липсвах ли ти? – попита той.

– Да, господарю – отвърна тя.

– Станала си прекрасна лъжкия – каза той. – Аз те направих такава.

После я обърна и я облада със страшна ярост, отново и отново, докато тя

започна да му се моли да спре. Искаше да я прекърши надве. Нямаше да спре, докато не я погуби.

Нямаше значение. Когато беше с него, тя сякаш беше мъртва. Беше нищо. Тя му принадлежеше. Веднага щом той пристигна, тя започна да забравя как се мисли.

Не можеше да мисли, когато той беше там.

Той закопча белезниците на китките ѝ и завърза очите ѝ. Не я оставяше на мира с дни, струваше ѝ се – със седмици. Отново загуби представа за времето. Бяха отнесли радиото. Скоро започна да води и други. Винаги разбираше кога са дошли и други, защото я отвеждаха в една по-малка стаичка, слагаха я да легне на меко легло с много малки възглавнички и завързваха китките ѝ с вериги, така че да могат да я нагласят както си искат. Докосваха с благоговение пръстена ѝ. Негова светлост шепнеше в ухото ѝ и ѝ нареждаше какво да прави.

После той отново изчезна, донесоха отново радиото и отвориха прозорците. Беше стоял при нея само три седмици. На нея те ѝ се сториха година.

Докато се почувства по-добре, минаха цели месеци. Докато започне да мисли така, сякаш си е възвърнала способността да мисли. Докато се осмели да напише една-единствена дума.

Пристигна Хогарт. Разказа ѝ, че е имало търг. Не била ли извадила голям късмет, дето била толкова далече. Само четирийсет хиляди дали. Жалка работа, а? Заради войната е, рече той, заради оскъдицата. Трябвало да е благодарна, че Негова светлост е зает на фронта. Но скоро войната щяла да свърши. Липсвала му.

Хогарт остана известно време. Говореше ѝ за войната. Тя го разпитваше. Беше забравила какво е просто да си говориш с някого, как се разговаря. Хогарт ѝ помагаше да си спомни, помисли си тя. Хогарт не искаше мозъкът ѝ съвсем да закърее.

Веднъж Хогарт каза нещо смешно и тя се разсмя. Мислеше си, че вече не може да се смее.

Не искаше да умре. Чувстваше се много по-добре.

Искаше войната да свърши, но беше толкова объркано. Когато войната свърши, той щеше да се върне и всичко да започне отначало.

Когато се събуди, Хогарт седеше на бюрото, а до купчината листове имаше кофичка с бутилка шампанско.

– Да пием – рече той. Изглеждаше много щастлив.

Подаде ѝ чаша. Тя се сети, че в шампанското има наркотик, но все пак го изпи. Нямаше значение – ако откажеше, щяха да я накарат да го изпие или кой знае какво. Нещо щеше да се случи. По лицето на Хогарт бе изписано очакване.

– Войната свърши и ние пак се местим – съобщи той. – Къщата е прекрасна и ще имаме нова прислуга. Матилда и Маркус остават с нас, разбира се. Но са толкова досадни.

Главата ѝ започваше да се замайва. Преместването не означаваше нищо, освен нова стая. Вече десет години нямаше представа къде се намира.

Не можеше да са минали десет години. Това означаваше, че бе станала на двайсет и осем. Не можеше да бъде. Хогарт я бе измамил сякаш едва вчера.

Тя продължаваше да сънува онзи кошмар. Щеше да се събуди и да бъде на осемнайсет, в Лондон и с глупавата си братовчедка Джун.

Пак я беше измамил. Клепачите ѝ натежаха страшно. Завързаха очите ѝ, щракнаха белезниците на китките ѝ и я увиха в нещо, в онова тежко покривало, защо, о, не, пак, защо...

Беше студено и валеше. Чуваше смътно как дъждът се сипе по покрива на колата. Събуди се, когато спряха. Някой я изнесе на влажния хладен въздух, изкачи я няколко стъпала нагоре и я подаде на друг. Той я сложи да легне настрани на тясно легло. Закопчаха я през кръста с дебел ремък.

Чу как завиха мотори. Трябва да е самолет, помисли си тя. Той щеше да я издигне в небето и да я изхвърли.

Усети как самолетът се втурна по пистата и се издигна във въздуха.

Пръстите на Негова светлост в косите ѝ. Естествено.

– Защо си тук? – пита той.

– Да ти служа, господарю – прошепна тя.

– Отвори си устата – нареди той.

Когато той свърши, вдигнаха главата ѝ и я накараха да изпие нещо горчиво. Тя се престори, че гълта, после извърна глава и го изплю. Не знаеше защо.

Нищо нямаше значение. Всичко започваше отначало. Той беше там, ръцете му мачкаха плътта ѝ под тежкото покривало, преобърнаха я по гръб, вдигнаха краката ѝ и ги обвиха около кръста му.

Никога нямаше да я остави на мира. Никога нямаше да я пусне да си отиде.

Самолетът забавяше ход, спускаше се. Ушите ѝ пукаха. Вдигнаха я и я накараха да изпие още нещо – този път тя преглътна. Нямаше значение. Самолетът подскочи леко, щом се приземи, измина известно разстояние и спря. Пак ѝ се виеше свят. Някой я развърза, отнесе я надолу по стълбичката и я напъха в една кола.

Събуди се в меко, удобно легло. Той беше там; усети го как се намества отгоре ѝ, но беше толкова изтощена, краката ѝ бяха като наляти с олово. И ѝ беше все едно. Пак беше тъмно.

С него нямаше нищо друго, освен тъмнина.

Събуди се отново. Пръстите му лениво описваха кръгове по гърдите ѝ.

– Добре дошла в новия си дом – рече той.

– Къде сме? – попита тя.

– Какво каза? – Той я опипа по зърната толкова силно, че тя извика.

– Нищо, господарю – прошепна тя. – Прости ми.

– Така е по-добре – рече той, – но недостатъчно добре. Обърни се.

Преди да успее да мръдне, той я преобърна по корем. Хвана ръката ѝ, после другата и завърза китките ѝ над главата ѝ.

– Виждам, че много неща си забравила. Трябва ли да започнем обучението от самото начало?

Не, не, не...

Той тикаше лице в ухото ѝ.

– Не те чух – рече той.

– Както пожелаеш, господарю.

Не спря, докато не се задоволи; беше твърде изтощена и писъците ѝ заглъхнаха.

– Къщата наистина е прекрасна – каза той. – Хогарт беше прав.

Не ѝ позволи да си свали превръзката на очите. Пак беше тъмно.

Тя бе паднала от планетата Земя.

– Ако се държиш добре, ще ти позволяваме да излизаш навън – продължи той. – В двора има градинка, на която ѝ трябва грижи. Тук, в стаята си, ще намериш богата библиотека и пиано. Има допълнителна прислуга. Мориц – той е братовчед на Маркус и е ужасно неприятен. Има и двама други, близнаци, които работят за мен. От нищо няма да имаш нужда.

От нищо, освен от живота си.

– Боя се, че трябва да те оставя, но ще идвам при тебе колкото мога по-често. Войната свърши, а ти не трябва да забравяш, че аз съм твоят господар и ще продължиш да правиш каквото аз ти казвам. Разбра ли?

– Да, господарю – отвърна тя.

Сутрин не ѝ беше добре. Виеше ѝ се свят, чувстваше умора. Матилда ѝ носеше чай и когато се опитваше да го изпие, повръщаше. Напоследък Матилда имаше много притеснения покрай новата къща и новата прислуга.

Тя сядаше в градината и наблюдаваше новите прислужници, близнаците. И двамата бяха шишкови, с тъмна къдрава коса, но лицата им не бяха грозни като на Мориц. Мориц обикаляше из земите с пушка под мишница. На близнаците им личеше, че също се страхуват от Мориц. Страхуваха се да я заговорят. Чудеше се какво ли им е направил Негова светлост, че са тук. И са толкова наплашени.

Чувстваше се толкова странно. Почти безтегловна. Апетитът ѝ се връщаше и бе

започнала да се позакръгля. Един ден Матилда я погледна – тя бе застанала до прозореца, и едва не изтърва подноса.

След малко Хогарт дойде в стаята ѝ. Изглеждаше много разтревожен.

– Матилда ми съобщи, че имаме малък проблем – заяви той.

– За какво говориш? – попита тя.

– Говоря за корема ти – отвърна той. Никога досега не беше виждала Хогарт притеснен. – Коремът ти, а и онова вътре в него. Бременна си, нали?

– Така мисля – отвърна тя. Изпълваше я спокойствие. Щеше да има дете. Не знаеше как е станало и защо не беше ставало досега. Сигурно бе станало в самолета, когато беше изплюла горчивия чай. Матилда я караше да го пие, откакто я бяха похитили. В чая имаше нещо, което ѝ пречеше да забременее. Отдавна вече се опитваше да не го пие.

– Това не се е случвало никога досега – каза Хогарт. Играеше си с маншетите си.

Внезапно я обля мощна вълна на щастие – щеше да има дете. И защото самата мисъл за него така бе потресла Хогарт.

Хогарт доведе лекар. Преди да влезе, завързаха ѝ очите. Помисли си, че сигурно е член на клуба.

– Близнаци – рече лекарят. – Ще има близнаци.

Бебета близначета. Тя щеше отново да живее. Щеше отново да започне да мисли, също както когато слушаше радиото. Щеше да се принуди да започне да мисли и да избяга. Да избяга от Негова светлост, от Хогарт, от всички тях – членовете на клуба. Щеше да роди децата си и да се махне.

Щеше да живее. Щеше да започне пак да пише, на малки парченца от хартията за акварел, а когато в стаята ѝ беше тъмно, щеше да крие късчетата хартия в мухлясалите книги, които никой не докосваше. Щеше да разговаря с новите прислужници – наплашените шишковци. Мразеше и тях, но трябваше да се опита да разговаря с тях. Имаше нужда да се упражнява, за да може да говори на децата си.

– Негова светлост трябва да бъде уведомен незабавно – каза Хогарт на лекаря.

После се сбoguваха. Хогарт се върна и развърза очите ѝ.

– Ще родя децата – каза му тя.

Хогарт не знаеше какво да каже. Не и този път.

– Искаш ли да пипнеш корема ми? – попита тя. – Негова светлост ще иска да му кажеш как се усещат.

Хогарт я погледна смаяно. После предпазливо сложи ръка върху твърдия ѝ гладък корем. Носеше пръстен. Златен пръстен. Бе забравил, че е на пръста му. Върху пръстена имаше сложен орнамент, изобразяващ гола жена. Тя знаеше, че това е пръстенът, който носеха всички членове на клуба.

Беше го усещала на пръстите им, когато мачкаха дланите ѝ.

Хогарт бе забравил и тя видя пръстена му.

Усмихна му се.

Единият от близнаците я заговори. Тя много се изненада от това, че е американец. Попита я има ли нужда от нещо. Нямахше му доверие – нито на него, нито на който и да било мъж, но имаше нужда от някого. Трябваше да укрепне и да намери кой да ѝ помага за бебетата.

Близнаците щяха да ѝ помогнат, ако им кажеше, че и тя носи близнаци.

Мъжът ѝ каза, че името му е Томазино Ченини, а брат му се казва Матео. Каза ѝ че се тревожи за нея, но тя не пожела да му повярва – можеше да е шпионин на Негова светлост. Томазино каза, че дължали на Негова светлост живота си, че той ги бил спасил от сигурна смърт. Били от Бенсънхърст, в Бруклин, но войната прекарвали в Италия.

Негова светлост им наредил да го наричат господин Линкълн – сподели ѝ Томазино. Защото ги бил освободил от робство.

Това предизвика у нея такъв пристъп на смях, че тя чак се задави.

После той ѝ разказа какво им се беше случило и тя ги съжали. От много дълго време насам за първи път изпитваше жалост към мъж, осъзна тя.

Отначало чувстваше към тях само жал, защото знаеше, че не могат да ѝ причинят

зло. Не и по начина, по който й причиняваше Негова светлост. И всички членове на клуба.

После се замисли за тях. Че те бяха също толкова пленници на Негова светлост, а и на Маркус, Мориц и Матилда, колкото и тя. Ала не го проумяваха съвсем.

Или може би го проумяваха.

Но те бяха млади и силни, макар и дебели. Тя прегледа библиотеката в стаята си и намери някои стари книги, в които се описваше тяхното състояние. Прочете ги набързо, за да разбере дали не биха могли да я наранят, въпреки случилото се. Остана доволна, след като научи, че не могат.

Когато почувства достатъчно смелост, срещна се с Томазино и му даде да прочете една от книгите. Изразът на лицето му беше странен. Опитва се да се пошегува и тя почти му се усмихна.

Щеше отново да се научи да се усмихва. Все още беше личност.

Щеше да получи обратно живота си. Парите я чакаха в банката. Швейцарска консолидирана банка ООД, сметка № 116-614.

Реши, че трябва да се довери на Томазино. Нямаше какво да губи. Ако Негова светлост разбере, щеше да последва най-сурово наказание, но трябваше да рискува. В името на децата.

Томазино и Матео щяха да й помогнат. Нали бяха близнаци. Някой ден щеше да даде на Томазино парченцата хартия, които се бяха превърнали в неин дневник, той щеше да ги прочете и да разкаже на брат си какво са й причинили.

Негова светлост и всички останали.

Членовете на клуба.

(Тук дневникът свършва. – Бел. на Томазино.)

Гай ме намира на балкона пред синята спалня, откъдето бе наблюдавал Беладона в мрака по време на бала.

Той ми подава дневника – лицето му е пепеляво и аз му посочвам бутилката с бърбън. Клати глава. Никакъв алкохол не може да притъпи болката му.

Седим един до друг и дълго време мълчим, и се вслушваме в нощните шумове. Шумоленето на вятъра сред дърветата, нехайното цвъртене на щурците, доволното бухане на бухала, връхлетял върху мишка. Небето е живнало от звезди. Милиони, милиони, милиони звезди.

– Не искаш ли цигара? – питам го най-накрая. – Спомням си те от клуба, ти тогава пушеше. Веднъж си запали цигарата от една огърлица, ако не греша.

– Вярно си спомняш – казва Гай. – Но отказах цигарите. Струва ми се, че тя не ги обича.

– Не, не ги обича. – Въздъхвам тежко.

– Може ли да те питам нещо? – казва Гай.

– Как избягахме? Къде е близнакът на Брайъни? Защо преди това не е забременявала?

Гай кима.

– Според мен тя беше права – в горчивия чай, с който я е пояла Матилда, е имало някаква билка – казвам. – Прегледах някои книги по билкарство. Може да е било капка кедрово масло или леванда. Това, че докторите не разбират от тези отвари, не значи, че не действат. Без съмнение членовете на клуба са имали много възможности да експериментират.

– О, Томазино – гласът му е така изпълнен с болка, че сърцето ми се къса.

– Някой ден щети разкажа останалото, Гай. Наистина, обещавам ти. Ти трябва да узнаеш всичко. Но не веднага. Много съм уморен. Разбираш ме, нали?

– Да – бавно казва той.

Горкият, миличкият Гай. Сигурно умира от любопитство. И аз на негово място бих умирал, след като току-що съм прочел подобен дневник.

Отново потъваме в мълчание, докато кракът ми се успокоява. Небето започва да изсветлява, на хоризонта просветва розово сияние.

– Заминавам за Лондон – казва Гай. – При първа възможност.

Подавам му визитната картичка на Прич с телефоните за връзка.

– Той очаква да му се обадиш – казвам. – Ще се погрижи добре за тебе.

Доверяваме му се безрезервно. Може някои от имената да дръпнат някоя струна. Или пък може да познава някого.

– Познавам такива хора – Устата на Гай е присвита в мрачна черта. – В училище те са онези ячките, на които им е много весело да причиняват болка на всички и всичко, по-слабо от тях. Брат ми Фредерик беше такъв. Само дете предпочиташе животни пред жени. Трепеше ги с пушката, искам да кажа.

– Къде е сега той? – питам. Каквото и да е, но да сменим темата.

– Погнал го носорог в Кения. Намушкал го до смърт. Така, че се наложи да го погребат там, а това беше дребно утешение за мен. Че няма да лежи до майка ми и сестра ми.

– Да смея ли да предположа, че така му се е падало на тази проклета гад?

– Тази случка почти ме накара да повярвам, че в края на краищата има Господ – казва мрачно Гай. – Но не съвсем.

– Щеше ми се да е иначе – въздъхвам аз тежко.

– Знам. Сега тя няма да иска да ме види, нали?

– Не. Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, съмнявам се, че ще иска да види и мен. Сигурно със седмици няма да излезе от стаята си. Матео е тръгнал насам. Той винаги е усещал по особен начин, когато на нея ѝ е зле. Но така досега никога не е било. Това е, защото...

– Защото никой досега не го е чел – казва Гай.

– Да.

– Не знам как е имала куража да го напише.

– И аз не знам – отвърщам аз. – Не можех да я попитам. Тя ме помоли да го препиша, така че да може да се чете, това беше. Започнала е да пише на късчета от хартията за акварели, а те са си мислели, че рисува. Понякога е писала на белите страници на книгите в нейната библиотека – драскала е набързо в банята или нощем. Някъде, където да не могат да я видят. Било я е страх, че я следят. Не през цялото време, но достатъчно често. Точно затова сме малко крайни в мерките за сигурност.

– Няма нужда да се оправдаваш пред мен за нищо. Наистина.

– Ще ми липсваш, Гай. Ще ми липсваш почти колкото ментовите джулепи, които така изящно забърквам. – Немошната ми шега излезе плоска. Не беше време за шеги.

– Благодаря ти, любезни господине. И ти ще ми липсваш. И Брайъни. И Беладона. Повече от...

– Намери ги, Гай. Моля те, помогни на Прич да ги намери – казвам. Гласът ми се задавя. Трябва да полегна. – Намери детето ѝ. Намери него. Толкова сме близо вече. Знам, че е така.

Ще дойдат при тебе, ако не знаят кой си.

– Ще го намеря! – рева Гай. – Няма да видя покой, докато не го намеря!

Не позволявай на самотата да скове душата ти.

Искам да му кажа, че тъмницата чака – прашни, влажни килии, скрити зад избата с виното. Искам да му кажа, че вече близо десет години чакаме този кошмар да свърши. Искам да му кажа, че толкова много пъти едва не сме се предавали, толкова пъти сме били отчаяни, убедени, че членовете на оня клуб винаги ще ни се изплъзват.

Винаги ще бъдеш пленник на отмъщението, ако си позволиш то да продължи да те обсебва.

Искам да му кажа, че единствено и само силата на волята ѝ, която крои планове и заговори, ни крепи, нищо друго, „Няма да променя решението си – бе казала някога Беладона на Леандро. – Няма да се поддам на слабостта... И ще ги накарам да страдат.“

Как умираш наблюдава.

Част пета

Трескавото скитане към дома

1956–1958

Всичко тъй далеч остава...

Злост като звезда сияе.

Със очи като звездици,
а в очите ѝ – сълзици,
как умираш наблюдава.

14

Членовете на клуба

Те откраднаха живота ѝ. А сега тя щеше да открадне бъдещето им.

Нали разбирате – най-накрая чрез Прич до нас беше стигнало името на един от членовете на клуба. Колега на сър Пати, както и предполагахме.

– Наложил се да се ровим ужасно много и то внимателно – разправя Прич. – Всичко трябваше да е абсолютно чистичко. Не можех да рискувам да прецакам подобно положение и да тръгна по дирите на не когото трябва. Щяхме да прецакаме всичко.

Той е абсолютно и напълно сигурен обаче, че е открил точно онзи мръсник, който ни трябва. Заслужил си е да злорадства.

– Да ти кажа, много лесно се влиза: прислужниците винаги се отнасят крайно почтително към всяка униформа. Рекохме им, че сме от телефонната компания, много е наложително да проверим линиите, много ви благодарим. Кажете на прислужниците, че са много мили и ги изведете да пийнат по едно-две. Купете им някоя дрънкулка. И ги накарайте да изплюят всички камъчета, както малко дете – бонбончето. А после разбийте горкичките им сърчица и офейкайте. Не е хубаво така, ама хич не е.

Но аз никога не съм твърдял, че сме добрички. С доброта доникъде не се стига.

Нужен ни е само един, за да ги накараме да се страхуват, че са ги разкрили. Едно изтичане на информация, за да се обединят и да съберат клубния съвет на спешно събрание. Без съмнение е рисковано, но нямат избор. Не и след като на няколко пъти им се е намеждало за позорния край на сър Пати.

Разчитаме на тяхната наглост. В края на краищата, тяхната много особена организация никога ли не се е натъквала на засечка, докато векове наред се е събирала на всеки три години като по часовник? Дори и след като Едуард си падна по оная ужасна американка и тя заплаши да изплюе камъчето? Или пък може би някое момиче нещо се е ядосало и е трябвало да ѝ наливат акъл в главата; а някое може би се е прибрало разплакано при мама и татко и те са се оплакали в полицията, но така и нищо не е излязло. И сега нищо нямаше да излезе.

Екипът на Прич от надеждни разведчици работи с военна точност; всъщност на цялата им тайфа не им е било толкова забавно, откакто разгадаваха шифри през войната. Според мен Прич е единственият сред нас, който точно сега е ужасно щастлив. Гай със сигурност не е. Той се вкисва в апартамента си в „Конот“ и се среща с Прич в един мрачен, злокобен следобед. Отиват на разходка из Грийн парк.

Прич внимателно оглежда Гай, после започва да си подсвирква фалшиво.

– Значи, тя ти влезе под кожата, а? – пита той нехайно.

– Не мислех, че толкова ми личи – отвърща навъсено Гай.

– Тя така въздейства на хората – казва Прич. – Да ти кажа, аз само веднъж съм я виждал. В Италия, когато графът беше още жив.

– Каква беше тя тогава? – пита Гай.

– Странна. – Прич дърпа нагоре яката на палтото си. – Никога не съм срещал жена, която да може да се прокрадва по този начин зад гърба ти, без дори да шукне.

– Още го може.

– Не се учудвам. Леандро ми каза, че неговите прислужници я наричали „La fata“. Повече приличаше на призрак, отколкото на човек. Постоянно ми се струваше, че ще се изпари пред очите ми. Много странно. – Той пак поглежда Гай. – Ти си влюбен в нея, както разбирам.

– Да. – Лицето на Гай е също толкова мрачно, колкото и времето. – И това ли ми личи толкова?

– Че си влюбен, или че си мислиш, че е безнадеждно?

Гай поглежда Прич, изненадан, че един толкова непредразполагащ човек като него го е разгадал толкова ясно. Аха-а да се усмихне. Тя наистина има дарбата да наема само най-добрите, осъзнава той. Спомня си своя разговор с искрено вашия

разказвач за това – в един уханен следобед, докато седяхме на верандата в Ла Фениче и си говорехме за нищо и за какво ли не.

– С тебе тя е ударила джакпота – казва Гай на Прич.

– За мен беше удоволствие – отвърща той – да работя в услуга на такава достойна кауза.

– Дошъл съм да ти помагам – казва Гай. – Ще направя каквото мога. Трябва да правя нещо. Моля те, дай ми някаква работа.

– Веднага. В момента най-вече изчакваме. Почти сме стигнали до края.

– Разбирам. – Те потъват в дружеско мълчание.

Продължават да се разхождат. И двамата мислят за Беладона.

– Може ли да те попитам нещо? – обажда се по някое време Гай.

– Естествено.

– Кой е този Джак? Брайъни го нарича чичо Джак. Работил е за тях в клуб „Беладона“ в Ню Йорк, нали?

– Да. Джак Уинслоу. Много достоен мъж; тя си позволи да му се довери – отговаря Прич. Той много добре разбира накъде бие той. – И той беше влюбен в нея, да ти кажа, преди тя да затвори клуба. Долавях го в гласа му и един ден, докато си приказвахме по телефона, го притиснах да си признае. Той ми каза само: „Тя ми каза, че нямала сърце“ – нищо повече. Това едва не го довърши.

– Но той продължава да работи за нея, нали?

– Да, но по заобиколен начин. Координира всичките ѝ дела в Ню Йорк. Ожени се. Улегна. Малко по-щастлив е отпреди.

– Разбирам.

– Е – Прич докосва шапката си. – Трябва да тръгвам. Съвсем скоро ще ти се обадя, ако всичко върви според плана.

– Благодаря, господин Причард – казва Гай.

– Викай ми Прич – отговаря му той. – Всички така ми викат.

Сбогуват се и Гай бавно се връща в хотела. Прич се запътва към най-близката кръчма, за да обмисли нещата над халба „Гинес“. Напипал е слабото им място: или, както той го нарича, „вратичката“. Ще стане чрез сина на един от тях, някой си сър Бенедикт Гибсън, член на парламента, който е присъствал на погребението. Идеално: това ни осигурява повече пространство да хванем семейството в примката и да заплашим със скандал. Повече пространство за блъфиране.

Сър Бенедикт прекарва делниците си в градската фамилна къща на Итън скуеър, а съботите и неделите – в провинциалното си убежище в Глостършър. Синът му Арундел още няма деветнайсет – всеки миг ще му позволят да вкуси от рая, както предполагахме, – и е крайно впечатлителен. Общо взето, той е много мило и прилично момче, макар и донякъде разглезено. Както и повечето момчета от неговата класа, той обожава баща си също толкова, колкото го и презира, и е страшно покровителствено настроен към майка си и малката си сестричка Джорджина, която за удобство са пратили в пансион. Това, което ни върши работа, е, че Арундел често прекарва съботите и неделите на Итън скуеър – бяга от Кеймбридж и само прислугата му прави компания. Родителите му го насърчават в това – да му минат лудите години, съвсем скоро ще улегне и ще се успокои.

Наистина, съвсем скоро.

Трябват ни само няколко часа от времето на Арундел. Прич ще изпрати най-добрия си екип, а те няма да имат проблеми с отстраняването на персонала. Ще им изпратим няколко бутилки най-специални питиета, ей така, за всеки случай. Но по времето, когато Арундел се прибира нощем от купон, те и без това вече спят като заклани. Той пази тишина, защото момчето е съобразително, пък и знае ли човек, може някой ден да реши да вкара някоя млада дама вътре.

Ние сме още по-тихи и от него.

Шпионите го следват вече близо месец, а тази вечер ще става каквото ще става. Единственият рисков момент е, докато Арундел е в клуба и приятелчетата му почнат да се оливат. Трябва да сме сигурни, че ще се прибере сам и не чак толкова ужасно пиян.

Сблъсъците са най-успешни в най-тъмните доби.

Ключът скърца в ключалката; вратата се отваря и се затваря бързо с тежкото хлопване на стари пари. Арундел Гибсън хвърля ключовете си на масата в антрето.

Влиза във всекидневната, мята палтото си на канапето, отива до барчето и си налива пиене. Това сме го чували десетки пъти.

– Страхотно уиски, старче – обажда се глас. – Малцово.

– Няма такова уиски! – подкрепя го втори.

– Ела пийни едно с нас.

– Какво? Какво? – Младият Арундел се извързва, обзет от паника. Непознатите гласове във всекидневната на родителите му така са го стреснали, че съвсем не знае какво да прави. Освен това главата му все още е леко замаяна от приятно прекараната в безобидно бърборене и флиртуване вечер и едното мартини в повече. – Кой сте вие, по дяволите?

– Аз съм Дърдорко Първи – казва първия глас. Той е плътен и груб.

– Аз съм Дърдорко Втори – обажда се вторият. И той е такъв.

– Викай ни Дърдорковците.

– Кой сте вие? – настоява Арундел. Започнал е да се окоптва. – Как смееете?

– Смеем и още как.

– Това ни е работата.

– Какво търсите тук? – пита Арундел, приближава се до бюрото и отмята светлокестенявия си перчем от челото си. Очите му са много тъмни, висок и строен е, и гледа решително. – Влезли сте с взлом в къщата на родителите ми! Ще се обадя в полицията.

– На твоето място не бих го направил.

– И защо така? – пита Арундел.

– Щото полицията знае, че сме тук – самодоволно се усмихва Дърдорко Първи.

– Ако те интересува, точно полицията ни праща – пояснява Дърдорко Втори.

– Тя одобрява идеята да си поприказваме.

– Щото не щеше да се меси в тая каша.

– Гадна каша.

– Тъй, тъй.

– Какво искате да кажете? – пита Арундел.

– Точно каквото ти казахме – кима Дърдорко Първи.

– Как така полицията ще знае за шпиони като вас? – пита объркано Арундел.

– Накарай въображението си да работи, драги мой.

– Мислехме те за по-умен.

– Не разбирам – казва Арундел. – Да не би баща ми да е в опасност?

– В опасност ли? Не.

– Не е точно застрашен.

– „Неприятности“ май е по-подходящата дума.

– Да, да, заплашват го неприятности.

– Точно затова сме дошли.

– Да те предупредим.

– И да те помолим за помощ.

– На тебе разчитаме.

– За помощ? На мен? – вика Арундел. – За какво говорите вие? – Ала май е започнал съвсем лекичко да сваля гарда, успокоен от чуруликането на дърдорковците и от това, че се чувстват в къщата на родителите му толкова спокойни и отпуснати. Пийва глътка. Те като че ли се чувстват повече у дома си, отколкото той – идва му на ума. – Мислех си, че вие сте професионалистите.

– Но ти пък си му рода.

– Той ти има доверие.

– И ние ти имаме доверие.

– Може ли да ти се има доверие, Арундел Сирил Сейнт Джеймс Гибсън?

– Ега ти тузарското име. Страхотно звучи – казва поверително Дърдорко Първи.

– Тузарско е, не ще и дума – съгласява се Дърдорко Втори.

– Малко мъчно се изговаря обаче.

– Бая. Хубаво де. Арундел Гибсън, ти достоен мъж ли си?

– Държиш ли си на думата?

– Можем ли да ти се доверяваме свободно?

– Като човек?

– И като джентълмен?

– Такъв ли си?

– А?

Арундел, позамаян от пиенето и шока, съвсем се обърква.

– Какво искахте да ми кажете за баща ми? – успява да каже той най-накрая. –

Какви ги дрънкате, да му се не види?

– Не си отговорил на въпросите ни – казва тъжно Дърдорко Първи.

Споглеждат се.

– Нямаме време за губене – казва Дърдорко Втори.

– Ама никакво.

– Той не е човекът, който ни трябва.

– Боя се, че е така, старче. – Те се изправят в съвършен унисон.

– Ще се видим.

– Ъхъ. Мерси, че ни отдели време.

– Ужасно съжаляваме, дето те стреснахме.

– Другия път – нов късмет.

– Чакайте. Чакайте! Не си тръгвайте – Арундел оставя чашата си и протяга умолително ръка. – Кажете какво искате. Щом е свързано с баща ми... Ще мълча като гроб, обещавам. Честна дума.

– Честна дума... – обажда се Дърдорко Първи.

– ... казваш? – довършва Дърдорко Втори.

– Браво, старче.

– Тъкмо на това се надявахме.

– И по-добре даже.

– Трепач!

– Според мен тук трябва да си налеем още по едно.

– Нямам нищо против.

– Говорехте за баща ми? – прекъсва ги отчаяно Арундел.

– Да бе, да. За баща ти.

– Гадна работа, ще знаеш.

– Стегни се, старче.

– Гадно е, да знаеш. Може да съсипе семейството ти.

– Майка ти. На нея хич няма да й хареса.

– На тебе разчитаме, старче.

– Разчитате за какво? – Сега вече е съвсем отчаян. Пак отмята кестения си перчем от челото си. Той постоянно му пада в очите – много умилително.

– Чудовищен скандал може да стане – продължава тъжно Дърдорко Първи.

– И затова сме дошли тук – обяснява Дърдорко Втори.

– Да го спрем.

– Да заприщим потока.

– Да запушим с пръст дупката в дигата. Нали разбираш?

– Пригответи се да се намокриш.

– Моля ви, не бихте ли ми обяснили на прост английски за какво говорите, по дяволите? – крясва Арундел.

Стаята потъва в тишина. Дърдорковците мълкват. Арундел се усеща, че чува как ехти тиктакането на часовника в коридора. Нищо не разбира от такива хора и от техния свят – те са отработили това положение до степен на наука. Защо да знае, че така се въздейства най-силно върху младите и впечатлителните, върху припряните и темпераментните? През краткия си живот той не е направил нищо, за да си навлече такъв странен сблъсък.

– Баща ти – казва най-накрая Дърдорко Първи – да ти е споменавал някога за частен клуб?

– Много особен мъжки клуб – добавя Дърдорко Втори.

– Като „Уайтс“ ли? – пита Арундел.

– Не е „Уайтс“.

– Знаем, че членува и в него.

– По-особен.

– Клуб, за който не би си говорил с жена си.

– Или пък с малкото си момченце.

– Като порасне момчето, може.

- Само ако е достатъчно дискретно.
- Клуб за джентълмени.
- Ако разбираш за какво говорим.
- Не, аз... – заеква Арундел.
- Мисли, старче, мисли – насърчава го Дърдорко Първи.
- Хич ли не ти е споменавал? – пита Дърдорко Втори.
- Затова къде ще те заведе като пораснеш?
- Когато докажеш, че си станал мъж?
- И че си дискретен?
- Не знам. Не знам! – горещи се Арундел. – Пречите ми да мисля с това ваше дърдорене!
- И пак – прекрасен миг на тишина.
- Може ли да си наля пак? – пита Арундел.
- Заслужил си си го.
- Да, нали – измърморва Арундел под носа си. – Много ви благодаря, за което.
- Нали нямаш нищо против? – Дърдорко Първи става и си сипва, без да обръща внимание, че Арундел трепери.
- И аз. – Дърдорко Втори повтаря точно хода на Дърдорко Първи.
- Ах, „Лагавулин“ – премлясва Дърдорко Първи. – Страхотно. Мъжественост – повтаря той.
- Така си е – казва Дърдорко Втори. – Макар че аз предпочитам „Балвени“.

Дискретност.

- Клуб за много тесен кръг.
- Членове са само малцина късметлии.
- Предава се от баща на син от време оно.
- От векове. Честно.
- Едуард Седми е бил член, знаеш ли?
- Човек с изумителни апетити.
- Не и синът му, обаче. Той си пада малко тромав.
- Тъпанар.
- Паднал по корем по време на Голямата война.
- И си смачкал...
- Да бе, нали разбираш.
- Нещастен случай. Ужасно.
- Това всеки първолак го знае – обажда се Арундел. Пак започва да се отчайва.
- Добрият стар Джорджи.
- Синът му хич го няма.
- Тоя Едуард! – Дърдорко Първи потръпва. – Ама че вкус! Тоя хич не можеше да се владее.
- Да се хване с тая ужасна Симпсън – Дърдорко Втори също потръпва.
- Срам нямаше, ей!
- Единственият изхвърлен от клуба.
- За стотици години.
- Позор.
- Не трябваше да ти го казваме.
- Изплъзна ни се от устата.
- Не бива да се повтаря. – Дърдорко Първи клати глава.
- Никога – клати глава Дърдорко Втори.
- Знаем, че можем да ти се доверим.
- Нали?
- Разбира се, че можем.
- Строго поверително. Един за всички.
- Всички за един.
- Така си е.
- Не можеш да влезеш чрез подкуп – казва поверително Дърдорко Първи.
- Не е от любов към парите – казва Дърдорко Втори, също така поверително.
- Не е от любов, не ще и дума.
- И ето каква е работата. Някой е решил да издаде четата.
- И затова сме тука, старче.

– Защо ми разказвате всичко това? – пита Арундел. – Защо не се обърнете към баща ми? Той трябва да се притеснява, не аз! Нямам и най-смътна представа за какво ми говорите! Баща ми никога не ми е говорил за неговите клубове. Просто не разбирам.

– Още не те е водил... – пита предпазливо Дърдорко Първи.

– Хммм – обажда се Дърдорко Втори. – Да не си заведе единствения син.

– Много обезпокоително.

– Тъй, тъй.

– Дори не ти е подсказал?

– Или намекнал?

– Не, нищичко не ми е намекнал даже, кълна се – отвърща Арундел. – Живял съм на пансион и много рядко виждах баща си. Всъщност, само през ваканциите. Той има ужасно много работа.

– И няма време да си поговори насаме с най-близките си – клати тъжно глава Дърдорко Първи.

– И с най-скъпите си – клати глава и Дърдорко Първи.

– Не може и дума да става, че е внимавал.

– Не е подочул даже.

– На мен ми се вижда смислено.

– Тъй, тъй, приятел.

– Аз все пак не разбирам защо не сте отишли при него, щом трябва да бъде предупреден, за каквото там твърдите – крещи Арундел.

– Прекалено опасно е – обяснява Дърдорко Първи.

– Следят ни – обажда се Дърдорко Втори.

– Такива ми ти работи.

– Току-виж сме се издали.

– Ти обаче си в безопасност, старче – намига Дърдорко Първи.

– Така да се каже – допълва Дърдорко Втори.

– Знаем, че заслужаваш доверие.

– И какво трябва да правя, значи? – пита Арундел безизразно.

– Кажи на баща си, че трябва да се видим с него – предлага Дърдорко Първи.

– Много просто – додава Дърдорко Втори.

– Спешно е.

– Спешно е, във връзка с едно момиче.

– Момиче в беда – на това винаги се хващат.

– Направо си е като заклинание.

– Кажи му, че трябва да се видим с него.

– Много спешно.

– Кажи му, че ще се видим в града.

– Че трябва да остане тук в събота и неделя.

– В провинцията е по-уединено – протестира Арундел.

– Не можем да рискуваме да замесваме майка ти, старче.

– Тук е хубаво и спокойно.

– Толкова е очевидно, че никой няма да се сети.

– Като в „Откраднатото писмо“.

– Сложи го на най-видното място и никой няма да го открие.

– Ами прислугата? – пита Арундел.

Двамата Дърдорковци бавно се оглеждат из стаята.

– Никаква не се вижда, а? – пита Дърдорко Първи.

– Всички вече са се прибрали на топличко и са си легнали – ужилва се самодоволно Дърдорко Втори.

– Да не би да сте им направили нещо? – Арундел изглежда много притеснен. – Ако сте им направили нещо, ще...

– Ти за какви ни вземаш? – прекъсва го Дърдорко Първи.

– Ние сме професионалисти! – додава обидено Дърдорко Втори.

– Иди провери сам.

– Хъркат, та се късат.

– Няма нужда от притеснения.

– Никаква.

– Звънни на баща си и му кажи каквото ти казахме.
– Много е просто. Проблем с момиче.
– Кажи му, че е спешно.
– Когато дойде, дай му това. – Дърдорко Втори изважда дебел пергаментов плик, адресиран до сър Бенедикт Гибсън с плътен, разкритен почерк, запечатан с тлъст печат от червен восък – с цвят на коктейл „Беладона“. Това е печатът на сър Пати, откраднат от бюрото му по време на чистенето след несвоевременната му кончина. – То обяснява всичко.

- Няма за какво да се притесняваш.
- Да се окастри, докато не е избуяло.
- Не щем скандали, нали разбираш.
- Големи каши стават.
- Ужасни.
- Кофти е за бизнеса.
- И за семейството е кофти.
- Ще ти е благодарен, помни ми думата.
- Но той би трябвало да ти каже – казва Дърдорко Първи.
- Време е да станеш член – добавя Дърдорко Втори.
- Особено след това.
- Да спасиш честта на семейството.

И двамата се усмихват до уши, прибират си бомбетата и се приготвят да тръгват.

– Това ли е всичко? – Арундел ги поглежда, отворен. – Нахлувате тук без покана, разправете ми тия фантазии за някакъв си частен клуб и за баща ми и се измитате? И аз какво да правя, а?

– Онова, което ти казах, старче – отвръща Дърдорко Първи. Гласът му изведнъж се е променил, тонът му вече не е лек и вятърничав. Арундел пребледнява.

– Не те будалкаме – добавя Дърдорко Втори. – Това е много сериозно. Предлагаме ти да действаш, както ти казахме, а баща ти да се оправя с последствията. Или да чакаш последствията да се оправят с тебе.

– Ами ако нещо се обърка? – пита Арундел. Сдава, горкичкият. Шокът от това, че трябва за първи път в разглезения си живот да вземе важно решение, направо е ужасен. Болезнен дори.

– Какво да се обърка? – изразът на засенченото лице на Дърдорко Първи леко омеква. – Виж сега какво. Ако стане някоя катастрофа, обади се на този номер. – Той подава на Арундел малко листче. – Питай за господин Дърдорко. Само и единствено ако се получи катастрофа. Ясен ли съм?

– Запомни номера и унищожи листчето – припряно добавя Дърдорко Втори.

– Никак не сме добри с момченца, които си пхат гагата, където не трябва.

– Никак даже.

– Знаем те кой си.

– Знаем те къде живееш. – Дърдорко Първи потупва Арундел по рамото и не може да се сдържи да не потръпне при докосването. – Ти не се притеснявай. Ти си добър син. Гордея се с тебе, старче.

– Бих се гордял, ако беше мой син – ухилва се Дърдорко Втори.

– Ъхъ.

– М-да.

– Да спиш в кош.

– Да сънуваш грош.

И те излизат. Тежката врата се затваря бавно зад тях. Арундел се стрелка към прозореца, за да ги види накъде ще тръгнат. На Итън скуеър няма никой – ни сянка, ни полъх. Той разтърква очи, после се оглежда из стаята. Дори са успели да задигнат чашките. Ни следа от фантастичните Дърдорковци.

Арундел се строполява в едно кресло и затваря очи. Нещо е сънувал, това е. Изпил е твърде много шампанско с приятелчетата си, а после глупашки пресуши онова картини на един дъх, защото се преструваше на опитен и възмъжал, и е получил нелепи халюцинации. А сега вече се е събудил, може да си легне и да забрави всичко това. И точно в този миг погледът му попада върху големия пергаментов плик, адресиран до баща му. Все още го стиска здраво в ръка. Запечатан с голям печат от червен восък.

Когато сър Бенедикт Гибсън види печата, сърцето му ще пропусне един удар, а жлъчката му така ще кипне, че ще го задави. Сякаш сър Пати се е надигнал от гроба, за да го замъкне право в ада.

О-хо-хо, изобщо не е било сън!

Останали са само осем – откриваме го благодарение на паникьосаните известия, които сър Бенедикт разпраща на останалите членове и призовава да се свика спешно събрание на старейшините на клуба. Само най-вътрешният свещен кръг, за беда, не и новопосветените. Хенли, Мортън, Томпсън и Тъкър са умрели. И Уилкс, естествено и блаженопочившият сър Патерсън Кресуел.

Почивайте в нестихващи мъки, копелета недни. Бройте се за късметлии, че сте гушнаи букетчето, преди да ни се е удала възможност да си вземем последно сбогом с вас.

До тук добре. Знаем къде ще се съберат. Ще ги чакаме.

Планът ни е съвършено елегантен в своята простота, така да се каже. Беладона го измисли, разбира се, и го предаде в най-големи подробности на Прич. Ще проникнем в къщата, където ще се събират, и ще сипем хубавичка доза успокоителни в напитките, сервирани от грижливата прислуга. Напитките бързо ще помогнат на всички членове да се отпуснат в блажен сън. Добавете към този коктейл и леко заплашително поведение, сърчно боравене с оръжия и известен финес при трошенето на черепи – и можете да си уреждате разпити и други подобни развлечения както си искате.

Първо, преди тези мъже да се свестят, ще преровим портфейлите и джобовете им и ще снимаме и запишем всички необходими документи, както навремето постъпиха нашите келнери със сър Пати в клуб „Беладона“. Ще научим истинските имена на тия страхливци и те вече няма да могат да се крият под прикритието на маските и зад привилегиите на ранга си.

После ще ги подредим внимателно за един мил портретен сеанс. Снимките са много важни за потомството! Или по-скоро бих казал серия снимки. На първата всички членове на клуба ще са натръшкани в една редица, облечени в обичайните си дрешки – расата с качулките, маските и ръкавиците.

Усмихнете се за снимка!

Случайните очи, които ще обърнат внимание най-вече на странната премяна на тази очарователна групичка, няма да забележат, че под расата тези мъже са много неудобно вързани за столовете. Случайните наблюдатели най-вероятно ще се чудят какво точно става, особено като видят надписа под снимката: ЧЛЕНОВЕТЕ НА КЛУБА.

На втората снимка ще бъде открито само лицето на първия монах вляво. Ще изглежда малко замаян и не на себе си, но чертите му ще се разпознават съвсем ясно. Под снимката – същият надпис: ЧЛЕНОВЕТЕ НА КЛУБА.

Иска ми се да добавя нещо и отгоре: КОИ СТЕ ВИЕ? ЗАЩО СТЕ ТУК? Но Прич ми забранява. „Твърде много неща издава, особено ако Негова светлост ги види – казва ми той. – Освен това откъде да знаем дали любимите думички на Негова светлост означават нещо за другите членове на клуба?“ Принуден съм да се съглася. Понякога дори и вашият верен разказвач се налага да се преклони пред по-добрата преценка на професионалиста.

Сигурен съм, че вече сте проумели малкия зрелищен план на Беладона. Една по една ще бъдат заснети всички снимки от тази специална поредица, докато бъдат свалени маските от всяко замаяно лице.

Кои сте вие? Защо сте тук?

Една по една тези снимки ще бъдат показани на обществото. Хиляди и хиляди снимки на странни, тъмни монаси, седнали в редица, отпечатани на гладка бяла хартия с цапащо черно мастило, изведнъж ще наводнят благословения зелен остров, който някога е подслонявал този свещен клуб. Снимките ще се появяват навсякъде – ще хвърчат като полудели пеперуди из станциите на метрото, ще бъдат залепвани под най-невероятни ъгли на табла и скелета, ще ги пхат под чистачките на колите, ще ги залепват здраво на осветителните стълбове посред нощ. Ще ги носят с утринната поща на видни дрънкала сред обществото, да си изберат. Ще се появяват тайнствено на бюрата на членовете на парламента, на задните седалки на такситата, из всички новинарски агенции на Лондон. Разпенени репортерчета ще се молят да се помогнат до

подробности за тази най-скандална и безпрецедентна история.

А може да пхнем две-три снимки и под прага на Бъкингамския дворец, че защо пък не!

Шокиращо!

Цял Лондон ще ври и кипи, защото всяка сутрин ще се появява нова снимка, докато най-накрая бъдат разкрити всички членове на клуба. Шумотевицата ще е по-оглушителна и от клюките по повод тайнственото откриване на клуб „Беладона“. Кои са те, тези членове на клуба? Какъв точно е този клуб? За пияници или за свръхбогаташи? Забавно ли е там? Или перверзно? Или безсрамно?

Какво да направя, за да ме приемат?

Всичко това няколко часа по-късно Прич обяснява спокойно на членовете. Те са напълно будни и все още вързани за столовете, подредени в стройна редица. Ярката светлина им свети в очите и те болезнено присвиват клепачи. Главите им пулсират, устите им са пресъхнали, а краката – изтръпнали. Всъщност, и дума не могат да кажат. Защото сме им запушили устите с груби парцали. Не като финия лен, с който са свикнали.

В момента предпочитаме публиката да мълчи. Освен това, тъкмо така те са постъпили с нея. Според мен вкуса на собственото им лекарство определено не им понася.

– Е, господа – казва Прич. Облечен е в същите дрехи като тях – монашеско расо и черна маска. Те нямат представа кой е той, но знаят, че не е от тях. Акцентът му го издава, ако щете. Както и голите му длани, липсата на пръстени, бързите му движения. – Много сме доволни, че сте с нас тази вечер. Всички вие: Дашууд, Дъфийлд, Франсис, Лойд, Норис, Стейпълтън, Уайтхед. Имам да ви покажа нещо, или по-скоро неща от необикновен характер. Надявам се, че ще останете толкова доволни, колкото съм и аз.

Той се приближавало бюрото и взема една от току-що проявените снимки, после се връща и им я показва. Това е възхитителната груповата снимка. Прич им я показва мълчаливо, като спира пред всеки, вдига я, приближава я до очите им, така че да видят какво има на нея, дори и да не си носят очилата за четене. Звукът от стъпките му кънти из стаята. Други звуци не се чуват. Със същия успех членовете на клуба можеше и да са умрели и после да са се събудили на някакво много жежко и гадно място.

Започват да се нервират, и то много. Всъщност напрежението е съвсем осезаемо, надига се от тях на изпепеляващи вълни. Нито могат да кажат гък, нито да шавнат. Не могат да се спогледат и да се посъветват помежду си. Това положение е крайно, ами, крайно непристойно. Не могат да направят нищо, освен тихомълком да се паникьосват, докато Прич се връща при бюрото и взема от там още седем снимки. Един по един, той показва на всеки член снимката, на която се вижда неговата мутра, после – и останалите шест.

Ако бях член на клуба, бих се оплакал от качеството им. Тези снимки не са особено ласкателни.

– Е, господа – казва пак Прич, – бих си позволил да направя едно доста волно предположение относно досега безупречно чистичките ви досиета. – Той не вижда никаква нужда да споменава дребната проява на недискретност на сър Пати. – На ваше място в момента бих се колебал дали да продължавам с досега неизменно точните събирания на любимия ми клуб на всеки три години. Бих се чудил дали това наистина е краят на една вековна традиция. Всъщност, бих се чудил и дали ще излезе жив от тук.

Той оставя последният концентриран израз на чувства да увисне във въздуха като целувка край коледната елха.

– Господа, ако решите да ни съдействате, имате честната ми дума, че ще ви се позволи да напуснете тази къща живи и здрави, в същото състояние, в което сте влезли в нея. Ако желаете да напуснете, това вече е съвсем друг въпрос. Позволете ми да освежа спомена ви за току-що разгледаните от вас снимки, първата, от които ще бъде предоставена на обществото утре сутринта. – Той се усмихва щастливо и устните му се извиват под маската. – А сега ще си поприказваме насаме с всеки от вас и се надявам, че ще ми окажете високата чест да ми съдействате. Наистина, ако ми съдействате, процесът на интервюиране ще минава възможно най-бързо и безболезнено. Ако ли не... – Той свива рамене. Усмивката му става още по-загадъчна.

Изведнъж лампите угасват и ние вземаме допълнителни предпазни мерки – слагаме качулките на главите им. Много изтънчен щрих, не мислите ли?

Оставяме ги да седят и да се потят доста дълъжко, колкото да се изнервят още повече. После внимателно вдигат първия на ръце и доста безцеремонно го отнасят в една малка стаичка надолу по коридора, където го очакваме ние с включен магнетофон. Завързваме го отново за стола, сваляме му качулката и изваждаме парцала от устата му. Той помръдва, после се разтреперва. Пред него са застанали няколко точни негови копия – монаси, които не се усмихват. За разлика от Прич, застанал по средата.

– Кой сте вие? – пита мъжът. Опитва се да блъфира и да увърта. – Какво искате?

– Знаем кой си ти, Дъфийлд. Дъфийлд – повтаря Прич. – Звучи малко по-различно от Сър Хорас Халиуел, нали?

– Няма да ви се размине – казва той.

– Кое няма да ни се размине, драги ми Дъфийлд? Или предпочитате сър Хорас? Как предпочита да ви казва прекрасната ви съпруга Лусинда? Или преданите ви дечица, Аманда и Кристофър. Те Дъфийлд ли ви казват или мили тате? Колегите ви, убеден съм, ви наричат съветник. Мили боже, та вие сте член на Съвета на Кралицата. Дългогодишен член на клуба. Леле, леле. С един Дъфийлд вече сте имали доста големи проблеми, нали? През 1787-ма. Да не ви е роднина? Или пък просто сте извадили късмет, като сте наследили точно това име?

Сър Хорас мълчи. Изгубил е ума и дума от ужас.

– Наказанието за сваляне на маската е доживотно отлъчване. Съдба, по-лоша от смъртта – продължава да нарежда Прич. Слушал е толкова често записа от разговора на Джак със сър Пати, че и насън да го бутнеш, ще ти го издекламира. – Нали така?

Сър Хорас кима бавно.

– И все пак ние сме се нагърбили с удоволствието да изпълним тази задача – продължава Прич и махва на оръженосците си. – Ето защо правилата вече не важат. Свършено е с клуба. Завинаги. Срамна работа наистина – всички тези прекрасни тайни събрания да свършат по подобен безцеремонен начин. Всички тези очарователни жени. Тръпката от контакта, шифрованите съобщения, тайните събрания. И подчинението. Ах, подчинението. Накарани да мълчат завинаги. Унижавани от мъже, маскирани като вас. Неизвестни. Невъзможни за разкриване.

Той застава толкова близо до сър Хорас, че вижда как вената пулсира бясно на врата на пленника.

– Готов ли си да умреш?

Тишина.

– Готов ли си? – Той дава сигнала и двама от помощниците му изведнъж се приближават до сър Хорас и той изпищява от безжалостна болка.

Много лошо – стените на тази къща са толкова дебели, че другите не могат да го чуят.

– Ние не искаме да умираш – казва Прич и спокойно отпива от чая си. – Поне не точно сега. Не и преди да бъдеш разобличен и да ни кажеш онова, което искаме.

– Защо аз? – прошепва сър Хорас, след като спира да стене.

– Все този въпрос, защо аз – такива като тебе вечно го задават, нали? – Гласът на Прич е груб, изпълнен с ярост. – Сякаш изобщо не сте виновни. Сякаш сме се спрели на тебе и на всички останали без всякаква причина. Глупак! Свърши. Не разбираш ли? Край с клуба! Но ние не сме свършили още с тебе. Не, драги ми господине, не сме свършили с тези като тебе. Няма да ни избягате, така както жените, които сте разигравали на търг, не са могли да избягат от вас.

– Какво искате? – пита сър Хорас.

– По-високо – отговаря Прич. – Не те чувам.

– Какво искате? – повтаря той. Паниката го кара да крещи. – Какво искате?

– Осмия – отвръща Прич. – Тук сте само седмина. За Хенли, Мортън, Томпсън и Тъкър знаем, че са отишли при онзи с чукчето, дето ги е чакал в ада да ги разиграе на търг. Уилкс също, разбира се. Извинявам се, извинявам се, исках да кажа със Патерсън Крекуел. Къде е осмият? Бейтс. Къде е Бейтс? Мъртъв ли е?

Блъфира. Наш Прич е голям професионалист. Все още не знаем кой от тях е Негова светлост. Няма и да разберем, преди записите на всички разпити да бъдат занесени на Беладона от един от хората на Прич. Тя ги чака – заедно с мен и Матео.

Чака да чуе онзи глас.

Просто изведнъж Прич добива чувството, че Негова светлост е осмият. Онзи, който липсва. Когато наричат Бейтс. Да го хванем така би било твърде лесно, въпреки цялата подготовка. Той е твърде хитър. Вероятно очаква да бъде разкрит още от времето на бягството му преди девет години.

– Не знам – казва сър Хорас. Щом чува Бейтс, той като че изпада в още по-голям ужас. – Не знам.

– Знаеш, знаеш – казва Прич. – Или ще ни кажеш, или ще живееш до края на дните си в мъчителна болка и унижение.

Когато сър Хорас преставя да пише, Прич го пита отново.

– Не мога да ви кажа – казва сър Хорас сякаш след безкрайно много време.

– Защо? Защо го защитавах?

Прич усеща как по гръбнака му преминава тръпка на нервна възбуда. Той знае. Със сигурност знае, че Бейтс е нашият човек. Бейтс трябва да притежава нещо, да е направил нещо, чрез което ги изнудва да мълчат. Какво? – пита се трескаво Прич. С какво би могъл да купи мълчанието им?

Филм – това е. Онези много особени преживявания в малката стаичка, за които смътно намекнах преди време. Негова светлост трябва да ги е заснемал, докато си прекарват времето с нея. Нищо чудно, че са били толкова доволни от неговото кресло и онази плъзгаща се пластина в стената – всички онези сеанси с всички онези мъже, когато тя е била прикована към стената и гласът му е нашепвал в ухото ѝ какво да прави с тях. Всички членове на клуба.

Мътните да го вземат. Прич има нужда от време, за да се прегрупира. Поверява сър Хорас на един от помощниците си – знае, че от този нищо повече няма да измъкне. Същото ще е с всеки от тях, освен ако някой не ни разкрие къде е Бейтс.

Освен това няма нужда да ви обяснявам в подробности срещата ни с всеки член на клуба, нали? Това би ни направило също такива садисти, каквито са те.

Не, те по-скоро биха рискували да бъдат разкрити публично чрез груповия кадър на неясната снимка, отколкото да си навлекат гнева на Бейтс и изваждането на показ на притежаваните от него снимки, които биха им навредили много повече.

Е, ще се погрижим и за това.

Наемниците се залавят за работа. Нощта ще е дълга – трябва да се отпечатат хиляди копия от първата снимка и да се плати на стотици хора да ги разпространят.

Парите, дадени на богатите, са пропилены пари, както вече казах. Но с бедните правят чудеса, когато те си имат работа.

Убеден съм, че си спомняте фурора, предизвикан от първите снимки. Дори и американските вестници съобщават за тайнствените снимки, които засипват цяла Англия. Кой са те, тези членове на клуба? Кой ли е положил такива усилия да натъкми една толкова сложна шарада?

Разгадаването на всичко това се оказва по-голямо забавление и от вечер, прекарана в клуб „Беладона“. Освен ако не сте един от седмината монаси, вторачили се в камерата със странен израз, разбира се.

Кой са те? Защо са тук?

Цяла Англия е бръмнала. Освен нас. Ние чакаме.

След вълнуващия спектакъл, когато маските на петима от седмината вече са паднали, телефонът в канцеларията на Прич звъни.

– Говорете – казва в слушалката един от помощниците му.

– Там ли е господин Дърдорко?

– За кого да предам, че го търси? – пита помощникът.

– Арундел Гибсън.

Е, какво става тук? Самият достопочтен син! Каква прелест. Намерете слабото им място – учеше ни Леандро. Намерете слабото им място и готово.

– Задръжте така. – Помощникът изтичва при Прич и му съобщава кой се обажда. Очите на Прич блясват като инкрустираните с диаманти токчета на Беладона. Как проблясваха, докато обикаляше от маса на маса в клуба и си вееше с ветрилото в уверена притома!

– Господин Гибсън – Прич леко е снишил гласа си. – Както разбирам, станала е

катастрофа.

– Да, Бог да ми е на помощ, точно така е – Арундел като че ли е страшно напрегнат. Толкова е на ръба, че дори не се усеща, че насреща му не е някой от Дърдорковците. – Трябва да ви видя веднага. Много е спешно.

– Разбирам – отговаря Прич. – А откъде да разберем, че можем да ви имаме доверие?

– По дяволите, звъня от уличен телефон – крещи Арундел. – Трябва да ви видя! Никой не знае, че се обаждам. Най-малкото баща ми. Ако открие, ще ме убие.

Или ще го лиши от наследство.

– Задръж – казва Прич. Затваря слушалката и оставя Арундел да се поизпоти. После отново я вдига. – Нека се срещнем тази вечер в „Сивата лисица“. Това е една кръчма в Олгейт Ийст, на Олд Монтагю стрийт. Точно в осем. Ела сам, иначе срещата се проваля.

– Олгейт Ийст – да не сте луд? – възкликва Арундел. Не успява да се сдържи. Този квартал в Ийст Енд далеч не прилича на лъскавия свят на Ийтън скуеър.

– В осем, старче – казва Прич и затваря слушалката. После привиква Дърдорковците и им обяснява какво да правят.

Когато Арундел се появява, шашардисан и изнервен, точно в осем на секундата, Дърдорко Първи и Дърдорко Втори вече са седнали в един тъмен ъгъл, облежани на стената, и къткат чашките си. Всъщност на масата се кипри бутилка „Гленморанги“, която се изпразва с много бързо темпо, наред с очукана тенекия лед и чаша за гостенина.

– Пийни едно, старче – обажда се Дърдорко Първи, щом Арундел присяда нервно и отмята перчема от челото си – нервен жест, който те много добре си спомнят. Самотната маса до тяхната вече е окупирана от опърпан пияница, който гълта халба след халба „Гинес“. Разбира се, това не е никой друг, освен Прич.

– Като че ли си малко на тръни – отбелязва Дърдорко Втори и му налива уиски.

– Нищо чудно – обажда се Дърдорко Първи.

– Напрежение си е.

– Голяма излагация.

– Ужасен удар. Ужасен.

Арундел затулва лице с шепи и преглъща уискито.

– Сам-самичък ли си, а, старче? – пита Дърдорко Първи.

– Разбира се, че съм сам. Кой ще е толкова тъп, че да ме следи чак до тая забравена от бога дупка?

– Не те питам за това – казва меко Дърдорко Първи.

– Обаче си знаехме, че на тебе може да се разчита – добавя Дърдорко Втори.

– За всеки случай те проследихме.

– Малко предпазливост в повече не вреди.

– Ох, вие двамата и мъртвец можете да съживите. Ако и само за да си направи удоволствието да ви накара да млъкнете – казва унило Арундел.

– Тъй значи – муси се Дърдорко Първи.

Дърдорко Втори също.

– Тъй било, а? – обажда се той.

Млъкват за минута. После Арундел издухва носа си и въздиша.

– Катастрофа, значи – подсказва Дърдорко Първи.

– Спешна катастрофа – додава Дърдорко Втори.

– Чакаме.

– Спокойно, не бързай.

– Объркана работа, а? – казва с поверителен тон Дърдорко Първи.

– Не си виновен ти.

– Аз съм виновен! – извиква Арундел, после прикрива уста с ръка. – Аз дадох на баща ми онова писмо и вижте какво стана!

О-хо-хо, страсти младежки! Той в края на краищата наистина е много мило момче. Прекалено мило, за да го приемат в този клуб. Те искат само гаднярчетата. Покварените, които могат да бъдат подлъгани.

– Дръж се – казва му твърдо Дърдорко Първи.

– Малко си нахален – обажда се Дърдорко Втори. – Изобщо не си виновен ти.

– Чуй ме, старче – продължава Дърдорко Първи, – слушай внимателно. Избрахме

те, защото само ти нямаш никаква вина. Защото знаехме, че можем да ти се доверим; че ти си честен, пряк и, осмелявам се да кажа, все още доста обременен с чувство за чест, що се отнася до името на рода. Ако не бяхме избрали тебе, щяхме да пратим вестта по някой друг, не чак толкова достоен. Вярваш ли ми? Вярваш ли?

Казва го толкова сериозно, че Арундел кима с очи, пълни със сълзи. Никога досега Дърдорко Първи не е произнасял толкова много думи на един дъх.

– Вината си е на членовете на клуба – додава Дърдорко Втори. – Само те са си виновни.

– Но какво толкова ужасно са направили? – пита Арундел.

– Какво са направили ли?

– А какво не са?

– Измама, старче.

– Измама и заблуждаване.

– Но половината хора, които познавам, мамят и заблуждават по един или друг начин! – възкликва Арундел.

Дърдорко Втори потръпва.

– Да ти имам приятелите.

– Не съм казал, че са ми приятели! – защитава се Арундел.

– Къде ли се учат на тия номера, чудя се? – продължава Дърдорко Втори. Все едно, че Арундел нищо не е казал.

– Може би от милите си татковци? – предполага Дърдорко Първи.

– На татково коляно.

– По-скоро метнат през татково коляно.

– Татко-заместител.

– Искаш да кажеш, директорът на училището.

– И пръчката му.

– Показалката. Ремъкът. Каишът.

– Или пък другарчетата от класа.

– Бавачката, ако щеш.

Дърдорко Втори изглежда омерзен.

– О, не и бавачката!

– Боя се, че и тя – отвръща Дърдорко Първи.

– Вие за какво говорите? – вика Арундел.

– За това какво ги е създало такива, разбира се.

– Оформило ги е.

– Кое то ги е извратило.

– Кого е извратило?

– Членовете на клуба, разбира се.

– И затова са толкова извратени.

– И трябва да бъдат спрени.

– Но какво са правели тези членове на клуба, освен че са мамели? – пита Арундел, съвсем отчаян.

Дърдорковците се споглеждат, после поглеждат и Арундел. Гадното чувство в стомаха му прераства в изгаряща, мъчителна болка. Собственият му баща е един от тези перверзни типове, за които дрънкат Дърдорковците. Баща му е един от монасите, маската му ще бъде свалена и цял свят ще разбере това. Баща му знае всичко онова, в което смятат да го посветят Дърдорковците, каквото и да е то. Собственият му баща.

– Можем ли да ти се доверим? – пита Дърдорко Първи.

– Безрезервно? – додава Дърдорко Втори.

– Знаете, че не съм се изпуснал пред никого.

– Не и пред децата.

– Не съм дете – протестира Арундел. – Имате думата ми. Честната ми дума.

Дърдорковците се споглеждат.

– Кълна се! – пламенно казва Арундел. – Кълна се в честта на сестра си!

– Мамели са жени, старче – казва тихо Дърдорко Първи. По-мекко Арундел никога не го е чувал да говори. – Даже не са били и жени. Млади, невинни момичета. Не по-възрастни от тебе.

– Искате да кажете, съблазнявали са ги? – пита Арундел.

– Не – отговаря Дърдорко Втори. – Изобщо не са ги съблазнявали.

Млъкват и за първи път от първата им злощастна среща насам на Арундел отчаяно му се иска да заговорят пак.

– Но какво точно са им правели? – пита той.

– Продавали са ги на търг помежду си – отвръща Дърдорко Първи.

– Мамели са ги, после са ги упоявали и който предложил най-висока цена, печелел момичето – обяснява Дърдорко Втори.

– По хиляда лири за седмица.

– И който купел момичето, правел с него каквото си иска.

– Срещали се на всеки три години. На различни места.

– От стотици години се срещат.

– Нали разбираш, традиция. Шифри.

– Тайната е била половината удоволствие.

– Но не толкова, колкото търговете.

Пак млъкват. Кожата на Арундел е добила мразовития сивкав цвят на зимно небе преди буря. С усилие на волята се сдържа да не повърне.

– Собственият ми баща е един от тях! – задавя се той. – Собственият ми баща – да прави такива неща!

– Боя се, че така излиза, старче – обажда се Дърдорко Първи.

– Майка ми знае ли?

– Без съмнение не знае.

– Но защо ще прави такива ужасни неща? – пита Арундел. Сълзите му аха-аха ще потекат. – Как може да го е искал? Купувал ли е...

– Не знаем – отвръща Дърдорко Първи. – Защо би искал да го прави, който и да било?

– Заради властта – отвръща Дърдорко Втори.

– Властта и господството.

– И заради покварата.

– И аз ли ще стана такъв? – крещи Арундел.

– Нямах шанс, старче.

– Ама хич.

– Откъде знаете? – пита Арундел.

– Дойде тук, нали? Каза, че станала катастрофа – отвръща му Дърдорко Първи.

– Всъщност, още нищо не си ни казал – напомня му Дърдорко Втори.

– Защото знам, че баща ми го има на онази снимка – отвръща Арундел. Те много добре знаят за коя снимка говори той. – Искам да знам какво мога да направя, за да спра всичко това – преди и той да бъде разкрит като всички останали. Откакто започнаха да се появяват тези снимки, той не е на себе си. Направо се поболя, седи си вкъщи и майка ми ще полудее от тревоги. Не искам нищо лошо да се случи с майка ми и със сестра ми.

– Или с тебе – добавя спокойно Дърдорко Първи.

– Това доста ще навреди на репутацията ти – също толкова спокойно добавя Дърдорко Втори.

– Вие за какъв ме мислите? Как смеете?! – Арундел не може да повярва. – Не съм дошъл тук заради себе си! Всъщност, не знам какво правя! Май полудявам, това е, а няма с кого да поговоря! Знаем, че баща ми е направил нещо. Идват да го посетят много повече хора от обикновено, и...

– Знаем, старче – прекъсва го Дърдорко Първи.

– Малко предпазливост в повече не вреди – добавя Дърдорко Втори.

– О, боже, помогни ми! – И Арундел отново заравя лице в шепи.

– На момичетата никой не е помогнал.

– Съвсем никой.

– Ти можеш да им помогнеш.

– Ти и никой друг.

– Какво искате да кажете? – Арундел отново се надига.

– Когато бъдат разобличени всички до един, с клуба ще е свършено – обяснява Дърдорко Първи.

– Това отдавна трябваше да стане – добавя Дърдорко Втори.

– Но сред тях има един по-особен...

– За баща ми ли става дума? – пита Арундел.

– Не. Не е баща ти – отговаря Дърдорко Втори.

Арундел въздъхва дълбоко и допива уискито.

– Най-лошият – добавя Дърдорко Първи.

– Засега.

– Ще ни помогнеш ли да го открием?

– Ще ни помогнеш ли?

Арундел избърсва очи. Устните му са мрачно присвити в тънка черта. В този миг ужасно прилича на Гай, сякаш от погълнат от себе си момчурляк се е превърнал за миг в голям мъж, изправен лице в лице с реалността.

Добре дошъл в клуба!

– Ще ви помогна, но при едно условие – казва Арундел.

Дърдорковците си наливат по едно и продължават да го гледат безстрастно. Няма какъде да бързат.

Арундел си поема дълбоко дъх.

– Да не разкривате лицето на баща ми – казва той. – Ако той ми даде нужната ви информация, да спрете със снимките. Никакви снимки, на които се вижда лицето му. Не го правя заради себе си. Нито заради него – долният мръсник! Заради майка ми и сестра ми го правя. За мен изобщо не ми пука – казва той.

– Нито пък за баща ти – добавя Дърдорко Първи.

– Не, за баща ми никак – отговаря Арундел и пребледнява още повече.

– Свестен човек си ти – казва сериозно Дърдорко Първи. – Бих се гордял, ако беше мой син.

– Аз съм син на баща си – тъжно казва Арундел.

– И на майка си – добавя Дърдорко Втори.

– Това не е утешение за мен – казва Арундел уморено. – Кажете какво трябва да направя.

– Кажи му: Бейтс. Бейтс, през 1935-а.

– Къде е Бейтс.

– Бейтс никога няма да разбере как сме го открили.

– Ние прикриваме следите си.

– Да, нали? – мърмори под носа си Арундел.

– Снимките ще спрат.

– Клубът ще бъде забравен.

– Ако се престраши да каже на единствения си син.

– Къде е Бейтс.

– Иначе не даваме никакви гаранции.

– Ама съвсем никакви.

Отново млъкват. От време на време в кръчмата се разнася смях, но гласовете не се различават.

– Паднал съм в заешката дупка, нали? – казва най-накрая Арундел.

– Момичетата насила са ги натиквали в дупката – напомня му Дърдорко Първи.

Гласът му отново е учудващо нежен. – И не са могли да излязат от там.

– Искаш ли да се отбием у вас? – пита Дърдорко Втори. – Да не се замесваш в тази история.

– За нас ще е удоволствие, старче – добавя Дърдорко Първи.

– Не, благодаря – отвръща Арундел. Изглежда толкова окаян и объркан, че бих се осмелил да му хвърля някоя от ослепителните ми, вдъхващи увереност усмивки, стига да бях там, разбира се. Вродената ми сантименталност ме кара в такива моменти винаги да се разкисвам.

– Ти си много по-свестен от него – казва Дърдорко Първи.

– Това надали би ме утетило – отвръща Арундел и става да си тръгва.

– Звънни ни като си готов, старче – подава му Дърдорко Първи листче с нов телефонен номер. – Ще чакаме.

– Ти няма да ни разочароваш – додава Дърдорко Втори.

– Знаете ли, че не сте си улучили професията – казва Арундел, докато слага шапка и си закопчава палтото. – Трябвало е да станете комици в мюзикхол.

– Бъзикаме се, значи?

– Заяждаме се, а?

Дърдорко Първи се изправя, протяга ръка и стиска ръката на Арундел.

– Ти си истински храбрец, Арундел Сирил Сейнт Джеймс Гибсън – казва той. – И считам познанството си с тебе за чест.

– Аз също – Дърдорко Втори също му стиска ръката. – И ние няма да те разочароваме.

– В никакъв случай.

– Никога.

Арундел изпъчва рамене и излиза навън, за да срещне лице в лице света и баща си.

Така и не разбираме какво точно е казал Арундел Сирил Сейнт Джеймс Гибсън на баща си. Нито пък какво е казал баща му на останалите членове на клуба. Знаем само, че няколко дни по-късно Арундел се обажда на дадения му номер и казва само: „Комптън Бейтс. Маракеш.“ Не е в Англия от 1944 година, не и лично. Но по някакъв начин е поддържал връзка с тях.

О-хо-хо, вълшебното докосване на Негова Светлост. Горещите му сухи пръсти, още по-горещи сред пустинята. Живее си живота в собствен харем, без съмнение, и там жените могат да изчезват безследно. Където тайната може да бъде купена на по-ниска цена и от покорната плът.

Това е всичко, което ни трябва да знаем.

Още веднъж пада маската на един от членовете на клуба, но после снимките изчезват също толкова тайнствено, колкото и са се появили. Кой е бил седмият монах? Всеки иска да знае. Защо е съществувал този клуб? Кой би могъл да направи подобно нещо? Кой носи отговорността?

Шестимата разкрити членове на клуба не казват нищо. Животът им е свършил. Репутацията им; работата им, ако се занимават с нещо; семействата им; високото им обществено положение и социален престиж – всичко това е попиляно, загубено завинаги. Бъдещето им е изтрито за секунда, колкото време е необходимо на една крушка да избухне. Не заслужават нищо, освен съсипии и унижения.

След като сме ги намерили и смлели на парченца, членовете на клуба престават да съществуват. Присъствието им, толкова огромно и ужасяващо в паметта ни, сега се смалява пред реалността на Негова светлост. Честно, за тях въобще не ни пука вече, не повече, отколкото ни пука за Джун и нещастното й семейство. Изхвърляме ги на боклука, като спукани балони след рожден ден.

Отборът ни се приближава към плячката. Това е единственото, което има значение.

Подкупите са грамадни, но ги плащаме, без да кажем и думица. Документите и фалшивите паспорти са в идеален ред. Нали разбирате, Комптън Бейтс е много болен. Ама толкова болен, че като го намерим, трябва да бъде извозен от страната, закопчан за болнична носилка и изпратен с частен самолет при личния му онколог във Вашингтон. Наети са самолети, пилотите са в готовност, откупили сме времето им. Щастливи са да ни чакат край басейна на Ла Мамуния, докато им дадем сигнал. Първо с доста малък самолет летят за Лисабон, после се прехвърлят на по-голям за полета до Вашингтон, а после летят за Кинг Хенри, Вирджиния, където ще се приземят на частната писта на някаква плантация.

Можехме да им кажем, че важното лице на борда е самият Никита Хрушчов и пак нямаше да има значение, при тия бакшиши.

Не искате да ви занимавам с подробности, нали? Не и сега. Не и когато вече сме толкова близо.

След като го открихме в Мароко, държахме го под наблюдение. Когато разбрахме, че е приспан от фалшивото чувство за сигурност, след като изминават шест седмици в спокойствие след скандала с монасите, ние го отвлякохме. Упоихме го тежко, завързахме му очите и го държахме на тъмно.

Точно както той беше постъпил с нея.

После го метнахме на носилката, овързахме го като пълнено пиле и той излетя в нощното небе и след близо ден се приземи на нашата писта.

Внимателно го изнесохме от самолета и го отнесохме в къщата. Надолу по стълбите, надолу, надолу, надолу, покрай бутилките с вино в избата, в тъмничната килия.

Може би когато се събуди, прикован за грубия тухлен зид, влажният кисел мирис на тъмницата ще му напомни нещо. И ще разбере къде е попаднал.

Прич маха превръзката от очите му – Негова светлост не помръдва, унесен в наркотичен сън, – и го поглежда за последен път. Връща се в кухнята на горния етаж, където чакаме – Беладона, Матео, който пристигна снощи заедно с Гай, и аз. Помолихме Гай да стои пред вратата на Брайъни и да я пази да не се събуди, и той се съгласи неохотно. Брайъни, на която той страшно липсваше, още не знае, че е пристигнал. Беладона също не му обръща внимание. Откакто преди няколко седмици Прич й изпрати записите, почти не е излизала от стаята си.

– Колко се радвам да те видя пак – поздравява Прич Беладона. Тя сякаш не е остаряла нито с ден, казва си той в почуда, сякаш е обвита в някаква неземна аура. Само едва забележимите бръчици на челото й и в ъгълчетата на устата издават, че е станала по-твърда и по-чувствителна.

– Момченцето ми там ли беше? – пита тя. – Видяхте ли синчето ми в Мароко?

Той клати отрицателно глава.

– Навсякъде търсихме – казва той. – Седмици наред го следяхме и никога не сме го виждали с дете. Нито веднъж. Но хората ми продължават да следят къщата. За всеки случай.

Краката на Беладона се подкосяват. Тя сяда.

– Знам, че си направил всичко, което е било по силите ти, и никога няма да мога да ти се отплатя. За всичко – казва тя най-накрая.

Нали разбирате, ние знаем, че това е той и никой друг. Никакви съмнения нямаме в това, че именно той е Негова светлост. Двамата с Беладона прослушахме записите на седемте члена на клуба. Не съм чувал гласа му особено често, разбира се, но никога не бих могъл да го забравя. На записите не го чухме – но сега той беше в наши ръце.

– Не мога да твърдя, че не ми е било интересно – отвръща Прич. – Най-хубавата задача, която някога съм изпълнявал.

– Какво искаш да кажеш с това „съм изпълнявал“?

– Време е да се оттегля – казва той спокойно и гледа Беладона. – Направих каквото можах, от тук нататък си ти. Само ти знаеш какво да правиш.

– Разбирам – казва Беладона.

Мътните го взели. Двамата с Матео се споглеждаме загрижено. Не искам да проумявам това; не искам да се изправя срещу Негова светлост или господин Линкълн, или който и да е там, без опитното ръководство на Прич. Не искам да мисля за момченцето. Моля те, Прич, моля те. Не си отивай. Толкова време вече ни помагаш, че...

Изпращам Прич до самолета и той знае какво очаквам да ми каже.

– Според мен – проговаря той – момчето е мъртво или безследно изчезнало. Изпратих в Белгия екип да изследва околността, за да бъдем абсолютно сигурни. Преди не можеше да рискуваме, нали разбирате, защото нашето присъствие там можеше да действа като предупредителен сигнал за Негова светлост, и той щеше да разбере, че сме по следите му. Доста време ще отнеме, боя се, защото не знаем точно къде да търсим, но разбира ли нещо, ще се обади.

– Хогарт спомена нещо за това точно преди да умре. Нещо, което не си спомням съвсем точно – казвам аз. – Колко пъти се опитвам да си го спомня, но тогава аз бях застанал на вратата, а Хогарт говореше на Беладона, не на мен. Няма смисъл да питате нея, защото всичко това се е изтрило от паметта й.

– Престани да мислиш за това и то само ще изникне – съветва ме Прич.

– Наистина ли мислиш, че Тристан е мъртъв?

– Да, наистина. Нямах да се оттегля, ако смятах, че има и най-малка надежда. Ако хлапенцето е било при него или той го е искал, то щеше да е с него в Мароко. Е, това е само мое скромно мнение.

– По-добро от твоето мнение няма – казвам аз. – Освен това, искам да те осведомя, че една кръчма в Мейфеър на име „Вещерска отвара“ си има нов собственик. Документите те чакат в канцеларията. Надявам се, че чак до края на живота си ще се къпеш в „Гинес“. Това е най-малкото, което можем да направим за тебе. Ти без съмнение заслужаваш да ти се връчи бездънна халба.

Колко обичам аз щедрите жестове! Дори и сега, когато сърцата ни са натежали.

Прич ми благодари със сподавен глас. После си тръгва. Кой знае дали някога пътищата ни отново ще се пресекат?

Когато се връщам, Беладона седи в кухнята, а на масата до нея лежи маска. Увила се е в наметало, за да я пази от студа, а лицето и е сиво като кожените ръкавици, които си е сложила. Втренчила е поглед в някакво ужасно място, което никога не искам да виждам. Сядам до нея, а след малко слиза Матео, води със себе си и Гай.

Чакаме Негова светлост да се събуди.

Най-накрая тя става и си слага маската. Двамата с Матео също ставаме, но тя ни маха нервно и тръгва надолу по стълбите.

Иска да го види сама. Иска да бъде там, когато се събуди и осъзнае къде се намира и кой е вперил поглед в него в полумрака на тъмницата.

Тя остава долу с часове и най-накрая той трепва и се опитва да се размърда. Дръпва веригата и осъзнава, че не може да мръдне, че е попаднал в капан. Погледът му се фокусира и се нагажда към полумрака, той отново дръпва веригите и се опитва да стане. Ярка светлина изпълва килията и той извърща глава. После отново поглежда напред, очите му започват да се нагаждат и от другата страна на решетките пред погледа му изплува скритото й зад маска лице.

Щом я вижда, той се усмихва. Никаква маска не може да я скрие от него.

– Чаках те – казва той.

Тя не казва нищо, само поставя фенера в краката си.

След час или дори повече ние, тримата, вече не издържаме и тръгваме предпазливо надолу по стълбите, към мириса на страх. Не се чува друг звук, освен ехото на стъпките ни и задъханото ни дишане. „Как ли е могла да го понесе? – пита се Гай. – Как ли не е полудяла?“

Тя седи на малко столче пред килията, прегърбена и изпита, също както беше със сър Пати. Гледа Негова светлост втренчено и той я гледа втренчено с онази негова извратена усмивка.

Тя дори не помръдва – сякаш не ни забелязва. Вдигам фенера и светлината изпълва килията. Той присвива очи, после ни разпознава – мен и Матео. Усмихва се още по-широко.

– Нека го погледна – прошепва ми Гай. Той пристъпва напред и поглежда вътре в килията.

Негова светлост извърща леко глава и вижда Гай. И започва да се смее. Смехът му е толкова ужасен, че бързо пускам фенера на пода и инстинктивно запушвам уши, за да не чувам този противен звук. Хапещият, странен кикот, който отеква сред стените.

Смехът не спира.

Светлината в тъмницата е толкова слаба, че всъщност не виждам Гай, но мога да се закълна, че лицето му е по-бяло, отколкото първия път, когато съзря Брайъни и пребледня въпреки загара си.

Усещам пулсираща болка в коляното. Беладона рязко се изправя и излиза, минава покрай бутилките с вино, изкачва се нагоре по стълбите. Следваме я по петите.

– Ти знаеш кой е той – казва Беладона на Гай, когато отново се връщаме в блажената позната обстановка на кухнята. Гласът й е равен, безизразен.

– Да, знам – отвърща Гай. Гласът му сякаш идва много, много отдалеч, от същото онова ужасно място, което тя съзерцаваше преди.

– Кажи ми кой е той – заповядва тя.

Гай я поглежда, опитва да се усмихне и казва:

– Баща ми.

20

Свалянето на маската

Две думички: _баща ми._

Три думички: _коя си ти?_

– Баща ти не беше ли мъртъв? – пита тя с монотонен глас, след като сме се съвзели от първоначалния удар. Седим навън, на верандата, нощта е изпълнена със звуци, скърцане и ръмженето на скитащите животни. Не ми се стои в къщата, като

знам, че той е долу под нас. Както и на всички.

– И аз така си мислех – измърморва Гай.

– Защо си решил, че е мъртъв? – питам.

– Май толкова ми се искаше да вярвам, че е мъртъв, че когато изчезна през 1944-та, сам си повярвах – отвръща Гай. – Брат ми Джон Франсис отначало мислеше, че баща ни е бил военнопленник, защото е заминал за континента – не си спомням точно годината – и просто не се е върнал. Аз не можех да повярвам, че той би се отказал от своя свят и минута по-рано, отколкото му е нужно. Ала не знам. Не бих се пречкал на Джон Франсис.

– Проверих в „Дебрет“. За баща ти – обяснявам аз неведението си по темата. Да не би да губя подхода си? Дали пък всички не сме пропуснали нещо? След толкова време и милиони, милиони, милиони шпиони „Дебрет“ да ни бие?

След като Хю бе споменал граф Роси Кромарти, спомням си как отидох в библиотеката, извадих дебелия червена книга със списъци на всички благородници и благороднички в кралството и проверих какво пише там за него. Четирима сина – пишеше там – единият починал; една дъщеря, също покойница. Това привлече вниманието ми, но имената не съвпадаха. Най-възрастният син беше Ивлин Джей, следваха Кларънс и Чолмонделей, Уилям Дейл и Джулия бяха последните му деца – починалите. Спомням си как затворих книгата и ми стана жал за всеки, който носи име като Чолмонделей, а после го забравих.

– Имената бяха други.

– Да, сигурно – казва Гай. Гласът му е почти толкова похабен, колкото и на Беладона – сякаш говори от подводна пещера. – Сигурен съм, че баща ми е настоящ. Изброени са само първите лични имена, но всички ние имаме по няколко. Така правят родове като моя.

– Значи Джон Франсис е средното име на по-големия ти брат или нещо такова – казвам.

Гай кимва.

– Ивлин Джон Франсис, Кларънс Фредерик Джордж, Уилям Дейл Артър – така се казват братята ми. Сестра ми – Джулия Клер Гуендолин.

– Искаш да кажеш, че всъщност се казваш Чолмонделей? – питам. Ако положението не беше толкова съкрушително, щях направо да се търкалям по пода от смях. Той никак не прилича на някой Чъмлей.

– Чолмонделей Хорас Гай – отговаря той. – Винаги съм предпочитал да ме наричат Гай, по ясни причини.

– А откъде идва Линдел? – продължавам да разпитвам.

– Прабабата на майка ми по майчина линия се е казвала така. Не исках името ми да има нищо общо с името на баща ми.

– Разбирам.

Известно време мълчим. Опитвам се да осмисля наум хронологията. Негова светлост ни намери в Италия през 1943 година и ни заведе в Белгия. Беладона все още е била затворена в мрачната сива къща, където е валяло – вероятно в Източна Шотландия. Прекарвахме си весело, докато се лекувахме и обновявахме мишените на Мориц, както и да се вардим от отплесналите се куршуми. Доведоха я при нас в средата на 1946 година. Брайъни и Тристан се родиха на 10 февруари 1947-ма. Оттогава минаха почти десет години.

Какво е правил Негова светлост, докато Беладона е била бременна? Къде ли е бил? Защо не се появяваше никакъв? Какво го е завело в Мароко? Дали е мислил да я вземе там? – чудя се аз. – И да я изгуби в пустинята, където никой никога няма да я открие?

Мътните да го вземат. Цялото трескаво очакване се разсейва като храна за рибки, посипана в аквариума в трапезарията, под която, дълбоко надолу, спи той. Затворихме чудовището в клетка, но това не ни носи утеха. Нещо повече, определено съм разочарован. Матео ме поглежда и разбирам, че си мисли абсолютно същото.

Сега, когато открихме Негова светлост, не знаем какво да правим. Мътните го взели – два пъти!

– Ще го държа тук – заявява Беладона – толкова дълго, колкото той държа мен.

Започва да ми става много зле. Не е коляното – сърцето ме свива.

– Ами Брайъни? – успявам да кажа най-накрая. – И другите? Как можеш да държиш

такъв човек в тъмница в къщата, в която живееш, цели...

– Ще ѝ кажа, че съм болна. Първо ще ѝ кажем, че Матео е дошъл, а после, че и Гай ще дойде, за да ми помогнат да оздравея – казва тя с равен глас. Докато говори, не поглежда никой от нас и разбирам, че много отдавна крои този сценарий. – Ще свикне с липсата ми и няма да се чувства незаслужено пренебрегната, защото Гай ще ѝ прави компания. Когато свърши училище, през лятото можем да я пратим на лагер. Гай ще ѝ каже, че трябва да се върне в Лондон по работа, но ще идва да я вижда в дните за свиждане. Така тя няма да е чак толкова против. – Тя говори за месеци напред, говори за Гай, като че той не е там и не се е втренчил в безизразните ѝ черти смаяно и невярващо. – Така ще бъде. Ако на някой не му харесва това или каквото и да е, което казвам или правя, е свободен да си тръгне когато си поиска.

Тя става и се отдалечава, без да ни погледне повече. Не е казала и дума на Гай, чиито очи я следват, докато се стопи в мъглата. Без съмнение тя трябва да разбира, че той е...

О-хо-хо, тя е твърда. Твърда, жестока и непреклонна също като Негова светлост. Живото наследство на членовете на клуба.

Не се е зазорило съвсем още, но никой от нас не се чувства ни най-малко уморен. Мисля си за лагера Минетонка сред зеленината на Минесота, където Прич за първи път ни разказа за Джун и за семейството ѝ. Когато седяхме на терасата на Леандро, в някой друг живот. Не мога да понасям всичко това и секунда повече, изтичвам до барчето, изваждам голяма бутилка бърбън и няколко чаши, слагам лед в една кофичка, връщам се на верандата, откъсвам няколко стръка мента от саксията до прозореца. Боя се, че ако заспя, насън ще чувам дрънкането на веригите му.

– Мога ли да те питам нещо? – пита Матео Гай и Гай кима. – Откъде идват парите на твоето семейство?

– С други думи, как баща ми е могъл да си позволи екстравагантността да похарчи един милион лири през 1935 година? – пита огорчено Гай. – Захарна тръстика в Хаити, опалови мини в Австралия, петролни кладенци в Малайзия. Също и подкупи, изнудване и грабителство, предполагам.

– Повечето хора от неговата класа не са работили, нали?

– Не, да работят, е било под достойнството им – достойнството на аристокрацията, искам да кажа – отвръща Гай. – Баща ми беше съвсем необичайно явление, що се отнася до това. Не знам какво го караше да работи. Никога няма да разбере какво го подтикваше. Не ми се ще да вярвам, че всичко това е истина. Самата мисъл ми е непоносима, няма какво да се чудя, иначе съвсем полудявам. – Той отпива продължителна глътка. – Единственото, което ми пречи да загубя окончателно разсъдъка си, е, че зная, че тя е оцеляла. Инак...

– Защо майка ти се е оженила за него? – питам аз направо.

– Нямам представа. Убеден съм, че бракът е бил нагласен, но майка ми почина много преди да имам възможност да я разпитам за подробностите – казва Гай.

– Боя се, че зестрата ѝ е осигурила голяма част от капитала за бащините ми предприятия. Когато са се оженили, тя е била само на седемнайсет, а той на осемнайсет. Било е през 1911 година. Джон Франсис се е родил година по-късно, после Фредерик, а аз съм се родил през 1914 година. След това тя не е трябвало да забременява повече. Бебетата са я довършили. Той изобщо не е трябвало да... – той заравя глава в шепи. – Искан ми се никога да не съм се раждал. Животът ми не е нищо друго, освен четирийсет и две напразно изживени години. А сега и това. Надявам се баща ми да гние в ада.

Е, Негова светлост без съмнение скоро ще разбере какво е да те оставят да гниеш.

– *„Perduto e tutto tempo che in amor non si spende“* – казвам аз и се опитвам да не мисля за това в момента. – Всяко време, прекарано без любов, е загубено.

– Леандро ли те научи на това? – пита Гай след дълга пауза и въздиша тежко. – Ще ми се да съм го познавал.

– Повече от всичко бих искал точно сега да е тук – казвам аз пламенно. – Той би знаел какво да прави.

– Онова, което аз искам да знам – казва внимателно Гай – е как сте избягали от Белгия. Каза, че ще ми разкажеш и според мен точно сега е моментът. И двамата сте тук, а аз имам нужда да знам това.

Напълвам си чашата и пия бавно. Припомням си рушация се замък в Белгия и бодливата тел, скрита в къпиновите храсти, избуяли над каменната ограда. Тук във Вирджиния можем да дишаме; там сякаш бяхме затворени в гората – толкова плътна и смълчана беше, сякаш искаше да се храни от костния ни мозък. Там се криехме от света и жалехме за погубеното си мъжество. Тогава тя се появи за пръв път; Хогарт каза, че се казвала Дула. Специална компаньонка на господин Линкълн. Не ѝ се пречкай, беше ни предупредил той. Дръжте вратите заключени. Инак...

Гай се обляга назад и се вторачва в ръцете си. Чака да започна да говоря. Тънките му, изящни пръсти сякаш са създадени да галят женска плът. Пръстите му никак не приличат на горещите, сухи пръсти на баща му. Ръцете на баща му, които се наслаждаваха на болката. Ръцете, създадени да причиняват болка.

Откакто се отъркаля в сеното, Гай не е докосвал жена.

Попаднеш ли веднъж под чара на Беладона, другите жени вече не съществуват.

– Трябва да избягаме. Да се махнем – казвам един ден на Матео в края на октомври 1946 година, докато разсеяно изгребваме листата от градинските пътеки. – Трябва да я спасим. Знаеш ли кое е най-странното – само като си мисля за това, и се чувствам по-добре. Сякаш това ми дава цел, върху която да се съсредоточа. Тук гнием; знаеш го. Не бива ние, безстрашните Ченини, да се държим така.

– Някога бяхме безстрашни – казва глухо Матео.

– Ще успеем – казвам аз и започвам да стържа с греблото по чакъла. Звукът е дразнещ. – Оцеляхме, нали? Пак трябва да станем мъже. Да мислим като мъже, като тях. Да бъдем безжалостни като господин Линкълн, Хогарт и другите. Тя ги нарече членове на клуба. Сега ние знаем какво представляват: така че можем да ги надхитрим. Ние сме по-хитри от тях. Те си мислят, че сме тъпи и рухнали духом, но не сме. Нали? – питам го аз с надежда.

Матео ме поглежда със съмнение, но от този момент нататък започва да прилича повече на себе си. Казахме ѝ, че кроим план за бягство и очите ѝ се разшириха от ужас.

– Ще прекосим швейцарската граница, кълна ти се – шепна ѝ аз. – Там са парите – в Швейцарската консолидирана банка. После ще се укрием с децата. Някъде, където той никога да не може да ни намери.

Тя като че ли се колебае, защото не се чувства много добре, и ние започваме да настояваме да не се коси за нищо и да остави всичко на нас. Говорех много по-уверено, отколкото се чувствах. Имахме нужда от дрехи, транспорт, пари, с които да си платим пътуването до Швейцария. Предположих, че можем да свием паспортите и документите за самоличност на тримата М. – Мориц, Маркус и Матилда, и да ги подправим; бях гений на фалшификацията – наследство от Съпротивата. Но останалото беше проблем – беше малко сложно, нито знаехме разписанията, нито имяхме кола или бензин и дори не знаехме името на най-близкото до замъка село. И нямаше към кого да се обърнем за помощ.

Трябваше ни план. За да можем да заговорничим. Мисли, Томазино, мисли. Няма време за губене. Може би ще можем да се измъкнем до селото и да намерим там някой, който ще ни помогне. Не, не беше възможно. Може би ни трябваха клещи, за да можем да се измъкнем и избягаме под прикритието на нощта. Не, и това не ставаше. Трябваше ни нещо повече от клещи. Трябваше да премахнем от пътя си Маркус, Мориц и Матилда.

Може би Хогарт беше ключът. Без съмнение той ще бъде тук, щом наближи времето ѝ да ражда. Негова Светлост го нямаше никакъв, и слава богу. Според мен точно тогава тя не би понесла докосването на ужасните му горещи пръсти; шокът можеше да предизвика преждевременно раждане. Не, Хогарт никога не би си и помислил, че ще имаме куража да го предизвикаме.

За начало трябваше да се докараме пред Матилда. Беладона не трябваше да се напруга много, защото Матилда отчетливо проявяваше майчински тенденции. Ако гледката на тази дебела, мълчалива селянка, която потупва корема на Беладона, не беше толкова нелепа, сигурно щях да се разсмея. Матилда ѝ готвеше питателни супички и ястия и преглеждаше бъдещата майка толкова много пъти на ден, че, кълна се, Беладона беше готова да започне да пищи. Направо се стрясках при мисълта за Матилда, която варди нощем портата, плете терлички и подръбва пеленки.

– Но как ще минем през портата? – попитах тихо Матео, докато една нощ се разхождахме. Вече бяхме махнали на Мориц – той знаеше, че сме го видели и няма нужда да ни стреля. – Само от там можем да минем.

– Да ги заколим – обади се Матео след неловко мълчание. – Като през войната. Да, все още беше като през войната, а ние бяхме пленници на врага.

– Само дето може да стане голяма каша – рекох аз малко в стила на Хогарт. – Прекалено много кръв. – Потръпнах и продължихме нататък. Дъхът ни се кълбеше в мразовития въздух. Обмисляхме възможностите.

Беладона разреши дилемата на другия ден. Под салфетката на подноса бе пхнала тъничка, опърпана книга: „Наръчник на отровите за ценители“.

– Намерих я в библиотеката, скрита в друга книга – пошушна ми тя с широко отворени, втрещени очи.

– Прекрасно. Не се притеснявай вече за нищо – пошуснах ѝ в отговор аз. – Съсредоточи се само върху това да родиш хубави бебета, а ние ще се погрижим за останалото.

Книгата беше завладяващо написана и аз се втурнах към библиотеката да проверя дали няма друга книга, в която да пише как изглеждат съответните растения и гъби, за да почнем да се ровим из горите. Малко олеандър щеше да ни дойде добре. Една клонка, няколко листа – толкова ни трябваше. Или пък рицинови зърна. Ужасно токсични са. Само дето тук рицин не растеше. Картофени кълнове – не, беше късничко за картофи по това време на годината. Арсеникът нямаше грешка, само дето нямаше откъде да го намеря. Нито пък можех да различа отровна гъба от трюфел, така че гъбите отпадаха. Освен това как да нахраним тримата М. с гъби, без те да заподозрат нещо? Продължавах да чета. Трябваше да се намери нещо. О-хо-хо, есенен минзухар. Цялото растение е отровно; ставаше. Чакай малко – тук има и глава за ботулизма. „Наръчникът за ценители“ обясняваше как да отглеждаш бактериите в малки бурканчета. Прекрасно. Ще създадем свой собствен вкусен отровен коктейл и ще го скрием в кухнята книга, където тя е намерила наръчника. Изобщо няма да се сетят откъде им е дошло. А после, когато вече е чисто, ще съберем дрехите, парите и паспортите им. Последните аз ще подправа, за да послужат за по-належащи нужди.

Не исках да мисля за останалите усложнения.

Скоро след като водата на Беладона изтече, появи се Хогарт заедно с още някакъв, за когото каза, че бил лекар. Спомням си го от прегледа, когато тя за пръв път заподозря, че е бременна. Не му се доверявах повече, отколкото на майчинското суетене на Матилда, но трябваше да се надявам, че ще помогне на Беладона при раждането.

Нямахме друг избор, освен да му се доверим.

Негова светлост все още го нямаше никакъв. Изчезването му ме изнервяше, но той сигурно си е имал причини да се отдръпне. Беше нещо повече от нежелание да предизвика с присъствието си усложнения при раждането. Беше нещо друго – усещах го.

След като започнаха родилните ѝ болки, те бързо се превърнаха в агония. Не можех да понеса писъците ѝ, които продължиха безкрайни часове. „Не може ли да ѝ дадете някакво болкоуспокояващо?“ – примолех се на доктора. Той поклати глава. Беше много концентриран, което ме накара да се почувствам малко по-добре. Хогарт сновеше в кухнята. Мисълта за цялата тази каша просто му идваше твърде много.

Най-накрая първо се роди момчето и се разрева кански. Тя го нарече Тристан. Докато двамата с Матео бързо го повивахме, не можахме да се сдържим да не забележим прекрасните розови топчици на Тристан, цели, с идеална форма. Разбира се, досега не бях виждал топките на бебе, но неговите бяха непропорционално огромни, поне така ни се струваше на нас. Страстна вълна от обич изтече през пръстите ми към кожата на новороденото.

С последния тласък от Беладона излезе момиченце и ние мигом се влюбихме и в нея, щом я сложихме в ръцете на Беладона до братчето ѝ. Беладона едва успя да ги целуне по косиците и заспа дълбоко от изтощение. Докторът стегна багажа си, а Матилда взе да дундурка бебетата и да им гука. Още не ни беше казала и дума, а и не очаквах скоро да запее приспивна песничка. Наблюдавахме как тя внимателно положи бебетата в люлчиците, застлани с топли одеяла, до леглото, и излезе на пръсти. Хогарт надникна вътре да види бебетата, видя измачканите, окървавени чаршафи, позеленя и бързо излезе.

За пръв път от много време насам двамата с Матео не чувстваме нищо друго, освен чисто щастие. Суетим се около бебетата; после също потъваме в дълбок сън на канапетата до пианото.

Събудих се пръв, прозях се и отидох да нагледам бебетата. После се усетих, че Хогарт е в стаята и нервите, ми се събудиха. Не трябваше да бъде там; нещо не беше наред. Погледнах си часовника: предобед. Бебетата трябваше вече да са се разревали, за да ги нахранят; поне това си спомнях от ревливите хлапета, които направо ме подлудяваха в Бенсънхърст. Първо отидох до люлката на Брайъни, където тя мирно спеше, после погледнах намръщено Хогарт.

– Матилда я нахрани с биберон – прошепна той.

Това мигом ме разтревожва. Беладона бе настояла да кърми бебетата си сама – надяваше се така да ги накара да оставят бебетата при нея. Приблжих се до люлката на Тристан, но го нямаше там. Нервите вече така ме бяха стегнали, че се учудвах как Беладона още не ги е усетила и не се е събудила. Леко раздрусвам Матео и той бързо се събужда. Изразът на лицето ми му бе достатъчен да разбере, че далеч не всичко е тип-топ.

– Къде е Тристан? – попитах Хогарт, като шепнех високо – не исках да тревожа Беладона.

– Не е добре – отвърна ми той, също шепнешком.

– Какво искаш да кажеш? – попитах. Бях готов да го удуша. Лъжеше ме; знаех го. Матео застана до мен; Хогарт стана и се изнесе. О-хо-хо, значи все още можем да разпознаем врага, ако напрегнем ума си. Това ни вдъхваше увереност. Или би ни вдъхвало, ако можех да схвана какво става. Сега вече не можехме да направим нищо. А без съмнение не можехме да избягаме само с едното бебе.

Когато Хогарт стигна на безопасно място – до вратата, където внезапно до него се материализира и Мориц, той отново се обърна към нас.

– Гърдите на Тристан са в ужасно състояние – каза той. – Дишането му разтревожи Матилда, докато го хранеше. Естествено, надявам се да се оправи. Докторът се върна, за да го отнесе в селото. Няма абсолютно никакъв повод за тревоги.

Как да не се тревожим?

– Не ти вярваме.

– Не ми харесва тона ти, миличък – отвърна ми той и се отдалечи.

Не можеше да бъде. Какво щях да кажа на Беладона, като се събуди? Бяха откраднали детето ѝ; знаех го.

Когато Беладона след малко се размърда и я принудихме да хапне малко супа, подадохме ѝ Брайъни, която жадно налага гърдата ѝ. Беладона беше толкова изтощена, че заспа още докато Брайъни бозаеше и затова Матео остана с нея, като следеше на бебето да му е удобно. Почти приличаха на щастливо семейство. Почти.

Когато Беладона се събуди отново, беше все още твърде слаба и не можа да стане от леглото.

– Къде са децата ми? – попита сънено тя. Донесохме ѝ Брайъни, която отново започна да бозае като в сън. – Къде е Тристан?

Приседнах на ръба на леглото и тя забеляза израза на лицето ми.

– Нещо не е наред с дишането му – казах предпазливо. – Докторът го отнесъл в селото, за да се погрижат за него. Всичко ще се оправи. Ти сега си почивай. Брайъни има нужда от тебе.

– Не. – Тя се опита да стане. – Не, не, не...

Брайъни изпусна гърдата и се разплака. Матео се опита да успокои Беладона, която ридаеше истерично, а аз изтичах до кухнята. Само Матилда беше там; Хогарт не се виждаше никакъв.

– Къде е бебето ѝ? – изкрещях. – Какво си ми направила? – Толкова бях ядосан, че бях готов да грабна някой касапски нож и да го забия в гърба на Матилда, но тогава влезе Маркус. Той поклати навъсено глава и аз престанах да пищя. Нямах смисъл. Изглеждаха също толкова объркани, колкото и ние. Всъщност обхванатата от майчински настроения Матилда определено изглеждаше като болна от нерви. Въпреки че бе работила за Негова светлост, откакто Беладона се помнеше – всъщност тя е била ужасната жена, която така стегнала корсета ѝ в нощта на търга, че тя не можела дъх да си поеме, – тя никога не би причинила вреда на бебетата.

Или Хогарт бе откраднал Тристан, или наистина беше крайно извратен.

Знаех само, че бебето никога вече няма да се върне.

– Искам си детенцето! – изскимтя тя като ранено кученце. – Искам си детенцето, искам си детенцето, искам си детенцето...

Бе изпаднала в отчаяна летаргия; беше толкова слаба и апатична, че не можеше да кърми. Брайъни никак не се противи, когато започнахме да я храним с биберон. Аз нямах нищо против; поне двамата с Матео се намирахме на работа.

Хогарт дойде седмица по-късно и направо ми заяви, че Тристан бил умрял. Че го държали в селото от страх, че болестта му е заразна и все още не били сигурни какво точно го е убило. Един от онези ужаси, които понякога се случват с новородените. Ще го донесат тук да го погребем, тези дни.

– Не ме лъжи, Хогарт – казвам уморено. „Как бебе на един ден ще настине и ще ги е страх, че е заразно? Защо не ни давате да видим тялото?“ – Искаше ми се да го кажа... искаше ми се да душа Хогарт, докато златните копчета на шитото му по поръчка сако се разхвърчат – но нямах сила да се боря. Освен това той трябваше да си мисли, че се чувстваме слаби и победени.

Ала не бяхме. Следвахме инструкциите в опърпания наръчник. Затваряхме плътно бурканите с остатъци от храна и ги криех в дебелия томове на „Изгубеният рай“ и „Намерения рай“ в стаята ми – в тях зрееше смъртоносна отрова. Нощем се измъквахме да скубем минзухари от лехата и после прекарвахме безкрайни часове в банята, като извличахме токсините.

Хич не си мислете, че ще ви кажа как става.

Беладона не стана от леглото. Ако я нямаше Брайъни, съмнявам се дали изобщо разсъдъкът ѝ щеше да издържи. Въпреки всичко обаче у Беладона бе жив инстинктът на майката да храни потомството си. Брайъни бързо се успокои и стана забележително послушно бебе. Тя плачеше много рядко и сънят ѝ беше здрав. Ядеше, акаше, дремеше, правеше физиономии и надуваше мехурчета. Беше просто сладурана, малкото ми цвете. Сякаш вече някак бе разбрала какви обстоятелства са придружавали рождението ѝ и се мъчеше с всичките си мънички силици да утеши майка си.

Или може би просто бях смешен.

Хогарт отново си тръгна и ние също се заприготвихме за тръгване. Репетирахме всеки ход. Не казвахме на Беладона, защото тя беше твърде слаба, за да я е грижа, и без съмнение би възразила, че не можем да тръгнем без Тристан. Ала Матео бе съгласен с мен. Единственото, което ни задържаше тук, беше, че я чакахме да посъбере сили. Искахме да се махнем, преди Негова светлост да се върне след продължителното си отсъствие. Трябваше да успеем.

Нямахме избор.

Понякога оставяхме Матилда да дундурка и да храни бебето, но само в стаята на Беладона и под зоркия поглед на Матео. Казахме на Беладона да поиска от Матилда да ѝ донесе някои специални неща от селото, неща, за които трябваше да се пътува по-дълго, така че да можем да изкараме и Маркус от къщата. Денят, в който Маркус излезе да купува нещо голямо и тежко и се наложи и Мориц да отиде с него, беше тъкмо този, който чакахме.

През този ден аз се втурнах по обяд в кухнята и съобщих на Матилда, че Беладона отчаяно се нуждае от помощ за бебето, веднага, на минутата, и тя едва не се усмихна. Винаги помагаше с най-голяма радост. Предложих ѝ да им отнесе обяда на поднос и тя кимна.

Учудих се, че ръцете ми не треперят, докато си слагах ръкавиците. Все още не трепереха, когато извадих от джоба си малката стъкленичка, изсипах малко отрова в захарницата, а после и в солницата и в пиперницата. После намазах малко и върху сандвича, който Матилда вече си беше направила. Размазах малко и по долната кора на хляба, с който щяха да вечерят Маркус и Мориц. Ти си бъдещ убиец – рекох си.

Ще ги наблюдаваш как умират.

Вече си бяхме направили сандвичи и ги бяхме сложили отвън под едно саксийно растение, за да са студени и свежи. Никога вече нямаше да изядем нищо, излязло от тази кухня.

Донесох на Беладона питателната супа, а на Матилда – вкусния ѝ сандвич с шунка и ръжен хляб, обилно подправен. Двамата с Матео я гледахме как го яде. В наръчника пишеше, че на ботулиновата отрова ѝ трябват от дванайсет до трийсет и

шест часа, за да се задейства, но минзухарът можеше и да ускори нещата.

Когато Маркус и Мориц се върнаха, Матилда вече стенеше горе в стаята си, просната на леглото и измъчвана от свирепи стомашни болки. Разбира се, не можеше да обвини мен; никой не беше докосвал храната, освен Матилда. Маркус и Мориц за всеки случай ни забраниха да влизаме в кухнята и Маркус ни съобщи, че тази вечер нямало да спи в будката на портала, а щял да остане в къщата заради Матилда. Маркус се паркира точно пред вратата на Беладона. Честно, понякога ги гони страшна параноя.

Спах лошо. Двамата с Матео станахме тъкмо преди зазоряване и къщата ни се стори неестествено тиха. Изтичахме горе и ги намерихме. Маркус бе успял някак си да изпълзи нагоре по стълбите до спалнята – там цареше ужасна, неопишуема воня. Намерихме го на пода до леглото на Матилда. Устите им зееха в агония, погледите им бяха втренчени – без съмнение във вечния огън, на който щяха да се пържат вовеки. Бързо ги завихме с чаршафи и аз можех да кажа и някоя молитва, но не си спомнях нито една. Но пък и те не заслужаваха.

Взехме ключовете от джоба на Маркус и започнахме да изпразваме чекмеджетата – търсехме документи, пари и други неща, които можеха да ни свършат работа. После Матео изтича до къщичката на портала. Щеше да вземе оттам всичко останало, което ни беше необходимо, така че веднага щом Беладона се събуди, да можем да тръгнем. Щяхме да я качим на велосипед и да вържем Брайъни на гърдите ѝ като малко туземче, и така да я закараме в селото. Там щяхме да наемем някой с кола или камион, или с някакво друго превозно средство, който да ни откара до най-близката гара. Каквото и да е, но само да се махнем и то час по-скоро.

Все още бях на горния етаж и претърсвах чекмеджетата, до които обикновено достъп не ни се позволяваше, когато чух странен звук. Не, не беше странен – беше просто неочакван. Кола. Към къщата се приближаваше кола. Това бе много необичайно. Тук никой никога не идваше, а Хогарт винаги паркираше пред портала. Кой ли можеше да бъде? Не и той. Не Негова светлост.

А, не, не. Не и той...

Не беше възможно. Не и сега, когато бяхме толкова близо.

Приклекнах, надникнах през прозореца и видях как Хогарт излезе от колата и приглади намръщен сакото си и няколкото си косъма. Хогарт сигурно беше забелязал, че в къщичката на портала няма никой, отключил бе портата със собствените си ключове и се бе зачудил какво ли става. Матео сигурно го бе чул и се бе скрил в един шкаф. Слава богу, Хогарт беше сам. Притиснах ръка към гърдите си, за да накарам сърцето си да спре да бие толкова учестено. Съсредоточи се, Томазино, успокой се. Какво щях да му кажа, когато влезе и види труповете горе?

Не трябваше да го пускам да се качва горе. Нямаше да го пуснем, докато не ни каже какво наистина е направил с Тристан.

Хогарт щеше първо да потърси нея. Естествено – намери Беладона край камината, взряна в горящите цепеници. Когато го чу, тя дори не помръдна. Брайъни спеше кротко в люлката.

– Здравей, миличка – рече Хогарт. – Защо така няма никой?

Тя сви рамене.

– Откъде да знам? Къде е детенцето ми? – Приличаше на призрак. Яркозелените ѝ очи бяха помръкнали от болка.

Хогарт оправи кърпичката в горния си джоб. Беше кашмирена, в кафяво и тъмнозелено. Много фина и много скъпа.

– Детенцето ти за жалост почина – рече Хогарт. Гласът му трепна едва-едва. – Детенцето ти умря и го погребяхме край гората, от другата страна на лехата с морковите. Скоро ще сложим надгробна плоча и ще устроим малка панихида.

– Лъжеш.

– Искаше ми се да лъжех, най-скъпа моя – отвърна той. – Нищо не би зарадвало Негова светлост повече от син. Но, уви, не било писано.

Това я изкара от вцепенението.

– Мислех си, че предпочита само момичета – каза тя ехидно.

– Скъпа моя, ти ме смайваш – каза Хогарт. – А сега може ли да видя очарователната Брайъни? Трябва да тръгвам. – Той се приближи до люлката и гледа Брайъни няколко минути, с гадната си, крива усмивчица на уста. Бях слязъл долу на пръсти и го наблюдавах от вратата. Защо ще идва, само за да позяпа Брайъни ли? Може

би носеше някакво съобщение за тримата М. Никак не ми харесваше мисълта аз да съм този, който ще му съобщи, че е малко закъснял.

Сигурно разчиства пътя, рекох си. Негова светлост сигурно щеше да пристигне скоро. Коляното ми пулсираше с тъпа болка. Може би вече беше на път за насам и колата вече се запътваше към къщата. Какво да правим? Какво...

Трескаво обмислях всякакви възможности и чаках Матео да се върне от къщичката на портала – щяхме да сме по-силни от Хогарт и да...

Видях размазано петно във въздуха; разнесе се звук от тъп удар, от който ми призля. Хогарт измяука и падна настрани. Нов трясък. И пак, и пак, и пак.

Кръвта бликна от пукнатините по главата му – много, много кръв. Много ще се разстрои, като види колко зацапани са якичката и кърпичката му, рекох си, а после с дива тръпка осъзнах, че Хогарт е мъртъв.

Тя пусна ръжена, затвори очи и залитна. Улових я и тя загуби съзнание. Отнесох я до леглото, тъкмо когато Матео се втурна в стаята, нагребил пушката на Мориц. Щом съзря Хогарт, проснат толкова безцеремонно на килима, той се закова на място. Брайъни продължаваше да спи дълбоко.

Не му казах, че го е направила тя. Казах, че съм бил аз.

– Провери джобовете му, бързо – казах. Имахме късмет. Още един паспорт, шофьорска книжка, дебела пачка пари и ключовете за колата. Беше твърде хубаво, за да е истина.

Само дето беше мъртъв. Всички бяха мъртви. И нямаше кой да ни каже истината – какво се е случило с Тристан.

Началото на пътуването беше страшно нервно.

Бързо опаковахме някои от дрехите на Беладона и смарагдовото колие, както и някои от бебешките неща на Брайъни и бутилките с изкуствено мляко в чантички и куфари, грабнахме куфарите, които двамата с Матео вече бяхме стегнали, изровихме оставените навън сандвичи и натоварихме всичко в колата на Хогарт. Внимателно отнесохме Беладона, която все още беше в безсъзнание, завихме я с одеяла на задната седалка. Аз прегръщах Брайъни отпред, а Матео седна зад кормилото. Караше, сякаш едва вчера бе слязъл от колата – профуча през портата, която аз бързо отключих, без изобщо да се огледа назад, подмина селото и продължи по пътя. Най-накрая стигнахме в едно по-голямо село, където имаше и гара. Намур – така се казваше. Там отседнахме в едно хотелче, докато аз извърша магиите с паспортите. Беладона се събуди и ѝ съобщихме, че заминаваме на малко пътешествие, но тя все още беше в такъв дълбок шок, че вероятно и думица не разбра от онова, което ѝ казахме. Тя отново потъна в дълбок сън, а ние обсъдихме как ще е по-безопасно – дали преглеждат документите по-внимателно във влака или на границата. Решихме да рискуваме и да влезем във Франция с кола, защото не беше много далече. Не смеехме и дъх да си поемем, докато отегченият граничар не ни махна да преминем през митницата. Освен това дебалата пачка на Хогарт беше при нас, а аз можех да подуша кой би имал нужда от подкуп.

Този мирис не се забравя.

Стигнахме до Нанси и отседнахме в един безопасен хотел. Имахме нужда от по-свестни паспорти, затова поразмърдах схванатите си мускули и се престорих, че пак джебчийствам из Бенсънхърст. Беше лесно, след като веднъж си му хванал цаката, също като смяната на скоростите на колата на Хогарт. Проследявах нищо неподозиращите туристи, които поне смътно напомняха на вид някой от нас, тримата, а после си вземах каквото ми трябва.

Излизах на разходка, а Матео оставаше в хотела с Беладона и с Брайъни. Смаях се колко бързо се приспособявам към живота навън. Въпреки всичко, започвах да се чувствам добре, купувах си вкуснотии, списания, дивях се на дрехите и на колите, на транзисторите, на мириса на цигари и на жълтата бира в будката на ъгъла. Още по-приятно беше да се съсредоточиш върху невинните туристи, които зарязвахме така.

След два дни бяхме готови да продължим – всичките ни документи бяха в блестящ ред. Решихме да изоставим колата и резервирахме билети първа класа за влака до Базел. Беше много по-близо от Женева. Ако Негова светлост бе пристигнал в Белгия, а ние живеехме с ужаса, че е пристигнал, той вероятно щеше да схване, че ще потеглим за Швейцария възможно най-бързо.

Пътешествието ни до Берн с влак милостиво мина безболезнено. Настанихме се в един приятен пансион, препоръчан ни от таксиметровия шофьор. Сутринта се обадохме в Швейцарската консолидирана банка и попитахме за сметка № 116-614. Съобщиха ни, че притежателят на сметката трябва да се яви лично. Обяснихме го на Беладона, но тя не ни обърна никакво внимание. За първи път излизаше във външния свят от дванайсет години насам, но не правеше нищо друго, освен да лежи замаяна в леглото.

Не бих могъл да я обвинявам.

Не можехме да си позволим да чакаме да се съвземе, тъй че я вдигнахме, облякохме я внимателно, увихме Брайъни като вързопче, за да я запазим от студения мартенски въздух и взехме такси до банката. Матео остана с Брайъни в огромното външно фоайе, а двамата с Беладона ни въведоха в облицован с махагон кабинет, в който ни посрещна с мрачна загриженост някой си Мосю Етиен дьо Сан-Соасон. Посочихме му номера на сметката и му съобщихме, че първият депозит е постъпил през май 1935-та. Мосю Етиен кимна и изчезна, за да се посъветва с още някой. После се върна, седна зад бюрото си и побутна към нас някакъв лист.

Сега сметката възлизаше на близо три милиона лири стерлинги – или поне дванайсет милиона долара. През 1947 година това беше сума, от която можеха да ти се подкосят краката. Повече от достатъчна, за да откупим свободата си, и щеше и да ни остане.

Мосю Етиен се прокашля дискретно и аз се стегнах – сега трябваше да си кажа коронния лаф. Без съмнение, трябваше по някакъв начин да удостоверим самоличността си пред него, а имаме само фалшиви паспорти. И разбира се, нямахме никакъв документ на името на Изабела Ариел Никърсън.

Изабела Ариел Никърсън бе обявена за мъртва много, много отдавна.

– Искате да удостоверим самоличността си – казах аз, като се опитвах гласът ми да звучи спокойно.

Той кимна.

Беладона, която сякаш не беше чула и дума от онова, което каза той, изведнъж протегна лявата си ръка към стреснатия banker. После свали ръкавицата си и му показва пръстена на пръста си. Онзи, който не можеше да махне. Но ако човек се вгледаше в него внимателно, можеше да забележи съвсем лекия намек за нещо по-тъмно отдолу. Беше татуировката.

Мосю Етиен се вгледа внимателно в пръстена и пръста ѝ, после се усмихна.

– С какво мога да ви бъда полезен? – усмихнато попита той.

Небето е бледосиньо, а ние сме изпили цялата бутилка бърбън.

– Знам, че не беше ти – казва Матео. – Говоря ти за Хогарт.

– Благодаря ти, братко мой – отговарям, но думите ми надали са утеха.

– Защо заминахте за Мерано? – пита Гай. Мислех си, че гласът му ще трепери повече, но нищо от онова, което бихме могли да му кажем, не може да намали обичта му към Беладона.

– Не искахме да заминаваме твърде далеч, защото тя не би понесла още едно дълго пътуване – казвам.

– Знаем италиански – допълва Матео.

– Бях дочул някакви туристи, които разговаряха в едно кафене – обсъждаха дали да заминат за минералния извор в Монтекатини или за Баден-Баден – продължавам. – Идеята да се замине някъде, където има минерални извори, бе много разумна. Щяхме да заминем в някой затънт курорт в Италия, където никой нямаше да се сети да ни търси. Попитах нощния дежурен в пансиона – бях го чувал да говори италиански със северняшки акцент, спомнях си го от войната. Той ми препоръча няколко места и ми спомена, че братът на жената на негов братовчед едно време работел в Мерано. Не било ужасно далече, градчето било малко и спокойно и след войната било изгубило блясъка си. Но каза и друго. Че водата пак си била полезна за бъбреците. И за всичко друго, което ни болеше.

– И така сте се запознали с Леандро – казва Гай.

– Да, и той ни прие.

– А какво се случи със смарагдовата огърлица? – пита Гай.

– А – отвърщам аз. – Онази огърлица. – Поглеждам Матео. – Попитах я какво да

правим с наикта тъкмо преди да заминем от Берн за Мерано. Тя ме помоли да я погледне, аз извадих огърлицата от чорапа, в който я бях скрил, и тя я държа няколко минути в ръце.

– Цветът на лицето ѝ беше буквално същият като на смарагдите – обажда се тихо Матео. – После тя ни каза да се отървем от тази огърлица. Не искала повече нито да се сеща за нея, нито да я вижда.

– Взех огърлицата и излязох – продължавам. – Прекрасните скъпоценни камъни искряха в юмрука ми. Искях да я изхвърля в канавката, но не можах. Рекох си, че те трябва да послужат за нещо добро, за да изкупят злото, което ги бе събрало с нея. Така че поскитах наоколо и изведнъж се намерих в малка църквица. Не си спомнях кога за последен път съм влизал в църква.

– Сигурно оттогава, когато те изритаха, задето си изпил виното за причастие и си свил де що има лъскав предмет – обажда се Матео.

– Сигурно – съгласявам се аз. – Но докато седях там, в тази порутена църква, се сетих какво да направя. Отидох в един железарски магазин и купих чифт много фини островърхи клещи, после влязох в една книжарница и купих пликове за писма. Седнах на една пейка в един парк, сгушена в сянката на голямо дърво, и разглобих огърлицата. После поставих всеки камък в отделен плик и пусках пликите в кутиите за дарове във всяка църква, която успях да намеря. Не можех да рискувам да намерят цялата огърлица и да се понесат клюки.

– Томазино, няма друг като тебе – казва Гай.

– Но в едно сбърках, и то ужасно – продължавам аз. – Изгорих паспорта на Хогарт. Не се сетих да запиша някои данни, като например адреса му – толкова бързахме да заминем за Швейцария. Можеше да ни свърши работа за разследването, да е от помощ на Прич.

– Знаеш ли, сигурно името и адресът са били фалшиви – успокоява ме Матео. – Пък и вече няма значение, нали?

Не, разбира се, че няма, защото ги открихме, всичките до един. Членовете на клуба.

– Но онова, което бих желал да знам – казвам, – е защо Негова светлост го нямаше никакъв през последните решителни месеци. – Какво ли е правил Негова светлост, докато Беладона беше бременна? Къде ли е бил?

Гай и Матео ме поглеждат и аз се прозявам, за да прикрия глупостта си. Мътните го взели. За секунда забравих.

Мога да сляза долу в тъмницата и сам да го питам.

21

Коренът на всяко зло

– Матео! – пищи радостно Брайъни, щом същия следобед вижда брат ми. Слава богу, тя като че ли не се тревожи много, когато той ѝ казва, че майка ѝ не се чувства много добре и че е дошъл да я наглежда.

– Мама и без това си седи все в стаята – казва тя, бързо се обръща и хуква да търси Сузана.

Матео ме поглежда; поклащам глава. Чудя се как ли ще приеме онова, което ще ѝ кажем, след като Гай напусне стаята в Танталовата къща, в която се крие, и се премести отново в жълтата спалня. Тя е твърде проникателна, за да не се досети, че нещо никак не е наред, но може би радостта ѝ от присъствието на обожаемия ѝ чичо Гай ще облекчи невъзможното ни положение.

Така че когато два дни по-късно Брайъни се връща от училище и захвърля учебниците, двамата с Матео я чакаме.

– Мило момиче, трябва да говорим с теб – казва Матео. – Има една добра новина и една лоша.

– Мама мъртва ли е? – пита Брайъни с треперлив глас и усещам как сърцето ми ще избухне при мисълта кой спи там долу, под краката ни.

– Не, ангелче, не е мъртва. Но доктор Грийнуей каза, че е болна от много опасен вирус и трябва да пази леглото много дълго време. Това е лошата новина. Ще бъдеш ли смела и ще ѝ помогнеш ли да оздравее?

Брайъни кима, но божественото ѝ лице е обляно с такава тревога, че мигом се усмихвам радостно и обявявам:

– Но не искаш ли да чуеш добрата новина? Спомняш ли си какво стана онзи път, когато мама ти каза, че има да ти казва една добра и една лоша новина?

– Не – отвърща тя. Устничките ѝ треперят. – Не помня.

– Добре тогава – казвам. – Излез на верандата и ще видиш.

Брайъни излиза бавно навън.

– Чичо Гай! – крещи тя, мята се в прегръдките му и избухва в сълзи.

– Какво става? – пита той тихо, целува я по косицата и я притиска в прегръдките си. Тя хълца на рамото му. – Не плачи, прекрасна моя кукличке, не плачи. Мама ще оздравее. Обещавам. В края на краищата, ти и мама ми помогнахте да оздравея, нали?

– Да – казва Брайъни и сълзите ѝ преминават в хълцане. – Ти завинаги ли оставаш при нас?

– Ще остана колкото се може по-дълго. Да не мислим сега за това, нали току-що пристигнах, и ти ми липсваше ужасно, ужасно много.

– Колко много? – пита зарадвано тя.

– Колкото всички пъти, когато Базилико си маха опашката – казва той.

– Отивам да го търся – тя се изплъзва от прегръдката му и побягва.

– Благодаря ти, Гай – въздъхвам аз. – Всички сме станали прекрасни лъжци, нали?

– Какво е лъжата, когато истината е непоносима? – пита ме той. Нуждата да отговарям ми е спестена – Брайъни се втурва към нас, Базилико се мъчи да се измъкне от прегръдката ѝ, а зад тях точат лиги тромавите мастифи. Двамата с Гай тръгват да се разхождат с кучетата и за миг се зачудвам дали Негова светлост може да ги чуе, макар че много добре знам, че стените са твърде плътни и той не би могъл да долови нищо друго, освен мекото тупкане на приближаващи се стъпки.

– Хайде, госпожице прекрасна – поглежда часовника си Гай. – Според мен е време да посетим вашата мила майчица.

Въодушевлението в гласа му не е престорено, въпреки начина, по който тя се държа с него преди три дни, когато той каза онези три думички. Откакто Беладона помоли да му дадем дневника, той не е прекарал почти никакво време с нея, а това беше преди месеци.

– Виж, мамо – казва Брайъни, след като взема стъпалата на бегом и се втурва в спалнята на майка си, където тихичко свири радио. – Чичо Гай е дошъл и ще ти помогнем съвсем да оздравееш!

Беладона се насилва да се усмихне. Определено изглежда ужасно, трябва да призная – кожата ѝ е бледа като пергаментовите абажури на лампите, държанието ѝ е отнесено и апатично. Само очите ѝ са живи, до полуда живи, искрят тревожно в яркозелено, почти в делириум. Ако не знаех, че тя измисли тази болест, бих се заклел, че наистина е болна и че доктор Грийнауей ѝ е наредил да лежи в леглото и да не става, докато той не ѝ каже.

– Съжалявам, миличко – казва тя, – но няма защо да се тревожиш. Просто съм много уморена и искам да знаеш, че ако някога дойдеш тук и вратата е заключена, това значи просто, че спя. Ще се оправя.

– Знам – усмихва се доволно Брайъни. – Ние с чичо Гай ще се грижим за тебе много добре. Ще дойде ли пак и сестра Сам?

Беладона клати глава.

– Не, миличкото ми, според мене, не. Не ми трябва сестра Сам, нали си имам тебе.

– И чичо Гай – подсказва Брайъни.

– И чичо Гай – повтаря Беладона, само за да угоди на дъщеря си. Все още не може да срещне погледа му, макар той да не отлепя очи от нея нито за миг.

Брайъни се навежда над леглото и целува майка си по бузата.

– Ето – казва тя. – Това ще ти помогне да оздравееш.

– Благодаря ти, ангелче – казва отнесено Беладона. Бори се да запази самообладание и не иска нищо повече от това да бъде оставена на мира, но не може да го изтърси в лицето на дъщеря си. И без това я лъже достатъчно много.

– Сега е ред на чичо Гай. Трябва да я целунеш, за да оздравее – чурулика

Брайъни. – Целуни я, целуни я, целуни я да оздравее, оздравее, оздравее.

Беладона най-накрая поглежда Гай в очите, двамата се гледат и не знаят какво да кажат. _Моля те_, иска да каже Гай, _моля те, не ме отхвърляй. Моля те, не бих могъл да го понеса, когато знам кой е и какво ти е сторил. Моля те, приеми ме. И аз го мразя, колкото го мразиш и ти, а той е мой..._

Той се навежда над нея и леко докосва с устни челото ѝ – жест на неизказана нежност.

– Моля те – шепне ѝ той. – Моля те.

– Гай – това е единственото, което успява да каже. Устните ѝ оформят думата, без да я изговори на глас.

Той вдига ръката ѝ и целува дланта ѝ. Беладона не я отдръпва и той се усмихва на Брайъни.

– Да вървим да си поиграем пак с кучетата – казва той, призовал всичките си сили, за да звучи гласът му леко и игриво. – Тали-о, тали-о, биф уак уак!

– Пилци, риби, старият Юниън Джак! – пее Брайъни и изприпква навън от стаята.

– Разкажи ми приказка – казва той, вперил поглед в Беладона, – иначе никога няма да се върна.

Дните се нижат, а ежедневието ни е много странно – всъщност то кога ли не е било. Неизменно Гай, който се е настанил в жълтата спалня, завежда Брайъни на училище, а Беладона става и се спуска в тъмницата.

– Къде е детенцето ми? – пита тя Негова светлост с глух, монотонен глас, седнала в сумрака, с фенера в краката си. Това е всичко, което му казва. Не го пита защо, не го пита нищо за пленничеството си, нито за членовете на клуба. Ден след ден тя слиза долу и седи часове наред на малкото столче срещу килията му, и пита за детето си.

Гай знае, че тя е там долу, и в мъката си често обикаля в галоп плантацията с Хермес, но винаги посреща Брайъни от училище, когато училищният автобус я докарва пред вратата, Тибо отваря и ѝ дава бонбон – късче от Ню Орлиънс, казва той. Двата с Гай отиват да видят Беладона, която пак си е легнала, слуша радио и много рядко се обажда. Ако денят е горе-долу добър, на Брайъни се разрешава да си пише домашните в стаята на майка си. После тя излиза да си играе със Сузана или отива до някое друго приятелче, или пък излиза на експедиция с Гай. Беладона остава в стаята си с гласовете от радиото – единствената ѝ компания, а ние, останалите, вечеряме на верандата, когато не е твърде студено. Бъбрим си небрежно за какво ли не, сякаш долу зад бутилките с вино няма окован мъж – там долу, в мрака.

Опитваме се да се преструваме, че животът си тече. Когато може да го понесе, Беладона помолва Брайъни и Гай да ѝ прочетат приказка за лека нощ, защото това доставя на дъщеря ѝ такава радост. Или понякога Беладона ги гледа как играят карти. Гай учи Брайъни как да играе на джин руми и на покер и тя проявява забележителен талант да блъфира, когато и се падне слаба ръка.

Понякога, след като Брайъни си легне, Беладона става и отново слиза в избата.

Къде е детенцето ми?

Това е нейната версия на онова, което навремето ѝ е казвал той.

Коя си ти? Защо си тук?

Досега Гай отказва да слезе долу при баща си. Не бих казал, че го обвинявам. И двамата с Беладона са заключени в собствените си тъмници и се бият с едно и също чудовище.

Днес се промъквам долу на пръсти възможно най-предпазливо, заставам до вратата на тъмницата и се заслушвам.

– Детето ти щеше да е на десет години – казва Негова светлост. Той би казал какво ли не, за да я измъчва. Исква да чуе гласа ѝ. – Вече не е детенце.

– Къде е той?

– Мислила ли си за кратките ни срещи тук? – пита той. Гласът му звучи абсолютно спокойно, сякаш той е господарят, а тя все още е негова робиня. – Че щом да имаш пленник ти доставя наслада, значи си не по-различна от мен?

– Не ми доставя наслада – казва тя.

– Така ли? – пита той. – Няма наслада в това да се изправиш срещу звяра, да измъчваш врага? Не ти доставя наслада да ме виждаш лишен от свобода и изцяло зависим от прищевките ти?

– Не – отвръща тя. – Каквото и да кажеш, то няма да ме накара да те пусна. Ще останеш тук толкова дълго, колкото ме държа в плен, или докато изгниеш. Което изпревари другото.

– Така ли?

– Да, така – казва тя. – Искам си детето.

– Ще ти кажа къде е детето ти – казва той.

– Не ти вярвам.

– Коя си ти? – пита той. – Коя си ти?

Тя отваря уста. Едва не казва „Твоя съм“, но се улавя навреме.

Той се усмихва.

– Ще ти кажа къде е милото ти детенце само и единствено ако ми позволиш да правя каквото искам. Ти знаеш какво искам. Много добре знаеш.

Тя се изправя толкова рязко, че ми се налага да тичам да се скрия зад един от стелажите с вино. За щастие, тя не заключва вратата нагоре, иначе щях да заседна тук, докато Матео слезе да му донесе яденето.

Ще кажа на Матео какво съм подслушал току-що. Истината за Тристан е единствената власт, останала на Негова светлост. Това и спомените за онова, което й е сторил.

По-късно същата вечер отнасям заедно с вечерята и няколко книги. Вече някак си не мога да го наричам _господин Линкълн_, или _графе_, или каквото и да било. Той продължава да се държи с осанка на непокътнато превъзходство и изглежда забележително добре за шейсет и четиригодишен мъж, държан против волята си във влажна тъмница. Разбира се, той няма представа къде се намира; знае само това, че общо взето има достатъчно време да седи, да се измъчва и да измисля все по-отвратителни мъчения за нея.

Негова светлост не е от мъжете, които бих нарекъл красиви, защото в чертите му е вдълбана твърде много жестока властност, но мисля, че навремето е изглеждал достатъчно съблазнително за жените, които харесват мъжете със склонност да причиняват болка. Той е среден на ръст, строен, пръстите му са дълги и тънки, носи знаменития си златен пръстен. Очите му са мътни, тъмносини, а не искрящи и дълбоки като на Гай; носът му е тънък и изящен и има изненадващо пълни устни. Косата му е прошарена, доста гъста, която се сплъстява все повече, и леко скосена брадичка, без брада. Това и доста дългата коса му придават вид на разсеян професор, но само докато се вгледаш в него по-внимателно. В лицето му няма веселост, няма радост. Ако те гледа втренчено на светлината на фенера, приискава ти се да закриеш очите си и да побегнеш.

Той преглежда книгите, после се изсмива отсечено, като който, нахвърлящ се върху труп. Ужасен стържещ звук, от който те побиват тръпки.

– „Животът на развратниците“ – прочита той на глас едно от заглавията. – Какъв тънък намек.

– Да, много увлекателно четиво. Ще ви донеса и всички останали томовете. Има един за съименника на един от основателите на клуба, първият Дашууд – казвам аз, вземам друг том и го разгръщам на вече отбелязан от мен пасаж. За кратък, ужасен миг се чувствам като Хогарт – вечно цитирам някоя книга или някой французин. – „Когато човек се ражда с високо положение, притежава несметни богатства и упражнява широко влияние, и все пак не успява да докаже, че е направил каквото и да било през много дългия си живот, освен да задоволява непристойните си желания – чета аз, – човек не бива да се чуди че такъв човек, въпреки чара и обноските си и тям подобни е бreme за обществото.“ – Затварям книгата с глух трясък.

– Ти си абсолютен смешник, нищо повече от тлъст глупак. Макар че може да си мислиш, че си кой знае какво. Ти, и жалкият ти брат – ухилва се леко Негова светлост. – И тя. Да се забърка със сина ми. Да се сдобие с такова състояние. Без съмнение, цената, която платих за нея, отдавна е похарчена за едно такова напрегнато разследване.

Опитвам се да не показвам никаква реакция. Мразя Сульо и Пульо да ме наричат

тлъст.

– Защо го направи?

– Какво да съм направил, тълст глупако? Че те спасих от сигурна смърт ли? Или че я избрах, за да ми доставя удоволствие? Ти как мислиш? Мислех си, че ти си по-умният.

– Защото си могъл – казвам. – Защото ти е харесвало.

– Не е лошо, Томазино. Почти го налучка.

– Защо не се появи, докато беше бременна?

– Много глупаво от моя страна, а? – казва той. – Глупаво. Подцених те. – Лицето му се стяга. – Погрешна преценка. За беда по време на войната ме бяха изпратили в чужбина.

– Онова, което искаш да кажеш, е, че си играл двойна игра с толкова много нацисти и съюзници, че си се уплашил за безопасността си и се е наложило да се скриеш някъде много далече от Европа, за да не могат да те намерят и да те обесят, задето си такъв предател.

– Може би – усмихва се той злобно и разбирам, че поне тук сме го заковали.

– Затова ли замина за Маракеш?

– Наистина ли вярваш, че бих разкрил нещо важно на тълст глупак като тебе? – казва той самодоволно.

– Не – отвърщам, – но мисля, че първо си заминал за Малайзия, след войната, където вече си имал петролни кладенци и скатани гърнета с пари, и си могъл да подкупиш достатъчно от местните да си държат устите затворени, докато толкова много важни хора те търсят. Така, когато съобщението на Хогарт най-после е стигнало до тебе, ти си бил толкова далече, че не си могъл да стигнеш навреме за щастливото събитие. Да, доста погрешна преценка, бих казал. Доста.

Усмивката му е повехнала. Стреляй право в целта, казвам си. Цели се в сърцето му.

– И тогава – продължавам, – по времето, когато най-накрая успяваш да поемеш гадния си път обратно към Белгия, те е посрещнала много неприятна изненада. Побързал си да отидеш в Швейцарската консолидирана банка, само за да ти кажат, че сметка № 116-614 е закрыта неотдавна и следата е изстинала. Не си могъл да направиш нищо друго, освен да поддържаш много особена връзка с останалите членове на клуба, с надеждата, че твоята заплаха от изнудване ще ги държи нащрек и те ще те предупредят, ако заподозрат, че някой ги търси. Те, разбира се, нямат представа, че твоето най-обично и ценно съкровище е успяло да избяга.

Отмествам поглед от него; страхувам се от израза на лицето му, макар че е прикован с верига и не може да стисне врата ми и да го прекърши.

– Всъщност – продължавам, – ти си избрал Мароко като подходящо място, за да се занимаваш с любимото си развлечение – похищаване и измъчване на жени. Бакшишът там прави чудеса, нали? Както и високите дебели зидове и преданите слуги. Прав ли съм? Или почти налучквам?

Той не казва нищо.

– Нищо ли не чувстваш, като знаеш, че собственият ти син е горе? – продължавам да го притискам.

– Защо? – изсъсква най-накрая Негова светлост. Не може да устои на подхвърлянето за Гай. – Той е безгръбначен глупак, като всички вас. Винаги е бил мамино момченце, лигльо.

Замислям се за минута за момчето, което ни помогна в Лондон. Арундел Гибсън – Прич ни каза, че така се казвало. Че предал баща си, за да защити майка си и сестра си. Чудя се дали някога ще ми се удаде възможност да срещна Арундел и да му кажа какво прекрасно нещо е направил за нас. Съмнявам се. Той е твърде далеч, а на мен ми е трудно да видя някого отвъд мъглата, обкръжаваща главата ми. Виждам само този мъж с кално сините очи, проснал се равнодушно в килията си, сякаш се намира в някой хол на Итън скуеър.

Коя си ти? Защо си тук?

– Не си ли се чудил защо ви хванаха? – казва ми Негова светлост. – Кой ви е предал?

– Всъщност не – отговарям. – Много отдавна беше. Не мога да поправам миналото.

– Не, не можеш, нали? Повредата, нанесена на безценната ви мъжественост –

казва той и избухва в ужасния си стържещ смях. – Но аз знам кой ви е предал. Ти не искаш ли да знаеш?

– Не – казвам аз, но усещам, че гласът ми трепери.

– Те ми казаха кой е бил, когато купих свободата ви – продължава той. – Ако не бях аз, сега нямаше да стоиш тук и да се правиш на господар пред безценния си пленник. Но аз все пак ще ти го кажа. Ти имаш нужда да го знаеш.

Последва кратко неловко мълчание. Принуждавам се да не реагирам, но не мога да се сдържа да не попитам кой е бил. Думите някак си ми се изплъзват, преди да успея да ги спра, макар да знам, че ме дразни, защото не би понесъл последната дума в разговора да е моя. Сега думите увисват във въздуха като гадна миризма, слаб спомен за миризмата на Мориц, когато се връщаше от нощен патрул с пушка под мишница.

Кой е бил? Коя си ти? Защо си тук?

Той пак се смее. Смехът му е почти щастлив. Кикотът му отеква във влажните тухлени стени.

– Собственият ти брат, тъп дебелако – казва той. – Матео те предаде. Защо според тебе му отрязаха езика? За да не може да ти каже какво е направил. Но са били некадърни, както винаги – италианци, какво искаш! Безнадеждно некадърни. – Продължава да се смее. – Не е много хубав човек милият ти брат близнак. Никак не е хубаво да си толкова завладян от ревност, че да е искал да те убие.

Усещам някакво трептене някъде около глезена ми – стяга ме като ластична лента, обвинява ме като корсет, чиито връзки са толкова стегнати, че не мога да си поема дъх.

– Върви, попитай го – казва Негова светлост. – Позволявам ти.

Така го прави той – разбирам. Така ги е управлявал тях – членовете на клуба. Ето защо е имал такава власт над прислужниците. Ние също; ето защо останахме в Белгия. Той намира слабото ти място и го улучва право в десетката.

Бил ли е някога Леандро толкова безскрупулен със съперниците си? – чудя се. Леандро би бил достоен противник. Щеше да знае какво да прави, как да обезвреди тази бомба преди експлозията да срути зданието с катастрофален тътен.

– Знаех си, че ще го кажеш, но не ти вярвам – казвам аз най-накрая, като се опитвам да запазя неутрален тон. Няма да му позволя удоволствието да разбере колко много ме е наранил. – Единствената сила, която ти е останала, е собственият ти език. И той е много по-жалък, отколкото си мислиш.

Виждам, че продължава да се кикоти и излизам навън да търся Матео. Той е в басейна и плува, свършено ритмично, напред-назад, напред-назад. Седя и го гледам, докато се измъква от водата и разтърсва къдри като куче. Мътните да го вземат. Не е честно, че има повече коса от мен. Бракът сигурно стимулира растежа.

Никога няма да разбере така ли е наистина.

– Побеляваш – казвам аз, докато се бърше с хавлията.

– И ти, братко мой – казва той. Негова светлост ни влияе много зле. Чувстваме се така, сякаш пак сме в Белгия. – Какво има? Нещо ти е говорил, нали?

– Как разбра?

– Защото и на мен ми наговори разни неща.

Тежестта, притиснала сърцето ми, започна да се разсейва, малко по малко.

– Чакай да позная – казвам аз. Усмивхаме се един на друг. – Защо не ми каза?

– Искях да видя дали и на теб ще ти каже същото.

– Много ти благодаря – казвам.

– Възрастта преди красотата.

Нехайно пляскам с крака в топлата вода на басейна.

– Какво ще правим? – питам. – От една страна, искаме да го държим в капан, където той да страда години наред, но докато е тук и е жив, и ние ще сме заседнали тук и заключени с него в мълчание.

– Леандро казваше, че ако не знаем какво да правим, значи не сме готови да го направим – казва Матео.

Планове и заговори – това има предвид. Заговори и планове.

– Но това ще помогне – той взема изданието на „Повест за два града“ в кожена подвързия, което забелязах, че чете, и го отваря. Вътре е пъхната опърпана книга, която не съм виждал от един студен зимен ден в една белгийска къща: „Наръчник на

отровите за ценители“.

– Наистина трябва да престанем да изтърбушваме така книгите – казвам аз.

– Мислех си пак да развъдим ботулинови бактерии, но при толкова много хора в къщата е рисковано – казва Матео. Тонът му е толкова небрежен, все едно говори за това кой да вземе Брайъни от училище.

– Това няма да правя отново, нито пък онова с минзухарите – казвам аз. – Никога вече. Просто не мога.

– Разбирам – казва Матео. Затваря Дикенс и известно време седим и пляскаме с крака в басейна. После той се разсмива. – Какво сме се заприщявали? – пита той. – Ето го, под краката ни!

– За хлора ли говориш? – питам аз.

– Не, *drogato**. В градината. Градината на адския огън.

[* *Drogato* (итал.) – наркоман, наркоманка. – Бел.ред.]

Нужно ми е известно време, докато разбере за какво намеква, и когато най-накрая ми просветва, усмихвам се до уши за пръв път от много време насам.

– Скъпи ми батко, хитро псе си ти – казвам му, ухилен. – Абсолютно прекрасна идея! Същото това нещо утрепа онзи противен щраус.

– Гадния Пухчо.

– Да, гадния Пухчо. И без съмнение ще утрепе и Негова светлост.

Mandragora Officinarum – за нея говори. Божествената мандрагора, любим талисман на заклинателите. Почитаният корен, символ на мъжествеността, който прогризва пътя си в земята и се извива в същинската форма на пола. Расте тук, в нейната Градина на адския огън.

– Копай го само по залез – беше казала Катерина. – Не го дърпай силно, защото ще започне да пици. Увий го в саван и го дръж на тъмно.

– Как ще открием как точно да го използваме? – питам Матео.

– Помпадур трябва да е имала книга по градинарство, в която да пише нещо за мандрагората – казва той. – Ако е на латински, ще помоля Хъбард да ни го преведе.

– Отивам веднага да проверя.

– Пази се да не те види Беладона – казва той.

Хъбард с най-голяма радост ми превежда въпросната част на книгата, която съм намерил – пергаментовите й страници са жълти и на петна, толкова е стара, но съдържанието й не е накърнено от времето.

– Според мадам дьо Леспинас, почитаемата авторка и премъдра градинарка от средата на осемнайсети век, мандрагората има две ценни приложения – казва ми той с равен глас, макар че може би изгаря от любопитство. Отново благославям Джак за проникателната му преценка при наемането на персонала. – Като афродизиак и като отрова. С други думи, за възбуждане и за смърт. Мадам дьо Леспинас дава няколко различни и ужасно откровени формули и за двете приложения. Да ти ги запиша ли?

– О, да, моля те – отговарям със също така равен глас, макар буквално да треперя от възбуждане. – Ако нямаш нищо против.

Коментарите на Хъбард ми помагат да схвана какво трябва да направим. Афродизиак и отрова. За възбуждане и смърт.

Щипка отрова, която убива, е силен афродизиак.

Ще направим хубав афродизиак – бял крем в малко бурканче, който леко лъха на канела, и ще го скрием, докато потрябва. Двамата с Матео ще се измъкнем някоя нощ, когато знаем, че тя е изпаднала в дълбок сън от изтощение и ще изкопаем мандрагоровия корен, който тя полива години наред с медена вода и ще прошепнем заклинанията, на които я е научила Катерина.

Ще го чакаме да изпици, но няма да чуем нищо, освен крясъка на бухал, писъка на мишка и нощни шумове.

Ще го увием в саван, ще го стрием на фин, сух прах. Ще има много странен, остър мирис и ще ме е страх, че някой ще го подуши по пръстите ни, макар че ще използваме фини кожени ръкавици, за да се предпазим. Но всеки ден ще се обливаме в литри лосион за ръце и никой няма да усети нищо.

А ако нещата се влошат, ще направим отрова – бавна и необратимо смъртоносна. Негова светлост никога няма да разбере, че я смесваме с храната му. Ще му я даваме,

докато не започне да проявява симптоми, но въздействието ще е толкова постепенно, че всичко ще си изглежда в реда на нещата и Беладона няма да заподозре нищо. А после, когато състоянието му тръгне да се влошава и вече не може да плюе жлъч, двамата с Матео ще му прошепнем на ушенце, за да разбере какво му сме причинили. Че е бил отровен от най-мощния магьоснически символ на мъжествеността и нищо не може да направи. Противоотрова няма. Внимателно ще регулираме дозата, о-хо-хо, колко внимателно ще измислим всичко до най-малката дреболия, така че да се задави от собствената си отрова. И ще страда и ще пищи, и ще се гърчи в агония, докато смъртта започне да му се струва избавление, но никой няма да може да се погрижи за него, освен призраците на бившите му роби.

Не съм твърдял, че сме добрички, нали?

„Как умираш наблюдава.“

Единственият проблем е изпробването. Тук няма кого да помолим да направи такова нещо.

И така продължава.

– Къде е детенцето ми? – пита тя и той я мъчи.

Минават седмици, месеци. Кожата на Беладона е смъртно пепелява, също като тази на Негова светлост.

Вътре в нея малкото червейче пълзи, гризе тревогата ѝ и я тъпче с отровни мисли. Трудно ѝ е да говори с когото и да било, дори с Брайъни, и сякаш се превръща в живо привидение пред самите ни очи.

„Отмъщението ще те победи, ако ти не го победиш.“

Двамата с Матео вече не можем да търпим това и един ден, когато Гай е излязъл да пояди, а тя бавно се изкачва нагоре по стъпалата, изчакваме я в кухнята.

– Той побеждава, знаеш ли – казва Матео. – Не можеш да го оставиш да победи.

– Само това ли искаш да ми кажеш? – казва тя студено, след като се прокашля.

– Не – казвам. – Просто искаме да ти напомним, че тук имаш нещо с неоценима стойност. Нещо, което той няма.

– Така ли? За моята свобода ли ми говорите? – пита тя язвително.

– Не само тя. И нещо друго.

Тя ме поглежда с празен, неразгадаем поглед.

– Е, всъщност то не е предмет, а личност – продължавам аз.

– Не – казва тя.

– Да – осмелявам се да задълбая аз. – И бих се осмелил да предположа, че Негова светлост е в доста напрегнато съперничество с тази личност, макар че никога не би си го признал. Всъщност бих отишъл дотам, че да предположа, че онова, което гарантирано би измъчвало Негова светлост, е мисълта за това, че ти имаш нещичко с тази така ненавиждана негова издънка.

– Не мога – казва тя след дълго неловко мълчание.

– От къде знаеш? – питам. – Опитвала ли си?

Тя се обръща към мен – погледът ѝ внезапно е пламнал. Не разбира, че се опитвам да я вбеся дотолкова, че да направи нещо, каквото и да е, а не само да седи на малкото столче в мрака до Негова светлост.

– Според мен Гай толкова много те обича, че надали би очаквал от тебе да правиш кой знае какво – побързва да добави Матео. – Не мислиш ли, че Негова светлост би получил припадък, ако види на пръста ти определен вид пръстен?

В края на краищата той си пада по пръстените.

Тя поглежда Матео, после мен, и прехапва устна, а после се втурва нагоре по стълбите. И казва на Орландо, че се чувства твърде зле и не иска да вижда Брайъни и Гай, докато не му се обади.

Двамата с Гай седим на верандата и гледаме как светулките се преследват из сумрака. Мисля си за Италия, за мириса на слънчогледовите поля и бликащата гореща вода в Сатурния – и изведнъж си спомням нещо.

– В коридора на Леандро имаше мраморно скулптурно пано, изобразяващо пътя на Ахил към Троя – казвам аз на Гай. – Той ни разказа мита – как Ахил пробол тамошния

цар с копието си. Раната не искала да зарасне и Ахил отишъл при гадателката за съвет. Тя му казала, че ще стигне Троя само ако царят, когото се опитал да убие, се съгласи да го води.

– Да спиш с врага един вид – казва тихо Гай.

– Така да се каже – отговарям. – Обаче царят също се посъветвал с гадателка. На него пък му казали, че той, раненият, можел да излекува онова, което ги е ранило.

– Точно така.

– Защо се сети точно сега за тази история? Дали не се отнася за мен и баща ми? Мислиш ли, че той би могъл да ме изцери по някакъв начин? Да слеза ли в леговището му, за да измърморя няколко думи на покаяние? – пита ме тихо Гай. – Да му пожелаем на добър час към ада?

– Не знам, Гай – казвам уморено. Просто мислех за Сатурния, за това как поехме към водите и си спомних как Леандро ни беше казал, че на такива места и най-злите врагове свалят оръжие, за да се изцерят.

– Какво каза Беладона, когато той ѝ каза това?

Замислям се. Мъча се да си спомня.

– Матео каза, че никога нямало да положи своя меч до този на врага си, според мен, а Беладона се съгласи с него. И тогава Леандро каза: „Те ще дойдат при тебе, ако не знаят кой си“. И това я наведе на идеята за клуб „Беладона“. Сигурен съм.

– Според мен онова, което се опитваш да ми кажеш по своя неповторим томазиновски начин е, че трябва рано или късно да се изправя лице в лице с баща си.

– Няма да му стане весело, като види пръстена – казвам.

Гай поглежда ръцете си – не носи никакви пръстени – после поглежда и мен и на лицето му се изписва призракът на усмивка. Той измъква изпод ризата си верижка. На нея виси тънка златна халка.

– Нищо ли не убягва от погледа ти?

– Надявам се, че не – казвам самодоволно и се опитвам да скрия мъката си, че двамата с Беладона са се венчали тайно от мен. Хъбард сигурно е уредил всичко по молба на Беладона – цялата бумашина, кръвните тестове и мировия съдия, промъкнал се незабелязано в Танталовата къща. – Много лошо, че Брайъни не е присъствала. Може би някой ден ще се ожените и както си му е ред – тя може да ви бъде шаферка.

– Много съжалявам, знаеш ли. Ужасно съжалявам всъщност, че те нямаше и тебе – казва Гай. – Но нямаше как. Боя се, че всичко стана изведнъж.

– Тя не иска да носиш халката, да не би някой да забележи. Така ли? Някой друг, освен него.

– Ами да – казва той. – Нося я на верижка на врата. – Той млъква. – Да можеше да я види Брайъни! Толкова отчаяно иска да си има татко!

– Да, знам. Но ти не се ли изненада, че Беладона... ами...

– Ще ми се да ми беше видял физиономията. Но тя всъщност не дойде направо да ме помоли.

Не, тя не постъпва така. Да молиш някой мъж да се ожени за тебе никак не е в стила на Беладона.

– Тя почука на вратата ми, влезе и седна прегърбена на коприненото кресло, по нейния си начин, и много дълго не каза нищичко. Бях щастлив само от това, че мога да я гледам, нали ме разбираш. После тя се прокашля и ме попита не бих ли ѝ направил една услуга – продължава Гай. – „Разбира се – казах ѝ, – всичко ще направя.“ Тя пребледня и пребледняваше все повече и повече, сякаш си говореше на четири очи с някакъв демон, когото само тя виждаше. После изведнъж бузите ѝ се зачервиха и тя ме помоли да се облека и че ще ме чака пред Танталовата къща. Изтича извън стаята, аз си навлякох дрехите и се втурнах подире ѝ. Хъбард и онзи дядка на име Намиг ме посрещнаха на вратата и преди да се усетя, вече бяхме женени. Бях толкова смаян, че няхах време да се замисля. Взех я за законна съпруга или за каквото там се казва в тази проклета страна и Хъбард ми даде пръстена. – Той въздиша. – Тя затвори очи, махна пръстена, който обикновено носи, и ми позволи да ѝ сложа брачната халка, а после пак си сложи онзи пръстен. Почти не се забелязва, освен ако наистина не се вгледаш много внимателно. Докато се връщаме към къщата, дадох ѝ дума, че никога няма да я докосвам така, както мъж милва жена си, освен ако тя не поиска – добавя Гай. – Тя не каза нищо, докато не стигнахме до стълбата,

после се обърна и ме погледна, най-после ме погледна. „Прости ми“ – рече ми, и побягна нагоре по стълбите.

Гласът му пресеква, а сърцето ми се топи. Изваждам една от така любимите на Леандро кърпички и си издухвам носа – и аз съм си един – сантиментална мека душица! Гай не е стар и не е изпълнен със спомени за безценната си любов, а Леандро беше. Никоя жена никога не е давала на Гай нищо, което да си струва да съхрани, осъзнавам аз, докато наблюдавам чувствата, които се сменят върху лицето му. Никоя жена никога не го е прегръщала и обичала с онази истинска страст, която той заслужава.

Никоя жена няма да обича и мен.

– Той ще разбере, че тя не ме е докосвала – казва Гай. – О, веднага ще надуши, копелето недно. Колко дълго би издържал там долу? – той заравя лице в шепи. – Колко дълго може да остане толкова спокоен, по дяволите?

– Той принадлежи на мрака – отговарям. – Мракът го е създал.

– Но той ме е създал и мен! – крещи Гай.

– Тогава нека той е онова, което ще те изцери.

Гай си поема дълбоко дъх и става.

– По дяволите, слизам долу. Трябва все някога да го направя. – Той издърпва верижката на врата си, разкопчава я, слага на пръста си венчалната халка и ми пожелава лека нощ.

Следвам го на дискретно разстояние, докато бавно се отправя надолу по стълбите, запалва фенера и сяда на малкото столче на Беладона със скръстени на гърдите ръце. Шумът събужда баща му, той мярва проблясъка на златото на мижавата светлина и се разсмява със зловещия си, стържещ смях.

– Мислех си, че ще ми бъде спестено удоволствието да те чуя пак да ми говориш – казва Негова светлост. – Очевидно никак не си държиш на думата.

– Научил съм го от тебе.

– Тя всичко онова, което се надяваше, ли е? – хили се той. – Няма какво да ми се перчиш с тоя пръстен на пръста. Всъщност, би трябвало да попиташ по-големите си братя какво може тя и колко добре е била дресирана да ми служи. На мен. Загубих чет на това колко пъти са я чукали и двамата.

Неговите братя; и всички членове на клуба.

– Лъжеш, гадино – казва Гай.

– Защо да те лъжа за такова нещо? – ехидно пита Негова светлост. – Това е един от миговете ми на най-голяма гордост – да осигуря такова изкушение на собствената си кръв и плът! Ами че Фредерик при един великолепен случай има възможността да се сношава с нея пред група много високопоставени джентълмени.

– На оня търг, след като си я отвлъкъл, измамил и купил – казва рязко Гай. – Значи Фредерик е бил един от двамата, които са платили най-много, така ли?

Негова светлост се обляга назад и мълчи и Гай изведнъж разбира, че баща му си няма представа колко много е научил този негов син за членовете на клуба.

– Знам всичко – казва Гай и гласът му в този миг смайващо прилича на онзи глас, който презира толкова много. – Ужасно съжалявам, но се налага да те осведомя, че тя си е водила дневник и че ми го даде да го прочета. Писала го е на малки късчета от хартията ѝ за акварел, която ти така предвидливо си ѝ осигурявал, а Томазино го е преписал. Никога не са я хванали; ти така и не си я открил, след като е избягала.

Очите на Негова светлост проблясват и той се изправя.

– Колко трогателно – буквално изплюва думите. – Според мен надали е записала колко много ѝ е харесвало.

„Няма да се предам – казва си Гай. – Единствената му сила са думите.“ Той се усеща, че се е втренил с неизказано отвращение в лицето на баща си и не знае нито какво да каже, нито какво да прави. После изведнъж изтърсва:

– Защо се ожени за майка ми?

– За майка ти ли? Защото беше слаба, пасивна и покорна. Тя ме обожаваше, или поне до първата нощ от медения ни месец ме обожаваше – отвръща Негова светлост. – А след това вече беше доста късно за едно момиче, до този миг девствено и невинно, да се прибере разплакано в къщи при мама, кървящо и омърсено. – Той се усмихва и започва да разглежда ноктите си. – Но истината, трябва да призная, беше, че тя притежаваше общо взето великолепно състояние. Сигурно много те боли, като разбираш,

че собствената ти майка до голяма степен е отговорна за това, че съм разполагал със средствата, с които съм осигурил собствената ти съпруга.

– Моята съпруга дойде при мен и ми предложи да се ожена за нея – казва Гай. Послъгва съвсем мъничко. – С това ти не можеш да се похвалиш.

– Мислиш ли, че на съпругата ти би й минало през ум да се ожени за тебе, ако не я бях обучил така добре преди това? – дразни го Негова светлост.

Гай бързо излиза от килията и се отдалечава бързо в мрака, преди баща му да е успял да каже още нещо.

Матео иска да се прибере вкъщи, ала знае, че не е честно да ме зарязва точно сега, когато всичко е толкова объркано. Нито пък е дошъл моментът да връчим на Беладона двата си сватбени подаръка.

Първият подарък е в резултат на потаен разпит на Негова светлост – каквото той знаеше, че ще се състои рано или късно. Прецених вярно, че Беладона няма да може да се изправи лице в лице с него толкова скоро след венчавката, така че помолихме Орландо да ни помогне да приключим с това възможно най-бързо. Орландо знае какво да направи така, че да има ефект, без да оставя видими следи, които да наведат Беладона на подозрения.

Но Негова светлост не се поддава, каквото и да правим с него. Когато Орландо се връща след няколко мъчителни часа, лицето му е покрито с бръчки от умора, които го карат да изглежда по-старо, и свива рамене. Боя се, че трябва да признаем поражението си. Негова светлост лежи настрани, стене и мълчи. Матео се навежда над лицето му, после се изправя и излиза от килията.

– Какво казваше? – прошепвам.

– Прозвуча ми като моркови – отвръща той.

Моркови ли? Какво, по дяволите, иска да каже с това?

Тръгваме по витата стълба нагоре, неизказано потресени. Изкачвам се уморено в стаята си и рухвам на леглото. Моркови, е казал той. Нещо, свързано с моркови. „Престани да мислиш за това и то само ще си дойде“ – казваше ми Прич. _Ще дойдат при тебе, ако не знаят коя си._ Имало ли е някога клуб „Беладона“? – питам се, докато заспивам дълбок сън. Ще намерим ли някога покой?

Когато се събудям, знам какво е имал предвид Негова светлост.

Морковите. Морковите в градината в Белгия.

„Бебето ти почина, погребяхме го близо до гората, от другата страна на лехата с моркови“ – спомних си как едва дочух, когато Хогарт й измърмори това, точно преди да...

Веднага се обаждам в канцеларията на Прич и ми обещава да предупредят веднага екипа в Белгия. Сега могат да продължат разкопките на съвсем определено място.

Май ще се пропукам също като главата на Хогарт.

Когато един от екипа на Прич, представил се като Дърдорко, се обажда три седмици по-късно и ми съобщава трезво, че са намерили мъничък скелет в лека, близо до горите, а патологът е потвърдил, че това са човешки останки, аз му благодаря и затварям слушалката. Казвам на Матео и на Гай и се опитваме да измислим какво точно да кажем на Беладона и как точно да й съобщим новината, докато Брайъни спи. Тя сяда в леглото, загубила ума и дума.

– Не вярвам – казва тя най-накрая. – Искам си детенцето и ще го държа тук, докато не ми каже къде е Тристан.

– Как можеш да продължаваш така, когато детето ти тук страда? – вика Гай. Тя се обръща и го поглежда с онзи ужасен безизразен поглед. – Ако някога си бе направила труда да помислиш и за някой друг, освен за себе си, щеше да забележиш колко се е променила Брайъни. Тя вече не пее; загубила е своята жизнерадостност, откакто се тревожи за тебе. Мисли си, че е направила нещо лошо и затова си се разболяла, и сега я наказваш. Това е ужасно за едно дете!

На Беладона й се иска да го попита какво разбира той от деца, но прехапва устна – изведнъж си е спомнила за сестричката му, Гуени. Погледът й е отнесен, сякаш всеки миг ще рухне и ще се предаде пред Гай, пред своя съпруг, който обича толкова дълбоко нея и детето й. За миг чертите й се променят и се осъзнавам, че я

виждам такава, каквато сигурно е била някога, когато е била на осемнайсет. Преди да я намерят и измамат. Преди всичко. А после маската отново се появява и тя е твърда и рязка както винаги. Примигвам и се чудя дали не ми се е привидяло.

– Освен това той вече ти каза – отговарям. – Ти си единствената сред нас, която не вярва на доказателствата. Самият Прич ми каза, че нямало да се оттегли, ако според него е имало и най-слаба надежда да бъде намерен Тристан. И че щом не са намерили сина ти в Мароко, надали някога някой ще го види жив. Според мен дори Негова светлост не би могъл...

– Не би могъл какво? – прекъсва ме тя. – Да сложи в гроба трупа на друго дете и да открадне моето, само за да ме измъчва? От къде сте толкова сигурни? – Когато е разстроена, тя не повишава глас; гласът ѝ става помрачен и по-тих. Толкова тих, че тя започва да говори почти като него. – Защо ти трябваше да убиваш Хогарт? – пита тя със свиреп шепот, почти съска. – Той беше единственият, който можеше да ни каже какво е сторил той с детенцето ми. Защо, о, защо ми причини това?

О-хо-хо, виж ти! Усещам как ремъкът на болката стяга сърцето ми като клеймо, кръвта ми кипва и един образ пронизва мозъка ми. Всъщност съм толкова отвратен от несправедливото обвинение и от онова, в което се е превърнал животът ни, че не мога да се овладеея.

– Как смееш? – съскам аз в отговор. Матео поставя ръка на рамото ми, но аз се отърсвам и заставам така, че монологът ми да прозвучи по-драматично. – Как смееш? Да не би да смяташ, че имаш някакъв монопол над страданието, който те освобождава от грижи за който и да било на този свят, особено за онези, които са взели всичко това най-присърце? Да не би да мислиш, че ние, двамата с Матео, не страдаме всеки божи ден заради онова, което ни стори един мъж? Да не би да мислиш, че Гай не страда всеки ден от това кой е баща му и какво ти е сторил този човек; и че като си се омъжила за него, си го използвала? Ти за коя се мислиш?

Коя си ти?

Тя не е свикнала да ѝ се противопоставят, скъпата ми Беладона. Втренчила се е в мен с онзи ужасен празен поглед, който обикновено ме изпълва с ужас, но аз не ѝ обръщам внимание и продължавам. Вече не издържам.

– Ти уби Хогарт, а после за удобство си блокирала спомена – казвам ѝ. Гласът ми прелива от сарказъм. – Ти изведнъж реши да грабнеш ръжена и да го фраснеш по главата. После аз разчиствах мръсотията.

И тогава се усещам какво съм казал и се стоварвам толкова тежко върху стола, че той изскърцва в знак на протест. Прегърбвам рамене и заравям лице в шепа. О, Томазино, как може да си толкова гаден? Бях се заклел никога да не ѝ казвам това, каквото и да става.

Щурците отвън не ги е грижа за какво си говорим. Продължават да си свирят. Топъл ветрец полъхва през прозорците, гали врата ми като ресните на копринен шал, каквито обичаше да носи Хогарт.

– Вярно ли е? – пита тя Матео и гласът ѝ звучи така, сякаш идва дълбоко изпод водата.

– Да – въздъхва той. – И аз бих направил същото при тези обстоятелства.

Тя става от леглото, изключва радиото и се отправя към тъмницата, там, където той я чака, за да се измъчва със знанието, че тя е убила човека, който можеше да ѝ каже единственото нещо, което я спираше да не скочи в мрачната бездна, в сенките, сред които живее Негова светлост.

По-нататък нещата между нас вече не са същите. Тя е прекалено учтива при среща, но така, сякаш вече не се познаваме. Вече не мога да усещам и предугаждам нуждите ѝ – и тя ми липсва ужасно, макар че продължаваме да живеем в един и същ дом. Матео ѝ говори, както някога ѝ говорех аз, но той няма търпение да заминее при семейството си. Седим двамата край басейна в следобеда, преди да заминее, и се мъчим да измислим как да ѝ поднесем втория сватбен подарък, който той е забъркал и после налял в малко бурканче.

– Ще го дадеш на Гай, нали? Да няма издънки – казвам аз в края на разговора.

– Да, и ако не е започнало да действа, когато се върна, сам ще започна да готвя на Негова светлост – казва Матео и ме притиска плътно до себе си. Той е

единственият човек, който мога да понеса да ме прегръща така. В края на краищата, той е едър почти колкото мен. – И се надявам, че знаеш, че ще се постарая с всички сили да убедя Анабет и децата да се преместим тук, когато всичко свърши.

– Да, тук атмосферата е забележително здравословна – казвам аз ехидно. – Такава прекрасна и гостоприемна домакиня. И онзи прекрасен свеж въздух долу в тъмницата...

– Не знам защо се примирявам с тебе – казва ми обичливо Матео. – Така ще е най-добре за всички нас. За Брайъни – ще си играе с повече деца. И за тебе – ще се притесняваш за повече хора.

Той знае колко ме боли, че Беладона ме пренебрегва и аз усещам как остро ме пронизва ревност. Той винаги е бил онзи, който е успявал да се справи с нея, когато я прихване.

– Е, какво чакаш? – питам го и той ми махва, докато се отдалечава към къщата, където ще намери Гай и ще размени няколко думи с него. Гай ще я изчака да се качи горе след поредния безплоден час, прекаран с Негова светлост. Аз се крия в храстите край верандата, където той ще я заведе да седне. Трябва да чуя онова, което ще й каже.

– Какво искаш? – пита тя грубо, щом го вижда.

– Матео си заминава вкъщи за няколко седмици – казва той и й махва да седне до него. Тя сяда и го поглежда предпазливо. – Двамата с Томазино ме помолиха да ти поднеса един сватбен подарък.

Тя извърща глава.

– Недей – шепне тя.

– Длъжен съм – Гай се обляга назад и се потапя в ухания нощен въздух, иска му се тя да запази спокойствие, да остане до него. – Моят... Той пита ли те за пръстена? – казва той най-накрая и тя бавно поклаща отрицателно глава. Не иска да го погледне в очите. – Или какво търся аз тука? Или как си го открила в Мароко? – Главата й продължава бавно да се клати от една страна на друга, сякаш е марионетка без конци. – Не си ли се чудила, както съм се чудил и аз, че е направо странно за човек, затворен в тъмница, да не проявява абсолютно никакво любопитство как е докаран от нафуканата си бърлога в Мароко тук, Господ знае къде? Преследван и заловен тъкмо от жената, която той е владял напълно? Защо не иска да научи?

Най-накрая тя го поглежда. Очите й са безпомощно, вихрено тъмнозелени.

– Защото нуждите му са прости, а ти им се поддаваш всеки път, щом слезеш в скривалището му – казва тихо Гай, като отчаяно се мъчи гласът му да не затрепери. – Той се нуждае от теб, от това да те гледа, да усеща мириса ти – от тебе, слаба, нестабилна, мълчалива. И никакъв пръстен на пръста ти, дори сложен от мен, презрения му син, не би намалил насладата, която предизвиква у него твоята слабост. Или поне не и докато не получи доказателство, че си я преодоляла.

– Не, не, не – шепне тя. – Не мога.

– Не съм те молил за нищо – казва Гай. Гласът му е по-силен. – Нали? Макар че съм твой съпруг, никога не би ми минало през ум да ти нареждам какво да правиш.

Ако можеше да говори в този миг, тя щеше да каже нещо. Отваря уста, но не излиза нито звук.

– Той няма откъде да знае името ти, че се казваш Беладона – продължава да настоява той. Чувства се по-дързък с всяка дума. – Той няма представа в какво си се превърнала, защото ти нямаш сила да му го покажеш. Затова ли го доведе тук? За да се измъчваш, докато е жив? За да съсипеш всички, които те обичат? За да се страхуваш?

Главата й започва отново да се люшка бавно и ужасно.

Гай въздъхва дълбоко, после изважда малка кутийка от джоба си.

– Помолиха ме да ти дам това. И за двама ни е. Сватбен подарък. Вземи го.

Той мушва кутийката в дланта й. Тя седи и я гледа втренчено, не знае какво да прави. Той въздъхва отчаяно, отваря кутийката и изважда малкото бяло бурканче. Щом го вижда, лицето й пребледнява.

– От къде са го намерили? – пита тя.

– Матео ми каза, че го направили сами, след като прочели книгите по градинарство на мадам Помпадур.

Тя държи бурканчето в ръце, после бавно отвинтва капачката и го помирихва.

Изразът на лицето ѝ рязко се променя и тя започва диво, почти истерично, да се смее, гърдите ѝ се повдигат толкова учестено, сякаш риде. Не се е смяла много дълго време, осъзнава Гай. В нея вече смехът няма място.

– Пробвали ли са го вече? – успява да попита тя, като продължава да се смее като луда. – Не кой да е, ами Томазино и Матео... Евнусите...

Седмиците се изнизват и нищо не се променя – само дето синкавите кръгове под очите на Беладона се превръщат във все по-плътни виолетови сенки. Обаждам се на Матео да остане в Ню Йорк, докато не го повикам. Не се налага да го убеждавам много. Един ден се събуждам и осъзнавам, че Брайъни скоро излиза във ваканция, и Гай ще я закара до лагер по езда – с кола до Понокос и после – послъгва той – ще се качи във Филаделфия на самолет, който ще го откара в Лондон по работа. Нямало как, обяснява той; трябвало да се връща. Според мен на Брайъни ще ѝ дойде добре да се отдалечи от бледата си, болна майка, горкичката. Утешава я и това, че Гай ѝ се заклева във всички косми по опашката на Базилико, че ще ѝ дойде на свиждане. И че, разбира се, няма да ходи в Цейлон при гадните комари, които разнасят денга; и да, разбира се, като ѝ изтече смяната, ще дойде да я прибере вкъщи, защото майка ѝ сигурно няма да се чувства достатъчно добре, че да може да пътува.

Вече е написал петдесет и шест пощенски картички, адресирани до хубавата му малка кукличка, по една за всеки ден на лагера, и ги е изпратил в канцеларията на Прич. Ще ги изпращат всеки ден с въздушна поща препоръчано и Брайъни ще може да се фука пред всички момиченца със страхотния си чичо Гай в Лондон, докато брои дните до завръщането му.

Щом Брайъни и Гай потеглят, оставам сам в къщата с нея – неземна като призрак, и с него – мълчаливия мъчител.

Не мога да я попитам какво смята да прави. Тя вече не иска да ми говори – на мен, предания ѝ Томазино, нейния шедьовър от една рухнала цивилизация. Единственото, което мога да направя, е – да се опитвам да не ѝ се пречкам.

Дремя на верандата и си мисля колко несправедливо е всичко това – и се събуждам от тракането на кубчета лед в ментов джулеп, който се вихри в купа до лакътя ми. Отварям очи и Гай ми се усмихва уморено.

– Ти си къде-къде по-добър, нали знаеш – казва ми той.

– Ще ти забъркам нов – казвам аз и настроението ми мигом се покачва. –
Настани ли Брайъни?

– Предполагам – отвръща той. – Къде е Беладона?

– Де да знаех – казвам аз. Гай кима, после се качва горе да си легне. Аз оставам още малко, заслушан в песента на шурците.

Всяка вечер е като предишната; всеки ден, всяка седмица – монотонно чакане и чудене. В дните за свиждане Гай ходи да вижда Брайъни и се връща. Седим, пием джулеп или се скитаме безцелно из плантацията, а мъглата покрай мен се сгъстява все повече и повече.

Докато един ден тя отново седи на малкото столче и му задава същия онзи въпрос, на който се страхува, че той никога няма да отговори, без значение колко дълго го държи в тъмницата.

– Къде е детенцето ми?

Дори и Негова светлост е започнал да изглежда също толкова ужасно, колкото и тя. Пленничеството взема ужасна дан от тялото, не е ли така? Негова светлост би трябвало да го знае.

– Къде е детенцето ми?

– Ти само това ли можеш да питаш? – хили се той. – Нищо чудно, че си дошла да се съветваш с мен за непристойната ти липса на преценка. Не, женитбата не ти отива. Без съмнение, защото ти вече си била омъжена по един много особен начин, много по-подходящ за твоите специфични, макар и ограничени дарби. – За пръв път той намеква за пръстена на пръста ѝ и сърцето ѝ започва да тупти като лудо, щом го чува да задава въпроси, на които тя най-накрая осъзнава, че той отчаяно иска да получи отговор. – Макар че не мога да бъда изненадан от мълчанието ти, като се има предвид за кого си имала нещастieto да се омъжиш.

– Ревнуваш – шепне тя.

Той се смее.

— Да не си луда? Дори и да си достатъчно глупава, че да се ожениш за жалкия ми син, и двамата знаем, че ти никога не би понесла той да те доближи. Единственият мъж, който може да те докосва, е твоят бог и господар. Без съмнение, един така добре обучен екземпляр, като тебе, го разбира. — Гласът му става по-плътен, той се изправя и се приближава до нея. Тя се дърпа и той отново се разсмива. — Дори и да му се отдадеш, пак ми принадлежиш — казва той. — Ти си моя. И винаги ще бъдеш моя. Кажи го. Кажи, че си моя. Кажи го! Коя си ти?

— Не — хленчи тя. — Не...

— Животът ти не струва нищо — продължава той и ужасният му глас кънти в ушите ѝ, докато той се напъга да се приближи още повече до нея. — Без мен ти си нищо. Нищо, освен онова, което съм направил от тебе. Ти си моя собственост. Аз те притежавам. И винаги ще те притежавам. Ти си моя. Кажи го.

— Няма! — крещи тя. Най-после гласът ѝ се е върнал.

— Кажи го! — крещва той. — Кажи го!

— Не, не, не! — крещи тя, обръща се и побягва нагоре по стълбите, през кухнята. Тича нагоре към стаята си и тръшва вратата толкова силно, че ме събужда от тревожната ми дрямка.

Лежа в леглото и не зная какво да правя. Най-накрая чувам рязко тропане по вратата няколко минути по-късно и за мое учудване самата Беладона връхлита в стаята ми. Облечена е в бял плюшен халат, а очите ѝ са ослепителни смарагди от паника. Тя присяда на ръба на леглото.

— Томазино — казва ми тя тихо и умолително. — Нарцис.

Аз — Нарцис? За какво говори тя? Очите ми се напълват със сълзи, не само заради тревогата и обидата ѝ, но, трябва да призная, и заради това, че моята най-мила и свидна ме моли за помощ.

— Какво? — питам припряно. — Какво има? С какво мога да ти помогна?

Ръцете ѝ треперят неистово — забелязвам го, когато тя ми подава тежката кафява торба и тя увисва в ръката ми. Изсипвам съдържанието на леглото си и виждам четири дълги вериги с кожени закопчалки на двата края, които се заключват с хитри малки ключалки. Има и няколко ленти от черна коприна; там е и малкото бяло бурканче — нашият сватбен подарък. Нямам представа как се е сдобила с тези ужасни вериги — повтарям си трескаво; стомахът ми започва да се гърчи, прибирам всичко обратно в торбата и загъвам горния край, така че дори да не виждам какво има вътре. Знам какво иска да направя.

Иска да я прикова.

Не прави това; не трябва да става така — искам да ѝ кажа, но бързо ставам и търча в стаята на Нарцис, цялата в огледала и злато. Тя вече е струпала на пода купчина възглавници. Мятam ги на леглото, после закрепвам веригите на четирите стълба и ги оставям прилежно намотани. Поставям бялото бурканче до леглото, до копринените превръзки за очи, и се чудя какво ли трябва да направя сега. Обръщam се да огледам стаята и едва не изскачам от кожата си, когато я виждам застанала на вратата, като привидение.

— Къде е Гай — питам, като се опитвам да говоря с небрежен тон.

— Не мога — казва тя. — Не мога, не мога, не мога... — тя се обръща и се втурва към стаята си. Чувам как щраква ключалката. Оставam там минута, отново безпомощен, после си тръгвам, като затварям и заключвам вратата подире си също като нея.

Тя не се показва цял ден от стаята си; на другия — също. Когато ѝ нося храната, както едно време, чувам гласовете от радиото и я виждам как кръстосва стаята — напред-назад, напред-назад. Не ме поглежда; не ми говори и почти не докосва храната.

— Трябва да приемеш възможността, че плановете ти могат и да не доведат до това, което искаш, — казваше Леандро. Стаята на Нарцис все още е заключена, веригите — недокоснати.

— Гай ще заеме мястото ми — беше казал Прич. — Трябва да му позволиш да ти помогне. — Когато той го каза, тя така и не продума на Прич, че ще му позволи, спомням си. Но сега трябва да му позволи. Трябва. Това вече не може да се понася. Никой не може да преживее подобно нещо и да запази разсъдъка си. Моля те, умолявам те...

Щом небето просветлява, Беладона се приближава до шкафа си, изважда една кутия и нещо в нея се къса. Тя затваря очи; знае какво трябва да направи и че може да го направи само с докосване. Изважда златния брокатен корсет и го опасва около кръста си, пристяга го, колкото може – няма кой да ѝ помогне с връзките. Прокарва пръсти по чифта копиринени чорапи и ги обува, нахлузва златни жартieri, за да ги крепят. После намира опипом плътния бял плюшен халат, намята го, отваря очи и излиза от стаята си.

Чувам я как притичва по коридора, надолу по стълбите, надолу, към Негова светлост.

Стреляй уверено. Цели се право в сърцето.

Тя тропа по решетките, за да го събуди; и той рязко се надига. Тя разтваря халата си и го оставя да се свлече на пода.

– Погледни ме – заповядва му тя с накъсан, задъхан глас. – Погледни ме! Нека гледката изпълни очите ти, копеле, защото я виждаш за последен път. Сега отивам при него, при изоставения ти син. Отивам при него, защото искам. – Тонът ѝ става почти истеричен. – Чуваш ли ме? Искам го и не можеш по никакъв начин да ме спреш.

– Коя си ти? – кресва злобно той, докато очите му се опиват от разкошната гледка на тялото, което е сънувал всяка нощ от живота си, откакто е бил принуден да я напусне. – Забранявам ти, чуваш ли ме?

– Не можеш да ми забраниш! – яростно заявява тя. – Аз ти забранявам. Сега той е мой. Ти не притежаваш нищо. Ти си нищо.

– Ах, ти, курво! Невъзможно е! Не можеш. Не можеш да правиш така. Ти принадлежиш на мен и само на мен! – крещи той, побеснял. – Ти си моя. Кажи го. Кажи го!

– Никога вече няма да ти го кажа! – крещи тя. – Никога, никога, никога...

– Ти си тук, за да ми служиш – пищи той. – Ти си моя!

Тя го оставя да крещи и кълне, гледа го студено и диша толкова бавно, че дори не трепва, и той рязко млъква.

„Сега той се страхува от мен – осъзнава смаяно тя. – Той се страхува от мен.“ Повдига халата си и се приближава до него, но щом той протяга ръце, за да я сграбчи, тя се дръпва.

– Отвори си устата – прошепва тя високо, яростно. – Отвори си устата и ще ти позволя да ме докоснеш.

Той затваря очи и отваря уста. Но нея вече я няма.

Гай се събужда и усеща в стаята си странно присъствие. Отваря очи, надига се и си мисли, че все още сънува, когато вижда Беладона, свита в креслото, втрещена в него, облечена в плътен халат, макар че е топло и задушно.

– Какво се е случило? – пита той в паника.

Тя го гледа втрещено и сърцето на Гай започва да тупти толкова забързано, че той се бои да не се задави. Чака. Винаги ще чака.

– Ти... – успява тя да каже най-накрая. – Ти обичаш ли ме?

– Да – казва той сериозно. – Обичам те. Наистина.

– Защо?

– Как можеш да ме питаш такова нещо? – възкликва той с неистова страст. – Защо да не те обичам, макар и да си станала толкова невъзможна? Обичам те, това е. Не мога да не те обичам. Не мога да не вярвам в теб.

Същото ѝ бе казал и Леандро някога, много отдавна.

– Как можеш да ме обичаш? – извиква тя. – Аз не съм жена!

– Не е вярно! – вика Гай. – Защо ме измъчваш?

Тя не отговаря, само прехапва устни и поглежда ръцете си, които треперят в скута ѝ, пръстените на пръста ѝ. После става и залита.

– В стаята на Нарцис. След пет минути – казва тя дрезгаво и се втурва към вратата.

Гай гледа часовника си, докато се изнижат три минути – най-дългите три минути в живота му.

Три минутки. Три думички.

Коя си ти? Къде е детенцето? Той – баща ми.

Не, не, не...

Хайде, приеми ме. Аз те обичам.

Гай става от леглото и се затичва към стаята на Нарцис. Изчаква още минута и чак тогава отваря вратата и я заключва след себе си. Щорите и завесите са спуснати и в стаята е тъмно почти като в рог. Щом очите му свикват с тъмнината, той вижда на един от столовете нещо бяло – халата ѝ. После му се струва, че я вижда на леглото, а на китките и глезените ѝ блещука нещо.

„Какво е направила със себе си?“ – чуди се той, после се приближава. Тя лежи върху купчина възглавници; превързала е очите си с черната копринена превръзка. Приковала е с веригите китките и глезените си.

Не, не, не...

– Направи го, Гай – прошепва тя и той долавя молбата и паниката в гласа ѝ. – Побързай.

– Не така. Не като него – шепне той. – Не мога да ти сторя това. Не трябва да бъде така...

– Трябва да го направиш – главата ѝ се мята от една страна на друга. – Трябва, трябва, трябва...

Той се приближава и внимателно присяда на леглото до нея; не може да се сдържи. Навежда се до лицето ѝ, толкова близо, че да може да я целуне, ала още не смее. После вижда как сълзите бавно се стичат по бузите ѝ изпод превръзката. Беладона, неговата най-истинска обич, плаче. Тя, която никога не плаче, ридает окована.

– Обичам те – шепне той, навежда се и устните му изтриват сълзите, блещукащи по бузите ѝ. – Обичам те.

– Моля те – казва тя. – Моля те, кажи го.

„Какво да кажа?“ – едва не извиква Гай, ала се сеца какво иска да чуе тя.

– Коя си ти? – пита той.

– Твоя съм, госпо... – казва тя с треперлив глас и мълква, когато Гай нежно докосва с пръсти устните ѝ.

– Никога вече не казвай „господарю“ – казва той тихичко и продължава да пресушава с целувки сълзите ѝ. – Аз не съм твой бог и господар и никога няма да бъда. Аз съм твойт мъж, ти си моята жена. А сега ще те попитам пак. Коя си ти?

– Твоя съм – отговаря тя.

– Защо си тук?

– За да ти се подчиня.

– Какво ще правиш?

– Каквото пожелаеш.

– Аз желая теб – казва Гай задавено. Гласът ѝ, мирисът на тялото ѝ, толкова близо до неговото, го карат да тръпне. Тя никога няма да го каже, никога вече няма да каже „Господарю“. Не може да се спре да целува шията ѝ, пълните ѝ гърди, връхчето на носа ѝ, устните ѝ. Той я целува и тя го целува – силно, сякаш вдъхва от него самия живот, за да може отново да диша.

– Спри – извиква внезапно тя и Гай се дръпва, ужасен, че ще поиска от него да си тръгне.

Не сега, о, моля ви, умолявам ви, не сега, когато сте толкова близо, о, моля ви, не спирайте...

– Отвори го – промърморва тя и той поглежда към масичката до леглото и вижда малкото бяло бурканче.

– Това ли искаш? – струва му се, че тя кимва. – Няма да ти причиня болка – казва той, пределно нежно. – Обещавам ти, няма да ти причиня никаква болка.

Той загребва мъничко от крема и я докосва там, където знае, че тя иска, където не я е докосвал никой мъж, откакто...

Той седи до нея и чака. Още не е съблякъл пижамата си. В стаята е задушно, но той мръзне и чака. Чака. Моля те, о, моля те...

– Гай – казва тя след няколко минути и той вижда как тя се извива и бедрата ѝ започват да се трият едно о друго. – Гай.

– Какво искаш, мила моя? – шепне той.

– Теб – казва тя. – Искам те.

Нося им храна и оставям подноса пред вратата, за да може да го вземе Гай. Не им се мяркам пред очите, но съм в толкова бодро състояние на духа, в каквото не съм бил от много, много време.

Всеки ден Гай използва все по-малко и по-малко от крема. Постепенно той сваля веригите, една по една; после маха превръзката от очите ѝ и бавно дърпа пердетата от прозорците и маха щорите.

Негова светлост е в страховитото състояние. Обаждам се на брат ми, разказвам му всичко и той ми обещава да се качи на самолета при първа възможност.

Мъглата започва да се вдига от очите ми. Особено когато Матео пристига и настоява сам да готви на Негова светлост. Няма да обсъждаме какво прави. Всъщност, не съм сигурен, че се радвам, но тази сага по някое време трябва да свърши. Съгласни сте, нали?

Гай се откъсва от Беладона само колкото да прибере Брайъни от Поконос, както ѝ е обещал.

– Мама е по-добре, нали? – пита Брайъни, щом се мята в прегръдките на Гай и дълго се вглежда в лицето му. – Познавам!

– Да, моя прекрасна кукличке – казва той. – По-добре е.

И двамата си пеят глупави песнички през целия път до вкъщи. Щом колата спира пред вратата, Брайъни изскача и се втурва към стаята на майка си. Беладона е седнала в креслото до леглото, протяга ръце към дъщеря си и я притиска към себе си.

– Още ли си болна? – пита уплашено Брайъни.

– Съвсем мъничко – отговаря Беладона, но вече се усмихва истински и Брайъни прехапва устнички – жест толкова познат, че очите ми се насълзяват. – Чичо Гай ми помогна да оздравея.

Да, тя оздравява, но е трудно да се излекуваш, когато там в тъмното има един мъж, който мърмори, сипе клетви и дърпа веригите си, докато ожули и разкърва ръцете си. Вече не мога да слизам там; на никого не съм нужен. Всеки ден обаче Матео ми докладва, че като че ли Негова светлост изпада във все по-дълбока летаргия. Точно на това сме се и надявали – здравето му да се влошава толкова постепенно, че всичко да изглежда нормално. Като се има предвид къде се намира, разбира се.

Беладона и Гай изобщо не са слизали в тъмницата, не и откакто Гай влезе за пръв път в стаята на Нарцис. Той пак се е преместил в жълтата стая, ала или тя отива нощем при него, или той се промъква в леглото ѝ и си тръгва, преди да се събуди Брайъни. Твърде рано е да кажат на Брайъни, макар че когато най-после дойде този миг, тя ще полудее от радост.

Според мен и двамата се страхуват, че щастието им е още твърде крехко и не бива да го поставят на изпитания.

През един октомврийски следобед Матео ми казва, че Негова светлост вече изглежда твърде зле. Съобщавам на Гай, че Негова светлост изглежда е болнав. И не се учудвам, когато го забелязвам да се промъква надолу по стълбите ръка за ръка с Беладона няколко нощи по-късно. Никога не съм я виждал да докосва мъж така – осъзнавам. Изглежда толкова естествено, толкова редно, дори и в спарения въздух на тъмницата.

– Дошли сте да злорадствате? – казва ехидно Негова светлост, щом ги вижда. – Мен не можете да ме излъжете.

– Не помня да съм ти искал мнението – тросва му се Гай.

Беладона стиска ръката му, отдръпва се и се приближава до Негова светлост, който я гледа втренчено. После се усмихва.

– Кой си ти? – пита тя.

Негова светлост е толкова смаян от въпроса, че отстъпва назад, но бързо си връща самообладанието.

– Аз съм твой бог и господар, както отлично знаеш. – Той се приближава до нея. – Ти ми принадлежиш.

Беладона пребледнява, но не трепва дори. Гай се приближава и я целува по тила. Тя се обръща и за част от секундата милва бузата му с длан. Златните пръстени

проблясват на светлината на фенера и ако точно в този миг се бе извърнала към Негова светлост, дивашкият му израз би я накарал да потръпне. Но когато тя най-после се обръща, за да го погледне, по лицето му не е останала и следа от чувство.

– Колко мило – захилва се Негова светлост. – Много ми е неприятно, че прекъсвам толкова нежен спектакъл, но според мен тази дама и аз си имаме една недовършена работа.

Гай усеща, че Беладона се напруга и щом устните ѝ трепват и започват да изговарят „Къде е детенцето ми“, целува я толкова страстно, че тя не може да се сдържи да не му отговори. Ала бързо се отдръпва.

– Остави ме – прошепва тя и Гай се дръпва настрана. Дланта му остава на рамото ѝ.

– Знам къде е твоето детенце – казва нехайно Негова светлост. – Имам онова, което искаш.

– Само това ти е останало, долни лъжецо! – казва тя яростно и Гай се стряска.

– Ти си нищо – нищо! – Тя се обръща и побягва, а Гай я вика по име.

– Добре ли съм я обучил? – пита Негова светлост, а смехът му е ужасен кикот.

– Толкова покорна ли е, колкото си се надявал, винаги ли откликва на без съмнение неизтощимото ти желание? Май ти не си достатъчно мъж, за да я командваш.

– Тя е права – отвръща Гай, разтреперан от гняв. – Ти си нищожество.

– Очаквах нещо много по-добро от същество, за което се твърди, че е мой отрок – казва Негова светлост, сяда и скръства ръце като паша, който се разпорежда с държавните дела, а не човек, който с всяка хапка поглъща все по-голямо количество отрова, скрит от света и заключен в тъмница. – Но, честно, трябва да призная, че за тебе не съм чак съвсем нищо.

– Защо изобщо е трябвало да имаш деца? – извиква Гай. – Това ли беше единственият ти известен начин да убиеш майка ми и да задигнеш остатъка от богатството ѝ?

– Ти, сополива жалка феичке! Много ли искаш да знаеш? – съска Негова светлост. – Но да отговоря на този въпрос за мен е безкрайно удоволствие. Всъщност, според мен ще ти отговоря в същия дългоочакван ден, когато информирам твоята любима за местонахождението на безценното ѝ детенце.

Гай се отдръпва заднешком към вратата, а смехът на баща му кънти в мрака.

Негова светлост диша трудно. Почти не може да говори – само хъхри за вода.

– Да повикаме ли лекар? – мърмори Гай, щом Матео му казва. Не че не можем да вдигнем телефона и да помолим доктор Грийнауей да посети пациента затворник.

– Хъбард вероятно може да го уреди, ако се наложи – казвам аз глухо, – но според мен не бива. – Това ми напомня за нещо, което тя някога е споменала в клуб „Беладона“.

„Finita la commedia.“

Споглеждаме се с брат ми. Няма какво повече да кажем, макар че си мислехме, че човек с издръжливостта на Негова светлост би трябвало да не се предава толкова скоро. В края на краищата, няма и година. Изобщо не може да се сравнява с нейните дванайсет години в плен и мъчения.

Не, няма да кажем на Беладона, нито пък на Гай какво трови баща му, нито пък на който и да е друг. Нека да си мислят, че Негова светлост умира от естествена смърт, задавя се от собствения си изкривен, кипящ гняв.

„Злост като звезда сияе.“

Докато Гай говори с Беладона на долния етаж, Матео ме замъква в тъмницата и след малко прошепваме няколко уместни думи в ухото на Негова светлост, точно както той е шепнел на нея.

– Кой си ти? – питам тихо аз.

– Ти си мъртъв – обяснява Матео.

– Защо си тук? – продължавам.

– За да умра бавно от отрова – добавя Матео.

– Какво ще правиш?

– Ще преминеш през неописуеми мъчения, преди да умреш.

Той ни поглежда и се опитва да се разсмее, ала е твърде късно.

Седим там, сгушени в ъгъла, и чакаме Гай и Беладона. Най-накрая чуваме, че идват, те бавно се приближават към килията, отново хванати здраво за ръце.

– Ставай – нарежда Беладона на Негова светлост, но забелязва зеленикавия оттенък на кожата му и пуска ръката на Гай, за да се приближи. Дишането му е затруднено и той е твърде слаб, за да стане, но в очите му блести неизказана злост. Беладона сяда на малкото столче, дълбоко потресена.

– Къде е детенцето ми? – пита тя, като се опитва да прикрие паниката в гласа си, ала не успява.

Устните на Негова светлост се разтягат в злорада усмивка.

– Трябва да се стегнеш – забранявам ти да умираш! – извиква тя. – Забранявам ти да умреш, докато не ми кажеш къде е детенцето ми!

Усещам как ужасна болка пронизва коляното ми и затискам уста с длан, за да не извикам. Матео ме хваща за лакътя, но този жест на съчувствие не може да ме утеши. Твърде късно е да поправим стореното.

Негова светлост едва се движи и ние оставаме долу сякаш часове. Най-накрая той се опитва да протегне ръка към нея – ужасните му горещи, сухи пръсти. Беладона става от столчето и се приближава, коленичи, ала пак не е съвсем близо.

– Коя си ти? – мърдат устните му.

И нейните трепват, за да кажат „Твоя съм“, но от тях не излиза нито звук.

Негова светлост затваря очи, тялото му потръпва, а от гърлото му излиза ужасно хъхрене. Тя се вглежда в лицето му, в черните му, втрещени очи.

– Не – казва тя. – Не, не, не...

Негова светлост е мъртъв, а Тристан – изгубен завинаги.

– Трябва да го погребем – казва Матео на Гай.

– Не, не искам да почива в гроб. Искам да остане тук и да ми каже къде е детенцето ми – казва Беладона и гласът ѝ се превръща в истеричен писък. – Искам да зазидате килията и да го оставите тук, докато той не ми каже къде е детенцето ми!

– Беладона – обажда се Гай; думите ѝ са го шокирали и са го накарали да се задейства. – Той е мъртъв. Не може така.

– Може! – крещи тя. – Мога и ще го направя! Махай се! Махай се! Ще го направя сама, тухла по тухла. А сега се махайте и ме оставете на мира!

Гай я гледа втрещено, омерзен, после я наgrabва като пожарникар и я мята на рамо. Тя се опитва да се изплъзне, пищи и го удря с юмруци и с пети, но е твърде изтощена и не може да се бори дълго, докато той я носи покрай бутилките с вино нагоре към кухнята.

– Не му е мястото, където ние живеем и дишаме. Ако го оставиш там долу, той ще се превърне в призрак и ще се скита из къщата – казва Гай сериозно. – Обещавам ти. Няма да позволя това.

– Но аз си искам детенцето! – гласът ѝ звучи толкова тъжно и отчаяно, че напускам стаята и сядам на верандата. Тя не забелязва, че съм се измъкнал. За нея аз вече не съществувам.

– Ела с мен – казва Гай, вдига я отново на ръце и я отнася горе, сякаш не тежи повече от Брайъни. Тя е заровила лице в рамото му. Матео ги наблюдава, после ми кима да тръгна с него.

Изкопаваме дълбок гроб сред гората още в същата нощ, а после увиваме Негова светлост в саван, също като мандрагората. Изнасяме го по стълбата, навън на верандата, слагаме го в една количка и го откарваме до гроба. Мятаме го вътре и го покриваме с пръст и луга, които още преди седмици предвидливо бях помолил един от градинарите да струпа в близката барака. Утъпкваме гроба добре, после струпваме камъни върху пръстта и зариваме и тях.

Накъдето и да те води пътеката, не трябва да се предаваш.

Матео си тръгва за Ню Йорк и ритъмът на живота ни постепенно се възстановява. Мъглата пред очите ми изтънява и почти се изгубва, но определено изглеждам съсипан. По дяволите! Това сантиментално състояние не отива на цвета на кожата ми. Така че се държа и се чудя какво ли ще стане с мен.

Най-накрая един ден Беладона идва при мен, докато седя в стаята си и чета една от книгите на Помпадур с поезия. Тя затваря вратата и я заключва – изразът на

лицето ѝ кара сърцето ми да започне да прескача, а маранята отново вихрено се спуска пред очите ми, сякаш съм навлязъл в плътно валмо мъгла. После хвърля на леглото ми градинарска лопатка.

– Изкопал си моята мандрагора и си го отровил – казва тя.

Затварям книгата. Сега не мога да я лъжа.

– Да – казвам аз. – Той те тровеше.

– Не беше твоя работа да вземаш решения вместо мен – казва тя яростно. – Как посмя? Как посмя?

Решавам да не ѝ казвам, че Матео ми е помагал; не искам да проваля и неговия живот. Защото тя нямаше да му позволи да се премести, а двамата с Анабет вече бяха продали апартамента си и бяха изпратили тук всичката си покъщнина.

Всъщност ще пътуват бавно от Ню Йорк за насам и до ден-два ще са тук. Броях часовете до мига, когато с брат ми отново ще живеем в една и съща къща, завинаги, а Брайъни е страшно развълнувана, че Маршал и Шарлот също ще живеят тук. И ще се развълнува още повече, когато Беладона и Гай обявят „годежа“ си.

Нейният обожаем Гай ще бъде не само неин брат, а и неин баща.

– Не знам – казвам аз протичко на Беладона и се опитвам да изляза срещу гнева ѝ, а сърцето ми продължава да бие и да не спазва никакъв ритъм. – По това време ми се струваше, че е единственото, което мога да направя.

– Сега никога няма да разбере какво е станало с Тристан – казва тя. – Никога няма да намеря детенцето си – заради тебе. Никога няма да ти го простя до края на живота си. – Тя отключва стаята, излиза и тряска вратата толкова силно, че зимният пейзаж на Утрило, който някога ми подари, пада от стената.

„Прощката е дар – ни беше казал Леандро. – Това е единственото нещо, което може да ни освободи от тежестта на омразата... Докато не можем да простим, ние стискаме ръката на онзи, който ни е причинил зло. И това винаги ще бъде ръката, която ни дърпа назад.“

Думите ѝ удрят по сърцето ми по-силно, отколкото машата по черепа на Хогарт. То се пръска на парчета, сияйни като диамантите на токетата от златен бродат на краката на жена, която обикаля из нощен клуб, а подире ѝ се носи смях.

Много е несправедливо, общо взето. Тя не ми даде никакъв избор. Остава ми само едно.

__Как умираш наблюдава!__

Част шеста

Финална малка песничка

1958–1982

Беладона скри се в мрака –
демони я призоваха.

Плакаха – не чу ги никой,
нито пък „Защо“ попитаха –
гледаше ги, те умряха.

22

Времето, прекарано без любов, е загубено

Това, че съм стар, съвсем не означава, че съм забравил какво е любов. Леандро каза нещо подобно някога – не помня къде. По дяволите! Спомените ми вече не са чак толкова ясни. Навремето всичко беше толкова ясно. Добро, зло, кучето пред клуб „Беладона“. Заговори, кроежи и дрънченето на вериги в тъмницата.

Леандро се приближаваше до мен в сумрака, докато наоколо се разхождаха други хора. Май някъде наблизо имаше вода. Сладко струйни чешми и водоскоци.

Във Флоренция, където живея сега, има прекрасна чешма – в градината „Боболи“.

Чешмата на Океан, заобиколена от мъх и цветя. Навремето едно малко момиченце с ягодово руса коса тичаше около нея и търсеше звездата, която щеше да изпълни желанията му.

„Затвори си очите и си намисли едно желание“ – беше казал Хогарт на Беладона, преди да я измами.

Затварям очи, но вече нямам желания. Все по-трудно ми е да си спомням. Тя е тук, и я няма. Жив призрак – така беше казал за нея Прич. И него вече го няма. Излязъл от кръчмата „Отварата на вещицата“, подхлъзнал се и си пукнал главата. Прекрасната оплешивяваща глава, пълна с хитри идеи, кроежи и планове, пукната, разкъравена.

Или пък е бил Хогарт? И неговата глава се пукна. Обаче на него така му се падаше, нали? Губеше косата си, изгуби и главата си. Така му се падаше. На Хогарт и на всички останали, членовете на клуба.

Съсредоточи се, Томазино, превърнал си се в изкуфял дъртак. Бързината ме е напуснала. Толкова дълго имах цел, разбирате ли? Постоянно се местехме, крояхме планове и заговори, а после го намерихме и всичко свърши.

Тайната на вечната младост е във вечното движение.

Леандро беше казал същото, мисля, но той умря и ни напусна, преди да сме готови да се справим без него. Трябваше да напусна Беладона. Тя искаше да хвърли вината върху мен и вече нямаше нужда от мен. От мен, нейния обичен Томазино. Боях се, че никога няма да ми прости, никога, и че няма да има причина да запазя живота си.

Стискам бастуна на Леандро с лъвската глава – той ме пази да не падна, когато се разхождам. Навремето се разходяхме с Матео в градината „Боболи“. Той остана със семейството си в Ла Фениче, докато децата пораснаха и ги напуснаха. След като Анабет изведнъж се разболя и умря, Матео ми изпрати съобщение чрез канцеларията на Прич и след известно време му позволих да дойде в Италия и да ме намери. И той не беше добре, така че не си говорихме нито за моите, нито за неговите болести. Казах му само, че не можем да отидем до Ка д'Оро – твърде много спомени се опитвах да забравя. Затова се преместихме в голям апартамент с огромна тераса на покрива, където гледахме босилек в саксии, седяхме в удобни кресла и гледахме залезите. В края на краищата, всичко започна в Италия. Там животът ни бе свършил и там се преродихме.

Нали разбирате, бях се обадил на Тибо от портала и му казах, че трябва да замина спешно по семейни причини и че трябва да ме закара до летището. И че не искам да будя Беладона. Тръгнах само с няколко куфара, няколко книги от библиотеката на Помпадур, лакираните ми писалки, бастуна и котешкото око от Леандро, и с малко снимки. Не можех да взема много багаж, защото Тибо сигурно щеше да заподозре нещо. Нито пък исках да се обременявам; не и със смайващата колекция от красиви предмети, която постепенно бях събрал, особено зимния ми пейзаж от Утрило. Имах много пари – всъщност, цели бали. Можех да си купя всичко ново, където и да заминех.

Отлетях за Ню Йорк и се обадих на Джак, който ме посрещна на Айдълуайлд. Седяхме в чакалнята на аерогарата. Докато уморените пътници щъкаха покрай нас, излях му цялата история. Той ме слушаше сериозно и кой знае защо се сетих за един разговор, който бяхме водили някога в „Уолдорф“, – когато няхах търпение да споделя подробности за клуб „Беладона“. После той ми каза, че му се искало да е там, за да ни помогне; и ми стана малко по-добре. Той ме помоли да го придружа до Хорейшо стрийт, за да се видя с Алисън, която беше бременна с първото им дете, и да остана при тях колкото си искам, но отказах. Там вече не беше мой дом. Тунелът, който водеше към клуб „Беладона“ беше зазидан, а интериорът – изтърбушен. Нищо не беше останало от предишното му великолепиe; алената врата също беше зазидана. Хората говореха за клуба, сякаш говореха за призрак. Сякаш той бе съществувал само в някакъв баснословен сън.

Не бих могъл да понеса гледката.

Джак ме стрелна с пронизителен поглед и ме попита искам ли да предаде нещо на някого от мен. Поклащам отрицателно глава.

– По някое време тя ще ти се обади и ще пита за мен – казах. – Но нито на тебе, нито на когото и да било, ще кажа къде заминавам, дори и на брат си няма да кажа. Знам номерата ви, господине; номерата на Прич също ги знам. Няма да се оставя да ме открият.

– Моля те, Томазино, не го прави – каза ми той.

– Трябва – отвърнах. – Просто й кажи, че не искам да ме намерят. Ще ме разбере.

Той ме познаваше достатъчно добре и не се опита да спори. Докосна шапката си, отдалечи се и изчезна сред тълпата пътници в коридора толкова естествено, че мислено му казвам „Браво“. Качих се на друг самолет, после на трети и отлетях надалече. Малко повече предпазливост не вреди.

Обадих се веднъж и в офиса на Прич, просто за да знаят, че съм още жив, за да не се тревожи брат ми твърде много. В редки случаи му се обаждах, но едва след като внимателно се уговорехме за точно време и никога в къщата, в плантацията. Веднъж той се опита да ми каже как се помъчил да обясни на Беладона, че и той е също толкова виновен, колкото и неговият брат близък, и че тя ни била простила, но му затвори.

Живях в продължение на години на Мадагаскар, в Тунис, в Тасмания, Чили, Ироан Джая. Молах разни туристи да пускат редките ми писма от местата, накъдето бяха тръгнали да пътуват, така че нямаше как да ми хванат следите. Знаех как да кроя планове и заговори така, че да съм винаги една крачка пред тях. След известно време свикнах постоянно да пътувам по света, като използвах обширния си набор от фалшиви паспорти. Толкова често си сменях името, че почти забравих, че някога някой ме е наричал Томазино.

Тайната на вечния живот...

По дяволите! Повтарям се.

Трудно ми е да си спомням подробностите. Предпочитам да гледам как хората идват и си отиват, как крачат с върховна самоувереност, както аз навремето. Бърборенето на туристите понякога много ме изнервя, особено на американците – с техните грозни сини джинси, мръсни рошави дълги коси и от къси по-къси поли. Толкова са недодялани и гръмогласни. Хогарт би си затиснал носа с кърпичка от отвращение при тази гледка. Но Хогарт е мъртъв, нали така? Прекрасно оформеният му оплешивяващ череп се спуска като варено яйце, което са чукнали твърде силно очинията.

Споменах ли го вече? Когато изляза на разходка, заговарям този-онзи, обикновено ходя до Музею Бардело, където най-много ми харесва зала Делла Робиа. Успявам да свра масивното си тяло в някой дървен стол в коридора, защото съм уморен, а е толкова горещо, после се заглеждам в двора. Навремето там са се провеждали екзекуции. В Бардело има ли тъмници? – чудя се. Ентусиазираните американци с мръсните джинси, пътеводители и гръмогласни гласове се изсипват шумно в двора. Ако има някой, оставен да гние в тъмницата и той крещи за помощ, надали ще го чуят в тая суматоха. Усмивам се цяла минута и някакъв турист ме заглежда странно. И аз съм американец, макар и да не се чувствам такъв. Много съм започнал да забравям.

Изтърканите шарки в старите камъни по странен начин ме радват.

Матео много обичаше да идва в този музей. Когато денят се случеше добър и на него му се приказваше, можех да го оставя да седи при охраната и да си бърбори с тях, като срамежливо мърда устни, като със стари приятели. А аз отивах да посетя някоя от любимите си църкви – „Санта Маргерита де Черки“, или „Сан Лоренцо“, или „Санта Кроче“. Всички тези знаменити мъртви италианци, погребани под грубия сив мрамор. Гледката на всички тези омаяни туристи, на които и през ум не би им минало да палят свещи в църквите у дома си, ме кара да се смея. Когато си на път, винаги е различно. В камъните и тухлите около тебе има повече магия.

Освен ако камъните и тухлите не изграждат тъмница.

Туристите в църквите изчезват зад завеса от безразличие. Всъщност вече нищо няма значение. Какъвто и господ да е имало някога, той отдавна ни е изоставил.

Запалвам една свещ в „Санта Кроче“. Винаги им давам точни пари, иначе е на много лош късмет. Само боговете разбират обредите. Катерина разбираще обредите, но и нея вече я няма. Всички тях вече ги няма.

Коленича пред трепкащите пламъчета на свещите и сключвам пръсти, втренчил поглед в изтъркания мрамор пред олтара. Коленичил съм върху гробница. Сега са останали само смътни очертания; толкова добре са излъскали мрамора хилядите и хиляди стъпки, че надписите са се заличили и чертите на починалите са се изгладили. Изгладени и забравени. Останали са само гладки мраморни линии, вдълбани в пода.

Излизам от мрака на църквата на ярката слънчева светлина и усещам гравитата миризма на евтина кожа, която се пържи на слънцето на пазара.

Чакайте – не съм съвсем прав. Все още съм в музея и чакам Матео. Камбаната за затваряне звъни и ни изритват. Вратите се затръшват и по тъмните коридори отекват забързани стъпки. Хленченето на дете преминава в пронизителен кикот, след като нацупените му родители му обещава сладолед.

Двамата с Матео се отправяме към градината „Боболи“, покрай витрини, пълни с ръкавици, портфейли и рисувани на ръка съдове, лакирани писалки в прекрасни цветове и обувки с високи токове. Охраната ни познава добре и вече не ни искат такса за вход. Те си мислят, че се казваме Тонио и Марсело.

Макар че Матео ми каза, че тя е спряла да ме търси, след като се е уверила, че не искам да бъда намерен, старите навици умират трудно.

Нося на охраната яркорозови марципанени прасенца от една сладкарница и те се смеят. „Чао, Тонио, чао, Марсело“ – подвикват ни бакалите, докато минавам покрай дюкянчетата им, не по-широки от един лакът. Вдигам бастуна си за поздрав. „Чао, Тонио, чао, Марсело“ – поздравява собственикът на бар „Табаки“.

Понякога в „Боболи“, щом затворя очи и се съсредоточа много силно, мога да се престоря, че пак съм на верандата на голямата къща във Вирджиния, а под краката ми се е ширнала плантацията. В далечината лае куче, кон цвили, на врата на крава подрънква мелодично хлопатар. В далечината зреят житните ниви. По залез най-накрая започва да подухва лек ветреца, а аз държа сребърна чаша с ментов джулеп и я притискам към китката си, за да ми стане по-хладно.

Стар трик на южняшките красавици.

Отварям очи. Отново съм във Флоренция, седя на пейка под сплетените клони заедно с милия ми по-голям брат. Дърветата са се надвесили над пътеките като отчаяно протегнати ръце. Опитвам се да преброя пеперудите, но те са толкова много. Гущерите и буболечките също са изпълзели, устремени всеки по своите задачи. Щом чуят трмавите стъпки на търещия се по пътеката стар евнух, те се разпръсват.

Когато е много горещо, понякога часове наред никой не се мярка в градината. Седя с тетрадките си и с термос студен чай, подсилен с малко уиски. Матео чете или похърква. Всъщност, няма какво да кажа повече. Почти свърших. Излезе по-сложно, отколкото си мислех, да подреда всичко.

Разказах ви всичко. Нали ви обещах.

Опитах се да не лъжа, но на места не можах да се сдържа да не преувелича мъничко. Вие сте достатъчно умни и сигурно вече сте го схванали, нали?

Не се опитвайте да ми задавате придилични въпроси, защото устните ми са запечатани. Ние бяхме пазителите на тайните. Всички ние.

Достатъчно ви разказах.

До чешмата надолу по алеята с кипарисите е звездата, която изпълнява желания. Така я наричаше Брайъни. Брайъни я видя и притича развълнувано нататък, с разпилени ягодно руси къдрици, като влачеше Матео подире си.

– _Виж, Матео, това е нашата звезда. Трябва да застанеш в средата, ето там. Застани там и си пожелай нещо._

После Брайъни скочи и се втурна към водата – мъхнатата градина на острова сред фонтана на Океан. Наоколо уханни лимонови дървета растяха в теракотени саксии и всяка саксия беше различна. „Уно, дуе, тре“ – брои Брайъни и започват да се надбягват около шадравана и да се смеят от чиста радост. Брайъни ме назначава да засичам времето. Но тя няма нужда от мен, защото Матео винаги я оставя да победи.

– _Пожелайте си нещо_ – каза тя на вятъра и пеперудите.

Пожелайте си нещо.

Един зимен ден искам да отида до фонтана на Океан, но Матео казва, че е уморен. Духа студен вятър, твърде е студено за пеперудки и цветя. Присядаме на

обичайната си пейка и Матео изпада в лека дрямка, подпрян на рамото ми. Обгръщам го по-здраво с ръка и отпускам главата му в скута ми, за да може да спи по-удобно. Износеният бледосив ангорски шал, който някога му оплете Брайъни, е увит около врата му. Все още има доста хубава коса, къдрава и гъста, макар и да е почти изцяло побеляла. Запазихме косите си и почти нищо друго.

Харесва ми да усещам топлата тежест на брат си. Той въздиша насън и като че ли се размърдва. Не, не, не. Не може да е вярно. Ако не го погледна, ако не помръдна, не може да е вярно.

Едно малко момченце германче изтръсква листата и калната бучка от пейката отсреща. Много е спретнат и плахата, срамежлива усмивка на устните е мъничка утеха за мен. Той се спуска подир майка си и баща си.

О-хо-хо, винаги съм си бил малко сантиментален.

Седя и галя Матео по косата. Тя все още се ветрее при всеки полъх на вятъра, все още жива, и леко шумоли на студения въздух. Малко е преbledнял, но кожата му е топла. Остава топъл още дълго.

Ако седя тук до мръкване, знам, че ще дойдат да ни търсят, притеснени, че не са ни видели да минаваме точно в 6:37 часа на път за вечерната ни купичка макарони в тракторията на ъгъла, полята с чаша вин санто и бишкоти, които топим в него.

Един уморен стар градинар се тътри покрай нас с гребло на рамо и кима за поздрав. Щом забелязва лицето ми и Матео, спира и застива неподвижно. „Per favore – успявам да кажа. – Per favore*“. Той пуска греблото, то издрънчава ужасно на чакъла. Той хуква нанякъде и се изгубва в сумрака, като се кръсти. Вече никога няма да видя този градинар. Чудя се какво ли е станало с него. Искях да му дам нещо за спомен. Може би е решил, че тази гледка е зла поличба, или пък може би някоя негова племенница най-после го е убедила да се премести да живее на юг, където топлият климат ще облекчи ревматичните му болки и ще може да си гледа доматиите на спокойствие.

[* Per favore (итал.) – моля, ако обичате. – Бел.ред.]

Не знам. И никога няма да узная. Няма значение, казвам си и продължавам да седя в градината и да гледам пеперудите. Няма покой.

Понякога се опитвам да пиша в тетрадките. Хващам някоя от прекрасните си лакирани писалки, но думите не идват. Свърших онова, което започнах, нали? Видях всичко до ужасния край. Знам. По дяволите! Все по-трудно и по-трудно ми е да си спомням. Толкова е горещо.

Почти свърших. А по-нататък?

По-нататък ще продължа да мечтая.

Седя си на пейката и мечтая посред бял ден. Галя бледосивия ангорски шал на Матео, онзи, с който беше, когато умря. Беше любимият му шал, Брайъни му го оплете преди много, много години – бримките бяха криви, ресните – неравни. После го прибирам в джоба си. Много е жешко за шалове. Чувам стъпки, ала съм твърде уморен, че да отворя очи.

Усещам, че някой докосва ръкава ми – призрачно докосване. Не отварям очи. Така ли свършва всичко? Не искам да гледам.

– _Томазино_ – чувам името си. – _Томазино, събуди се._ – Умрял съм, и брат ми ме вика. Заради това ще отворя очи. И тогава чувствам съвсем леко докосване на пръсти по ръката си.

Тя никак не обичаше да я докосват.

Вятърът шумоли в сухите, капещи листа и някакъв аромат ме лъхва. Нейният, не, не е нейният. Сигурно сънувам. Сънувам пак онова, за което мечтая – звездата ми е навяла този сън. Толкова мечтаех да чуя този познат, любим глас.

Томазино – чувам пак. Това не е нейният глас. Не е нейният, не е и на Брайъни. Глас на призрак, дошъл да ми се подиграва.

Беладона – сладък звук.

За секунда само отново съм млад. Пълен с хитрост и самодоволство, и с мания за заговорничене. Аз съм шедьовър на една рухнала цивилизация – тя каза така, когато седях до нея, прикрит под маска и всемоушен, в клуб „Беладона“.

О-хо-хо, щастлив бях тогава, кроях планове и заговори и ги гледах как

страдат.

За тебе го направих, Беладона. За себе си го направих. И бих го направил пак, ако поискаш.

Мисля, че съм умрял. Матео ме вика. Усещам докосването на призрачните му пръсти, което гъделичка ръката ми. Нужен съм му. Чакам го тук. Тук ме остави той. Ще се върне – знам, че няма да ме остави дълго тук. Веднъж вече ме беше изоставял – когато се ожени за Анабет. Тогава се радвах за него, наистина. Но когато тя си отиде, той каза, че никога вече няма да ме напусне. Ще се върне и пак ще тръгнем да се поразходим както някога – аз ще дърдоря, а милият ми батко ще ме гледа с обичлива и мълчалива радост.

Отварям очи. Не съм се подмладил, а брат ми е мъртъв. Погребах го до Леандро, на хълма в Тоскана. Но пред мен е застанало едно момиченце. То толкова много прилича на Брайъни с тези морскосини очи, но косата ѝ е светлокестенява и много права. Не може да бъде Брайъни. Това не е нищо друго, освен жесток номер на маранята в жежък летен ден.

– Ти Томазино ли си? Трябва да си Томазино. Приличаш на Матео, само дето си по-дебел – казва тя, после закрива уста с ръка и поглежда към някого. Затварям очи, но усещам пръстенцата ѝ да тупат по коляното ми и пак ги отварям. Коляното ми вече не пулсира. Мълчи, също като мен.

– Томазино, Томазино! – говори ми малкото момиченце. – Знам, ти си Томазино. Аз съм Ангелика – казва тя. – Мама ме прати да те потърся. Наистина ли имаш бастун с лъв?

– Да, със златен лъв – успявам да ѝ кажа, след като се прокашлям. Не ми се иска да разочаровам момиченцето, което толкова прилича на Брайъни. – Но коя е майка ти?

Тя се обърква за миг, после започва да се смее. Мисли си, че се занасям.

– Мама е госпожа Гибсън. Казва се Брайъни, също като цветето. Брайъни, Брайъни, Брайъни, Гибсън – чурулика тя, също като Брайъни навремето. – И аз се казвам Ангелика като цветето. Знаеш ли го това цвете, ангелика? Татко е господин Гибсън. Той иначе се казва Арундел. Арундел означава „долина на орлите“, ти това знаеш ли го? Арундел, Арундел, Арундел Сирил Сейнт Джеймс Гибсън.

Ангелика, дъщерята на Брайъни, която се е омъжила за Арундел Гибсън?! Не мога да повярвам, че съм забравил всичко за тях, за тази двойка. Как са се запознали? Дали Брайъни е разбрала кой е бащата на Арундел? Матео ми каза – знам, че трябва да ми го е казал. Дали Прич не е уредил тази работа? Не беше ли нещо за някакъв Дърдорко? По дяволите. Много ли е сложно да си го запиша и да го запомня – упреквам се. Не, това не е съвсем така. Те са намерили своето щастие.

В тетрадките ми няма място за щастие.

Усмивам се на Ангелика. Още едно прекрасно малко цвете, светло, лъчезарно дете. А после виждам и самата Брайъни – Ангелика се втурва към нея и протестира, че не съм я познал. Сега Брайъни е на някогашната възраст на Беладона, дори по-голяма, отколкото Беладона, когато я срещнахме за първи път. Брайъни толкова много прилича на майка си, само дето очите ѝ са ярко синьо-зелени и по лицето ѝ не е отпечатана нито суровост, нито страх. В сърцето ѝ няма ярост. Тя ми се усмивва неловко.

– Толкова много ми липсваше, Томазино. През всичките тези години – казва тя и сяда до мен на пейката, на мястото на Матео, и нежно поставя длан на рамото ми. – Намерихме те чак след като ни се обадиха от Ка д'Оро, след като брат ти... – гласът ѝ трепва. – След погребението на брат ти. И тогава разбрахме, че ще ни оставиш да те намерим.

– Наистина ли? – преструвам се на искрено изненадан. Не ми се говори за брат ми. Предпочитам да се опивам, като гледам Брайъни. Толкова много прилича на майка си. Това май вече го казах – ако съм го казал, простете ми. – Липсвал съм ти?

– Мили ми, луди човече – целува ме Брайъни по бузата. Беладона никога не ме е целувала по бузата. Тя не обичаше да докосва и да я докосват. После виждам, че по бузите на Брайъни текат сълзи. Защо плаче? Толкова ужасно ли изглеждам?

– Разбира се, че ми липсваше – казва Брайъни и бърше очи. – На всички ни липсваше, полудяхме заради теб. Най-много на майка ми, глупако. Как да не ѝ липсваш? Мислех си, че няма как да не дойдеш на сватбата и цяла сутрин плаках, че ти няма да ме видиш с рокличката на шаферка. На снимките лицето ми е ужасно

подпухнало.

– Така ли? – питам зарадвано. – Но за чия сватба ми говориш?

Очите на Брайъни се разширяват и тя прехапва устна – жест, толкова познат, че едва не се разплаквам.

– На майка ми – казва тя и гласът ѝ трепери. – На майка ми и Гай. – Тя бърка в чантата си, изважда бяла ленена кърпичка и се секне в нея. – А после въпреки всичко се надявах да дойдеш на собствената ми сватба. Дори и Матео каза, че може и да дойдеш.

– Ти винаги си обичала повече Матео – протестирам. Тя се смее печално.

– Нужен си ни, Томазино. Тя не може без тебе; не би могла, след всички тези години. Никой не може да се сравнява с тебе, дори и Гай. – Брайъни въздъхва и ми се усмихва тъжно. Радвам се, че не каза „баща ми“ вместо Гай. „Какво ли знае? – чудя се. – Какво ли са ѝ казали?“

Никога няма да попитам.

– Ела, Томазино – казва Брайъни. – Трябва да си пожелаея нещо.

Поклащам отрицателно глава. Прекалено съм уморен, за да стана. Боя се, че продължавам да сънувам и че ако помръдна, илюзията ще се разпръсне и ще се събудя сам.

– Моля те – умолява ме Брайъни. – Моля те! Ела с мен при звездата на желанията. Трябваш ми.

По дяволите! Никога не съм можел да отказвам на хора, на които съм нужен.

Брайъни ми помага внимателно да стана и ме улавя под ръка. Ангелика припка пред нас, рита малките камъчета по пътеката и пее глупави песнички, също като майка си навремето. Вървим много бавно и се опитвам да не се подпирам много тежко на бастуна. Толкова е горещо, а и аз съм така уморен.

– Томазино – чувам глас. Затварям очи. Умрял съм, този път наистина. Всички сме умрели и това тук е раят. Всички, които обичам, са тук при мен, край шуртящия фонтан под ярката светлина в градината.

– Томазино – казва тя. Усещам, че е близо. Чувствам присъствието ѝ, непохватно, аромата на парфюма ѝ, толкова характерен, толкова сладък, изготвен от есенциите на растения, една хапка, от които може да те убие.

Винаги е успявала да се материализира толкова бързо, когато най-малко я очакваш. Така и не разбрах как го прави.

Толкова много неща никога няма да узная.

Отварям очи и там пред мен е моята най-мила, моята и само моя Беладона, стои до мен. Яркоселените ѝ очи блестят от сълзи и тя също прехапва устни. Тя, несломимата Беладона – просълзена!

Нещо се е объркало съвсем.

– Защо има сълзи в очите ти? – питам я, като се опитвам да говоря нехайно. – Ти не си от плачливите.

Косата ѝ е прибрана във вече старомоден кок и на пръв поглед тя не изглежда много по-възрастна от последния път, когато я видях, когато изчезнах от Ла Фениче преди близо двадесет и пет години. Ала лицето ѝ е по-друго. По-пълно, по-меко, по-женствено. Няма и намек за яростта, сковала чертите ѝ в непроницаема, ужасяваща маска.

Но омекването не означава, че тя някога ще забрави.

Трябваше да се махна, иска ми се да ѝ кажа сега, трябваше. Ти си имаше Гай и брат ми, и животът беше пред вас, и ти вече нямаше нужда от мен. Всеки път, когато ме видиш, щеше да си спомняш за...

– Исках да намеря покой – казвам ѝ сега.

– О, Томазино – казва Беладона. – Моля те, върни се при мен. Умолявам те. Не мога без тебе. Наистина не мога. Нужен си ми.

Три думички.

И така всеки моли другия за прошка. Думите увисват неизказани, сякаш ехото им трепка в маранята като пеперудени криле.

Като ехото на стъпки, заглъхващи по коридора в тъмница и потъващи завинаги в мрака.

Беладона не е реална; никога не е била. Тя завинаги ще остане недосегаема, непреклонна, тайнствена богиня, царуваща над мрачното царство там долу.

Както и аз завинаги ще остана нейният Томазино.

После виждам Гай, облеган на парапета около фонтана. Все още е поразително красив въпреки многото бръчки по лицето, а косата му е по-прошарена от моята. В крайна сметка излязох прав за Гай, казвам си самодоволно. И той има същото излъчване като тогава, когато за първи път го подслушах в клуб „Беладона“, когато се присмиваше на някакъв кавалер социопат и си запали цигарата от огърлицата на една жена. Гай махва на един строен мъж с кестенява коса, спускаща се над челото му, и с мрачен вид. Напомня ми на Хю, решавам аз – сигурно така е изглеждал Хю като по-млад. Арундел Гибсън – представя се той. Съпруг на Брайъни и баща на Ангелика.

Значи най-накрая се запознавам с него, с мъжа, който навремето направи нещо толкова прекрасно за нас.

Брайъни не може да бъде толкова възрастна, че да има съпруг и дете. Та аз си тръгнах едва вчера, нали?

– Ела си у дома при нас, Томазино – казва Гай. – Ти си ни нужен. На мен си ми нужен. Прислужницата извади всички книги на Помпадур и ги изтупа, както трябва, и ги остави в безнадеждна бъркотия. Моля те, върни се. Скоро ще ни дойдат на гости и Хю, и Лора. И те искат да те видят. Моля те. Освен това – намига ми той закачливо – никой не може да прави ментов джулеп като тебе.

Книгите на Помпадур. Библията на Помпадур. Тайната в...

Беладона ми се усмихва през сълзи. Ръцете ѝ се сключват над моите върху златната лъвска глава.

Ангелика тича покрай звездата на желанията и косата ѝ се ветрее зад нея.

– Пожелайте си нещо! – вика тя и се смее.

Пожелайте си нещо!

Стоим на слънце и гледаме как се надбягват с баща ѝ. Той я оставя всеки път да победи. Също както Матео оставяше Брайъни.

Долавям някакъв остър мирис, донесен от вятъра. *Nerium oleander*, мисля си. Цветчетата му са така нежни и ароматни. Не, не, не, не е точно така. *Atropa belladonna* трябва да е. Прекрасни червени цветя като камбанки, плодчетата – черни и лъскави като кожата на кокер шпаньол.

Може ли да е нещо друго, освен Беладона?

О-хо-хо, тази тъй сладка отрова!